

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

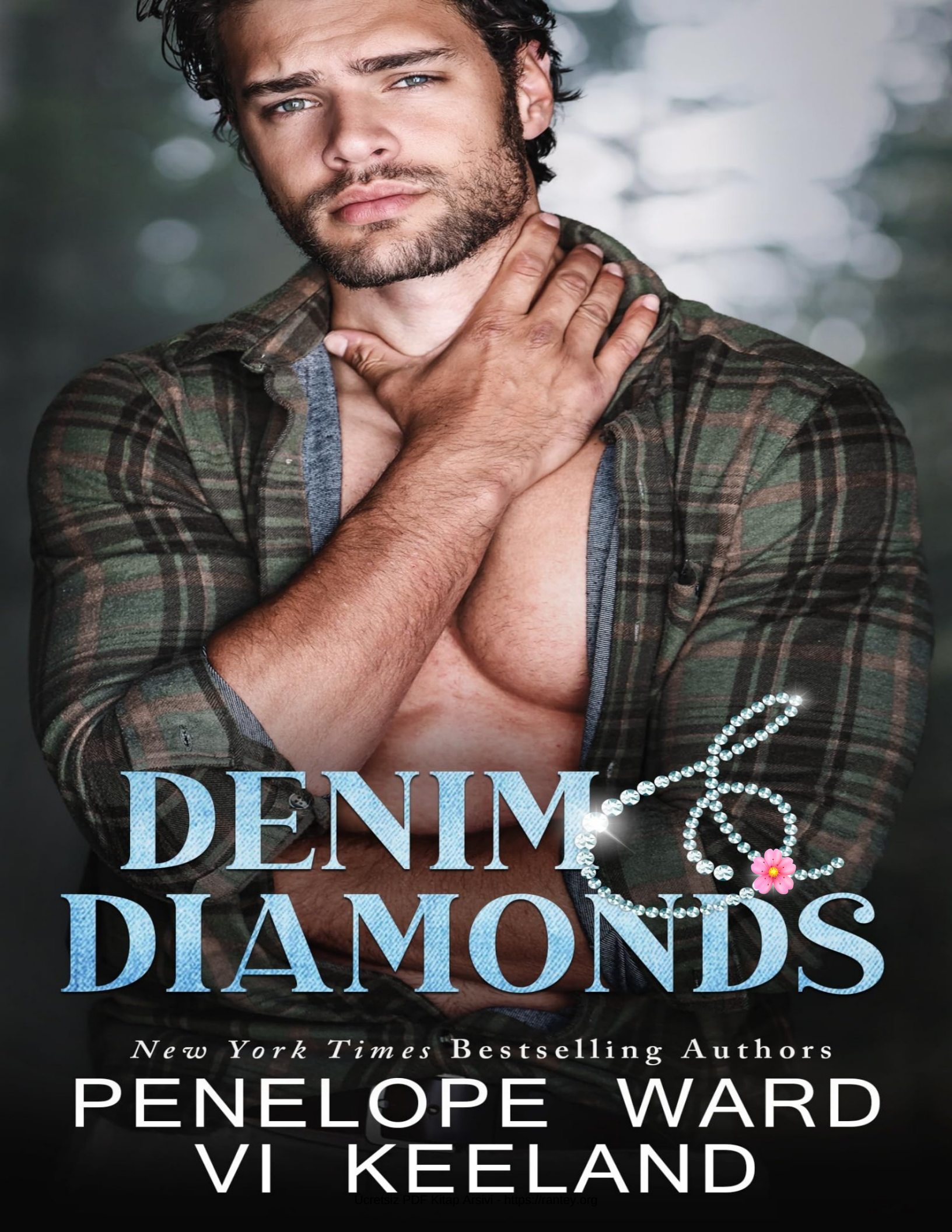
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DENIM DIAMONDS

New York Times Bestselling Authors

PENELOPE WARD
VI KEELAND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

"
BNEY: t.
DIAHON\$JS

PENELOPEWARD
VIKEELAND

Telif Hakkı© 2025 Penelope Ward ve Vi Keeland tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DENIM & DIAMONDS

Kapak Tasarımcısı: Sommer Stein, Perfect Pear Yaratıcı

Düzenleme: Jessica Royer Ocken

Biçimlendirme ve Düzeltme: Elaine York, [Allusion Publishing](https://allusionpublishing.com) Düzeltme: Julia Griffis

Kapak Fotoğrafçısı: Wander Aguiar Fotoğrafçılık Kapak

Modeli: Lucas Loyola

TABLO İÇİNDEKİLER

[Vi Keeland ve Penelope Ward'Yazdığı Diğer Kitapların Denim & Diamonds Üzerine](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[Değerli Okuyucularımız](#)

[Teşekkür](#)

[Vi Keeland ve Penelope Ward'ın Diğer Kitapları](#)

[Yazarlarla Bağlantı Kurun](#)

[Gitmeden Önce!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

PENELOPE WARD & VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

[Flört Kuralları](#)
[En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın](#)
[Kuralları Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın](#)
[Kuralları](#)
[Genç Bir Erkek Çıkmanın Kuralları İyi](#)
[Uygulandı](#)
[Artık Rol Yapmıyorum](#)
[En Sevdiğim Hatıranın](#)
[Ardından Mutlu Mektup](#)
[Kirli](#)
[Mektuplar](#)
[Nefret Notları](#)
[Asi Asi Yürek](#)
[Varis Ukala](#)
[Piç Takım](#)
[Elbise Playboy](#)
[Pilotu](#)
[Mister Moneybags](#)
[İngiliz Yatak](#)
[Arkadaşı Park](#)
[Avenue Oyuncusu](#)

PENELOPE WARD'DAN DİĞER KİTAPLAR

[Rockçının İlham Davu](#)
[İcunun Kalbi Perisi](#)
[Moody'nin](#)
[Çizgisini Asla](#)
[Aşamayacağı](#)
[m Vekil](#)

[Görevlendirme](#)
[Aristokrat](#)
[Ezmek](#)
[Anti-Erkek Arkadaş](#)
[Sadece Bir Yıl](#)
[Ağustos Bittiğinde Geri](#)
[Geldiği Gün](#)
[Çevrimiçi Aşk](#)
[Beyefendi](#)
[Dokuz Sarhoş](#)
[ArayınMack](#)
[Daddy'yi](#)
[Üvey Kardeş Sevgili](#)
[Komşu Sevgili](#)
[OdaNefret](#)
[Sevin'in Günahları](#)
[Jake Undone \(Jake #1\)](#)
[Benim Skylar'ım \(Jake
\[#2\\)\]\(#\)
\[Jake Understood \\(Jake #3\\)\]\(#\)
\[İkizler\]\(#\)](#)

VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

[Boşboğazlık](#)
[Birileri](#)
[BiliyorÇözülen Terk](#)
[Edilmişleri](#)
[Gölde OlurBeklenmedik](#)
[Bir Şey](#)
[Oyun](#)
[Patron Projesi](#)
[Yaz Teklifi Kıvılcım](#)
[Davet Rakipler](#)
[Uygunsuz](#)
[Büyümüş](#)

Cıplak Gerçeği
Söylememeliyiz
Ödünç Bir Şey, Bir Güzel Hata
Egomanyak
Patron
Baller
Left Behind
Beat
Throb
Mücadeleye Değer
Şansa Değer Değer
Affetmeye Sana Ait
Gördüğüm İlk
Şey Senin İçin
Yapıldı

DENİM & DIAMONDS HAKKINDA

New York Times çoksatan yazarları Penelope Ward ve Vi Keeland'dan yeni bir bağımsız aşk romanı.

Şirketimin yönetim kurulu, enerji toplamak için küçük bir kasaba olan Maine'deki bir sağlıklı yaşam tesisine gitmemi zorunlu kıldığında, buna dahil olmamalıydı:

1. Geceleri yatak odamın penceresinden gizlice çıkmak için merdiven kullanmak ve yerel bara gitmek.
2. O kadar sarhoş oldum ki bar sahibi beni yatağında uyumam için üst kata çıkardı.
3. Bar sahibinin duvarındaki geyik kafasına bakarak uyanmak.
4. Hayatımda gördüğüm en muhteşem adam olan bar sahibine aşık olmak.

Ama Brock Hawkins ateşli bir bar sahibinden çok daha fazlasıydı. Kasabanın yarısının sahibiydi, çıplak elleriyle kulübeler inşa ediyordu ve görünüşe göre tüm Meadowbrook'taki en uygun adamdı.

Görünüşte kaya gibi sert dış görünüşüne rağmen aynı zamanda bir tarçın rulosuydu.

Ve aşık olmam gereken son adamdı çünkü bu küçük kasabada geçireceğim zaman sınırlıydı.

Brock'un yaşadığının tam tersi olan New York'taki hayatıma geri dönmek zorundaydım.

O kot pantolundu. Bense elmas.

Sorun şuydu ki, seksi oduncu öyle kolay vazgeçilecek bir adam değildi. Onu hayatımdan silmeyi düşünmek bir yana, çoğu gün omuzlarımda sabit bir demirbaş haline gelen ekose gömleğinden bile ayrılamıyordum.

Brock'la bir hayat ya hep ya hiç olacaktı.

Ya büyük oyna ya da eve dön.

Sadece *büyük oynamayı* seçmenin, Brock'un hayatı ikimizin de tahmin edemeyeceği bir yöne döndüğünde kalbimin kırılması anlamına gelebileceğini fark etmemiştim.

BÖLÜM 1

Şubat

Ugh. Ağrıyan başım.

Yastıktan kaldırdım ve odanın etrafına bakındım. *Hangi cehennemdeyim ben?* Burası kesinlikle Sierra Sağlık Merkezi'ndeki odam değildi ve neden gözlerim bu kadar çok yanıyor? Lenslerimi dün gece takılı bırakmış olmalıyım. Gözlerimi birkaç kez kırıştıtarak kuruluktan kurtulmaya çalıştım. İşe yaradı ama görüşüm netleştğinde kendimi dev bir geyiğin gözlerine bakarken buldum.

"Vay anasını!" Yataktan fırladım ve kıcıımın üzerine sert zemine düştüm.

Tak tak. Klik. Tık

tık. Klik.

Büyükbabam eski kovboy filmlerini çok severdi, bu yüzden pompalı tüfeğin pompalanırken ve kurulurken çıkardığı o kusursuz sesi biliyordum. Gözlerimi kapattım ve ellerimi havaya kaldırdım. Biraz altıma da işemiş olabilirim. "Ateş etmeyin! Lütfen ateş etmeyin!"

"Ne oluyor, Red?" diye hırladı derin, gırtlaktan gelen bir ses. "Seni vurmayacağım."

Bir gözümü açtım ve yatağın diğer tarafında duran sakallı bir adamın boxer şort giydiğini ve elinde bir silah tuttuğunu gördüm. Belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"O zaman o şeyi bana doğrultmayı bırak!"

"Özür dilerim." Silahını indirdi. "Ne diye öyle bağırdın?" Birkaç kez göz kırptım. "Sen de kimsin be?"

"Tanrım," diye mırıldandı adam. "Dün geceyi hatırlamıyor musun?"

Gözlerim büyüdü. Dün gece mi? *Aman Tanrım.* Bu oduncuyla mı yatmıştım? Yere baktım ve botlarım dahil tüm giysilerimin hâlâ üzerimde olduğunu görünce rahatladım.

Adam başını salladı. "Hatırlayacaksın, tatlım. Güven bana." "*Neyi?*"

"Az önce ne giydiğini kontrol ettin, sanırım seks yapıp yapmadığımızı sorguluyorsun. Yapmadık. Yapsaydık da hatırlardın."

"Nedenmiş o?"

Dudağının kenarı seğirdi. "Kafan nasıl?"

Gözlerimi ilk açtığımda hissettiğim acı bir hışımla geri geldi. Başıma doğru uzandım. "Kimsin sen ve dün gece ne halt içtim ben?"

Oduncu eğilip şilteyi kaldırdı ve tüfeği şilte ile bazanın arasına sıkıştırdı.

"Bu orada mı dosyalanıyor?" diye sordum.

Dudağı tekrar seğirdi. "Orada. Bir de ekstra sek martini, çalkalanmış, karıştırılmamış, limon kıvrımı, bir tutam portakal acısı ve iki beyaz peynir zeytiniyle."

Burnumun kırıştığını hissettim. "Ne?"

"Dün gece ne içtiğini sormuştun. İffetli siparişin buydu. Gerçi aslında içtiğin şey bu değildi."

"Sek martini titizlik değildir."

"Bu şehirde öyle, özellikle de senin sipariş ettiğin şekilde." "Siparişim senin için fazla *titizse* ne içtim ben?"

"Votka."

"Ne ile?"

"Buzla."

"Başımın beni öldürmesine şaşmamalı. Neden bana bunu verdin?"

Lumberjack'in kaşları havaya kalktı. "Çünkü portakal acısı, beyaz peynir zeytini ya da limonum olmadığını ve vermutum kalmadığını söylediğimde sen istedin."

"Bana olmadığını mı söyledin? Yani sen kimsin... barmen mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Ben barmenim. Bu senin standartlarının altında falan mı? Buranın sahibi de benim."

"Öyle demek istemedim... Ben sadece..." Başımı salladım ve odanın etrafına bakındım. İlk defa geyiğin yalnız olmadığını fark ettim. Arkadaşları vardı; büyük boynuzlu bir geyik, bir ayı ve geyik olabileceğini düşündüğüm başka bir şey. "Bütün bu hayvanları sen mi öldürdün?"

Oduncu kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu bir sorun mu?" "Sanırım *onlar* için öyle."

Yatağın etrafında yürüdü ve bana elini uzattı -hâlâ yerde oturuyordum. Tereddüt ettim ve o da başını salladı. "O benim elim, tatlım. Sikim değil."

Burnum buruştu. "Çok mu kaba?"

"Küçümseyici olmaktansa kaba olmayı tercih ederim."

Elimi onunkinin içine koydum. "Küçümseyici değilim." "Değilim mi?"

"Hayır."

Ayağa kalkmama yardım etti. "Madem öyle diyorsun."

Giysilerimi fırçaladım. "Kullanabileceğim bir banyonuz var mı?"

Oduncu işaret etti. "Belki oradayken sopayı kışından çıkarabilirsin."

Gözlerimi kısmıştım. "Çok kabasın."

İç çekti. "Git ve yapman gerekeni yap, Red."

"Red. Bu orijinal." Banyoya doğru yürürken çenemi havaya kaldırmaya ve saygınlığımı biraz olsun korumaya çalıştım. Ama kapıyı kapattığımda çıkardığım çığlık hiç de asilce değildi. "Umm... Oduncu?" Hareket etmeye korkuyordum.

Kapının diğer tarafından ayak sesleri yaklaştı. "Bunun ben olmam mı gerekiyor?"

"Küvetinde dev bir *köpek* olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten de biliyordum."

Saint Bernard merakla başını bana doğru eğdi. "Beni uyarabilirdin."

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra, "Hey, Red?" "Evet?"

"Oak küvette uyuyor." "Oak köpek mi?"

"Evet."

"Isırır mı?"

"Küvette uyuyor çünkü kendi gölgesinden korkuyor. Sanırım güvendesin."

"Harika," diye mırıldandım.

Tuvalet gördüğünde aşırı heyecanlanan mesanelerden birine sahiptim, bu yüzden daha fazla küçük konuşma için zamanım yoktu. Porselen tahta doğru yürüdüm ve dev köpek bana bakarken işedim. *Yakıştı. Bir geyik ve geyik beni uyurken izledi.*

Oh, ve aslında biraz altıma *işediğim* ortaya çıktı. Bu sabah gittikçe daha iyi olmaya başladı. Tangamı çıkardım, sifonu çektim ve ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. Kafamı kaldırdığımda aynadaki yansımamı gördüm. *Aman Tanrım*. Zavallı monte edilmiş kafalardan daha iyi görünmüyordum. Kumral saçlarım yüzümün bir tarafına salya olabilecek bir şeyle sıvanmış, kabarık yeşil gözlerim günlük giysilerimi çıkarmadığım için kırmızı çizgilerle kaplanmış ve altlarında koyu rakun halkaları oluşmuştu. Elimi yüzümü yıkadım, saçlarımı ve yüzümü düzeltmek için elimden geleni yaptım ama akşamdan kalma halimi daha iyi gösterecek pek bir şey yoktu.

En azından banyonun kapısını açtığımda taze kahve kokusu havaya yayıldı. Lumberjack'i mutfakta buldum - teknik olarak aynı zamanda stüdyo dairesinin yatak odası ve oturma odasıydı. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden manzarayı takdir etmek için bir dakikamı ayırdım. Geniş omuzlar, dar bir bel ve boxer külotunun altında oldukça kaslı görünen bir popo. Uzun boyluydu - aslında çok uzun boyluydu, benim 1.80'lik boyumdan belki bir karış daha uzundu. Kesinlikle benim normal tipim değildi. Ben koşucu vücudunu tercih ederdim -yağsız ve düzgün, oysa bu adam en iyi şekilde *iri* yarı olarak tanımlanabilirdi.

Arkasını dönmeden yanındaki tezgâhı işaret etti. "Kahve orada. Ve biraz Motrin kullanabileceğini düşündüm."

"Tanrım, evet. Teşekkür ederim." Yanına gittim ve dumanı tüten fincanı kaldırdım. "Hiç kremanız yoktur, değil mi?"

"Kesinlikle yok."

"Süt?"

"Hayır."

"O zaman sanırım yulaf sütüyle karıştırılmış sütsüz kaju kreması söz konusu olamaz?"

Bana baktı, kaşlarını çatı ve tek kelime etmeden yaptığı işe geri döndü.

Kupayı dudaklarıma götürdüm. "Tamam o zaman..."

Lumberjack sessizce ikinci kahveyi doldururken ben de iki Motrin'i fokurdayan sade kahveyle birlikte yuttum. İş bittiğinde kalçasını tezgâha yasladı ve bana baktı.

"Dün gece kaç votka içtim?" diye sordum. Omuz silkti. "Üç belki?"

"Barda koyu renk paneller vardı, değil mi?" "Evet."

Hatırlayabildiğim parça parça şeyleri bir araya getirmeye çalıştım. "Ya müzik kutusu? Taylor Swift çaldığını hatırlıyorum. Ama sonra bozuldu sanırım?"

Lumberjack sırttı. "Barın arkasında elektriği kesen gizli bir kapatma düğmesi var. Genellikle elli yaşındaki sarhoşlar Billy Joel'i açıp şarkı söylediklerinde gece ikide kullanmak zorunda kalıyorum. 'Shake It Off' şarkısını üçüncü kez çaldığında kestim."

"Swiftie değil mi?"

"Ona aldırmayın. Ama sen dans ederken bazı müşterilerimin sana bakışları hoşuma gitmedi."

"Bana tam olarak nasıl bakıyorlardı?"

Bardağını geriye doğru eğdi ve içti. "Muhtemelen tek başına dışarı çıkıp kafayı bulmamalısın."

"Neden? Kadın olduğum için mi?"

"Çünkü sen lanet olası bir hafif sikletsin. Ve yanlış kişi seni eve götürebilirdi."

İçimi çektim. Haklıydı. Bu adamı Adam'dan tanıımıyordum ama burada onunla kendimi güvende hissetmiyordum. "Haklısın. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı.

"Sadece gerçekten kötü bir hafta geçirdim." Başımı salladım. "Aslında gerçekten kötü birkaç ay."

"Bu yüzden mi o lüks akıl hastanesindesin?"

Kaşlarımı çattım. "Sierra Sağlık Merkezi bir akıl hastanesi *değil*. Gönüllü bir sağlıklı yaşam tesisi."

"Her neyse." Omuz silkti. "Ünlü falan mısın?" "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü üç yıl önce inşa edildiğinden beri pek çok ünlü orada vakit geçirmek için şehre geldi."

"Oh." Başımı salladım. "Ben ünlü değilim. Çantalarım belki ama ben değilim."

"Çantalar mı?"

"Amourette'in sahibiyim, çanta şirketi." "Hiç duymadım."

"Geyik kafan ve pompalı tüfeğinle iyi bir stil oluşturacaklarını sanmıyorum."

"Sanırım o sopa banyoda çıkarmak için fazla yukarıdaydı, ha?"

"Komik olmaya çalışıyordum."
"Bu konuda da içki içmek kadar iyisin."
Gülümsedim. "Senin adın ne? Yoksa silah zoruyla uyandığımdan beri aklımda olduğı gibi sana Lumberjack demeye devam mı edeyim?"
"Adım Brock."
"Huh..."
"Ne?"
Omuz silktim. "Sana uyuyor." "Peki seninki ne?"
"Şubat."
Kaşları havaya kalktı. "Ay gibi mi?" "Tam olarak ay gibi."
"Kim çocuğuna Şubat adını verir ki?"
İçimi çektim. "Annemin hikâyesi için vaktimiz yok." *Ama zaman demişken...* Etrafta bir saat aradım. "Saat kaç bu arada?"
"On bir."
Gözlerim büyüdü. "Sabah mı?"
"Saat dörde kadar uyumadın, yani o kadar uzun süre uyumuş olamazsın."
"Tanrım, *mahvoldum*. Merdivenim şimdiye kadar kesinlikle gitmiştir."
"Merdivenin mi?"
"Bu şekilde gizlice çıktım. Odam ikinci katta. Bakım görevlilerinden birine pencereye bir merdiven bırakması için para verdim ama güneş doğmadan önce merdiveni kaldırması gerektiğini söyledi."
"Neden gizlice çıkmak zorundasın? Buranın gönüllü olduğunu söylediğini sanıyordum?"
"Öyle. Ama ayrılırsan seni programdan atıyorlar. Ve eğer atılırsam, mahvolurum."
"Nasıl mahvolursun?"
"Bu uzun bir hikaye. Ama şirketimde bir yönetim kurulu var ve sözleşmemde aptalca bir ahlak maddesi var ve... Aptalca bir şey yaptığım için bu benim cezam diyelim."
"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ama başın büyük belada gibi görünüyor."
Güldüm. Belki de akıl sağlığı molasına itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım vardı. "Sierra'dan ne kadar uzaktayız?"
"Yaklaşık bir mil."

"Oh iyi." Kahvemini geri kalanını yuttum. "Yola çıkmalıyım." "Ben seni bırakırım."

"Sorun değil. Bana doğru yönü gösterirsen yürüyebilirim."

Uyurken giydiğim botlara baktı - diz hizasında, kalın topuklu, şirin deri botlar. "Seni ben götürürüm."

Tamam o zaman.

Brock'un dairesi ikinci kattaydı. Sokak seviyesine inip dışarı çıktığımızda nerede olduğumuzu anladım. "Barın üstünde mi oturuyorsun?"

"Evet."

"İşe gitmek için çok uygun."

Tuğla binanın yan tarafındaki araba yoluna iki kamyonet park etmişti. Her ikisinde de *Hawkins Log Cabins* yazan çıkartmalar vardı. Brock iki kamyonetten büyük olanın yolcu kapısını açtı ve binmeme yardım etmek için elini uzattı.

"Teşekkür ederim."

Hava sıcaklığı gece boyunca gerçekten düşmüştü ve üzerimde sadece dayanıksız bir ipek elbise vardı. Brock bindi, kamyonu çalıştırdı ve titrediğimi fark etti. Fanilasını çıkardı ve bana uzattı. "Kamyon dizel. İlk çalıştığında ısınması bir dakika sürer."

Ona el salladım. "Sorun değil." "Öne eğil."

Neden bilmiyorum ama talimatına uydum. Brock fanilasını omuzlarıma doladı. Vücut ısısından dolayı sıcaktı ve iyi hissettiriyordu, ben de kollarımı içine soktum. "Teşekkür ederim."

"Evet."

"Gündüzleri ahşap kulübeler inşa eden bir şirkette mi çalışıyorsun?"

Kamyonu geri vitese taktı ve garaj yolundan geri geri çıktı. "Kendi "

"Barın sahibi olduğunuzu söylediğinizi sanıyordum?"

"Evet. Ayrıca kasabadaki bakkalın ve çamaşırhanenin de sahibiyim."

"Bu garip bir iş kombinasyonu."

Omuz silkti. "Ekonomi birkaç yıl önce boka sardı, bu yüzden Kasabadaki değirmen kapandı. İş olmayınca bakkalda ya da çamaşırhanede harcayacak para da olmuyordu, dolayısıyla onlar da kapandı. Bana kalan mirastan ihtiyacım olmayan bir miktar para vardı, ben de insanların işlerine geri dönmelerine yardımcı olmak için alabildiğim kadarını aldım."

"Bu çok asilceydi."

"Burası küçük bir kasaba. Herkes birbirine yardım eder." "Manhattan'da böyle şeyler olmaz."

"Oraya hiç gitmemiş olmamın pek çok nedeninden biri de bu."

"Şehre *hiç gitmediniz* mi? Ama Maine'de yaşıyorsun ve sadece on saatlik bir araba yolculuğu ya da iki saatlik bir uçuş mesafesinde."

Omuz silkti. Birkaç dakika sonra Sierra Sağlık Merkezi'nin girişine yanaştık. Ön tarafta birkaç insan vardı, ben de eğildim.

"Binanın arka tarafına doğru gidebilir misin? Odam orada. Belki insanlar bu kamyonu görür ve burada bir iş yaptığını düşünürler."

Brock uzun araba yoluna girerken el salladı.

"Kime merhaba diyorsun?" diye sordum.

"Biliyorsam ne olayım. Seni dairemde tutmak için nasıl kandırıldığımdan bile emin değilim."

"Zorla mı?" Alınmış hissettim. "Böyle bir güçlük çıkardıysam özür dilerim." Bana doğru baktı. "Öyleydin."

"Nasıl sorun çıkardım?"

"Boktan müzik çaldın, seni eve götürmem için nerede yaşadığını söylemedin ve seni bütün gece horlamaya devam ettiğin merdivenlerden yukarı taşımak zorunda kaldım."

Horladım. "Oh."

"Evet. *Oh*." Kamyon bir dönüş yaptı ve Brock yavaşlayarak durdu. "Sahil polislerden temizlendi. Artık oradan kalkabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Tabii ki dün gece tırmanmak için kullandığım merdiven artık orada değildi. Etrafta tırmanmak için kullanabileceğim herhangi bir şey aradım. Ama sadece biz ve elli metre ötedeki bir sürü ağaç vardı. Tırnağımı kemirdim. "Şu üçüncü pencereye kadar çekebilir misin? Kamyonetin kasasında durursam belki ulaşabilirim."

"Bu işe yaramaz."

"Peki, *daha iyi bir* çözümün var mı?"

Nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı ama kamyonu üçüncü pencerenin yanına çekti. İkimiz de indik ve yukarı baktık.

"Kahretsin," dedim. "Çok yüksek. Bu işe yaramayacak."

"Sanırım bunu daha önce bir yerde duymuştum."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Bu kadar ukala olmana gerek yok."

Brock başını salladı ve kamyonetinin arkasına doğru yürüdü. Arka kapıyı indirdi ve yukarı tırmandı, sonra bir elini uzattı ve diğeriyle tamponu işaret etti. "Ayağını oraya koy, ben de seni yukarı çekeyim."

"Ama yine de pencereye ulaşamayacağım." "Sadece yap."

Brock beni yatağa kaldırdığında ayağım tampona henüz değmemişti. Pencereimin yanına gitti ve tek dizinin üzerine çöktü. "Omuzlarıma çık. Seni kaldıracağım."

"Emin misin? Göründüğüm kadar hafif değilim." "Bütün gün senden daha büyük kütükleri kaldırıyorum." "Tamam..."

Brock elini uzattı ve ben de elbise giyerken olabildiğince hanımefendi olmaya çalışarak omuzlarına oturmak için tırmandım. Ama bir kez bindiğimde kıpırdamadı. "Çok mu ağırım?"

"Hayır."

"Düşmekten mi korkuyorsun?" "Hayır."

"Öyleyse neden hareket etmiyorsun?"

Boğazını temizledi. "Sen... iç çamaşırı giymiyor musun?"

Oh.

Ama

n

Tanr

ım.

Tanr

ım.

Ölmek istedim. Daha önce banyoda işediğim iç çamaşırımı çıkardığımı tamamen unutmuştum. İşte buradaydım, bacaklarım bu adamın omuzlarının üzerindeydi ve vajinam ensesine bastırılmıştı. Aşağı inmek için bacağımı sallamaya başladım ama o bileğimi kavradı.

"Buraya kadar geldik. Bitirsek iyi olur."

Yüzümü kapattım. "Şu anda cidden ölmek istiyorum."

Ben başka bir şey söyleyemeden Brock ayağa kalktı. Yalpaladım ama ayakta kaldım. "Devam et," dedi. "Omuzlarımda durursan uzanabilirsin."

"Yukarı bakmayacağına söz veriyor musun?"

"Arkamı dönmemeyi ve yüzümü bacaklarının arasına gömmemeyi başardım, bu yüzden sanırım temiziz."

Aman Tanrım. Bu bana bir görüntü verdi. Ben diğere tarafa bakıyordum, bacaklarım iri yarı oduncu Brock'un sırtından aşağı sarkıyordu, o ise yüzünü gömüyordu.

İçimde.

"Her an olabilir," diye homurdandı
Brock. "Pekâlâ."

Neyse ki pencерem hâlâ açıktı ve onun omuzlarında durduğumda içeri tırmanmak yeterince kolay oldu. Sonra kafamı tekrar dışarı uzattım. "Her şey için teşekkür ederim."

Kıkırdadı. "Kendine iyi bak, Red."

Pencerenin önünde durdum ve iri yarı oduncu Brock'un kamyonetine binişini izledim. Kamyon uzaklaşırken garip bir şekilde üzgün hissettim. Gerçi buradaki insanlar şimdiye kadar beni arıyor olmalıydı, bu yüzden çekmecedен üzerimi değiştirdim ve giyinmek için banyoya koştum, ancak hala Brock'un fanilasını giydiğimi fark ettim. Biri odamın kapısını çaldığında üzerimden çıkarmamıştım bile. *Kahretsin*. "Bir dakika içinde çıkıyorum!"

Üzerimi değiştirmeyi olabildiğince hızlı bitirdim, sonra banyodaki tüm kıyafetleri topladım ve lavabonun altındaki dolabı açtım. Her şeyi içine atarken yere bir şey düştü. Küçük bir kitap. Elbisemin cepleri yoktu, bu yüzden Brock'un fanilasından gelmiş olmalıydı. Ona uzandım ve ilk sayfasına göz attım.

"Oh... bu ilginç."

BÖLÜM 2

Şubat

"Bu kitabın amacının ne olduğunu düşünüyorsun?" Morgan sarı saçlarından bir tutamı döndürerek sordu.

"Emin değilim."

Merkezdeki yeni arkadaşına iri yarı Brock'un pazen gömleğinde bulduğum küçük defteri anlatmayı yeni bitirmiştım. Haftanın her günü için bir tarih ve bir not giriyor gibiydi. Şöyle şeyler: *Yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım etti ve otoyolda birinin lastiğini değiştirdi. İyi işlerin kaydını tutuyor gibi görünüyordu.*

"Sonuncusu en iyisiydi!" Morgan alay etti.

Gözlerimi devirdim. "Çok utanç verici."

Kendini öldürtmeden önce aptal, sarhoş bir kadını içeri aldı.

"Ben de buradan gizlice kaçmaya başlamalıyım," dedi. "Kendime ateşli bir oduncu bulmalıyım. Hiç erkek kardeşi var mı? Dışarıda olmak burada olmaktan çok daha eğlenceli."

Morgan Flowers, sosyal medyaya ara vermesine neden olan sinir krizinin ardından Sierra'da kalan yirmi iki yaşında bir influencer'dı. Çok sayıda takipçisi olmasına rağmen Morgan gerçek hayatta insanlarla karşılaştığında çok fazla endişe duyuyordu. Sierra'da kalması, kendine daha fazla değer vererek ve internettekilerin fikirlerine daha az değer vererek daha ayakları yere basan biri olma çabasıydı. Şimdiye kadar neredeyse hiçbir şey yapmamıştı ama bu deneyimi -tahmin ettiğiniz gibi- internetteki yabancılardan başkasının eğlenmesi için vlog'lamıştı.

"Özel hayatım hakkında konuşurken kamerayı kapatmanın sakıncası var mı?" Azarladım.

Objektifini düzeltti. "Sesi kullanmayacağım. Bu sadece vlog'larım için B-roll. Benim yorumlarımın altında sessiz bir konuşan kafa olacaksın."

"Bu kadar çok görüntü almak buradaki gizlilik politikasına aykırı değil mi?"

"Ne zamandan beri kurallara uyuyoruz Bayan Merdiven Tırmanıcısı?" Kıkırdadı. "Yoksa Komando Ateşli Oduncu Tırmanıcı mı demeliydim? Her neyse, kamera kurallarından emin değilim. Özellikle sormadım ve ekipmanı bir şekilde içeri soktum. Yüzünü göstermemde bir *sakınca* görmediğin sürece sorun yok. Burada olmaktan utanmamızı gerektirecek bir şey olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Yok, ama bu her beş saniyede bir yüzüme kamera sokulmasını istediğim anlamına gelmiyor. O şeye ne kadar bağlı olduğunu fark etmemiştim."

Başını salladı ve içini çekti. "Tamam. Bir süreliğine kapatacağım." Morgan kamerayı kaldırdı ve yatağımın üzerinde duran Brock'un gömleğine uzandı. Burnuna götürdü. "Mmm... Tam da büyük, ateşli bir oduncunun hayal edebileceği gibi kokuyor." İnledi. "Bunu koklamamalıyım. Şimdi azdım. Burada sıkışıp kalmak bana çok iyi geldi."

Bir an onu izledim, bir şeyler hissediyordum. Neden onun gömleğine verdiği tepki beni kıskandırmıştı? Yani, adamı çok az tanıyordum ve kesinlikle bir hak iddia edemezdin. Ama kafamda Brock *benim* sözde kaçıranımdı, başkasının değil. Daha bu sabah *çıplak kıcımlı* omuzlarına almıştı. *Ugh*. Ürperdim. Bu durum hiç de ideal değildi.

"Onu tekrar göreceğiz misin?"

"Bence gömleği ve defteri geri vermeliyim, sence de öyle değil mi? Yani, başka türlü günlük iyiliklerini nasıl çizelgeleyecek?"

"Bence bu onu görmek için iyi bir bahane olur, çünkü onu tekrar görmenin gerçekten aradığın şey olduğunu biliyorsun." Sırıttı.

Yanaklarımın ısındığını hissederek reddettim. "Öyle bir şey değil." "Onun seksi olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle ama benim onu çekici bulmamın bir anlamı olamaz. Yani, ben ne yapacağım? Burada yaşıyorum ve teknik olarak buradan ayrılmamam gerekiyor."

"Önümüzdeki üç hafta boyunca dört gözle bekleyecek başka ne var? Eğer sen gizlice çıkıp iri yarı barmenle tekrar görüşmeyeceksen, belki ben görüşürüm." Kollarını kavuşturdu.

Kalbim karnıma düştü. Morgan parmaklarını şıklattı. "A-ha." "Ne?"

"Yüzün kıpkırmızı oldu. Şimdi benimle kafa bulduğunu anladım. Ondan biraz hoşlanıyorsun." Güldü. "Belki birazdan *da fazla*. Bu arada sadece şaka yapıyordum. Sadece seni test etmeye çalışıyordum."

"Onu duvardaki bir delikten tanımiyorum Morgan. Hakkında hiçbir şey bilmediğin birinden hoşlanamazsın."

"Onun korumacı olduğunu ve hayvanları öldürmeyi sevdiğini biliyorsun." "Bu arada, bu bir oksimoron."

Güldüm.

"Bana moron mu diyorsun?"

"Hayır. *Oksimoron* dedim."

"Özür dilerim. Dünkü yazıma gelen kötü yorumlar yüzünden biraz travma yaşıyorum. Birisi bana gerçekten moron dedi."

"Telefonlarımızı elimizden aldıklarında nasıl paylaşım yapıyorsun?"

"Gizlice ikinci bir tane aldım. Kontrol etmiyordum, günde sadece bir kez paylaşım yapıyordum. Karanlıkta kalamam. Takipçilerim öldüğümü düşünecek."

Morgan, Brock'un gömleğini omuzlarına doladı, bu da kıskançlık duygumun tekrar içime işlemesiyle ani bir adrenalın patlamasına neden oldu. Kesinlikle zihinsel yardıma ihtiyacım vardı. İyi ki doğru yerdeymişim.

Neyse ki o akşam bakım görevlisi George'a kaçış yolumu geri koydurum çünkü Brock'un gömleğini iade etmek için bara gizlice gitmem gerekiyordu.

Aşağıya inmeyi başardım ama bara doğru kilometrelerce yol aldıktan sonra Brock'un hiçbir yerde olmadığını fark ettim.

"Neyiniz var güzel bayan?" diye sordu yetmiş yaşlarında görünen bir adam.

"Ah..." Başımı salladım. "Yok bir şey. Dün geceki barmene bir şey iade etmek istiyordum ama burada görünmüyor."

"Brock Hawkins'i mi kastediyorsun?"

"Evet. Barın sahibi de o, değil mi?" "Evet.

Kasabanın yarısı onun."

"Ben de öyle duydum."

Adam elini uzattı. "Adım Hank. Bugün çalışmıyorum ama haftada birkaç gece barmenlik yapıyorum."

Elini tuttum. "Şubat."

Gözlerini kıstı. "Şubat ne demek?" "Benim adım bu.

Şubat."

"Şaka yapmıyorum. Bu farklı!"

İsmime verilen her tuhaf tepki için beş sentim olsaydı.

Adam birasını yudumladı. "Brock'la neden ilgileniyorsun? Ona bir şey iade edeceğini mi söyledin?"

"Gömleğini." Söylediğim anda yüzüm kızardı. *Gömleği*. Kulağa nasıl geldiğini fark ettim ve hemen ekledim, "Üşüdüğüm için bana verdi. Her neyse, sadece geri veriyorum."

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Eğer Brock Hawkins'e karşı romantik bir ilgi duyuyorsanız, kesinlikle yalnız değilsiniz. Bu kasabada oldukça saygı duyulan biri olmasının yanı sıra, bekâr kızların çoğu gözünü ona dikmiş durumda. Sadece yakışıklı bir adam olduğu için değil, tahmin edebileceğiniz gibi dolar işaretleri görüyorlar. Hepsinden uzak durduğu için onu suçlayamam."

Kadınların Brock'u parası için kullanmaya çalışması fikrinden nefret ediyordum. Yani... *onu seksi vücudu için kullanmak belki*. Ama servet avcıları? *Hayır*. Gitmeleri gerekiyordu. "Brock'un kadınlardan uzak durduğunu söylerken ne demek istiyorsun?"

"Brock'un işini söylemek bana düşmez..." Omzunun üzerinden baktı ve sesini alçalttı. "Tüm *teklifleri* geri çeviriyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Ama son zamanlarda kadınlara karşı temkinli olmak için iyi bir nedeni var diyelim. Son kadını onu yüzüstü bırakıp gitti."

"Onu terk mi etti? Ne oldu?"

"Söylentilere göre eski sevgilisi bu küçük kasabanın dışında bir hayat istiyormuş. Burada sıkışıp kalmak istememiş. Brock'un işleri, kardeşleri falan varken buradan ayrılamayacağını biliyormuş. Bu yüzden onu terk etmiş. Brock o zamandan beri kimseyle görülmedi. Kalbi kırık sanırım."

Bu beni adam için biraz üzdü. Ayrıca onun arkasından konuşmanın da yanlış olduğunu düşündüm ve Hank'le konuşmamı sonlandırdım. "Konuşma için teşekkürler."

"Sorun değil, January." Göz kırptı.

Evet. Bara doğru yürüdüm ve görevli barmeni çağırdım. "Affedersiniz."

Döndü. "Size ne ikram edebilirim?"

"Oh, içecek bir şey yok. Ama Brock'u gördüğünde ona bu gömleği verir misin? Bu ona ait." Uzattım.

Aldı. "Elbette." "Çok teşekkür ederim."

Bara yaptığım kısa ziyaret sırasında alkol almayı atladığım için Sierra Wellness'a doğru tamamen ayık bir şekilde yürümeye başladım. Bu hayal kırıklığı gecesinde bir altın yıldız ya da onun gibi bir şeyi hak etmiştim.

Brock'u görme şansımın olmaması beni üzse de, muhtemelen daha iyiydim, çünkü tüm bu olanlar büyük bir dikkat dağınıklığına dönüşmüştü

Burada olmamın gerçek sebebinden. Akıl sağlığıma odaklanmam ve Şehre temiz bir kafayla dönmem gerekiyordu.

Temiz senin Kafa, değil ver Kafa, Şubat. Yapma. yanlış anlama ödevi. Yürürken kendi kendime güldüm.

Yaklaşık beş dakika sonra arkamda ayak sesleri duydum.

Nabzım hızlandı.

Yol karanlıktı ve burada başıma kötü bir şey gelirse, yardım çağırma konusunda iyi şanslar, özellikle de lanet olası bir telefon olmadan.

Adımlarımı hızlandırdım ama bir d e baktım ki bir şey yanımdan hızla geçiyor.

Bir köpekti.

"Oak! Yavaşla, seni koca götlü serseri!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Brock hızla yanımdan geçti ve köpeği tasmaından yakaladı. Ben de onlara y e t i ş m e k için koştum.

"Sanırım canlı hayvanlar senin evindeki ölülerden biraz daha zorlayıcı, ha?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu saatte yolda yürüyerek ne halt ediyorsun, Süslü Pantolon?"

"Aslında benim için daha iyi bir isim Pantolonsuz olurdu, değil mi?"

Sö

yle "Sen söyledin, ben değil. Oraya gitmeyecektim."

din "Oak neden öyle kaçtı?"

mi? "Sokak lambaları gölge yaptığıında çılgına dönüyor. Kaçmaya çalışır.

"

kendisinden. Ama tam o sırada yolumuza küçük bir hayvan çıktı ve onu kovalamaya çalıştı."

"Ah, sadece küvet için bir arkadaş istiyor."

Brock'un ifadesi ciddiyetini koruyordu. "Soruma cevap vermedin.

Burada ne yapıyorsun?"

"Gömleğini geri vermek için bara gittim."

"Gömleğimi geri vermek için hayatını riske atmana gerek yoktu." "Bu hayatımı riske atmak sayılmaz."

"Gerçekten mi? Peki burada tek başına birini nasıl savuşturacaksın? Arkandan biri gelmeden önce dokuz-bir-bir'i yeterince hızlı arayamazsın."

"Aslında telefonum yok, o yüzden kimseyi arayamam. Merkezdeki tüm cihazlara el koyuyorlar."

"Vay canına." Tasmaşını çekiştirdi. "Her şeyin üstüne bir de telefon yok. El çantası okulunda sağduyu öğretmiyorlar, değil mi?"

"Hayır, tahnitçilik dersiyle birlikte o modülü de kaçırmış olmalıyım. Sanırım sen benden *çok* daha zekisin, Oduncu."

Sırıttı. "Eğer gizlice çıktıysan, merdivenin bu gece güvenli bir şekilde yerinde duruyor sanırım?"

"Evet. İçiniz rahat olsun, başka hiçbir adamın omuzları bozulmayacak."

Beklenmedik kahkahasının alçak gümbürtüsü içimde titreşti. "Bu iyi işte. Ne şanslıyım."

Birbirimize dönük durduk. "Gömleğini ve not defterini görevli barmene bıraktım." Kollarımı kavuşturdum. "Bu arada, neden *aptal* olduğumu yazdın?"

"Mahremiyetimi ihlal ettiğin için teşekkürler."

"Elimde değildi. Cebinden düştü ve ne olduğunu bilmiyordum."

"Uh-huh."

"Soruma cevap vermedin. Neden aptalmışım?"

"Çünkü sadece aptal bir kadın kendini dün gece yaptığın duruma sokar. Bildiğin gibi baltalı bir katil de olabilirim."

"Hayır, olamazsın, küçük iyilik hareketlerinle. Sadece öyle *görünüyorsun*." Çenemi kaşıdım. "Aslında, eğer duvarındaki o hayvanları öldürdüysen, belki de öylesindir."

"O hayvanları ben öldürmedim. Sadece benim yaptığımı düşünmeni istedim." "Onları *biri* öldürdü."

"Ben öldürmedim. O kafalar bana miras kaldı." Kaşlarını çatı. "Defterimi neden okudun?"

"Çünkü meraklı biriyim." Başımı öne eğdim. "O yazılar da neyin nesi?"

Elini koluma koyarak beni yoldan uzaklaştırdı. "Bir araba geliyor. Gel şuraya otur, yoldan uzakta."

Birkaç metre ötedeki çimenlik alanda bir kayanın yanına gittik. Köpek aramızda yere uzandı.

"Bu notlar kişisel," dedi. "Ama işime burnunu sokmayı tercih ettiğin için, günde bir iyilik kaydediyorum, evet."

"Neden?"

"Bu bana büyükbabamın öğrettiği bir şey. Annemin babası. Babam çocukken pek ortalıkta yoktu. Büyükbabam beni büyötmeye yardım etti. Eskiden

benimkine benzer bir deftere kaydetmiş. Her zaman derdi ki, eğer bir insan günde bir iyilik yaparsa, bu yapmış olabileceği tüm kötülükleri yok eder." Brock omuz silkti.

"Yani batıl inanç gibi bir şey mi?"

"Belki biraz. Ama bu *aptalca* olurdu, değil mi?" Göz kırptı. "Her neyse, topluma bir nebze de olsa katkıda bulunmak için çaba sarf etmekten zarar gelmez diye düşündüm. Günde bir iyilik kaydetmek beni sorumlu tutmaya yardımcı oluyor. Hepsi bu kadar."

"Bu çok etkileyici. Gerçi duyduğuma göre burada yeterince hayranın varmış. Buralarda büyük bir boksun. Sağdan soldan donlar düşüyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah bana yaşattıklarından sonra külot düşürme konusunu açmaya nasıl cüret edersin?"

Gülümsediğinde kalbim pır pır etti. Ama çok geçmeden Bay Huysuz geri döndü.

Alnı kırıştı. "Benim hakkımdaki bu istihbaratı nereden alıyorsun?"

"Kendi yöntemlerim var..." Alay

ettim. "Dökül, Red."

Güldüm. "Dedikodu Bankası Hank mi?"

Brock homurdandı. "Harika."

Birden ayağa kalktı ve köpeğin tasmağını çekti. "Gel bakalım."

Oak'la konuştuğunu sandım ama sonra döndü ve ayağa kalkmamı işaret etti. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Kamyonetime, böylece seni evine geri götürebilirim."

"Hayatta olmaz." Başımı salladım. "Sıkıntı içindeki genç kızı oynamaktan bıktım. George'un merdiveni bana bırakacağından emin olduğum için bu gece tırmanmak için büyük bir pabuca ihtiyacım yok."

"Bu saatte eve yürümek senin için güvenli değil."

"*Sen* bu saatte yürüyebiliyorsan, ben de yürüyebilirim."

"Ben dev bir köpeği olan dev bir adamım. Sen ise lanet olası telefonu ve bildiğim kadarıyla iç çamaşırı olmayan küçücük bir kadınsın."

Gülmekten kendimi alamadım. "Bilmeni isterim ki, bu gece onları giyeceğim. Yine de, takdirimin bir göstergesi olarak onları fanila cebine koymayı düşündüm. Ama içimden bir ses senin huysuz kıcının

bunu takdir etmezdi. Bunun biraz *aptalca* olduğunu düşünebilirdiniz, o yüzden..."

"*Asıl* aptalca olan, sırf bir şeyi kanıtlamak için gerçek tehlikeyi göz ardı etmeye çalışman."

İşaret parmağımla onu gösterdim. "Oh, bunun ne olduğunu biliyorum. Bugün için henüz iyi bir şey yapmamış olmalısın. Bu yüzden beni eve bırakmak istiyorsun."

"Bugünkü iyiliğim, şu anda kışını omzuma atıp seni kamyonetime kadar yürütmekten kaçınmak." Nefes verdi. "Madem bir kilometre yürüyorsun, neden paltonu giymiyorsun?"

"Ne kadar *aptalım*..." Yaramazca sıırttım, bu alışverişten biraz fazla keyif alıyordum. "Aslında bu kolay bir hataydı. Buraya gelirken senin fanıanı giymiştim ve dönüşte yanımda olmayacağını hesaba katmamıştım."

Sesi biraz yumuşadı. "Gerçekten seni eve bırakmama izin vermeyecek misin? Bence bu çok aptalca."

Dişlerim gıcırdadı. "Zaten yolu yarılادم. Beni götürmen için seninle birlikte yürümenin bir anlamı yok. Hızlı olacağım. Benim için endişelenmene gerek yok."

"O zaman seninle geleyim," diye

ısrar etti. "Hayır, lütfen yapma."

"Meadowbrook'a gerçekten neden geldin?" diye sordu. "Neyden kaçırıyorsun?"

"Kız arkadaşının şehri neden terk ettiğini söylersen sana anlatırım." Brock nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

Uzun bir sessizlik anından sonra üzerindeki ekose fanılayı çıkardı.

Avucumu kaldırdım. "Onu istemiyorum."

"Al onu, Red. Aptal olma. Hava soğuk."

"Sen tanıdığım en huysuz adamsın." Teslim olurken kıkırdadım, sıcak gömleğini memnuniyetle üzerime sardım. Bir öncekinden biraz daha farklı kokuyordu, yine de odunsu ve lezzetliydi.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Oraya vardığında beni aramanı söyledim ama lanet olası bir telefonun yok."

"Gecenin karanlığında uluyacağım." Kıkırdadım. "Daha da iyisi, ölü kafalarınıza oraya sağ salım vardığıma dair telepatik bir mesaj gönderirim."

"Ölü kafalar mı? Grateful Dead gibi mi?"

"Doldurulmuş geyik ve geyiklerden bahsediyorum." "Oh," diye mırıldandı.

"Bu gece biraz yavaşsın, Brock. Soğuk hava beynini dondurmuş olmalı."

"Bu gece beynimi donduran tek şey, karanlık bir köy yolunun kenarında telefonsuz, ceketsiz ve -ne dediğin umurumda değil- muhtemelen iç çamaşırsız yürümenin güvenli olduğunu düşünen şehirli kız. Ben sadece senin bir yol kurbanına dönüşmeyeceğinden emin olmaya çalışıyorum."

Geriye doğru yürüyerek ondan uzaklaştım. "Bak ne diyeceğim... Eğer böyle bir şey olursa, beni duvarına asmak için ilk hakkı sen alabilirsin, Oduncu."

Başını salladı. "Kıcını kolla, deli kadın. Ve çabuk eve dön."

Tavsiyesine uyarak yola çıkarken adımlarıma biraz hız kattım. Gece geç saatlerde yürümenin tehlikeleri konusunda hiç de haksız sayılmazdı. Ama bir şekilde *onu* görme ihtimali risk almaya değer görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Brock Hawkins'in bu yoldaki en tehlikeli şey olduğundan oldukça emindim.

Sierra'ya sağ salim dönmeyi başarmıştım, keşke ona iyi olduğumu söylemenin bir yolu olsaydı.

Yatmadan önce duş alabilmek için sıcacık gömleğini isteksizce çıkarırken cebinden bir şey düştü. Bunu daha önce nasıl hissetmemiştim?

Almak için eğildim.

Olamaz.

Telefonu.

BÖLÜM 3

Şubat

Cidden mi? Şifre yok mu? Bunu kim yapar ki? İyi niyetli günlük ve şimdi de kilitsiz bir cep telefonu arasında, Lumberjack tüm sırlarını bir günlüğe yazıp teslim etmiş olabilir.

Yine de okumamalıyım.

Bu onun mahremiyetine bir başka saldırı olurdu. Belki de sadece sahip olduğu uygulamalara bakabilirdim? Çok kişisel değillerdi. Değil mi?

Ana ekrandan ikinci sayfaya geçip simgeleri incelerken kendimi hâlâ biraz suçlu hissediyordum.

CNN News

Spor Hattı

Fitness Pro

Maraton Adam Ev

Deposu

Tinder-Hmm... İlginç. Lumberjack'in bir randevu uygulaması var.

Alev simgesine baktım, tıklamak ve ne tür kadınları sağa kaydırıldığını görmek için inanılmaz derecede cazip hissediyordum. Ama bu *kesinlikle* çizgiyi aşmak olurdu. Morgan kafasını odama soktuğunda parmağım hâlâ uygulamanın üzerinde geziniyordu. Elimdeki cep telefonunu görünce gözleri parladı.

"İkinci bir telefonun da mı var?"

Başımı salladım. "Aslında bu Brock'un." "Ateşli dağ adamı sana telefonunu mu verdi?"

"Kasten değil. Fanilasını ve küçük kitabını geri vermek için gizlice çıktım. Barda değildi ama sonra geri dönerken köpeğini gezdirirken ona rastladım."

"Yine tesadüfen mi karşılaştınız?"

"Biliyorum. Ama yakınlarda yaşıyor ve çalışıyor ve köpeğinin dışarı çıkması gerekiyor." Omuz silktim. "Her neyse, birkaç dakika konuştuk ve sonra beni

geri dönerken giydiği fanilayı aldım. Diğerini barmene bırakmışım. Telefon cebindeydi."

"Tanrım." Yanımdaki yatağa oturdu ve elimden telefonu aldı. Hâlâ aydınlıktı. "İçeri nasıl girdin? Şifresi yok muydu?"

"Hayır. Şifre yok."

"Bu çok saçma. Kimin şifresi yok ki?"

Tekrar omuz silktim. "Saklayacak bir şeyi olmayan birinin mi?" Kaydırmaya başladı. "Buna ben karar veririm."

"Uh..." Uzandım ve telefonu elinden aldım. "Kesinlikle yapmayacaksın. *Ben* adamın mahremiyetini ihlal etmeyeceksem, *sen* de etmeyeceksin."

"Cidden telefonunda ne olduğunu kontrol etmeyecek misin? Cep telefonu altın değerinde bir bilgi madeni. Çıkmaya başlamadan önce çıktığım erkeklerden herhangi birine böyle ücretsiz erişimim olsaydı, bu beni bir sürü kalp ağrısından kurtarırdı."

"Brock'la çıkmayı planlamıyorum."

Sırıttı. "Yani sadece onu becereceksin, öyle mi?"

"O da olmayacak. Muhtemelen adamı bir daha hiç görmeyeceğim."

"Tabii ki göreceksin. O telefonu ona geri vermelisin."

Öğleden sonra, arkadaş olduğum bir başka hasta olan Lara odama geldi. "Hey. Benimle saat beşteki meditasyon dersine gelmek ister misin?"

"Evet, tabii." Brock'un cep telefonunu yastığımın altına koyarken yatağımı düzeltiyormuş gibi yaptım. Zaten bugün o şeye bakarak çok fazla saat geçirmiştim. Zihnimi biraz temizlemem gerekiyordu.

Meditasyon dersleri ruh sağlığı terapistlerinden Trinity tarafından veriliyordu. Kendisi benim de terapistimdi, yani birbirimizi zaten tanıyorduk. Ben matımı kurarken yanıma geldi.

"Selam, Şubat. Bugün nasılsın?"

Gülümsedim. "İyiyim."

"Nasıl uyuyorsun?"

"Eh. Hemen hemen aynı." Yaklaşık bir yıl önce uyku benim için bir sorun haline gelmişti. Uykuya *dalabiliyordum* ama asla uykuda *kalamıyor* gibiydim. Kafam rahat bir şekilde yatağa girdiğimde bile sabahın ikisinde uyanıp düşünmeye başlıyordum.

işimde ya da özel hayatımda olan şeyler hakkında. Uykusuzluk aslında geçen gece bara gizlice gitmemin nedenlerinden biriydi. Bütün gün Sierra Sağlık Merkezi'ne neden gittiğimi anlatmışım ve biraz sıvı teşviki olmadan uyuyamayacağımı biliyordum.

Gülümsedi. "Gece yatmadan önce deneyebileceğin bazı egzersizler yapacağız. Bugün gelmene çok sevindim."

"Ben de."

Ders Trinity'nin Tibet şarkı kasesi çalmasıyla başladı. Hepimizden çıkardığı huzurlu sese odaklanmamızı, burnumuzdan üç derin nefes almamızı ve ağzımızdan nefes vermemizi istedi. Sonra bir an için mutlu bir yer düşünmemizi istedi. Benim aklıma hemen Brock'un dairesinde onunla kahve içmek geldi, ki bu tuhaftı çünkü adamı çok az tanıyordum ve akşamdan kalma bir şekilde bana doğrultulmuş bir tüfikle uyanmak pek de *mutlu edici* değildi. Ama aklıma başka bir şey gelmedi, ben de öyle yaptım. Kasenin ritmik uğultusunu dinlerken kendimi yeniden Brock'un yatağında hayal ettim - ne kadar güzel kokardı, büyük, koruyucu vücudu beni nasıl sıcak tutardı. O sırtüstü yatarken ben de ona sokuluyor ve başımı kalın göğsüne yaslıyordum. Ben onun kalp atışlarını dinlerken o saçlarımı okşardı. Kendimi çok huzurlu, çok rahatlamış hissederdim.

Ve bir süre sonra uyandıgımda düşündüğümü hatırladığım son şey buydu.

Dirseklerime kadar yükseldiğimde sınıftaki tek öğrenci bendim. Trinity odanın önünde oturmuş günlüğüne bir şeyler yazıyordu. "Aman Tanrım," dedim. "Uyuyakaldığıma inanamıyorum. Çok özür dilerim. Ne zamandır baygındım?"

Defterini kapattı. "Çok uzun değil. Özür dileyecek bir şey de yok. Meditasyon dersinde uyuyakalan öğrencileri iltifat olarak kabul ederim."

Kollarımı başımın üzerine uzattım ve önce sola, sonra sağa doğru eğildim. "En son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum. Belki üniversitedeyken?"

"Buna ihtiyacın olmalı." Gülümsedi. "Birkaç dakika sonra başka bir dersim var. İstersen katılabilirsin. Ama binanın batı tarafındaki çardağa giderseniz, muhtemelen şu anda güzel bir gün batımı yakalayacaksınız. Dersim olmadığı zamanlarda bazen orada otururum."

"Kulağa harika geliyor." Ayağa kalktım ve matımı topladım. "Sanırım bunu yapacağım."

Dışarı çıktığımda beni eflatun ve pembe bir gökyüzü karşıladı. Batan güneş çardağı çevreleyen ağaçların üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. Çok durgun ve huzurluydu ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığı kadar rahatlamış hissettiğimi fark ettim. Belki de bu arabuluculuk olayında bir şeyler vardı? Ya da belki de bir oduncu hakkında fanteziler kurmanın bir anlamı vardı. Hangisi olduğundan emin değildim ama sessizce oturdum ve dinginliğin tadını çıkardım. Hava karardığında içeri döndüm ve iş merkezine uğramaya karar verdim. Hastaların cep telefonu ya da elektronik cihaz kullanmasına izin verilmiyordu ama ihtiyacımız olan her şeyi halledebilmemiz için günde on beş dakika bilgisayara zaman ayırmamıza izin veriliyordu. Ben genellikle bu süreyi, aynı zamanda en yakın arkadaşım olan idari asistanım Oliver'a e-posta göndermek için kullanıyordum.

Ama bugün o kadar rahatlamıştım ki bu süreyi işle mahvetmemeye karar verdim. Bunun yerine, kız kardeşime iyi olduğumu bildiren hızlı bir not yazdım. Sonra, hala birkaç dakikalık zamanım vardı, bu yüzden Instagram'a girdim ve *Brock Hawkins* yazdım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir hesabı yok gibiydi. Ama girdiğimde Morgan'ın bir etiketini fark ettim ve bugün muhtemelen birkaç yüz bin beğeni alan ne tür bir saçmalık paylaştığını görmek için tıkladım.

Videoda kameraya gülümsüyordu. Arka planı buradaki odası olarak tanıdım. Fısıldamadan önce alt dudağını kemirdi, "Hayatımda okuduğum *en kirli metni* okudum." Kendini yelpazeledi. "Dağ adamlarının bu kadar açıklayıcı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Büyük şehirden daha sık çıkmalıyım."

Donup kaldım. *Dağ adamları mı?*

"Başka bir Tinder mesajı okumamı istiyorsanız, tıpkı bu video gibi. Eğer yarım milyona ulaşırsak, bir tane daha okurum. Bir milyon mu? İki tane okuyacağım!"

Tinder! Olamaz.

Hissettiğim sükûnet yerini kalp çarpıntısına bıraktı. Instagram hesabımdan çıkış yapmak için tıkladım ve odama geri döndüm; ancak Brock'un telefonunun artık yastığımın altında olmadığını gördüm. *Lanet olsun!* Morgan'ın odasına koştum ve onu yatağında oturmuş, cep telefonunu uzatmış ve kayıt yapıyormuş gibi konuşurken buldum.

"Nerede o?"

Telefonunu indirdi. "Ne nerede?" "Brock'un telefonu. Sende olduğunu biliyorum Morgan."

Suratını astı. "Tanrım, yüzün çok gergin. Burada verdikleri meditasyon derslerinden birini denemelisin."

"*Meditasyona* ihtiyacım yok, Morgan. *Brock'un telefonuna* ihtiyacım var!"

Gözlerini devirdi ama komodini açtı ve cep telefonunu çıkardı. "Birimizin bunu gözden geçirmesi gerekiyordu. Görmek için gizlice kaçtığın bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Brock'u görmek için gizlice dışarı çıkmıyorum ve ikimizin de onun özel hayatı hakkında bir şey bilmesine gerek yok."

Morgan sırttı. "Bir vibratörü uzaktan kontrol eden uygulamasından bile mi bahsetmiyorsun? Ya da dev penisinin ve karın kaslarının fotoğraflarını? Peki ya eski sevgilisinden gelen ve onu ne kadar sert siktiğini düşünmeden edemediğini söyleyen mesajlar? En azından sana bunlardan bahsedeyim." Cep telefonuna baktı ve ekranı bana göstermek için çevirdi. "Dört yüz yirmi bin kişi onlara Tinder mesajlarını anlatmamı istiyor ve bir tane daha duymak isteyip istemediklerini sormamın üzerinden sadece on beş dakika geçti."

Kaşlarımı çattım. "Bir insanın mahremiyetine bu şekilde girmenin doğru olduğunu düşünmene inanamıyorum. Bu *yanlış* Morgan."

Omuz silkti. "Olabilir. Ama o adamın yazdıkları *yanlışsa*, ben *haklı* olmak istemiyorum."

"İnanılmazsın," diye homurdandım ve cep telefonunu alıp odadan çıktım.

Morgan arkamdan bağırdı. "Bekle! Takipçilerime ne okuyacağım? Onlara iki mesaj daha göndereceğime söz verdim!"

"İşte bir fikir..." Ona bakmak için geri döndüm. "Onlara bir veda notu oku. Sonra telefonunu terapistine ver ve gerçekten yardım almayı dene. Çünkü bence buna ihtiyacın var."

Saatler sonra yatakta uzanmış, karanlıkta tavana bakıyordum. Morgan'dan memnun değildim ama yaptıklarından dolayı öfkelenmeyi bırakmayı başarmıştım. Gerçi daha az kızgın olduğum için değil. Daha çok odağım değişmişti. Brock'a. Sadece birkaç kaydırma uzaklığındaki fotoğraflara. Müstehcen mesajlarına. *Uzaktan vibratör uygulamasına*. Bu sonuncusu son bir saattir dikkatimin merkezindeydi ve kendime engel olamıyordum... Sonunda pes ettim ve telefonu yastığımın altından çıkardım.

Üçüncü ekranda, onu bulduğumdan oldukça emindim.

BuzzBuddy.

Eğer doğru ruh halinde olsaydım bu isim komik olabilirdi. Ama Morgan Brock'un evindeki her şeyi anlattığından beri içimde bir sıkıntı vardı.

Telefon.

Aptal uygulama simgesine baktım -yan tarafında rujdan bir öpücük olan pembe bir vibratör- tıklamak için sabırsızlanıyordum. Gerçi *bu* bile Brock'un mahremiyetini ihlal etmek gibi geliyordu ve bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Onun yerine Google'a girdim ve BuzzBuddy yazdım.

BuzzBuddy - onunla birlikte olamadığınızda bile kadınınızın zevkini kontrol edin.

Altında uygulamanın nasıl çalıştığını açıklayan bir makale vardı. Esasen, uzaktan kontrol edilebilen yerleştirilebilir bir vibratöre bağlıydı. Son kullanıcı titreşimleri artırmak ve G noktası uyarımı eklemek gibi şeyler yapabiliyordu. Ayrıca klitoris masajı ve prostat bezi okşayıcı gibi ek donanımlar da mevcuttu. *Vay be.* Sözde bu şey bir kadının ne zaman orgazm olduğunu bile belirleyebiliyordu. Makaleyi yarı okuyarak yarı okumayarak taramaya devam ettim, ta ki belli bir cümle dikkatimi çekene kadar.

BuzzBuddy ayrıca tarihler, saatler ve oyun süresinin uzunluğu dahil olmak üzere oturum geçmişini de kaydeder.

Bu beni düşündürdü.

Belki sadece hızlıca bir göz atabilirim.

Onun kişisel düşüncelerini ve mesajlarını okuyormuşum gibi olmaz.

Sadece bazı *gerçekler olurdu, tarihler* ve saatler.

Kim bilir? Belki Brock o şeyi kullanmamıştır bile.

Google'dan çıkıp uygulamaya geri dönerken dudağımı kemirdim.

Kabul edelim, artık kontrol etmeden asla uyumayacaktım.

Ve Tanrı aşkına, bir akıl sağlığı merkezindeydim. Akıl sağlığım için en iyi olanı yapmalıydım, değil mi? Uyku çok önemliydi.

Kendi kendime gözlerimi devirip homurdandım ama yine de o aptal uygulamaya tıkladım.

Etrafta dolanırken kalbim hızla çarpıyordu. Gezinmek kolay değildi ama sonunda *Oturum Geçmişi* adında bir seçenek buldum. Tıkladığımda gözlerim büyüdü.

"Vay anasını."

Sayfalar dolusu oturum vardı. Hepsini siyah beyaz görmek biraz midemi bulandırdı. Ama özellikle bir kayıt beni durdurdu. Çünkü iki gece önce, ben yatakta Brock'un hemen yanında uyurken kaydedilmişti.

"Gerçek dışı. Korkunç-gerçek." Yorganları çırparak çıkardım ve yataktan kalktım. Bu telefonda başka bir şey görmek istemediğim gibi, o şeyin derhal elimden çıkmasını da istiyordum. Bu yüzden olabildiğince hızlı giyindim, telefonu arka cebime soktum ve odamın kapısını kilitledim. Tam pencereden dışarı tırmanmak üzereydim - lanet merdivenin dışarıda olup olmadığını bile bilmeden - o sırada aklıma bir şey geldi.

Yatağında başka bir kadın yatarken onunla sanal seks yapan bir adamın kimseye saygısı yoktur. Öyleyse neden bu kadar saygılı davranıp telefonunun geri kalanına bakmıyordum? Cevabı: Artık bakmıyordum.

Daha fazla tartışmadan doğruca fotoğraflarına gittim. Karşıma çıkan ilk resim tuhaf bir dövmeyle aitti - emin değildim ama kalçadan aşağı doğru inen bir sincap olabileceğini düşündüm. *Çok kalın bir kalça...* Bu Brock muydu? Tekrar kaydardım. Ve bir sonraki fotoğraf çenemi düşürdü...

"Merhaba. Brock bu gece çalışıyor mu?"

Barmen başını salladı. "Üzgünüm, bu gece izinli." "Oh."

"Yine de size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Eğer Brock'a aklımdan geçenleri anlatamayacaksam, bir içki kesinlikle işime yarayabilirdi. "Sek martini alayım, çalkalanmış olsun-" Brock'un *titiz* içkim hakkında söylediklerini hatırlayarak durdum ve başımı salladım. "Biliyor musunuz? Sadece bir votka ve kızılçık alayım, lütfen."

Bara iki kez vurdu. "Hemen geliyor."

Genç bir adam yanımdaki tabureye kaydı. Yüzünde gamzeli, çarpık bir gülümseme belirdi.

"Merhaba. Sanırım bana bir içki borçlusun?"

Öfkeme rağmen gülümsedim. "Neden sana bir içki borçlu olayım ki?"

Gülümsemesi genişledi. "Çünkü sen içeri girdiğinde benimkini düşürdüm. Çok güzelsin."

Kıkırdadım. "Sevimsiz. Ama şirin. Gerçi sana alkol alabilmem için kimliğini görmem gerekecek. Burada olmak için yeterince büyük müsün?"

Çocuk omuz silkti. "Hayır. Ama sahibi umursamıyor." Elini uzattı. "Ben Axe."

"Gerçek adın bu mu?"

Dudağı büküldü. "Hayır, ama kulağa *Arthur'dan* çok daha iyi gelecek inlerken."

Bu çocuk gerçekten çok sevimliydi. Gülünç derecede abartılıydı ama yine de bir şekilde işe yarıyordu. Karizma, dağınık saçlar ve gamzeli bir gülümseme tehlikeli bir kombinasyondur. Eminim kendi yaşındaki kızlar arasında popülerdi. Ayrıca onda tanıdık gelen bir şeyler de vardı. "Kaç yaşındasın *Axe*?"

"On sekiz. Eh, yeterince yakın. Gelecek yıl on sekiz olacağım."

Barmen içkimi getirmişti. Yanımdaki çocuğa parmağını salladı. "Kadınları rahat bırak *Arthur*."

İşaret etti. "*Bana* asıldı."

"Evet, doğru." Barmen iki parmağını ileri geri hareket ettirerek yürümeyi taklit etti. "Kabine geri dön ve ödevini bitir, yoksa kışına tekme yi basarım."

Axe ya da *Arthur* inledi. "Berbatsın." Ama o da bir kabine doğru süzüldü.

Bundan sonra içkimi sessizce içtim, Brock'un telefonunu barmene mi bıraksam yoksa başka bir gece gelip ona kendim mi versem di ye düşündüm.

Kokteylimin sonunu bitirdiğimde *Axe* geri döndü. Tam bir şeyler söylemeye başlamıştı ki

gürleyen ses araya girdi.

"Barda oturman konusunda sana ne demiştim?" Brock'un yüzü sertti.

Axe, "Ben sadece o güzel bayanın telefon numarasını alıyordum," dedi.

Brock bana baktı. "Bu çocuğa numaranı mı veriyorsun?"

Ses tonu beni kızdırdı. Beni kızdırdı. Ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Veriyorsam seni ne ilgilendirir?"

Brock kaşlarını çatı ve yanımdaki çocuğu işaret etti. "Sana on kere söyledim, dört yıl daha bu barda oturmayacaksın. Artık buraya gelme hakkını bile kaybettin. Şu andan itibaren ödevini yapmak için başka bir yere gideceksin."

"Arabamın anahtarlarını almışken nasıl başka bir yere gidebilirim?"

"Senin iki lanet bacağın var. *Yürü*."

"En azından telefonumu geri alabilir miyim?"

"Telefonunu verirsem gidecek misin?" "Kesinlikle."

Brock derin bir nefes aldı ve üflledi. Çocuk sabrını zorluyordu. Bana döndü. "Bir telefon bulma şansın var mı? Bu küçük pisliğin cep telefonunu aldım çünkü *yine* uzaklaştırma aldı. Ama hiçbir yerde bulamıyorum. Sanırım dün gece sana verdiğim fanılanın içinde bırakmış olabilirim."

Yüzümdeki tüm rengin boşaldığını hissettim. "O... o senin telefonun değil miydi?" "Hayır. Benim salak küçük kardeşimin."

Yutkundum. "Kardeşinin mi?"

Başını salladı.

"Ben, uh..." Arka cebimden telefonu çıkardım ve tereddütle uzattım. "Bu o mu?"

Çocuk elimden kaptı. "Teşekkürler! Gitmem gerek."

Onun bardan koşarak çıkışını izlerken aklım hâlâ başımdaydı. *Brock'un aletinin fotoğraflarına bakmıyor muydum? On yedi yaşındaki kardeşine mi bakıyordum? Küçük kardeşi BuzzBuddy uygulamasını mı kullanıyordu?*

Aman Tanrım.

"İyi misin, Red?"

Ellerimle yüzümü kapattım. "Pek sayılmaz." "Neler oluyor?"

Başımı salladım. "Sana söylemeye bile utanıyorum."

"Kahretsin." Kıkırdadı. "Kulağa hoş geliyor."

Yüzüm hâlâ kapalıydı, bu yüzden iki parmağımı açıp dışarı baktım. "Eğer sana söylersem, bu konuda bana işkence *etmeyeceğine* söz vermelisin."

"Ne olduğunu duyana kadar bunu yapabileceğimden emin değilim."

İçimi çektim. "Telefonuna baktım - en azından iki dakika öncesine kadar senin telefonun olduğunu sanıyordum."

"Tamam..."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama küçük kardeşinin orada bazı *ilginç* uygulamaları var."

"Ah, biliyorum." Başını salladı. "Lanet olası BuzzBuddy. Küçük çuk kafalı o lanet şey yüzünden uzaklaştırma aldı. Okuldayken bir kızın üzerinde kullanıyormuş ve öğretmenlerden biri uğultuyu duymuş. Bu yüzden telefonunu ve arabasını elinden aldım. Annemiz, ruhu şad olsun, böyle bir şeye sahip olduğu için taşaklarını keserdi."

Kalbim sıkışmıştı. Annesini kaybettiğini bilmiyordum. "Çok üzüldüm. Kardeşin annesiz kalmak için çok genç."

Brock başını salladı. "Art en küçüğümüz. Annemin altı oğlu vardı." "Kiminle yaşıyor?"

"Teyzemle. Annemin istediği buydu. Ama kardeşlerim ve ben hepimiz ona göz kulak oluyor ve yardım ediyoruz." Brock barın diğer tarafındaki kabinleri işaret etti. "Bir içki daha ister misin? Belki gidip biraz orada oturabiliriz?"

Gülümsedim. "Bu hoşuma gider."

"Güzel." Göz kırptı. "Çünkü benim olduğunu sandığın telefonu karıştırdığın için seni pataklamadığım için bana borçlusun."

Brock ve ben sonraki iki saati konuşarak geçirdik. Bana beş erkek kardeşle büyümekle ilgili daha çok şey anlattı ve ben de sonunda yönetim kurulunun beni akıl sağlığı molasına göndermesinin gerçek nedenini açıkladım.

"Şunu açıklığa kavuşturalım... Mikrofonun açık olduğundan haberin yoktu ve bir hurdy-turdy defilesinde izleyicilerdeki herkes seks yaptığını mı duydu?"

İçkimi yudumladım. "Sayılır. Rakibimle. Ve her şey boyunca birbirimize küfrettik. O adamdan *nefret ediyorum*. Ne yazık ki bu ilk seferimiz değildi."

Brock sessizleşti.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Aklından geçen buysa, ben genelde böyle önüne gelenle yatmam."

"Düşündüğüm şey bu değildi." "O zaman ne?"

Gözlerime baktı. "Seninle seks yapmak zorunda kalan herifi yumruklamak istediğimi."

Karnımda küçük bir kıpırtı oldu. Gülümsedim. "Bu his karşılıklı. Kiminle seks yapıyorsan onu kıskanıyordum. Bu arada, küçük kardeşine telefonundaki bazı açık saçık resimleri silmesini söylemelisin. Reşit değil ve bunları başkalarına gönderirse çocuk pornografisi yaymış sayılabilir." Bu sözleri söyler söylemez gözlerim parladı. "*Aman Tanrım, Brock*. Kardeşinin telefonunu geri almalısın!"

Brock'un kaşları gerildi. "Neden?"

"Çünkü sana çok kızmıştım ve sana bir veda hediyesi bırakmıştım. Sana parmak atarken bir fotoğrafımı çektim."

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Kardeşim çok daha kötülerini gördü ve yaptı."

"Hayır, Brock! Onu geri almalısın. Sana sadece parmağımı vermedim. Ne kaçırdığını görmeni istedim ve onu *çıplak göğüslerimin arasında* tuttum!"

BÖLÜM 4

Brock

Bardan o kadar hızlı çıkmıştım ki muhtemelen arkamda duman bırakmıştım. Nabzım dakıkada bir mil hızla atıyordu. Bu kadın benim ölümüm olacaktı. Onu sadece birkaç gündür tanıdığımı inanmak zordu, çünkü kasabaya geldiği andan itibaren beni tüketmişti.

Kardeşimin o fotoğrafı görmesine asla izin vermeyecektim. *Bu yüzden yolda hızla ilerliyorum*, dedim kendi kendime. Ama o fotoğrafa ulaşmakta kendim için de bir çıkarım vardı. Şubat beni ne kadar çıldırtsa da, onun ne kadar muhteşem olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Benim gözlerim için çıplak bir fotoğraf gönderdiğini bilmek beni biraz daha delirtti. Aynı zamanda ne kadar zor durumda olduğumu ve cinsel arzularımın sağduyumun önüne geçmesine izin vermemek için ne kadar dikkatli olmam gerektiğini fark etmemi sağladı.

Hız sınırını aşarak, kardeşim fotoğraflarına bakıp fark etmeden önce teyzemlere varmak için yarıştım.

Yolun kenarında yaşlı bir adam gördüğümde isteksizce yavaşladım. Yan tarafını tutuyordu, topallıyordu ve yürümekte zorlanıyor gibi görünüyordu. Kahretsin. *Neden hep böyle şeyleri kendime çekiyorum?* Normalde, durup yardım etmek benim için günün iyiliği olurdu. Ama bunu yaparsam Axe'a zamanında ulaşamama riskiyle karşı karşıya kalırdım.

Adamı geçtikten sonra suçluluk duygusu beni tüketti. Kamyonetimi durdurdum ve geri vitese taktım.

Camı açtım. "İyi misiniz efendim?"

Sesi zayıftı. "Arkadaşımın evinde kâğıt oynadım. Bu çantayla eve kadar gidebileceğimi düşünmüştüm ama kendimi çok yorgun hissediyorum. Koluma kramp girdi."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Groveland'da..."

Başımı öne eğdim. "Seni eve götürebilirim."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Çok nazıksın Brock." "Adımı biliyor musun?" Şaşırarak sordum.

"Buralarda herkes seni tanır."

Dışarı çıktım ve küçük yaşlı adamı kamyonetime taşımama yardım ettim.
"Senin adın ne?" diye sordum.

"Jim."

Zorla gülümsedim. "Merhaba Jim."

Emniyet kemerini taktıktan sonra yola çıktım. Umarım önden gitmeme aldırmamıştır, çünkü burada kaybedecek zamanım yoktu.

Jim bana döndü. "Yardımanın için çok minnettarım."

Her saniye daha da geriliyordum, içimden inledim. "Sorun değil."

"Acelen var gibi görünüyor. Umarım seni bir şeye geç bırakmıyorumdur."

Ona gerçeği açıklama düşüncesine güldüm: kardeşimden önce bir çift memeyi görmek için zamana karşı bir yarış içindeydim. Ama bunun yerine, "Seni eve sağ salım götürmeyecek kadar önemli bir şey değil," dedim. Yaşlı adamın evine vardıktan sonra kamyonetten inmesine yardım ettim. Tam yola çıkacaktım ki titreyen parmağını kaldırıp beklememi istedi.

Dışarıda. Bana bir şey vermesi gerektiğini söyledi.

Kahretsin. Şimdi ne var?

Salyangoz hızıyla evine doğru yürüdü, ben de pek sabırlı olmayan bir şekilde bekledim.

Dakikalar geçtikçe bacaklarımı zıplattım. *Neyi bekliyordum ki?* Hemen gitmeliydim. Ama bu tamamen saçma bir hareket olurdu.

Başımı kendime salladım. Ceplerimi kontrol etmeden gömleğimi Şubat'a vermekle ne kadar aptallık etmiştim. Bu pozisyonda olmak benim hakkımdı.

Yaklaşık beş dakika sonra adam nihayet elinde bir şeyle evden çıktı. Bir kez daha, A noktasından B noktasına gitmesi sonsuza kadar sürdü. Axe'ın biz konuşurken February'in fotoğrafını çekmemesi mucize olurdu. Kendimi tamamen mahvettiğime eminim.

Adam bana küçük bir plastik torba uzattı. Önce ot sandım ama sonra içinde iki kurabiye olduğunu fark ettim. "İşte kızımın yaptığı bazı ikramlar. Umarım beğenirsiniz. Beni eve bıraktığınız için tekrar teşekkür ederim."

Bu tatlı jest karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Sağ ol dostum. Minnettarım."

"Tanrı seni korusun," dedi.

Kurabiyeler güzel görünüyordu ama bu gecikmenin sonuçlarına değeceklerinden şüpheliydim. Bu kez Jim'in eve güvenli bir şekilde yeniden girmesini beklemeyi göze alamazdım. Arabayı sürdüm ve teyzemlere doğru koşarken ceza yemediğim için şanslıyım.

Neyse ki pencereden kardeşimi görebiliyordum, bu yüzden evde olduğunu biliyordum.

Nefes nefese kapıyı çaldım.

Birkaç saniye sonra açtı. "Ne oluyor be? Neden kapıyı böyle çalıyorsun?"

"Telefonuna ihtiyacım var."

Gözlerini kıstı. "Neden?" "Nedenini

boş ver. Ver şunu bana."

Kardeşim başını salladı. "Boş ver onu. Daha yeni geri aldım. Neden tekrar sana vereyim ki?"

"Axe..." Azarladım.

"Ne?"

"Ver şu lanet telefonu bana..."

"Neden ihtiyacın olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Bir an gözlerini aradım çünkü fotoğrafı görüp görmediğini bilmem gerekiyordu. Gerçekten kafası karışmış görünüyordu, bu da bana hâlâ güvende olabileceğimi söylüyordu. Ağabeyim eğlencesini pek saklayabilen biri değildi. Telefonu ondan nasıl alacağımı hâlâ bilmesem de çok geç kalmadığım için rahat bir nefes aldım.

"Telefonu bir dakikalığına görmem gerekiyor. Hemen geri vereceğim." Kollarını kavuşturdu. "Bana nedenini söyleyene kadar olmaz."

Kardeşim haklıydı. Az önce ona geri verdiğim telefonunu teslim etmesi için mantıklı bir neden yoktu. Eğer onu alacaksam, düşüncesizce, biraz da delice bir şey yapmalıydım ki konu o kadın olduğunda tam da böyle hissediyordum.

Axe tepki vermeye fırsat bulamadan öne atıldım ve genellikle telefonunu taşıdığını bildiğim arka cebine uzandım.

Onu bıraktığımda saçları darmadağın olmuştu. "Neyin var senin be adam?"

"Bana beş dakika ver. O zaman geri dönerim."

"Bir dakika dediğini sanıyordum," diye seslendi arkamdan, koşarak evden çıkarken.

Kamyonetime atlayıp, ne yaptığımı göremeyeceği şekilde yola çıktım.

Bir ara sokağa park ettim ve fotoğraf kütüphanesini açarken parmağım titredi.

Elbette, en son fotoğrafta gördüğüm en güzel memeler bana bakıyordu. Söz verdiğim gibi, Şubat'ın orta parmağı tam onların arasındaydı. Kardeşim bunu daha önce bulsaydı ne olacağını hayal ederken alnımda boncuk boncuk terler oluştu. Ucuz atlatmışım.

Fotoğrafa bakmak için birkaç dakika ayırdım, o mükemmel pembe meme uçlarından birini ağzıma alıp sertçe emdiğimi hayal ederken ağzım sulandı. Son zamanlarda kurak bir dönem geçiriyordum ve bu muhtemelen ihtiyacım olan son şeydi - özellikle de bu kadınla bir şey olmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğimden beri, her ne kadar çok cazip olsa da. Bu, onun sadece kasabadan geçmekte olduğu ve muhtemelen uğraşmam gereken son kadın olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ama her zaman istediğin şeye sahip olamadığın kişi değil midir?

Parmağım ekranın üzerinde nazıkçe gezinip kremsi tümseklerinin izini sürerken sikime kan hücum etti. *Lanet olsun. Bir dakika daha*, dedim kendime. Sonra bırakmalısın. Sadece bir dakika daha, sonra o lanet şeyi silecek ve bir daha asla bakmayacaktım. Onun telefonundaki çöp kutusundan da silmeyi unutmamalıydım.

Dakikam dolduğunda -belki de on dakikaydı- parmaklarım silme düğmesinin üzerinde gezindi. Ama yapamadım. Yapamadım. Bana kalırsa bu fotoğraf altın değerindeydi. Fotoğrafı Axe'ın kütüphanesinden ve silinen fotoğraflar dosyasından silmeden önce kendime mesaj attım. Belki şimdi lanet geceme devam edebilir ve vahşi bir kedi yerine normal bir insan gibi işlev görmeye başlayabilirdim.

Arabayla teyzemin evine döndüm. Beklediğim gibi Axe çok kızgındı. Ellerini havaya kaldırdı. "Senin neyin var böyle?"

Ona telefonu uzattım ve sakince "Teşekkür ederim." dedim. "Bütün bunların ne hakkında olduğunu bana söylemeyecek misin?"

"Yaptığın her şeyi açıklamak istemiyorsan hayır, Vibratör Çocuk."

Sırıttı. "Saklayacak bir şeyim yok."

"Beladan uzak dur, lütfen."

Arkamdan seslendi. "Ciddi misin? Beni böyle asılı mı bırakacaksın?"

Onu görmezden gelerek oradan ayrıldım.

Bara döndüğümde, February hâlâ orada bekliyordu. "Tanrım, çok uzun sürdü," diye homurdandı.

Yüzümde çatık bir ifadeyle hiçbir şey söylemedim. Gözlerimin boynundan aşağı inmesinden ve göğüslerinin hâlâ aklımın bir köşesinde olduğunun belli olmasından korktuğum için ona bakmamaya çalıştım.

"Ee?" dedi sonunda. "Başarılı oldu mu?" "Oh, anladım, tamam."

Yutkundu. "Fotoğrafı telefonundan silmeyi başardın mı?"

Sonunda gözlerinin içine baktım. "Evet. Şükürler olsun. Görmemişti."

"Nereden biliyorsun?"

"Görseydi bana söylerdi."

February'in gözleri benimkilere sabitlendi. Benden başka bir şey söylememi bekliyor gibiydi ama bu olmayacaktı. O fotoğrafa bir saniyeliğine baktığımı itiraf edecek değildim, beynimde kalıcı olarak sabitlenene kadar birkaç dakika boyunca bakmayı bırakın. Yüzümde herhangi bir suçluluk duygusu hissetmesini istemediğim için barın arkasına geçtim ve çalışmaya başladım - ya da en azından çalışıyormuş gibi yaptım, her şeyi sildim ve şişeleri düzenledim, bu gece görevli olan gerçek barmen hemen yanımda biriyle ilgileniyor olsa da.

Benim üzüntümün aksine, February kollarını tezgâhın üzerine uzattı. "Bir içki sipariş etmek istiyorum, lütfen."

"Hayır," diye tersledim.

"Affedersiniz?"

Elimi silmeyi bıraktığımda gözlerim ona doğru kaydı.

"Hayır." Başını eğdi. "Neden?"

"Çünkü senin zil zurna sarhoş olduğun ve benim de dağılan parçaları toplamak zorunda kaldığım geçen gecenin tekrarını yaşamayacağız."

"Sadece bir içki daha içeceğim." Ona şüpheyile bakarak kaşlarımı kaldırdım.

"Ben ciddiym, Brock. Aynı hatayı iki kez yapmam."

İnledim. "Ne istiyorsun o zaman?"

Çenesini elinin üzerine koydu. "Beni şaşırt."

Her ne kadar ona limonlu bir su doldurmak istesem de, bunun yerine bir Tom Collins hazırladım ve üzerine bir kiraz koyarak ona doğru uzattım.

Tabii ki kirazı ağzına götürürken onu izlemekten kendimi alamadım. Tezgâhı silmeye devam etmek için kendimi zorlarken aletim seğirdi.

Bir yudum aldı ve inledi. "Mmm... Bu çok iyi."

Bir kısmı gömleğinden aşağı damladı ve o kumaşın arkasında ne olduğunu canlı bir şekilde hatırladığımda aletimin sertleştiğini hissettim.

Gerçekten sevişmeye ihtiyacım vardı - bu muhteşem gezgin dışında herhangi biriyle.

Dudaklarını yaladı. "Eğer bir tane daha yememi istemiyorsan bana bu kadar lezzetli bir şey yapmamalıydın."

"Sana bir tane daha yapmayacağım. Umarım hoşuna gitmiştir."

İçkisinin son kısmını höpürdeterek içti ve pipetiyle buzu hareket ettirdi. "Neden bu gece her zamankinden daha huysuzsun?"

"Çünkü memelerinin internete düşmesini engellemek için peşinden koşmak zorunda kalmamayı tercih ederdim."

"Bugünkü iyiliğin bu muydu? Göğüslerimin viral olmasını engellemek mi?"

"Aslında, hayır."

"Gerçekten mi? Neydi o zaman?"

"Yaşlı bir adamı evine bıraktım," diye mırıldandım. "Aslında çok tatlısın, Brock."

"Beni bu sonuca varacak kadar tanımıyorsun. Çok tatlı ve saygılı olduğumu varsayarken dikkatli ol. Sana karşı kendimi kaybetmeme bir adım kaldı."

Gözlerini kısarak bana baktı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Kontrolünü gerçekten kaybedeceğine inanmıyorum. Neden bilmiyorum... ama sana güveniyorum."

"Güvenmemelisin." Dişlerimi sıktım.

"Biliyorsun..." İç çekti. "Şimdi mantıklı geliyor." "Ne mantıklı geliyor?"

Bana öyle muzip bir sırıtişla baktı ki, onu barın üzerine kaldırıp kıcını tokatlamak istedim. İçimde bir tür ateş yakmıştı, bu ateşin o kasabadan ayrılana kadar hafif bir kaynamada kalması gerekiyordu.

Bir kez daha bardağındaki son sıvıyı höpürdeterek içmeye çalıştıktan sonra bardağını tezgâha çarptı. "O telefonun senin olmaması mantıklı."

Telefondan bahsetmesi bana fotoğrafı hatırlattı ve tabii ki tansiyonumun yükselmesine neden oldu. "Nedenmiş o?"

"Vibratör uygulaması senin kişiliğinle uyuşmuyor." "Ne açıdan?"

"Bir kadını boşaltmak için bu kadar çaba harcadığını hayal edemiyorum. Sen daha açık sözlü birisin." "Bir konuda haklısın." "Neymiş o?"
Gülümsedi.

"Bir kadını boşaltmak için lanet bir uygulamaya ihtiyacım yok. *Hiçbirine* ihtiyacım *olmadı*."

bir kadını memnun etmeye yardımcı olur."

Yüzü kızardı ve bu onu susturmuş gibi göründü - ta ki susturmayana kadar. "Lafı açılmışken, eski sevgilin neden şehri terk etti?"

Yine mi bu? "Pardon? Bunun tüm bunlarla ne ilgisi var?" Omuz silkti.

"İlgisi yok. Sadece merak ettim."

Hank'in işimi Şubat'a dökmesi beni kızdırmıştı, özellikle de muhtemelen yanlış bir sonuca varmışken. Evet, eski sevgilim şehri terk etmişti ama bu kesin bir şey *değildi*. O gittiğinden beri insanlar terk edildiğimi düşünerek fısıldaşıyorlardı. Ama hikâyenin tamamı bu değildi.

February başını salladı. "Merak ettiğim için özür dilerim."

"Öyle olmalısın. Kasabadaki dedikodulardan bilgi ediniyorsun ama eski sevgilimle aramızda ne olduğunu onun ve benim *dışında* kimse bilmiyor." Bir bulaşık bezini omzumun üzerinden atmadan önce bara vurdum. "Ama açık konuşayım. Onun gitmesi ikimiz için *de iyi* bir şeydi ve bir kadını memnun etme yeteneğimle hiçbir ilgisi yoktu, eğer ima ettiğin buysa."

"Hiçbir şey ima etmiyordum. Sadece meraklı davranıyordum."

"Kendi sırları olan ve gizemli bir şekilde rastgele bir kasabaya gelip o saçma sağlık merkezinde kalan biri için fazlasıyla meraklı birisin. Eminim benim kendim hakkında anlatabileceğimden çok daha büyük bir hikayen vardır. Bahse girerim o mikrofon buluşmasından da daha karmaşıktır."

"Bazı baba sorunlarım olabilir ve genel olarak berbat olabilirim, evet. Ama kimse mükemmel değildir. Daha fazla insan sorunları için yardım almayı denemeli ve ne zaman yavaşlayacağını bilmeli. Sağlıklı yaşam merkezinin hiç de saçma olduğunu düşünmüyorum ve geldiğim için mutluyum. Bu benim için iyi bir şey."

"Bu kadar harika olduğu için mi gizlice kaçmak için bu kadar çok zaman harcıyorsunuz?"

"Lafı açılmışken..." Duvardaki saate baktı. "Gitsem iyi olacak."

"Yapma..." Bu kelime ağzından benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı çıktı. Sanki aletim aklımın yerine konuşmaya karar vermişti.

"Neden?"

"Bu gece benim için çalışan barmen erken ayrılmak zorunda, bu yüzden kapatmam gerekiyor. Beni bekle. Seni geri götüreceğim."

"Gelemem. Arkadaşım Morgan'a bir konuda yardım edeceğime söz verdim. Tamamen unuttum."

Yanakları kızarmıştı ve yalan söylediği izlenimine kapılmışım. Onu rahatsız edecekse benimle gelmeyi kabul etmeye zorlamak istemediğim kesindi.

"Yürüyeceğim," diye ısrar etti.

Bu bana pek de iyi gelmedi. Ama uzun ve *sinir bozucu* bir gün olmuştu ve onunla daha fazla zaman geçirmek için kendime güvendiğimden emin değildim. Ayrıca, her ne kadar kulağa cazip gelse de, onu beni beklemeye zorlayamaz ya da omzumda kamyonetime taşıyamazdım.

Uzun bir nefes verdim. "Eve sağ salım vardığını bana haber vermenin bir yolunu bulabilir misin?"

"Morgan'ın gizlice soktuğu bir telefonu var. Muhtemelen onun numarasından sana mesaj atabilirim."

Elime bir kâğıt kalem aldım ve numaramı not ettim. "Eve geldiğini bana bildirmenin bir yolunu bul."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okudu.

"Yoksa senin merdivenine tırmanıp kendim görürüm." "Bu fikir hoşuma gitti."

Ters ters baktım. "Hayır, hoşlanmadın." "Bundan emin misin, ha?"

"Bu fikirden hoşlanmaman gerekiyor. Ne demek istediğimi anladın mı, February?"

"Bana karışık sinyaller gönderiyorsun, Brock. Daha önce beni başka bir erkekle düşününce kıskandığını itiraf ediyordun, şimdi de odama girme fikrinden hoşlanmamam için beni uyarıyorsun. Tam bir sık satıcısısın."

"Bir sakin olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun..."

"Ben mi alay ediyorum? Bana göğüslerinin fotoğrafını gönderdin." "Ne düşündün bu arada? Hiç söylemedin."

Yüzümün ısındığını hissettim.
"O kadar iyi, ha?" diye sordu.
Bir süre sessiz kaldım, cevap vermeyi reddettim.
Sonunda cevap vermekten vazgeçti ve kasılarak uzaklaşmaya
başladı. "Hey, Feb," diye seslendim.
Döndü. "Ne?"
"Numaram sende var. Bundan sonra fotoğrafları doğru yere
gönderdiğinden emin ol."
"Sen bilirsin," dedi kapıdan çıkmadan önce.
Evet.
Evet, biliyorum.

BÖLÜM 5

Brock

Camdaki AÇIK işaretini KAPALI'ya çevirmeden önce bloğun aşağısına baktım ve kendi kendime homurdandım. "Güzel. Belki bir daha geri gelmez."

Yine de bu düşünce göğsümün sıkışmasına neden oldu. Şubat'ı görmeyeli ya da ondan haber almayalı beş gün olmuştu. Aldığım son mesaj, küçük kardeşimin telefonunu iade ettiği gece bilinmeyen bir numaradan gelmişti. Mesajda *geri döndüğüm* yazıyordu ve görünüşe göre hepsi bu kadardı. Gerçi bu beni çalıştığım her gece barın kapısını gözlemekten alıkoymamıştı.

"Hey!" diye bağırdı kardeşim Elvin. "Bana bir kadeh Casamigos getir, olur mu?"

"Bacağın falan mı kırıldı?" Alçılı ayak bileğini işaret etti.

"Kahretsin." Başımı öne eğdim. "Özür dilerim. Unutmuşum." Birkaç hafta önce, en büyük kardeşim bir şantiyede çatıdan düştüğünde kaval kemiği kırılmıştı. Emniyet kemeri takmamıştı, bu yüzden aptal herif boynu olmadığı için şanslıydı. Bu gece aylık kart oyunumuz vardı. Axe hariç tüm Hawkins çocukları oynadı. Beş shot bardağını alıp barın üzerine dizdim ve tek seferde doldurdum. Kardeşlerimden ikisi

Henüz gelmediler ama her an gelebilirler.

"Herkes tekila." Masaya doğru yürüdüm ve shotları dağıtmaya başladım. "Noel'de size bir şey almadığımı söylemeyin."

Ön kapı pat diye açıldığında tepside iki tane kalmıştı. Trevor kasıla kasıla gülümseyerek içeri girdi ve büyük bir Tupperware kabını havaya kaldırdı. "Kusura bakmayın geciktim. Yeni hanımım Emma, ev yapımı yedi katmanlı sosu sıcak getirmemi istedi."

Herkes homurdandı. Maddox elini cebine atıp masaya elli dolarlık bir banknot fırlatırken küfretti. "İnanılır gibi değil."

Kıkırdadım. "Sana söylemiştim. Adamı hafife aldın ve çok düşük bahis oynadın."

Trevor en küçük ikinci kardeşti ve grubun kadın avcısıydı. Bir aydan biraz fazla bir süre önce, kart gecesine birlikte çıktığı bir kadının pişirdiği özenli bir Meksika yemeğiyle gelmişti. Gecenin sonunda, Trevor'ın kaç hafta üst üste farklı bir kadına poker gecesi için Meksika yemeği yaptırabileceğine dair bir bahis havuzu oluşturmuştuk. Ben on üçü seçmiştim. Maddox o kadar emin değildi ve sadece beş tane seçmişti, bu yüzden Trevor'ın bu gece eli boş geleceğini umuyordu. Öyle bir şans yoktu.

Elvin masanın ortasındaki kâğıt destesini aldı, kutusundan çıkardı ve karıştırmaya başladı. "Bahis kurallarını değiştirip çiftlere izin verelim derim. Geçen haftaki carne asada, adı her neyse, çok lezzetliydi."

Trevor tabağı masanın ortasına koydu ve bir sandalyeyi ters çevirerek arkaya doğru oturdu. "Adı *neydi* onun?"

Başımı salladım. "Daha bir hafta önceydi, seni aptal. Bu hızla devam edersen sikin düşecek."

Maddox, "Senin aletinin de kullanılmadığı için düştüğüne eminim," dedi. "Yani hem Trevor hem de Elvin yakında belden aşağısı Ken bebeklerine benzeyecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Elvin ayaklarını sürüyerek durdu. "Bu cumartesi garajı temizlersem Linda bana bir hafta sonra salı günü seks yapacağına söz verdi."

Maddox başını salladı. "Asla evlenmeyeceğim."

Barın arkasında iki sürahi bira doldurdum ve masaya getirdim. "Fritz hangi cehennemde? O asla geç kalmaz."

"Ah. Neredeyse unutuyordum..." Trevor plastik kabın kapağını açtı ve odaya dumanlı bir koku yayıldı. "Bana mesaj attı. Son dakikada bir telefon almış, o yüzden ya geç kalacak ya da işlerin nasıl gideceğine bağlı olarak hiç gelemeyebilir."

"Pete'in yerine hâlâ bir şoför bulamadı mı?"

Kardeşimiz Fritz yerel bir çekici dükkanının sahibiydi. Şu anda birkaç şoförü eksikti.

"Hayır. Geçen hafta birini işe aldı. Adam Pazartesi geldi, bir gün çalıştı, sonra da daha iyi bir iş bulduğu için işi bıraktı. Fritz haftada seksen saat çalışıyor."

"O zaman onsuz başlayalım. Eğer gelirse, daha sonra anlaşıyoruz."

Adamların hepsi bahse girdi ve yirmi dakika sonra neredeyse yüz dolar kaybetmiştim. Her lanet eli kaybetmiştim. Ön kapı açıldığında, işleri karıştıracak yeni bir kan bulduğum için minnettardım. Kafamı kaldırmadan bağırdım. "Kaldır kıcını da masaya gel. İçinde sıkışıp kaldığım bu boktan seriyi kırmanı istiyorum."

Ama cevap veren ses kardeşime ait değildi. "Şans meleğin olduğumu mu söylüyorsun?"

Şubat.

Benimki de dahil olmak üzere tüm kafalar ön kapıya döndü.

"*Lanet olsun.*" Trevor cooed. "Kim olduğunu bilmiyorum ama *benim* şans tilsimi."

Ayağa fırlamadan önce kaburgalarına dirsek attım. "Ne oluyor lan?" diye yakındı.

"*Ağzını topla.*"

"Ağzıma mı? Ne sikim için?"

Kardeşimi görmezden geldim ve Şubat'ı karşılamak için kapıya yöneldim. Yanakları pembeleşmişti. "Neden ceket giymiyorsun?"

"Kıyafetime uygun bir şeyim yoktu."

February'in üzerinde bordo, vücuda oturan, V yakalı bir elbise ve dar belini sıkıca saran parlak deniz mavisi bir kemer vardı. Bu hafta orta parmak resmine bakarak çok uzun saatler geçirdiğimden beri altında olduğunu bildiğim güzel göğüslerini sergileyerek katil figürünü vurguluyordu. Homurdandım ve fanılamı çıkardım. "Al bakalım. Bu iyi gider."

Omuzlarına örttüğümde etrafıma bakındı. "Bir şeyi mi bölüyorum? Penceredeki tabelada kapalı yazdığını fark ettim ama kapı açıktı."

"Önemli bir şey değil. Sadece kart gecesi. Kardeşlerimle poker oynamak için ayda bir Pazar erken kapatıyorum."

"Oh." Omzunun üzerinden baktı. "O zaman gitmeliyim."

Kesinlikle gitmeliydi - meraklı kardeşlerim ve bu gece ne kadar seksi görüldüğü düşünülüşünde - yine de kendimi başımı sallarken buldum. "Kal. Bu adamların en iyi şekilde davranmalarını sağlayacağım."

"Emin misin?"

"Bir süredir senden haber almadım. Belki de gizlice kaçmayı bırakmışsındır diye düşündüm."

"Merdivenim için rüşvet verdiğim bakım elemanı hastaydı ve arkadaşım Morgan'ın telefonuna el konuldu, bu yüzden sana mesaj atamadım." O

gölümsedi ve başını öne eğdi. "Yazık oldu. Sana gönderdiğim o fotoğrafı bir dizi haline getirmek için büyük planlarım vardı."

Evet, kalması kötü bir fikirdi. *Kötü, çok kötü bir fikir.* Ama ben daha kendime gelemeden kardeşim Elvin, "Bu eli oynuyor musun yoksa?" diye bağırdı.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve sesimi alçalttım. "Üç asım var. Bunu oynamam lazım."

"İzlememin sakıncası var mı?"

"Sadece ahmak kardeşleri görmezden gel, *özellikle* de Trevor'ı."

February ve ben birlikte masaya doğru yürüdük. Kardeşlerimin her birinin yüzünde şaşkın bir ifade vardı, Trevor hariç, o da misafirimi incelemekle meşguldü. Yanından geçerken sandalyesine tekme attım. "Hıyarlık *etme*."

"Ben ne yaptım ki?"

Yakındaki bir masadan bir sandalye kaptım ve başımı sallayarak oturduğum yerin yanına yerleştirdim. "Millet, bu Şubat. Şubat, bunlar benim üç salak kardeşim - Elvin, Maddox ve Trevor."

"Buralardan değilsiniz herhalde. Yoksa sizi *kesinlikle* fark ederdim." Trevor gülümsedi. Ses tonu bende onu yumruklama isteği uyandırdı.

February otururken kibarca gülümsedi. "New York'ta yaşıyorum. Sadece... bir süreliğine ziyarete geldim."

Yığına iki fiş attım ve kartlarımı kaldırdım. "Yükseltiyorum."

Bahisler masanın etrafında dönmeye başladı ama tüm gözler Şubat'ın üzerindeydi. "Hiç poker oynadın mı, Şubat?" Elvin sordu.

"Bir ya da iki kez. Ama pek iyi değilimdir."

"Görüyorum," dedim ve kartlarımı çevirdim. *Üç as ve bir papaz.* Bütün kardeşlerim ellerindeki gösterme zahmetine katlanmadan ellerini masaya attılar.

Trevor sandalyesini ön ayakları yerden kesilene kadar geriye yatırdı. "Görünüşe göre o gerçekten senin uğurun. Bütün gece kazandığı ilk el bu."

"Gerçekten mi?" Fişleri masanın benim tarafıma doğru süpürürken February bana döndü. "Kendi payıma düşen kazançtan pay alacak mıyım?"

"Elbette. Bira ister misin?"

Kıkırdadı. "Zor seçim. Sanırım ben bir bira alacağım."

Elvin tüm kartları topladı ve bir kez daha karıştırdı. "Şubat nasıl bir isim? Daha önce hiç duymamıştım."

"Annem geçmiş yaşamlarından bir şeyler hatırladığına inandığı bir dönemden geçti. Annemin iki yüz yıl önceki geçmiş yaşamının ruhunu yönlendirdiğini iddia eden bir medyumu görmeye gitti - Şubat adında bir fahişe."

Kaşlarım çatıldı. "Ciddi misin?"

"Evet." February birama uzandı ve sağlıklı bir yudum aldı.

Neden bilmiyorum ama çok seksiydi. "Yani adını bir fahişeden mi alıyorsun?"

"Gerçekten de öyleyim. Medyum anneme bir zamanlar Chuck adında banka soyan bir adam olduğunu da söylemiş. Sanırım anlaşılmayı ben yaptım."

Çenemi Şubat ayına doğru kaldırdım. "Biramın geri kalanını içecek misin, yoksa sana iffetli kokteyli hazırlamamı ister misin? Geçen gün marketten beyaz peynirli zeytin aldım."

February'in gözleri parladı. "Eğer portakal acısı da olduğunu söylersen, teklif edebilirim."

Dudaklarım kıpırdadı. O boku ben de almıştım. "Yapacağım. Ama karıştıracağım, çalkalamayacağım." Ayağa kalkarken kardeşlerime ters ters baktım. "*Kibar* ol."

Trevor sırtıttı. "Oh, *çok* kibar olacağım."

Ona bir parmak salladım. "Eğer bu saçmalığı kesmezsen karıştırılan tek şey martini olmayacak."

Barın arkasında çalışırken masadaki konuşmaları dinledim. "Ne zamandır şehirdesin?" Elvin sordu.

"Neredeyse üç hafta daha."

"New York'ta ne iş yapıyorsun?"

"Çanta tasarlıyorum."

"Hadi canım. Brock da zamanında tasarımcılık yapmıştı."

Bu konuşmanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi olmayacağını biliyordum. Bağırdım. "Sana söyleyeceği her şey yalan."

"Gerçekten mi?" Elvin gülümsedi. "Yani kedi bokundan bir şeyler yontmadın mı?" Gözlerimi kapattım. "*Siktir*."

Şubat güldü. "Kedi bokundan heykeller mi yapıyordu?"

"Evet. Brock muhtemelen beş ya da altı yaşında ya da şehrin dışındaki bu parka giderdik. Birkaç salıncak, kaydırak ve kum havuzu vardı. Yerel sokak kedileri oraya kum kabı muamelesi yapardı. Brock o pisliği kil sandı ve annemiz için boktan heykeller yapmaya başladı."

"Kedi kakası olduğunu biliyor muydun?" Şubat sordu. "Tabii ki biliyordum. Ben kardeşim gibi aptal değilim."

"Neden ona söylemedin?"

"Bunun ne eğlencesi olabilirdi ki?" Elvin omuz silkkti. "Annemiz ölene kadar pencere kenarında üç yuvarlak kedi pisliği ve dallardan yapılmış bir kardan adam vardı. Evini temizlediğimizde onu almaya çalıştım ama Brock benden önce davrandı."

Şubat sandalyesinde döndü. "O boktan heykel hâlâ sende mi?"

Kardeşıme başımı salladım. "Seni öldüreceğim Elvin."

Ben gösterişli *bir* martiniyi çalkalamayı değil *karıştırmayı* bitirirken kardeşlerimin hepsi gülüyordu. Şubat'ın önüne koydum ve yudumlamasını bekledim.

"İyi mi?"

"Aman Tanrım. Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi martini olabilir. Hangi marka zeytin suyu kullandın?"

"Ev yapımı. Bu küçük İtalyan marketinde her çeşit dolma zeytinin olduğu bir zeytin barı var."

Trevor kaşlarını kaldırdı. "Rizullo'ya mı gittin?"

"Evet."

"Geçen yıl taşındılar, değil mi?" "Evet."

"Şimdi kırk mil kadar güneyde, Noahsville'deler. Sen o tarafta ne yapıyordun?"

Kardeşıme oraya sadece zeytin almak için gittiğimi söyleyecek değildim. Boğazımı temizledim. "Tahmini bir fiyat verdim."

"Kime?"

"Potansiyel bir

müşteriye." "Adı neydi?"

"Lanet olası bir kitap falan mı yazıyorsun?"

Kardeşim bir parmağını dudağına götürdü ve sırttı. *O biliyordu.*

Ağzından çıkacak her şeyi engellemeye çalıştım. "Kim dağıtıyor?"

"Ben," dedi Elvin. "Katılmak ister misin, Şubat?"

"Umm... Dediğim gibi, pek iyi değilim."

Maddox gülümsedi. "Bunlar oynamayı en sevdiğimiz insanlar."

O andan itibaren ya February ya da ben *her* kağıt elini kazandık. Bütün kardeşlerimi temizledik. Ara verdiğimizde sandalyemde arkama yaslandım. "Nasıl oynanacağını bilmediğini sanıyordum?"

"Ben öyle demedim. Çok iyi olmadığımı söyledim. Ve bana öğreten amcamla karşılaştırıldığında değilim. Vegas'ta profesyonel bir poker oyuncusu."

Gülümsedim. "Yani bizi kandırdın."

"Bizi değil. *Onları*. Senin iki kez kazanmana izin verdim, ama sadece o harika martinileri yapmak için tüm malzemeleri aldığın için."

Normalde bir ara verip bir iki saat daha oynardık. Ama Elvin ceketini ve koltuk değneklerini aldı. "Yarın sabah erkenden bir işim var, o yüzden bu gecelik bu kadar yeter."

Maddox başını salladı. "Ben de öyle."

Trevor birasını yudumladı. "Ben kalabilirim." Elvin başını salladı.

"*Gidelim, ahmak*." "Neden?"

"Çünkü gidip a v l a y a c a k başka bir kadın bulmanın zamanı geldi. Bunun kapıldığına eminim."

Gözlerimi devirdim. Ama kardeşlerimin gitmesine üzüldüğümü söyleyemezdim. İhtiyacım olan son şey Şubat'la yalnız kalmaktı ama yine de tam olarak istediğim buydu. İkimiz çocukları kapıya kadar geçirdik. Tabii ki Trevor tokalaşmak için February'in elini tuttuğunda, elini ağzına götürdü ve sırtarak üst kısmını öptü. Bunu ona ödetecektim.

"Beni dışarı çıkarır mısın, kardeşim?" Trevor söyledi.

Gözlerim kısıldı ama February'e hemen döneceğimi söyledim ve aptal herifi kamyonetine kadar takip ettim.

"Ne var ne yok?"

"Şubat ayı gerçekten harika görünüyor." "Tamam..."

"Ve çok ateşli." Çenem sıkıştı.

Trevor kıkırdadı ve yüzümü işaret etti. "Morarıyorsun." "Beni buraya bunun için mi getirdin? Taşaklarımı patlatmak için mi?"

"Şey, evet. Ama tek neden bu değil."

"Ne istiyorsun?"

Trevor elini omzuma koydu. "Sadece böyle seksi çizmeler giyen ve tasarım çantalar taşıyan kadınların bu küçük kasabada uzun süre kalmadıklarını hatırlatmak istedim."

Kaşlarımı çattım. Duymak istediğim bu değildi ama son çıktığım şehirli kadınla başıma gelenlerden sonra beni kollamaya çalışıyordu. Ben de başımı salladım. "Sorun değil. Biz sadece arkadaşız."

"Gerçekten mi? Yani içeri girip ona çıkma teklif etsem sorun olmaz mı?"

Kaşlarımı çattım.

Trevor güldü ve kamyonetinin kapısını açtı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sen yine de gecenin geri kalanının tadını çıkar."

Bara döndüğümde Şubat'ı poker masasını temizlerken buldum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Benim için fark etmez." Poker fişlerini kutularına yerleştirdi.

"Kardeşlerin harika."

"Onlar baş belası."

"Her ay bir araya gelmeniz çok güzel."

"Elvin'in karısı da her Perşembe akşam yemeğine ev sahipliği yapıyor."

Şubat gülümsedi. "Tek kız kardeşim Kaliforniya'da yaşıyor. Ailenin yanında olması güzel olmalı."

"Bazen. Ama bunu söylediğimi bilmesinler." Masayı toplamayı bitirdik.

"Bir içki daha ister misin?"

Dudağını kemirdi. "Ben de gitsem iyi olacak."

Haklıydı ama nedense bunu ona söyleyecek gücü kendimde bulamıyordum. "Bir tane daha kal."

Gözlerimiz buluştu ve başını sallamadan önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Tamam."

Bir tane daha."

Süslü içkisini hazırladım, kendime de bir bira doldurdum ve gidip bir masaya oturduk. Martini'nin tadına bakarken gözlerimi ondan ayırmadım.

"Ne?" diye sordu. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey düşünmüyordun. Kafanın içinde dönen çarkları gördüm. Aklında ne olduğunu söyle bana."

"New York'taki evinde kiminle böyle takıldığını merak ediyordum."

"Hiç kimseyle." Başını iki yana salladı. "Geç saatlere kadar, genellikle gece yarısına kadar çalışıyorum ve sonra eve, aşırı pahalı boş bir daireye gidiyorum." Gülümsedi. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Ne sırrı?"

"Mutfak dolaplarımda bulaşık bile yok." Kaşlarım gerildi. "Neredeler?" "Hiçbir yerde. Hiç yok."

"Neden yok?"

Omuz silkti. "Eski sevgilim taşınırken onları aldı ve ben de yerine yenilerini koyma zahmetine hiç girmedim."

"Eski sevgilin mi? Ne kadar zaman önceydi bu?"

"Üç yıl önce boşandık."

Daha önce hiç evlendiğini bilmiyordum ama bu bilgi, üç yıldır bulaşıklarının olmaması kadar rahatsız edici değildi. "Nasıl yemek yiyorsun?"

"Yemeklerimin çoğunu ofiste yiyorum ama bazen eve paket servis yaptırıyorum." Güldü ve yüzümü işaret etti. "Dehşete düşmüş görünüyorsun. Mutfak eşyalarım olduğunu söylesem yardımı olur mu? Ve birkaç kahve fincanı."

"Pek sayılmaz."

Gülümsemesi genişledi. "Bu hafta terapistime tabak çanak eksikliğimden bahsettim ve o da bundan çok rahatsız oldu. Bunun beni neden rahatsız etmediğinden emin değilim."

"Eski kocan bulaşıkları neden aldı? Evlenmeden önce onun mıydı yoksa?"

Martini'sini yudumladı. "Onlar büyükannesinin. Onları bize düğün hediyesi olarak vermişti. Onları benim için değiştirmeyi teklif etti ama yapmamasını söyledim."

"Evlendiğinizde gece yarısına kadar çalışıyor muydunuz?"

Başını salladı. "Hayır, o zamanlar çalışmak zorunda değildim. Belki bazı geceler sekiz ya da dokuz. Bir iş ortağım vardı. Tyler işin yarısını, hatta belki daha fazlasını yapıyordu. O ve ben Amourette'i üniversiteden hemen sonra birlikte kurduk."

"Ona ne oldu?"

"Öldü. Boşanmamın sonuçlanmasından yaklaşık bir ay sonra." "Kahretsin. Çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Hafta sonu için Hamptons'a giderken bir araba kazası geçirmiş." Üzerinde zeytin şişleri olan kürdanı eline aldı ve içkisini karıştırmak için kullandı. "İşte o zaman haftada yüz saat çalışmaya başladım. Geçen yıl şirketimin bir bölümünü büyük bir holdinge sattım. Nakit akışından çok getirecekleri kaynakları istiyordum ama bu bir kabusla dönüştü. Her şeyi mikro yönetmeye çalışıyorlar ve ürün grubumu yerel olarak üretmek yerine denizaşırı ülkelerde seri olarak üretmek istiyorlar." Güldü. "Ve tüm bunları size neden anlattığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sierra'da bunları anlatsam çok sevinecek bir terapistim var ama yine de ona açılmıyorum. Bulaşık meselesi bir gün ağzımdan kaçiverdi."

Omuz silktim. "Benim için sorun değil."

Kürdanı ağzına götürdü ve dişlerini kullanarak zeytinlerden birini kopardı. "Her neyse... başarısız bir evlilik, ölü bir iş ortağı ve ben

Ayrıca iflas eden bir fabrikaya yatırım yapmak gibi bazı kötü finansal kararlar aldım ve evet, sanırım bu zorunlu tatili kullanabilirim. Yine de kendi başıma karar vermek güzel olurdu."

"Bunu hiç yapar mıydın? Sierra'yı kontrol etmeyi yani."

Üzüntüyle gülümsedi. "Muhtemelen yapmazdım."

"Bazen kendimiz için seçmediğimiz şeyler olur, ama bunlar bizi daha da iyi olan yeni bir yöne götürür."

February'in gözleri dudaklarıma kaydı. Eğilip onu öpmeyi her şeyden çok istiyordum. Bakışları yükselip benimkilerle buluştuğunda, bunu bildiğini hissettim. Birkaç saniye sonra gözlerini kaçırdı ve içkisinin geri kalanını devirdi. "Sanırım gitsem iyi olacak."

Başımı salladım. "Seni ben bırakırım."

"Teşekkürler. Bu gece seni bırakma konusunda seninle tartışmayacağım. Bu botlarla bir mil yürümek pek rahat değil."

Sierra'ya dönüş yolunda ikimiz de sessizdik. Kapıdan geçtikten sonra ışıklarımı kapattım ve binanın arka tarafına çektim. Merdivenin onu bekliyor olması çok kötüydü. Yine benim evimde kalmak zorunda kalmasına aldırılmazdım.

"Takılmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Ve geri getirdiğin için de."

"Ne zaman istersen." Kotumun cebini karıştırdım ve eski bir iPhone çıkardım. "Al bakalım. Arkadaşının telefonuna el konulduğunu söylemiştin. Bunu al. Eski ama çalışıyor. Barın telefonu ama kimse aramıyor."

"Çok tatlısın, ama sorun değil."

"Al bunu." Elimi daha da uzattım. "Acil durumlar için bir telefonunun olmaması hoşuma gitmiyor."

Şubat gülümsedi. "Acil bir durum mu? Yoksa serinin bir sonraki fotoğraflarını göndermek için mi?"

Göz kırptım. "Ne için ihtiyacın varsa."

Güldü ve telefonu aldı. Sonra kapının kolunu tuttu ve dışarı çıkmaya başladı. Ama durdu ve bana döndü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne sorabilirsin?"

"Neden beni öpmedin?"

Gözlerimi kırptım.

Ben soruya nasıl cevap vereceğimi bulamadan o devam etti. "Birkaç kez öpmek ister gibi göründün ama sonra hiç öpmedin."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Haklısın, seni öpmek istedim."

"Ama..."

"Ama birkaç hafta içinde gidiyorsun ve bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

February gülümsedi ve yanağımı öpmek için eğildi. Sonra ağzı kulağıma gitti. "Çok yazık. Hayatımda yaşadığım en iyi zamanlardan bazıları *kötü fikirler* olarak başladı."

BÖLÜM 6

Şubat

Grup terapisi seansları en kötüsüydu. Bire bir randevularımda ve buradaki bazı rahatlama derslerinde kesinlikle bir değer bulsam da, grup seansları farklıydı. Bir grup insanın birbiri üzerinden konuşmasından, düşünce ve duyguların büyük bir beyin dökümünden oluşuyordu ve hiçbir yere varamıyorduk. Başkalarının sorunlarını çözmek için zaman harcamak zorunda kalmadan kendime ait yeterince sorunum vardı. Ve aramızda nadiren ortak bir payda vardı.

Morgan sosyal medya yorgunluğundan ve "az görüntülenme" nedeniyle yaşadığı depresyondan yakındı. Boston'dan Stephanie bu sabah uyandığında aklından belli bir şarkıyı çıkaramadığından yakındı. Şimdi delirdiğini ve şarkının sonsuza kadar orada kalacağını düşünüyordu. Baltimore'dan Angie gerçeklikten kopmuş, sanki kendi bedeninin dışındaymış gibi hissediyordu.

Bu sabah tek kelime etmemiştim ve bir şekilde bu seanstan çıkabilmeyi diliyordum.

Sanki evren yakarışımı duymuş gibi, çantamdaki gizli telefonum çaldı. Kimsenin titreşimi duymamış olmasını umarak etrafıma bakındım. Kontrol etmeye gitmek, bu sefil seanstan ayrılmak için bahanem olacaktı.

"Affedersiniz." Ayağa kalktım. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Grup terapi odasından kaçtım ve koridorda telefonumu kontrol ettim. Çok sevindim, Brock'tan bir mesaj vardı - iki gün önce bana cep telefonunu verdiğinden beri ilk mesaj.

Brock: Any chance you could sneak away during daylight hours? Or are you perpetually a vampire?

February: There's a first time for everything. What did you have in mind?

Brock: I'd like to offer a getaway car if you can swing a daytime escape.

February: Where would we be going?

Brock: It's a surprise.

February: Give me a hint.

O yazdıkça noktalar hareket ediyordu.

Brock: You might end up getting sticky.

Yapışkan.

Hmm... *Seks* yapışkandı.

Vücudunu benimkinin üzerinde hayal ettiğimde, tüylerim diken diken oldu. Yapış yapış, sıcak, terli. Yine de içimden bir ses bana bu tür bir yapışkanlık hissetmeyeceğimi söylüyordu. Ben daha iyi biliyordum.

February: Sounds naughty.

Brock: LOL. Get your mind out of the gutter, Red. This is actually the most innocent place you could imagine.

February: Should've known with you.

Brock: What's that supposed to mean?

February: Just that you've been nothing but a Boy Scout since we met.

Brock: Lord knows you're not making it easy.

February: How do I dress for this sticky outing?

Brock: Casual.

February: I can be ready in twenty minutes. But I'll need some help sneaking out.

Brock: I can park outside your window next to the ladder and be on the lookout. I'll text you when it's safe to come down.

Yarım saat sonra, merkez personeline hasta olduğumu ve günün geri kalanında odama çekileceğimi bildirdikten sonra Brock dışarıda hava açık diye mesaj attı.

Merdivenden dikkatlice indim ve kamyonetine koştum. Brock hızla uzaklaştı. Güpegündüz kaçmak gece kaçmaktan daha tehlikeli geliyordu.

Ona bakmak için döndüğümde, tek düşünebildiğim *lanet olsun* oldu. Brock beyzbol şapkasını ters takmıştı. Uzun, kahverengi saçlarının bir kısmı ön taraftaki açıklıktan dışarı çıkmıştı. Bacaklarımın arasındaki kasların gerildiğine yemin edebilirdim. Çok seksi görünüyordu.

"Şapka sana yakışmış."

"Onayladığına sevindim," dedi, gözlerini yola çevirmeden önce bana baktı. "Ve bir kez daha, ceket getirmemişsin."

Kendime baktım. "Hay aksi."

Bana göz kırptı. "Sorun değil. Seni tuttum."

Tanrım, neden bugün her zamankinden daha seksi görünüyor? "Tamam, şimdi bana nereye gittiğimizi söylemen gerekiyor..."

"Şehirde sınırlı bir süre kalacağını düşünürsek, daha fazlasını göremezsen yazık olur diye düşünüyordum."

Bana etrafı gezdirmek istemesi beni çok etkiledi. Ama daha fazla görmek istediğim kasaba değildi. *Kendisiydi.* "Öyleyse... hadi. Bana nereye gittiğimizi söyle."

Bana gülümsedi. "Panayıra."

Ağzım açık kaldı. "Karnaval gibi mi?"

"Evet. Ama bizimki efsanevi ve muhtemelen ortalama bir karnavaldan daha iyi."

"Aman Tanrım." Alkışladım. "Ciddi misin sen? Şu anda çok mutluyum." "Sadece bir uyarı..." Sırıttı.

"Neymiş o?"

"Halka atma oyununda ve diğer tüm oyunlarda oldukça ustayımdır. O yüzden kendini yenilgiye hazırla."

"Kazandığın dev pelüş hayvan bende kaldığı sürece sorun yok." "Onu şehre geri götürebileceğinden emin değilim ama kazanmayı planlıyorum. Zaten bir tane var."

"Evinde saklayabilirsin. Geri gelip ziyaret etmem için bir sebep olur. Oak'ın küvette bir arkadaşa ihtiyacı var." Göz kırptım.

Güldü. "Oak ona tecavüz eder ve onu bir daha asla aynı durumda göremezsin."

Keşke Brock köpeğinden biraz ders alsaydı. İçimi çektim.

Brock muhtemelen tanıdığım en erkeksi adamdı ama bugünkü havasında çocuksu bir çekicilik vardı. Lanet olası ters şapkası yüzünden olmalıydı.

Panayıra yaklaştıkça heyecanım artıyordu. Bir dönme dolap görmek her zaman tüylerimi ürpertirdi. Onda çok büyümlü bir şey vardı.

Brock kamyoneti için bir yer buldu ve birlikte girişe doğru yürüdük.

İçeri adım attığımız anda, kızarmış hamur ve patlamış mısır kokusu her şeyi tüketmeye başladı. Nostalji beni ele geçirirken midem guruladı.

Çocukken gittiğim karnavallar bu kadar büyük olmasa da, beni hemen çocukluğuma geri götürdü.

Ama çocukluğumdan farklı olarak, buradaki en popüler atraksiyon neydi? Brock Hawkins. Nereye baksam kadınlar bize bakıyordu. Brock ve ben bilet gişesinde sıra beklerken izlenmeye devam ediyorduk.

Boğazımı temizledim. "Bütün bu insanların bize bakmasının sebebi ne?"

Etrafına bakındı. "Kimler?"

"Çoğunlukla kadınlar." Etrafı inceledim. "Gerçekten fark etmiyorsun ne oldu?"

Omuz silkti. "Anladığımı söyleyemem."

"Oldukça kayıtsızsın o zaman. Buradaki kadınlar çok ilgili görünüyor Sen. Nedenini biliyor musun?" Nedenini *biliyordum*. Ama yine de ne diyeceğini, nasıl bir av olduğunu itiraf edip etmeyeceğini görmek istiyordum.

Brock omuz silkti. "Sanırım yapacak daha iyi bir şeyleri yok."

Koluna şakacı bir tokat attım. "Ne kadar ateşli bir meta olduğunun farkında değil misin?"

"Param olduğu için diyorsan, sanırım bu üzücü."

"Sadece bu değil, Brock. Sen tam bir paket gibisin. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa olan iyi görünümlü bir adam -ve evet, iyi bir yaşam süren bir adam- bulmak kolay değildir. Bu kadınların ağzı sulanıyor." *Benim de öyle*.

"Sanırım onlar da şu anda bazı sonuçlar çıkarıyorlardır, değil mi? Seninle birlikte olduğumu görünce. Eminim bu yüzden bakıyorlardır. Aramızdaki anlaşmanın ne olduğunu merak ediyorlar."

Kulübe katıl. Kıkırdadım. "Ben gidene kadar kasabanın en nefret edilen kadını rolünü oynamaktan mutluluk duyarım."

Sonunda sıranın önüne geldiğimizde Brock iki yüz bilet istedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "İki yüz mü? O kadar çok biletle ne halt edeceğiz?"

Brock sırttı. "Biraz eğleneceğiz, Red."

Yine o çocuksu cazibe vardı, şapkanın büyüü. Ben buraya O.

Brock elime uzandı ve tüylerim diken diken oldu. onun yanında zıpladım. Dokunuşu tüm bedenimi ısıttı. Bu adamdan her yönden bu kadar etkilenmeseydim Sierra'daki bu görevi bitirmek çok daha kolay olurdu.

Sonraki birkaç saat boyunca Brock ve ben sayısız oyun oynadık, panayırda yemek yedik ve dönme dolaba bindik. Ve evet, o biletlerin her birini kullandık. Brock bana içi doldurulmuş dev bir inek kazandı ve onu taşımak zorunda kalmamak için kamyonetine kadar yürüdük. Brock'un onu Oak'a götürmesini ve onunla eğlenmesini söyleyeceğimden oldukça emindim. Zaten o şöyle merdivene nasıl tırmanabilirdim ki?

Sonunda öğleden sonra güneşi yerini altın sarısı bir akşama bıraktı ve havayı bir serinlik kapladı. Benim sormama gerek kalmadan Brock fanilasını çıkardı, kollarıma doladı ve beni sarhoş edici kokusuyla sardı. Onun gömleğini giymek en sevdiğim ritüellerden biri haline gelmişti.

"Sanki seninle bir günüm senin fanilalarından birini giymeden geçmeyecekmiş gibi hissediyorum."

"Çünkü hiç ceket giymiyorsun."

"Senin gömleğini giymemden *hoşlanan* küçük bir parçan bile yok mu?"

Çenesi karıncalandı. "Geri verdiğinde kokusuna aldırıldığımı söyleyemem." İç çekti. "Hiç aldırma."

Bu cevaptan tatmin olarak gömleğimi göğsümün üzerine kapattım. "Hayatımda pek çok güzel gün yaşadım Brock. Ama bu ilk ona girebilir."

"Vay be. Onur duydum." Gülümsedi.

"Kendimi bir filmdeymişim gibi hissediyorum. Bu kasaba dertlerini unutmak için gittiğin bir yer gibi."

"Bu bir yanılsama," diye karşı çıktı Brock. "Gerçeği bilmek ister misin?" "Tamam..."

"Fuar güzel bir kaçış yeri ama buradaki insanların çoğunu tanıyorum. Ve bazılarının işeyecek bir kabı bile yok. Muhtemelen burada bir gün eğlenebilmek için haftalarca para biriktiriyorlar."

"Aslında bu çok üzücü."

Başını salladı. "Ve muhtemelen buradaki herhangi bir kişiyi işaret edebilirim.

ve onlar hakkında sizi şaşırtacak bir hikaye anlatacağım."

"Peki ya o?" Bir bankta oturan yaşlı bir adamı göstererek meydan okudum. Pamuk şeker yiyordu ve halinden memnun görünüyordu.

"Bu Randy Lindley. Bu yılın başlarında karısını kaybetti. Eskiden onları kasabada hep birlikte görürdüm. Sanki diğer yarısı kayıpmış gibi. Bu, onsuz buradaki ilk sezonu."

Bu çok üzücü. "Ah." Kaşlarımı çattım. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Beş ya da altı yaşlarında görünen küçük, sevimli bir kızı işaret etti. "Onu görüyor musun? O bilmiyor ama babası annesini aldatıyor. Geçen gece onu barda karısı olmayan bir kadınla gördüm, Josephine."

Midem bulandı. "Tanrım, bu korkunç." Düşüncesi bile bana travma sonrası stres bozukluğu yaşattı ve kendi babamı hatırlattı.

Rastgele bir kadını işaret ettim. "Ne olmuş ona?"

"Cheryl Brown. Kocasını aktif görevdeyken yaralanmış. Şimdi tekerlekli sandalye kullanıyor. Durumu iyi ama bir sürü sağlık faturası var. Üç çocukları var." Brock başını salladı. "Bryce bundan daha iyisini hak ediyordu."

"Beni gerçeğe döndürdünüz Bay Hawkins ve aynı zamanda depresyona sokmayı başardınız."

Hüzünle gülümsedi. "Moralini bozmaya çalışmıyorum, Red. Sadece kimsenin hayatının kolay olmadığını ve böyle cennet gibi bir kasabada bile çok fazla kalp ağrısı olduğunu belirtmeye çalışıyorum. Yine de şöyle bir şey var. Buradaki herkes yaşadığı her şeye rağmen hala burada ve eğleniyor. Zor zamanları telafi etmeye yardımcı olan bu küçük anları bulmalıyız. Bu yüzden sizi o yerden koparıp bu deneyimi yaşatmak istedim. Ruha iyi geliyor." Gözlerimin içine baktı. "Umarım burada geçirdiğin zamana değmiştir ve Şehre yeni bir bakış açısıyla dönebilirsin."

Güzel gözlerinde karnaval ışıklarının yansımalarını görebiliyordum. "Bu kulağa şüpheli bir şekilde veda gibi geldi Bay Hawkins. Ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum..." Kaosa doğru bakarken, bir akşam esintisi yüzümü okşadı.

Birkaç dakikalık rahat bir sessizlikten sonra ona döndüm. "Acıklı hikâyemiz nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Durumumuzu bilen biri bizim hakkımızda ne derdi biliyor musunuz? Görünüşte mutlu iki insan, herkesin romantik bir çift olduğunu düşündüğü ama gerçekte..." Durakladım. "Boşluğu sen doldur."

Brock kollarını kavuşturdu ve bir an düşünür gibi oldu. "Şöyle derlerdi: 'Brock Hawkins'in yanındaki şu nakavtı görüyor musun? O aslında onun sevgilisi değil, sadece son kullanma tarihi geçmiş, kasabadan geçen gizemli bir kadındır.'"

"Ah. Bu çok ani ve trajik." Güldüm. "Yine de bu deneyimi yaşadığım için kendimi şanslı hissediyorum. Burada olmak çok rahatlatıcı. Şehirde herkes sürekli hareket halinde ve birbirlerine aldırış etmiyorlar. Bu

Her gün bu dünyada yaşamak cesaret kırıcı. Sadece birine işaret edip hikayesini bilebilmeniz bile... Her gün yanından geçtiğim ve bir daha asla göremeyeceğim kaç insanın kişisel mücadelelerini gerçek anlamda anlamayı bir kenara bırakın?"

"Kızı hapisten kim kaçırdı?" diye biri araya girdi.

Döndüğümde Brock'un kardeşi Trevor'ın yanımda durduğunu gördüm. Brock ona Meadowbrook'ta kalma nedenimi anlatmış olmalıydı.

Brock gözlerini devirdi. "Buraya ne zaman geldin?"

"Birkaç dakikadır etrafta dolanıyordum. Son altı ay içinde bana Meksika yemeği yapan üç farklı kadına rastladım, bu biraz garip oldu." Bana döndü. "Bu gece daha da güzel görünüyorsun, Red."

Brock onu uyaran bir bakış attı. "Ona böyle hitap edemezsin."

Trevor'ın yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Demek öyle, ha?" Brock dişlerini sıktı.

Onu bu kadar korumacı görmek bana zevk verdi. Bundan bir anlam çıkarmamak zordu. Ne umduğumdan emin olmasam da belki de her şeye rağmen bir umut vardı.

Trevor kardeşine döndü. "Biraz oyun oynamaya ne dersin? Bakalım kim ona daha büyük ödülü kazandırabilecek?"

Brock, "Sanırım ikimiz de kimin daha büyük ödülle doğduğunu biliyoruz, kardeşim," diye çıkıştı.

Trevor yüzünü buruşturdu. "Ahh."

Dikkati muhtemelen gelecek ay ona huevos rancheros yapacak olan bir kadın tarafından dağıtılmadan önce birkaç dakika bizimle takıldı.

Brock ve ben sonunda fuardan ayrılmaya karar verdik, ama o bizi bir süre Meadowbrook'ta gezdirdi, bana kasabayı daha fazla gösterdi. Beni lisesine ve büyüdüğü eve götürdü. Sonra bana şu anda inşa etmekte olduğu kulübeyi gösterdi. Öyle bir noktaya geldi ki artık bana hiçbir şey göstermiyor, sadece amaçsızca etrafta dolaşıyordu. Bir teorim vardı: Brock henüz bana iyi geceler demeye hazır değildi.

Uzandım ve elimi bacağına koydum, bu biraz yüz­süzce geldi. "Oyalandığınızı itiraf etmeden önce daha ne kadar araba sürebiliriz?" diye sordum.

"Seni evime geri götürmek istemiyorum, bu yüzden elimdeki tek seçenek bu."

Tam da şüphelendiğim şeydi. "Daha önce yattığımızı unutuyor musun?" Şaka yaptım.

"Pek sayılmaz." Gözleri bana doğru kaydı. "İşin aslını bilseydin yattık lafını hafife almazdın." Göz kırptı.

"Bugün bana neden mesaj attın? Meadowbrook'u daha fazla deneyimlemeden şehirden ayrılacağım için kendini kötü hissettiğinden mi?"

"Seni görmek istediğimi itiraf ettirmeye mi çalışıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "İstedin mi?"

Brock merdivenimin karşısındaki bir yere yanaşana kadar cevap vermedi. Sonra bana döndü. "Sanırım seni görmek için bir bahane istedim. Bu pek akıllıca olmasa bile."

Uzun bir sessizlik anından sonra Brock tekrar konuştu. "Şuradaki adamı görüyor musun? Brock Hawkins mi? Başarısız bir ilişki ve güneye giden birkaç iş girişimi arasında zor bir yıl geçirdi. Bu güzel kadın birdenbire barında ortaya çıkana kadar günü gününe yaşıyordu. Her gün onu düşündü ve şehre geldiğinden beri maceradan başka bir şey yaşamadı. İlk başta, onun biraz... *ekstra* olduğunu düşündü, ama o zamandan beri onun savunmasız, gerçek ve daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemediğini fark etti. Yakında ayrılacak olmasına rağmen... onunla daha fazla zaman geçirmeyi diliyor." Brock hüzünle gülümsedi. "Bu sana daha önce yaptığım yorumdan daha iyi bir yorumdu." Uzandı ve elimi avuçlarının içine aldı.

Onun tarafından dokunulmak çok iyi hissettirdi, küçük parmaklarım onun büyük, erkeksi parmaklarının arasında kayboldu. "Şuradaki kıızı görüyor musun? Şubat Shaw?" İç içe geçmiş ellerimize bakarak söyledim. "İsteddiği son şey, kendi üzerinde çalışması için bir sağlık merkezine gönderilmektir. Bunun hayatının en kötü deneyimi olacağını düşünüyordu. Ta ki bir sabah uyandığında bir geyik kafasına bakana kadar. Bu küçük kasabanın sunabileceği çok şey olduğunu fark etti, özellikle de dışarıdan huysuz görünse de sadece onun için değil, karşılaştığı hemen herkes için yaptığı tatlı şeylerle kalbini ısıtmaya devam eden Brock Hawkins'in. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamış. Onun olağanüstü olduğunu düşünüyor. Ve *gerçekten* de onunla daha fazla zaman geçirmeyi diliyor."

Gözlerimiz kilitlendi ve bunun o an olduğuna yemin ettim: Brock sonunda eğilip beni öpecekti. Beklenti içinde dudaklarımı yaladım. Ama hiç kımıldamadı. Sadece elimi bıraktı. Neden kendini tuttuğunu anlasam da, biraz olsun pes etmesini diledim... sadece bir gece için. Ya da bir anlığına.

Sonunda pes ettim ve gitmek için elimi arabanın kapısına koydum. "İçeri girsem iyi ol a c a k . "

"Evet." Başını salladı. "Hazır ortalık temizken gitsen iyi olur."

"Bugün için tekrar teşekkürler."

"Benim için zevkti, Red."

Kamyonetinde kaldı ve ben uzaklaşırken beni izledi.

Kamyona doğru geri döndüm. "Hey..."

Camını indirdi. "Ne var ne yok?" "Bugün

kayda geçecek bir iyiliğin var mı?" Bir saniye

düşündü. "Evet." "Neydi o?"

Uzun bir duraksamadan sonra, "Bu. Seni evime götürmek yerine buraya bıraktım ve istediğim her şeyi yaptım. Bana daha sonra teşekkür edeceksin."

BÖLÜM 7

Brock

"Neler oluyor, ağabey?" Trevor bardaki taburelerden birini döndürdü ve geriye doğru zıpladı.

"Kaç yaşındasın ki hâlâ böyle oturmak zorundasın?"

"Bu şekilde daha rahat ediyorum."

"Biriyle güzel bir restoranda yemeğe çıktığında da böyle mi yapıyorsun?"

Göz kırptı. "Sevgililerim benim için yemek yapmayı tercih ediyor."

"Muhtemelen görgüsüz olduğun ve herkesin içinde böyle oturduğun içindir." Trevor çenesini kaldırdı. "Ben bir Coors Light alayım. Sorduğun için teşekkürler."

Baş belası küçük kardeşime bir bira doldurdum ve kendim için de bir bardak maden suyu doldurdum.

"Ee..." Yudumladı. "Bayan Süslü Pantolon'la aranızda neler oluyor? Dün ikinizi gördüğüme şaşırdım."

Kimden bahsettiğini tahmin etmeme gerek yoktu. "Bir şey yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Sizi en son ne zaman bir karnavalda dolaşırken gördüğümü hatırlamıyorum."

"Sadece misafirperverlik yapıyorum. Bir ziyaretçiye etrafı gezdiriyorum."

Trevor kıkırdadı. "Evet, doğru. Hatırladığım kadarıyla bir ya da iki ay önce bir turist buraya uğramış ve senden insanların ziyaret etmeyi sevdiği şu mağaraların yerini sormuştu. Sen de ona *lanet olası bir harita almasını* söylemiştin."

"O adam bunu hak etmişti. Ayrıca ağzında şeker olan balkabağı birası da istedi."

Kardeşim sırtıttı. "Ayrıca geçen gece kâğıt oynarken Bayan Süslü Pantolon için süslü bir kokteyl yapmak için gereken malzemelerin sende olduğunu fark ettim. Hatta zeytin dolması almak için kırk beş dakika araba kullandın."

Hiçbir şey söylemedim çünkü... ne diyebilirdim ki? Trevor haklıydı. Margarita sipariş etmek isteyenlere margarita bile yapmazdım. Ve şehirli dangalaklar gelip elmadan, balkabağından ya da başka bir şeyden yapılmış bira sipariş etmeye kalktıklarında, Budweiser'ın iki katını ödetiyordum ki

uzun süre kalmayacaktı. Yine de bu sabah erkenden kalkıp zeytin almak için yine o uzun yola çıkmıştım, Şubat'ın yakın zamanda gelme ihtimaline karşı.

"Yargılamıyorum." Trevor gülümsedi. "Şubat kadar ateşli bir kadın için zeytin bile sürerim. Sadece bunu yapmana şaşırdım."

"Tek şaşıran sen değilsin," diye homurdandım.

"Peki, onun olayı ne? Ona mı vuruyorsun?" Onu işaret ettim. "Dikkat et."

"Nasıl sormamı istersin? Sen ve Bayan Süslü Pantolon çılgın, tutkulu bir aşk mı yaşıyorsunuz?"

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, çok sinir bozucusun."

Trevor güldü ve birasını içti. "Cidden ama. İyi birine benziyor. Buralarda kâğıt oynayabilen, bira içen dört Hawkins pisliğiyle baş edebilen ve yüksek topuklu çizmelerle ve gülümseyerek saatlerce eyalet fuarında yürüyebilen çok fazla kadın yok. Senin adına mutluyum, kardeşim."

"Benim için sevinecek bir şey yok. February ve ben sadece arkadaşız."

"Nedenmiş o? Sizi birlikte gördüğüm iki seferde de senden hoşlanıyor gibiydi."

"Çünkü o New York'ta yaşıyor."

"Yani?"

"Oradaydım, bunu yaptım. İkinci kez gittiğim için teşekkürler."

"Yani Nina'yla aranızda olanlar yüzünden mi?" "Senin aksine, ben bir hata yaptığımda dersimi alırım."

"Şubat'la uzun vadeli planları hakkında konuştun mu?"

"Konuşmama gerek yok. New York'ta koca bir hayatı var. Orada doğup büyümüş, kendi şirketi var - ona bir bakın. Buraya, Meadowbrook'a aitmiş gibi görünüyor mu?"

Trevor omuz silkti. "Dün gece Meadowbrook'ta eyalet fuarında eğleniyor gibi görünüyordu. Ayrıca geçen gece bizimle kâğıt oynarken de eğleniyor gibiydi."

"Kadın kıyafetine uymayan bir palto giymektense kışın donmasını tercih eder."

Kardeşim çenesini ovuşturdu. "Dün gece panayırda senin çirkin fanılanı giydiğini hatırlıyor gibiyim. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

"Sorduğuna sevindim. Bence bu kadınla işlerin nereye gidebileceğini görmemek için bahaneler uyduruyorsun çünkü tekrar incinmekten korkuyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Ben de seninle aynı kadını görüyorum, kardeşim. Muhtemelen saçına ve tırnaklarına bizim kamyon taksitlerinden daha fazla para harcayan, tasarımcı giyimli bir moda tutkunu. Bu konuda tartışacak bir şey yok. Ama bakmaya devam edersen, karnaval oyunları oynamaktan çekinmeyen, saçını başını darmadağın edip gezintiye çıkan ve sosisli sandviçten en az süslü içkileri kadar keyif alan bir kadın da göreceksin. Onu bir kutuya koymaya çalışmayı bırakın. Sen olamasan bile o birden fazla şey olabilir."

Bunu düşündüm. Belki de aptal kardeşim bir değişiklik için haklıydı. Şubat panayırda ve kâğıt oynarken iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Aslında, birlikte olduğumuz zamanın çoğunu gülümseyerek geçirmişti. Belki de ona yeterince değer vermiyordum. Yüksek sesle düşünerek sakalımı ovuşturdum. "Sence oraya yarı zamanlı gitsem burada yarı zamanlı kalır mı?"

"Bilmiyorum ama bence kendini aşıyorsun. Neden yavaşlamayı ve adım adım ilerlemeyi denemiyorsun?"

Birinci adımı, *yani lanet* olası bir *öpücüğü* ne kadar çok istediğimi bilmiyordu. Dün gece Şubat'ı bıraktıktan sonra zar zor uyuyabilmişim. Vücudum o kadın için fiziksel olarak ağrıyordu. Yine de, eğer ilk adımı atacaksam, belki iki adımı birden atabilir ve aklımdan çıkmayan o tatlı göğüslere dokunabilirdim. Bana gönderdiği fotoğrafa bakarak *saatler* geçirmiştim. Bazen bakmaktan fazlasını da yapıyordum.

Trevor son birasını da devirdi ve barın benim tarafıma doğru itti.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Ateşli bir randevum var. Dün gece fuarda bir kadınla tanıştım." "Bunun adı ne?"

Trevor sırıttı. "Hiçbir fikrim yok. Bana söyledi ama ben unuttum. Onu aldığımda tuvalete gitmem gerektiğini söyleyeceğim ve tezgâhın üzerinde posta olmasını umacağım."

Başımı salladım. "İnanılmazsın."

"Öyleyim, değil mi?"

Birkaç dakika sonra, bir adam içeri girdiğinde birkaç müdavimim için bira dolduruyordum. Üzerinde üç parçalı ekose bir takım vardı ve pantolonu o kadar kısaydı ki çıplak ayak bilekleri görünüyordu. Adam, Şubat'ın buraya geldiği ilk gece olduğu gibi yersiz görünüyordu. Bara doğru yürüdü ve kamyonum üzerine bahse girerim ki o herif şarap sipariş edecek ya da tuvaleti kullanmak isteyecekti.

"Size ne ikram edebilirim?"

"Ben bir Cabernet alacağım. Eğer varsa Napa Vadisi'nden iki bin dokuz ya da öncesi bir şarap."

Kaşlarımı çattım. "Sutter Home var. Şişenin üzerinde birkaç santim toz var, eğer sizin için yeterince eskiyse."

Gülümsedi. "Votka ve maden suyuna ne dersin?"

"Bunu yapabilirim."

Etrafına bakındı. "Tuvalet nerede?"

İkiye iki. İçten içe sııttım ve işaret ettim. "Şu tarafta."

Ekose Takım Elbise birkaç dakika sonra geri geldi ve ben de ona üç dolar, üç parçalı takım elbise giyiyorum ek ücreti yazdım ve haftada iki gece barmenlik yapmak yerine bu akşam düzenli olarak burada olan Hank'le konuşmak için barın diğer ucuna geri döndüm.

Çenesini ekose takım elbiseye doğru kaldırdı. "New York mu, Kaliforniya mı?"

Başımı salladım. "Sormadım."

"Büyük Elma'dan olduğuna dair yirmilik bir tahminim var."

Şöyle bir baktım. Adam muhtemelen otuzlu yaşların başındaydı ve çok fazla zaman harcadığı saçları vardı, ama kötü görünmüyordu. Bana Ken bebeklerini hatırlatıyordu. Feb gibi birinin yanında durduğunda ona benzeyeceğini düşünmek beni rahatsız etti. "Bu bahse girmem," diye homurdandım. "Kesinlikle New Yorklu."

Hank omuz silkti. Sonraki on beş dakikayı kendim için inşa ettiğim eve güneş panelleri koymamın mantıklı olup olmadığını tartışarak geçirdik. Sonra Ekose Takım Elbise sanki lanet bir taksiiymişim gibi kolunu kaldırdı.

Hank de onu yakaladı ve sııttı. "Muhtemelen aynaya bakıp otuz bir çekiyordur."

Kıkırdadım ama adamın ne istediğine bakmak için aşağı

indim. "Tekrar doldurmamı ister misin?"

"Lütfen."

Bir bardağa iki parmak votka doldurdum ve maden suyu tabancasını aldım. "Bunu double yapabilir misin?" diye sordu. "Bir kadını ziyaret ediyorum.

beni deli ediyor."

"Senin geldiğin yerde farklı bir tür mü var?"

Gülümsedi. "Sanırım yok."

İçkisini karıştırmayı bitirdim ve bardağı ona uzattım. Onu aldığı anda bileğindeki büyük, parlak Rolex'i fark etmeden edemedim. "Sen

New York mu?"

"Nereden biliyorsun? Aksanımdan mı?"

Başımı salladım. "Buraya pek fazla takım elbiseli gelmiyor."

Barın üzerinde asılı duran geyik kafasına baktı. "Muhtemelen bizi vuracağından korktuğumuz içindir."

Gülümsedim. Belki de görüldüğü kadar büyük bir pislik değildi. "Ona Wall Street'lileri getirdiğimizde tahnitçi çılgına dönüyor. Hisse senedi portföyünün zarar göreceğinden endişeleniyor."

Plaid Suit duble votkasının yarısını geri çekti. "Salı günleri bir tahnitçi ne yapar?"

"Ne yapar?"

"Özel bir şey yapmaz. Her zamanki şeyler işte."

Kıkırdadım. "Peki bir şehir çocuğu neden kendisini delirten bir kadını ziyaret etmek için Kuzey Maine'e kadar gider?"

"Seks, tabii ki. Bağlılık yapıyor. Çok da güzel bir kız. Keşke ağzını bantlayabilseydim." Büyük saatine baktı. "Lafı açılmışken, gitsem iyi olacak. Ziyaret saati dörtte bitiyor."

Karnımın çukuruna bir batma hissi yerleşti. "Ziyaret saati mi? Hastanede falan mı?"

"Hayır. Sağlıklı yaşam tarzı bir yerde. Adı Sierra gibi bir şey. GPS buradan sadece bir mil ötede olduğunu söyledi."

Dişlerimi sıktım. "Bölgeden ziyarete gelen bir kadın mı?"

Başını salladı. "New York. Yönetim kurulunun neden evine daha yakın bir yer seçemediğini sorma bana."

Yutkundum. "Onun... kurulu mu?"

Adam içkisinin geri kalanını devirdi, hesap cüzdanını çıkardı ve bir ellilik çıkarıp barın üzerine fırlattı. "Uzun hikâye. Ama sana bir tavsiyede bulunacağım. Baş düşmanınızı oturduğu masanın üzerine eğdiğinizde mikrofonun kapalı olduğundan emin olun."

Saatler sonra, hala kafam karışık.

"Hey, Brock. Bir bira daha alabilir miyim?"

"Yeterince içtin."

Bill Foster'ın kaşları çatıldı. "Nesin sen, Budweiser polisi mi?"

Kapıyı işaret ettim. "Evine, karının yanına git."

"Ciddi misin?"

Ona ters ters baktım ve barın üzerine doğru eğildim. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Aman Tanrım. Lanet Cheerios'una kim işedi?" Bill bardan geriye doğru itti ve birlikte oturduğu adamla konuştu. "Hadi gidelim buradan. Şehrin diğer tarafında sahibinin gerçekten içki satmak istediği bir bar var."

Hank iki adamın gidişini izledi, sonra saatlerdir oturduğu tabureden kalktı ve barın arkasına yürüdü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Homurdandım.

İki shot bardağı ve bir şişe tekila çıkardı ve doldurdu. Birini bana uzatarak omuz silkti. "Arkadaş olmak. Kışına ne girdiğini bilmiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorsan umurumda değil. Ama bunu iç. Rahatlamana yardımcı olur."

Tereddüt ettim ama sonunda içkiyi yudumladım. February bugünün ziyaret günü olduğundan hiç bahsetmemişti ve dün bütün öğleden sonrayı birlikte geçirmiştik. Yatıp kalktığı bir adamın ziyarete geleceğinden de kesinlikle bahsetmemişti.

Bardağı tekrar Hank'in önüne koydum. Kısa bir göz teması kurduk ve o da başını sallayıp bir tane daha doldurdu. Pek içki içen biri değildim; arada bir iki bira içerdim ama sert alkol kullandığım pek söylenemezdi. İkinci kadeh ilkinden daha az yakmıştı, ben de bunun devam etmem için bir işaret olduğunu düşündüm.

Beşinci kadehte, sert çenem nihayet konuşabilmem için yeterince gevşemişti. "Teşekkür ederim."

Hank başıyla onayladı. "Ne zaman istersen, dostum. Git ne yapman gerekiyorsa yap. Ben bu gece kapatacağım."

Neyse ki üst katta oturuyordum, bu yüzden eve dönmek için fazla tökezlemem gerekmedi. Ama *ne yazık ki* çıkarken tekila şişesini de yanımda götürmüştüm. Üç kadeh daha içtim ve güvenilir Saint Bernard'ım Oak'la konuşmaya başladım.

"Kadınlar berbattır. Bunu biliyor muydun?" Başını eğdi ve bir kulağını kaldırdı.

Başımı salladım. "Evet, sen benden daha zekisin. Belki ben de küvette uyumalıyım."

Oak kocaman başını kucağıma koydu. "Onun sevdiği tip bu mu?" Başımı salladım. "Kim takım elbiseyle lanet çoraplar giymez ki?"

Başımı kanepenin arkasına yasladım ve hâlâ homurdanarak gözlerimi kapattım. "Sanırım saçları buzlu ya da onun gibi bir ş e y d i . Muhtemelen

Saç spreyi de. Kontrol etmek için yanında bir kibrit yakmalıydım."

Bir süre uyuklamış olmalıyım çünkü bir süre sonra kapının hafifçe vurulmasıyla uyandım. Oak aceleyle banyoya, lanet olası küvete girdi ve beni kendi başımın çaresine bakmam için bıraktı. Sersemlemiştim ve kapının çalındığını hayal etmiş olabileceğimi düşünmeye başladım ama sonra tekrar duydum.

Kapıyı açtığımda February'in diğer tarafta durduğunu gördüm. Gülümsedi. "Bu gece çalışıyorsun sanıyordum?"

Kaşlarımı çattım. "Ne halt ediyorsun sen?" Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Sana ne oluyor?" *Bekle. Hayır, bu doğru değil.* Başımı salladım ve kelimeleri çözmeye çalıştım. "Sana ne lan?" *Hay sikeyim.*

"Sen... sarhoş musun?"

"Burada ne yapıyorsun, Şubat?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Seni görmeye geldim tabii ki."

"Ne için? Çorap giymeyen orospu çocuğu işini halledemedi mi?"

Dudakları büzüldü. "Sorununun ne olduğundan emin değilim ama sanırım gitmeliyim."

Öne doğru eğildim ve yüzüne karşı konuştum. "Benim sorunum ne biliyor musun Red?" En ufak bir geri adım atmadı. Neden bilmiyorum ama bu beni tahrik etti. Yine de bu duyguyu bastırdım. "Arkadaşın uğradı ve bana senin ne kadar harika bir kadın olduğunu söyledi."

February'in yüzü buruştu. "Ne?"

Başımı salladım. "Bay Üç Parçalı Takım. *Seni becermenin* bağımlılık yaptığını söyledi." Başını geri çekti. "Tobias'la mı konuştun?"

"Tobias mı?" Alay ettim. "Adının bu olduğu anlaşıyor."

"Anlamıyorum. Tobias'la nasıl konuştun?" "Sırrını nasıl öğrendiğimin bir önemi var mı?"

"Sırrım mı? Tobias'ın gelişi bir sır değildi."

"Bana bundan hiç bahsetmedin ve dün bütün günü birlikte geçirdik."

"Çünkü geleceğinden *haberim yoktu.*" "Tabii ki bilmiyordun."

"Şu anda ciddi misin? Bana inanmıyor musun?" "Neye inandığım önemli değil."

"Benim için önemli." "Neden?"

"Çünkü sana değer veriyorum, seni koca aptal! Ve eğer bu kadar dik kafalı olmasaydın, belki sen de bana değer verdiğini görebilirdin!" Birkaç kalp atışı boyunca başka tarafa baktı ve sonra ayak parmaklarının ucuna basarak yüzüme doğru geldi. "Tobias'ın beni ziyaret ettiğini öğrendiğinde neden üzüldün?"

Dişlerimi sıktım. "Nedenini biliyorsun."

"Evet!" Ellerini havaya kaldırdı ve salladı. "Nedenini biliyorum! Ama bunu kendine bile itiraf edemiyorsun."

Hiçbir şey söylemeden ona baktım.

"Tobias'ın *bana dokunmasına* izin verdiğimi söylesem ne hissederdin Brock?"

Yüzüm yanıyordu ve burnumdan ve kulaklarımdan buhar çıkıyormuş gibi hissediyordum.

"Yanıt yok mu?" Daha da yaklaştı. "O zaman sana Tobias'ın *beni becermesine* izin verdiğimi söylesem ne hissederdin? Bu seni kıskandırır mıydı?"

Gözlerimi kapadım, kontrolümün son kırıntısına tutunmak için elimden geleni yaptım. "Lütfen dur."

"Bana kıskandığını söyleyene kadar olmaz!"

"Tabii ki kıskanıyordum!"

"O zaman neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun?"

Göğsüm bir aşağı bir yukarı inip kalktı. O kadar güzeldi ki, o kadar mükemmeldi ki, bana laf söylemekten hiç çekinmiyordu. Ona daha fazla karşı koyamadım. Yanaklarını avuçlayarak onu duvara yasladım. Bu kadını hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyordum ve kontrolün bu kadar elimde olmadığını hissetmek beni korkutuyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve onu öpmek için eğilmeden önce sahip olduğum her türlü kısıtlamayı bir araya getirmeye çalıştım. Tam dudaklarım onunkilerle birleşmek üzereyken bir elini göğsüme koydu.

"Brock... bekle." February'in gözleri benimkilerle buluştu. "Son iki haftada kendim hakkında çok şey öğrendim ve artık insanlar tarafından kullanılmaya izin vermeyeceğim. Bunu ben de en az senin kadar, belki daha fazla istiyorum. Ama bu şekilde değil. Sarhoşsun."

Hay sikeyim. Haklıydı. Başımı öne eğdim. "Özür dilerim."

Üzüntüyle gülümsedi. "Ben de öyle. Ama ayıkken beni öpmek istersen araman yeterli. Bekliyor olacağım."

Ertesi sabah, dün geceki davranışlarımdan dolayı kendime kızıyordum. Şubat'ı görmem gerekiyordu. Şubat ayına kadar beklememin imkanı yoktu.

bir dahaki sefere gizlice kaçacaktı. Bu yüzden hesaplanmış bir risk aldım ve Sierra Sağlık Merkezi'nin ön kapısından içeri girdim.

"Merhaba. Kız kardeşimi ziyarete geldim. Sanırım ziyaret saati için biraz erken gelmiş olabilirim."

"Aslında biraz geç kaldınız sanırım," dedi danışmadaki kadın. "Dün ziyaretçi günüydü."

"Dün mü?" Şaşırmış görünmek için elimden geleni yaptım. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

Kadın başını salladı. "Ziyaretçi günleri her zaman Pazar günleri olur. Özür dilerim."

"Hay aksi." Ensemi ovuşturdum. "Buraya zamanında gelebilmek için bütün gece araba kullandım. *On iki saatimi* aldı."

"Aman Tanrım. Bu çok uzun bir yol."

"Evet. Kız kardeşim her zaman yanımda oldu. *Dört çocuklu* bekar bir babayım ve bana çok yardımcı oldu, ben de onun için burada olmak istedim."

Kadın eliyle kalbinin üzerini örttü. "Çok tatlısın."

"Ona bir merhaba dememin bir yolu var mı? Böylece en azından burada olduğumu bilir?"

"Bu kurallara aykırı ama danışmanına bir sorayım."

"Teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

On beş dakika sonra küçük bir ziyaretçi odasına girdim. February zaten içerideydi. Beni görünce gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. On iki saatlik yoldan gelen sürpriz ziyaretçim sen misin?"

Ona doğru yürüdüm. "Bunun için üzgünüm. Seni görmek için sabırsızlanıyordum ve bulabildiğimin en iyisi buydu."

"Her şey yolunda mı?"

Sandalyesini geri çektim, onu sandalyeden kaldırdım ve Şubat'ı kollarımla sardım. "Bir dakika içinde olacak ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum, ben taş gibi ayığım."

BÖLÜM 8

Şubat

Brock devasa ellerini yüzümün etrafına yerleştirip dudaklarımı yalamaya başladığında zaman durmuş gibiydi. Tüm oda gözden kayboldu ve içeri birinin girip girmemesi umurumda bile değildi. Bu an için çok uzun süre beklemiştim.

Nefeslerimiz çarpışırken Brock'un tadı o kadar güzeldi ki. Doyamıyordum. Üzerime eğilip sert göğsünü göğüslerime bastırırken bedenim geriye doğru eğildi. Bu deneyimi ne zamandır kaçıırıyordum? Brock çok iyi öpüşüyordu, yoğun ama şefkatliydi. Tıpkı *onun* gibi, gerçekten.

Ellerim onun kalın, kahverengi saçlarında geziniyor, çekiştiriyor ve tırmıklıyordu. Keşke bu odada değil de yatak odamda yalnız olsaydık, belki de Brock çekingenliğini bir kenara bırakır ve onunla tanıştığımdan beri vücudumun özlemini çektiğı şeyi bana verirdi.

Ağzımın üzerinde inledi. "Bu dudaklar beni öldürecek."

"Beni öpmenin tam zamanı, seni koca aptal." Brock ağzımın üzerinden gülümsedi.

"Aman Tanrım. February, neden kardeşini öpüyorsun?" diye bir ses araya girdi ve geri sıçramamı sağladı.

Döndüğümde resepsiyonda çalışan kadının orada durduğunu gördüm. *Yakalandım*. Ağzımı açacaktım ama Brock bana bir bakış attı. "Özür dilerim. Aslında ben onun *üvey kardeşiyim*, kan kardeşi değil."

Brock'a neden giriş izni verdiklerini şimdi anladım. Aileden olduğunu söylemişti. Aile ziyaretçilerine izin verme konusunda daha iyiydiler. Muhtemelen bunun bir tür acil durum olduğunu düşündüler, oysa görünürdeki tek acil durum Brock'un pantolonundaydı.

"Üzgünüm..." Ona dedim ki. "*Üvey kardeşim* ve ben birbirimizi gerçekten çok özledik."

Brock omuz silkti.

Kadın hiçbir şey söylemeden mahcup bir ifadeyle uzaklaştı. Kadın gittikten sonra Brock ve ben kahkahalara boğulduk.

"Onlara kız kardeşin olduğumu söylediğine inanamıyorum."

"Şey, benim bir kız kardeşim yok, yani..." Göz kırptı. "Hep bir tane istemişimdir."

Etrafın temiz olduğundan emin olmak için koridora baktıktan sonra elini tuttum ve onu yatak odama götürdüm.

İçeri girer girmez dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi ve "Artık burada mı saklanıyoruz?" diye mırıldandı.

Başımı sallayarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Sen kovulana kadar."

Bir kez daha sözümüz kesildiğinde ona bir ağaç gibi tırmanmaya hazırdım.

Morgan geri geri yürüyerek ve telefonunu kamera modunda tutarak odaya daldı. Ya daha önce el konulan telefonunu geri almış ya da başka bir telefon sokmuş olmalıydı. Morgan kendini vlog çekmeye o kadar kaptırmıştı ki Brock'a doğru geri geri gitti.

"Aman Tanrım! Tam anlamıyla bir ton çelik gibisin. Tıpkı hayal ettiğim gibi." Elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Oduncu. Buraya girmene izin vermelerine şaşırdım."

Brock gözlerini kıstı. "Bana hâlâ Oduncu mu diyorsun?"

"Bu sana verdiğimiz bir tür lakap," dedi.

Bana döndü. "Sanırım son günlerdeki davranışlarıma bakılırsa, arkamdan daha kötü şeyler de söyleyebilirsin."

Yanaklarımın ısındığını hissederek omuz silktim ve onları tanıştırmam gerektiğini fark ettim.

"Brock, bu arkadaşım Morgan. Buradayken telefonunu kullandığım kişi. Hayatını belgelemeyi çok seviyor, bu yüzden onunla arkadaş olmak, henüz sosyal medyada yayılmamış birçok vlog'a dahil olmak anlamına geliyor."

"Sizinle tanıştığuma memnun oldum. February'in her arkadaşı benim de arkadaşımıdır."

Morgan'ın gözleri parladı. "Söylentilere göre kardeşleriniz varmış?"

"Aslına bakarsanız var. Bir tanesi senin için biraz fazla genç ama sosyal medyada sana taş çıkartır. Kamerasıyla oynamayı da seviyor."

Axe'in ne kadar *sosyal* olduğunu düşünüp güldüm.

"Oh, sanırım o kardeşi tanıyorum." Göz kırptı. "Onu biraz fazla gördüm."

"Burada yemek yapamaması çok kötü," diye takıldım. "Trevor için adaylıktan çekildi."

Morgan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Boş ver." Kıkırdadım. "Aslında, bizi biraz yalnız bırakabilir misin? İçimden bir ses yakında kovulacağını söylüyor."

"Oh, evet... tabii." Morgan fotoğraf makinesini aldı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Brock."

"Ben de." Başını salladı.

Morgan gittikten sonra kapıyı kilitledim ve Brock'un ifadesi ciddileşti.

"Haklı olduğunu düşünürsek -muhtemelen fazla zamanımız yok- seninle konuşmam gerekiyor."

Doğrudum. "Tamam..."

Yanağımı okşadı. "Her ne kadar buraya sadece seni öpmeye gelmişim gibi görünse de, dün gece olanları konuşmak istiyorum."

"Özellikle dün gece ne oldu?"

Elini aşağı kaydırды. "Öncelikle, davranış biçimi m için özür dilemek istiyorum."

"İlk kez bu kadar kontrolden çıktığına tanık olduğumu söylemeliyim. Nefret ettiğimi söyleyemem. Ama sarhoştun, o yüzden sayılmaz."

"Ben de kontrolden çıkmaktan nefret ederim. Bu yüzden çok sık içki içmem. Ama dün gece, açıkladığım gibi, kendimce sebeplerim vardı."

"Senin sebebin, itiraf ettiğin gibi, kıskanmış olman." Göz kırptım. "Beni suçlayabilir misin?" Nefes verdi. "Ama bunu yapmamalıydım. kendimi bu şekilde."

"Ayıkken beni öpmen konusundaki tavsiyeme kulak verdiğin için mutluyum."

"Bundan nasıl faydalanmam?" Yüz ifadesi karardı. "Umarım son yirmi dört saat içinde bunu yapabilen tek erkek benimdir."

Gülümsemem soldu. "Tobias'la hiçbir şey olmadı, Brock. Sana söyledim, birbirimizden nefret ediyoruz."

"Peki ne istiyordu? Dün gece ayrıntı vermedin."

"İstedliğini tahmin edebileceğin şeyi istedi."

"Aslında, barıma uğradığında bana ne istediğini *söyledi*. Aptal herif seni görmeye gelmek için daha meşru bir nedeni varmış gibi davranmaya bile çalışmadı."

"Çok uzağa gidemedi. Onunla lobide karşılaştım ve onu kendi neşeli yoluna gönderdim. Onu ben davet etmedim ve buraya gelmemeliydi."

Brock dişlerini sıktı. "Buraya gelmene *o* sebep olmuşken bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmesine ne sebep oldu? Bu düşüncesizlik."

"Burada olmamın nedeni dolaylı olarak o, sanırım, evet. Ama sorumluluk almam gerekiyor." İçimi çektim. "Ama Tobias egoist ve dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanıyor."

Kaşlarını çattı. "Böyle bir adamdan neden hoşlandın ki?"

"Onu bir insan olarak hiç sevmedim. Sadece... Neyle ilgili olduğunu biliyorsun. Her şeyden çok bir isyandı."

"Evet, ama bu eskiyor, değil mi?"

"Evet, ama Tobias gibi biriyle takılmanın güzelliği, kalbinin kırılması konusunda endişelenmene gerek olmaması."

Brock başını salladı. "Tamam, sanırım bunu anlayabiliyorum."

"Onunla ilgilenmiyorum, Brock. Şu anda senden başka kimseyle ilgilenmiyorum ve bu benim için gerçekten berbat bir durum."

"Ekose Takım Elbise'den Ekose Gömlek'e mi geçtin? Bunu mu demek istiyorsun?"

Kıkırdadım. "Ekose Gömlek kesinlikle benim olayım, evet."

Gömleğimi çekiştirirken yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi. "Bak, Meadowbrook'ta çok uzun süre kalmayacağını biliyorum ama boş zamanlarının geri kalanını seni daha yakından tanımak için burada geçirmek istiyorum. Aynı zamanda iyileşmeni engellemek ya da dikkatini kasabaya ilk geliş nedeninden uzaklaştırmak istemiyorum. Bu yüzden ne yapmak istediğin konusunda beni yönlendirmeni istiyorum."

"Tedavimin çoğu gün içinde gerçekleşiyor. Bildiğiniz gibi, yükümlülüklerim güneş battığında sona eriyor. Seni görmek için gizlice dışarı çıkmaktan daha çok sevdiğim bir şey olmadığına göre, bunu devam ettirmememiz için hiçbir neden yok."

"Pekâlâ. Anladım. Artık gündüz kaçırmak yok." Sırıttı. "Ama bu akşam benim evimde yemeğe ne dersin?"

"Beni gerçekten *dairene* mi davet ediyorsun? Bu çok büyük bir şey," diye takıldım.

"Bu senin için uygun mu?"

"Kesinlikle. Kazara yatıya kaldığımdan beri özledim."

"Uzaklaşabildiğinde bana mesaj at ki gelip seni alabileyim. Artık geceleri yolda yürümek yok. O günler geride kaldı. Beni duyuyor musun?"

"Evet, Huysuz."

İnledi ve beni kendine çekti, dudaklarımı dudaklarıyla sardı ve beni tutkuyla öptü. Sonra başka bir şey söylemeden Brock isteksizce çekildi ve gitti.

Tobias'ın ziyaretinin tek yararı Brock'u ateşlemiş olmasıydı ve ben de buna çok sevinmişim.

Brock gittikten kısa bir süre sonra Morgan odama tekrar girdi. Hâlâ şişmiş dudaklarıma parmak uçlarımla masaj yapıyordum.

Yatağıma uzandı. "Düşündüğümden de seksi çıktı."

İçimi çektim. "Öyle." Yatakta ona katıldım ve gözlerimi tavana diktim. Hayallere daldım, o öpücükleri yeniden canlandırdım.

"Uh-oh," dedi.

Ona döndüm. "Ne?"

"Adama aşık oluyorsun, değil mi?"

"Bunun devam etmesine izin verdiğim için hayal mi görüyorum? Yani, bunun sonu iyi bitemez..."

"Kim demiş? Hayatındaki kuralları sen koyuyorsun. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olamayacağınızı kim söylüyor?"

"Uzun mesafeli ilişkiler yürümez."

"Yürümeyeceğine inanırsan yürümez." Başını öne eğdi. "Buraya geldiğimizden beri inancın gücü hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi?" "Ben hâlâ pratik zekalıyım Morgan. Mesafe tam bir baş belası. Yeterince zor bir ilişkinin yürümesini sağlayabilir, ancak işin içine mesafe girdiğinde bu neredeyse imkansızdır. Başlangıçta belki sorun yok ama bir süre sonra lojistik sizi yıpratıyor, özellikle de çift balayı evresinin ötesine geçtiğinde."

"Hiç uzun mesafeli bir ilişki yaşadınız mı?" diye sordu. "Hayır.

Ama olan arkadaşlarım oldu."

"İzlenimlerinizi kulaktan dolma bilgilere dayandırılıyorsunuz. Bir başkasının deneyimi senin gerçekliğin olmayabilir."

İçimi çektim. "Burada daha yaşlı ve bilge olanın ben olduğumu sanıyordum."

O akşam Brock'un dairesine girdiğim anda yemek kokusu beni çarptı. "Nefis bir şey kokuyor."

"Güveç yapıyorum."

"Yahni. Çok erkeksi *bir* davranış."

"Gerçekten iyi yapabildiğim tek şey bu. Umarım açsındır."

Yemek için olmasa da hiç aç olmadım. Ama kabul ederdim.

Brock'un evindeki ambiyans bu geceye damgasını vurdu. *Rahattı*. Küçük bir pelet sobasında ateş yakmıştı. Oak da kanepeye yerleşmiş, alanın çoğunu kaplıyordu. Ortamı sıcak ve misafirperver olarak tanımlardım, eğer her zaman her şeye gölge düşüren tahnit kafalar olmasaydı. Şu anda bile bana bakıyorlardı.

Onları görmezden gelmeyi seçtim ve baharatlı kokudan derin bir nefes aldım. "Yemek yaptığınız ve beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim. Buna kesinlikle alışabilirim."

Başını iki yana salladı. "Çok çabuk sıkılırsın. Şehirdeki akşam yemeklerinin güveçte yahniden biraz daha süslü olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet, ama bu onları daha iyi yapmaz. Dışarı çıkmak eskiyor. *Bu* yeni bir şey. En son ne zaman bir erkeğin bana ev yemeği yaptığını hatırlamıyorum."

"Güveç sevmiyorsan buna fazla alışma. Çok geniş bir repertuarım yok. Dana yahnisi hemen hemen hepsi. Belki biraz makarna ve kırmızı sos."

"Onu da severim." Göz kırptım. "Ama ne yazık ki hiçbir şeye alışmak için yeterli zamanım kalmadı."

Kaşlarını çattı. "Bu doğru."

"Dürüst olmak gerekirse, Meadowbrook'a geldiğimden beri bir kez bile Şehir'deki hayatımı özlemedim. Bu da bir şeydir."

"Ama yine de geri dönüyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kendimizi hatırlatarak bu geceye gölge düşürmeyelim."

"Bunu kabul edebilirim." Başını salladı. "Bu gece neşeli olalım."

Brock masayı hazırladı ve her birimize dumanı tüten bir kase doyurucu yahni ikram etti. Çok etkilenmiştim. Sadece patates ve havuç değil, biraz da taze kekik eklemişti.

"Bu kesinlikle harika görünüyor, Brock."

"En sevdiğin içkiyi yapmak için tüm malzemeleri getirdim ama yahniyle pek uyuşmuyor. Sana bir tane yapmamı ister misin yoksa

Başka bir şey ister misin?"

Biraz kafayı bulmak bile bu geceki ruh halime uymuyordu. "Biliyor musun, aslında ayık kalmak istiyorum."

"Söylemeye gerek yok ama dünden sonra benim için sorun yok." "İçecek her şey iyidir."

Brock buzdolabından bizim için iki buzlu soda çıkardı. Soğuk, gazlı sıvı sıcak yahniyi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Brock bana ikinci bir porsiyon servis ettikten sonra, tamamen doyumuştum. "Mr.

Hawkins, bu uzun zamandır yediğim en lezzetli yemektir." "Geyik etini beğendiniz, ha?"

Gözlerim büyüdü. "Geyik mi?" "Az önce yediğin şey buydu." "Öyle mi?" Çenem düştü.

Kıkırdadı. "Hayır, normal sığır eti idi. Sakin ol."

"Bunun beni neden korkuttuğundan emin değilim. Belki de içeri girdiğim andan beri duvarınızdan beni yargılayan dev geyik kafası yüzündendir. Onun diğer yarısını yemeyi düşünmek istemiyorum."

"Sadece ne kadar maceracı olduğumu görmek istedim..."

"Maceraperestimdir ama konu ağzıma ne koyduğuma gelince değil." Kulağa nasıl geldiğini fark ederek donakaldım.

Kaşlarını kaldırdı. "İlginç... tamam. Ben de tam tersini umuyordum." Göz kırptı. "Şaka yapıyorum."

"Öyle olduğumu biliyorum Bay Temkinli."

"Beni kışkırtma, Red. Çekingenliğime sandığın kadar hâkim değilim."

"Dün gecenin de gösterdiği gibi, sisteminizde alkol varken kesinlikle olmaz."

"Ama daha önce o güzel dudaklarını aldığımda vücudumda hiç alkol yoktu. Bunun için bir yargıç kadar ayıgım." İnledi. "Gerçekten yalnız olsaydık, orada durur muydum emin değilim."

"Artık benimle yalnızsın." Bir kaşımı kaldırdım. "Kendini kontrol etmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Hiçbir şey başlatmayarak... ne kadar istesem de."

Kanepeye doğru ilerledik ve sessizce beni tekrar öpmesini diledim. İki yetişkinin biraz cinsel eğlenceye katılmasının nesi bu kadar kötü olabilirdi ki? Buralarda ateşli mikrofonlar yok... Ama beynim bu soruyu benim için cevapladı: Bu ikimiz için de seksten daha fazlası olacaktı. Kalplerimiz

Bu yüzden dikkatli davranmak zorundaydık. Daha önce hiç kimseye bu kadar kısa sürede bağlanmamıştım; bu benim için yeniydi.

"Tobias'la olan umursamaz davranışlarımdan dolayı ciddi bir şeyle ilgilenmiyormuş gibi göründüğümü biliyorum ama hayatımı birlikte geçirebileceğim birini bulmak istiyorum. Sana sadece iyi vakit geçirmek için buradaymışım gibi bir izlenim verdiğimi hissediyorum. Beni buraya getiren durum hakkında çok fazla şey anlatmış olabilirim. Ancak tüm bunlar tamamen önemsiz ve gerçek arzularımdan ayrı şeylerdi."

"Seni yargılamıyorum, Red. Söz veriyorum. Birkaç aptalca karar vermiş olmana rağmen, bana hiçbir şeyi hafife alan biri gibi gelmedin. Ceketler hariç tabii. Ceket giymeyi kesinlikle hafife alıyorsun."

"Sen de *hiçbir şeyi* hafife almıyorsun. Ama ben senin bu yönünü seviyorum."

Bununla birlikte Brock eğildi ve beni anlamsızca öptü. Sırtım onun vücudunun ağırlığı altında minderlere yaslanırken beynim kısa devre yaptı. Dillerimiz çarpıştı ve külotumun ıslandığını hissettim. İlk kez, bu geceyi seks yapmadan geçirip geçiremeyeceğimizden şüphe etmeye başladım. Ve kendimi biraz korkak hissetmeye başlamıştım.

"Seni öpmeyi hafife almıyorum," dedi nefes almak için ayağa kalkarken. "Hiçbir şeye başlamama planına ne oldu?" Nefes nefese kaldım. "Söz konusu sen olunca planlarım hep değişiyor Red."

Gömleğimdeki kırıksıklıkları düzelttim. "Her ne kadar geceyi birlikte geçirmek istesem de, birlikte uyumamız gerektiğini düşünmüyorum. Bu işleri karmaşıktırır."

"Resmi açıklama için teşekkür ederim. Ne yazık ki aynı fikirdeyim."

"Yine de sağlık merkezine geri dönmek gibi bir arzum yok. Burası çok rahat ve sıcak."

Omuz silkti. "Öyleyse gitme. Bu gece benim yatağında uyu. Ben burada kanepede yatarım. Sonra sabah seni geri götürürüm."

Cazip gelse de başımı salladım. "Bunu yapamam."

"Neden? Daha önce de *benimle* yatmıştın. Bundan daha tehlikeli bir şey olamaz ve hiçbir şey olmadı."

Haklıydı. Bunu kesinlikle yapabilirdim.

"Eğer geceyi benim geçirmemi istiyorsan... o zaman evet, tamam." Gülümsedim.

"Seni sertçe becermek istiyorum." Gözleri benimkilere dikildi. "Ama bu olmayacak. Ama bu, rüyalarımın girmeyeceği anlamına gelmez."

Ve şimdi her yerimin karıncalandığını hissediyordum.

Kanepede birbirimize sokulduk ve benim yatağa geçmem için yaptığımız plana rağmen Oak'ın kendi planları vardı. Çenesini kucağıma dayadı ve uykuya daldı. Kafası dev bir kağıt ağırlığı gibiydi.

"Artık hareket edemem. Onu uyandırmak istemiyorum."

"Fuarda kazandığım ineğe üç gün boyunca tecavüz etmekten bitap düştü."

"Azgın."

"Son zamanlarda buralardaki tek azgın o değil." Brock muzipçe sırıttı. "Ve ne kadar zamandır ilk kez burada, oturma odasında uyuyor... Bilmiyorum. Şimdiye kadar genelde küvette olurdu." Kıkırdadı. "Kendi gölgesi tarafından saldırıya uğramayı göze alacak kadar rahat hissetmesini sağlıyorsun."

"Eğer bu benim şöhret iddiamsa, Hawkins, kabul ediyorum."

Brock başını omzuma yasladı. "Benim hissettiğimi hissediyor olmalı."

"Neymiş o?"

"Korkulacak bir şey olmadığını. Savunmasız ve güzelsin. Ve dürüstsün."

"Böyle hissetmene sevindim."

"Keşke hissetmeseydim. Keşke gittiğin için yıkılmamam için bana bir sebep verseydin."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Cidden, kalkmak istersen onu kaldırmama izin ver," dedi sonunda.

Başımı salladım. "Ateş yanan rahat bir kanepede sıkışıp kalmaktan çok daha kötü yerler düşünebiliyorum. Ve ister inan ister inanma, yüzünün kucağımda verdiği his hoşuma gidiyor."

Brock sırıttı. "Benim de bir yüzüm var." "Sanırım bunun içine doğru yürüdüm."

"İnan bana, eğer kucağında *benim yüzüm* olsaydı, ikimiz de uyumuyor olurduk."

Brock yatağına çekilmek yerine dev bir ekose battaniye kaptı ve üzerimize örttü.

Oak o gece hiç kımıldamadı.

Biz de öyle.

BÖLÜM 9

Şubat

"Şaka yapıyor olmalısın..." Ertesi gün öğleden sonra, az önce açtığım davetiyeye baktım. "Ne taşak ama."

Basılı tarih neredeyse tam bir ay sonraydı. Bu aynı zamanda bir yönetim kurulu toplantısının da tarihiydi. *Harika. Sadece harika.* Bir günde *iki kez* dayak yemek gibisi yok.

"Şubat mı?" Kafamı kaldırdığımda Morgan'ın kapımda dikildiğini gördüm. "Bugün saat birde terapin olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Var."

Duvarımdaki saati işaret etti. "Saat beşi geçiyor."

"Hay aksi." Yatağımın üzerine saçılmış mektupları karıştırıp bir yığın haline getirdim. "Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Hepsi hayran mektupları mı? Tanrım, sen de neredeyse benim kadar çok mektup alıyorsun."

"Pek sayılmaz. Bunların hepsi *faturalar* ve diğer işle ilgili şeyler. İşlerimi takip edebilmek için asistanıma maillerimi gönderdim."

Burnu kırıştı. "İğrenç."

"Bir de bana sor." Komodini açtım ve zarf yığınının içine yerleştirdim. Çekmeceyi kapattığımda düğün davetiyesi hâlâ yığının en üstündeydi. Son saniyede onu çıkardım. *Bu bana bugün hakkında konuşacak bir şey vermeliydi.*

Morgan hâlâ kapımın önünde duruyordu. Geçerken ona bir parmak salladım. "Burnunu sokmak yok. Sadece faturalar ve sözleşmeler."

Ellerini kaldırdı. "Merak etme. Faturalarla ilgilenmiyorum."

Ofisine vardığımda danışmanım Trinity çoktan koltuğuna oturmuştu. Kapı açık olmasına rağmen hafifçe vurdum. "Kusura bakmayın geciktim."

Kucağındaki defteri kapattı ve gülümsedi. "Önemli değil. Zaten birkaç dakika geriden geliyordum, o yüzden iyi oldu. İçeri gel Şubat."

Elimde zarfla karşısındaki kanepeye oturdum.

"Bugün nasılsın?" diye sordu.

İçimi çektim. "Daha iyiyim."

"Neler oluyor?"

Rahatsız edici postayı uzattım. "Bunu bugün aldım. Bire bir seanslarımızda yeterince konuşmadığımdan defalarca bahsetmiştin. Bu konuda söyleyecek çok şeyim var."

Büyük boy zarfı açtı ve içinden şatafatlı davetiyeyi çıkardı. "Johnathan Augustus ve Ilona Jones 14 Mayıs'ta evlilik yeminlerini kutlamak üzere huzurunuzda bulunma onurunu talep etmektedir." Trinity başını kaldırdı. "Anladığımı kadarıyla bu senin sevinçli hissettiğin bir şey değil?"

Başımı salladım. "Johnathan benim eski kocam."

"Evli olduğunu fark etmemiştim. İlişkiler hakkında konuştuğumuzda, ciddi bir ilişki yaşadığından ama yürümediğinden bahsetmiştin."

Başımı salladım. "Johnathan benim tek ciddi ilişkimdi."

Trinity kullanışlı not defterini açıp bir şeyler not ettikten sonra tekrar başını kaldırdı. "Ne kadar süre evli kaldınız?"

"Üç yıl."

"Peki ne zaman boşandınız?"

"Her şey üç yıldan biraz daha uzun bir süre önce sonuçlandı."

Başını salladı. "Boşanmaya neyin yol açtığını sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin. Ama gerçeği öğrenebileceğimden emin değilim. Johnathan ve ben evlenmeden önce yedi yıl çıktık. O benim lise aşkımdı. Düğünden sonra her şey yolunda gidiyor gibiydi, en azından bana göre. Hiç kavga falan etmedik. Sonra bir gece, beni bir kocanın karısını sevmesi gerektiği gibi sevmediğini söyledi. İlk başta kendimi suçladım. İşim yeni başlamıştı ve çok çalışıyordum. Bazen sekiz ya da dokuza kadar eve gelmiyordum ve hafta sonları da ofise gidiyordum. Johnathan da çok çalışıyordu ama benim kadar değil. Danışmana gitmeyi önerdim ama denemek istemedi. Bana basitçe '*sorun sende değil, bende*' konuşması yaptı.

"O taşındıktan sonra, yapmam gereken şeyler için kendimi hırpaladım. Arada bir eve gelip yemek pişirebilirdim ve evlenmeden önce yaptığım gibi yatağa güzel iç çamaşırları giymeyi bırakmamalıydım. Kocamın kendisini ihmal edilmiş hissetmesine neden olduğumu düşündüm." Durdum ve pencereden dışarı baktım. "Sonra boşanmamızın kesinleşmesinden iki ay sonra

Ilona ile ögle yemeği yedim - *en iyi arkadaşım*. Oturur oturmaz ağlamaya başladı ve bana Johnathan'la görüştüklerini söyledi."

Trinity gözlerini kırptırdı. "Eski kocan en iyi arkadaşınla mı evleniyor?"

"Artık *eski en iyi* arkadaşım. Ama evet." Derin bir nefes aldım ve üfledim. "Ilona ve ben ilkokuldan beri en iyi arkadaşık. Biz boşanana kadar Johnathan'la hiçbir şey olmadığına yemin etti. Ama ben gerçeği asla öğrenemeyeceğim."

"Başınıza gelenler için çok üzgünüm. Hayatında zor bir dönem geçirmiş olmalısın."

Omuz silktim. "Öyleydi. Neyse ki beni meşgul edecek bir işim vardı." "Johnathan'ın gidişi sana nasıl hissettirdi?"

Çok sık yapmadığım bir şey yaparak geçmişini düşündüm. "Yalnız, sanırım. Terk edilmiş. Bir gün annemin eski fotoğraflarına baktığımı hatırlıyorum. Babam bizi başka bir kadın için terk ettikten birkaç ay sonra çekilmişlerdi. Kendi kendime onun o zamanki *haline benzediğimi* düşündüm."

"Annenle baban ayrıldığında sen kaç yaşındaydın?"

"On iki."

Trinity defterini açtı ve bir süre bir şeyler karaladı.

Sonunda başını kaldırdığında hüznle gülümsedim. "Çok fazla yazmışsın. Albay Sanders'ın gizli kızarmış tavuk tarifine ne koyduğunu mu buldun?"

O da bana gülümsedi. "Pek sayılmaz. Ama sanırım bağıllık sorununun temeline inmiş bulunuyoruz."

"Bağıllık sorunlarım olduğunu fark etmemiştim..."

"Son zamanlarda kaçamak yaptığın birkaç erkekten bahsettik - örneğin Tobias. Ama boşandığınızdan beri ciddi biriyle çıkmadınız."

"İşim beni son derece meşgul ediyor. Bir ilişki için zamanım yok."

"Hayatındaki önemli kişiler tarafından incitildiğin için erkeklerle fazla yakınlaşmamak için işini kullanıyor olabilir misin?"

Bir kez daha iç çektim. "Bilmiyorum. Belki de? Açıkçası babamı ya da Johnathan'ı düşünmemeye çalışıyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Ama çıkmaya vakit *bulamamakla* çıkmaya vakit *ayıramamak* arasında fark var. İşin hakkında çok konuştuk.

Eğer istersen, iş yükünün bir kısmını omuzlamak için bir tür operasyon müdürü tutabilir misin? Bu finansal olarak mümkün mü?"

Boş zamanımdan çok daha fazla param vardı, bu yüzden başımı salladım. "Bunu karşılayabilirim. Ama sıfırdan kurduğunuz bir şirketi yönetmesi için güvенеbileceğiniz birini bulmak gerçekten zor."

Trinity başını eğdi. "Bu pozisyon için pek çok kişiyle görüştün mü?"

Yakalandım. Zeki bir kızdı ve gülümsemeden edemedim. "Tek bir kişiyle bile."

Trinity kıkırdadı. "Bazen kendimize yapmak istemediğimiz ya da yapmaktan korktuğumuz şeyleri yapmak için zamanımız olmadığını söyleriz. Ancak hayatta gerçekten önemli olan şeylere zaman ayırmak önemlidir. Örneğin sağlığımız, aşkımız, ailemiz ve kişisel gelişimimiz."

Birkaç dakika sessiz kaldım. Sierra'ya geldiğimden beri öğrendiğim bir şey de danışmanların sorunlara uzaktan bakarken hastaların yakından baktığından daha iyi bir bakış açısına sahip olduğuydu. Ben de hayatımda olup bitenlerin geri kalanını anlatmaya karar verdim.

"Son zamanlarda biriyle görüşmeye başladım." "Tobias'ı mı kastediyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Brock. O gerçekten harika biri."

Gülümsedi. "Bu çok heyecan verici. Bana ondan bahset. İkiniz nasıl tanıştınız?"

Başımı belaya sokmadan nasıl açıklayacağımı bilemediğimden dudağımı dişledim. Trinity kafamda olup bitenleri yanlış okumuştı.

"Burada yargılama yok, Şubat."

"Öyle değil... Sana bir şey sormama izin ver. Burada sana anlattığım her şey gizli mi?"

"Tabii ki gizli."

"Yani sana söylediklerimi yönetimle tartışamaz mısınız?"

Trinity başını salladı. "Hastaneye kabul edildiğinizde imzaladığınız kâğıtta, bakımınız için kritik önem taşıyorsa özel bilgileri sağlık personelinin diğer üyeleriyle paylaşabileceğim yazıyor. Mesela ilaçlarınızdan birini değiştiriyor olsaydık, bunu dağıtımdan sorumlu hemşirelerle tartışmam gerekebilirdi. Ama burada konuştuğumuz şeyleri tartışmıyorum, eğer endişelendiğiniz buysa."

Ona gerçeği söyleyerek kendimi mahvetmeyeceğimden hâlâ emin değildim ama Brock'a olan hislerim hakkında biriyle konuşmam gerekiyordu. Ben de

risk almaya karar verdi. "Geceleri gizlice dışarı çıkıp yerel bir bara gidiyordum. Odanın penceresinden tırmanıp bir merdivenden aşağı iniyorum."

Trinity'nin çenesi düştü. Kıkırdadım. "Sana en iyi arkadaşım ile eski sevgilimin evlendiğini ve benim ateşli bir mikrofonla seks yaptığımı anlattım ve ilk kez gerçek bir tepki gösterdin."

Gülümsedi. "Özür dilerim. Şaşkınlık ya da yargılama göstermemek için eğitilmiş olmam gerekiyordu ama karanlıkta merdivenden indiğin düşüncesi beni hazırlıksız yakaladı."

Ben de gülümsedim. "Sorun değil. Biraz çılgınca olduğunu biliyorum." "Brock denen adamla yerel bir barda mı tanıştın?" "Sahibi o, evet."

"Bana ondan bahset."

"Şimdiye kadar çıktığım hiçbir erkeğe benzemiyor." "Fiziksel olarak mı yoksa kişiliğinden mi bahsediyorsun?"

"İkisini de. Fiziksel olarak genelde eski kocama ya da Tobias'a benzeyen erkeklerle çıkıyorum; uzun boylu, düzgün vücutlu, traşlı ve iyi giyimli. Brock da uzun boylu ama benzerlikler burada bitiyor. İri yarı, geniş omuzlu, sakallı ve genellikle fanila ve kot pantolon giyiyor. Ama bundan daha fazlası var. Brock'un birlikte olduğum diğer erkeklerden farklı öncelikleri var. Beş erkek kardeşi var ve onlarla çok zaman geçiriyor. Ayrıca küçük kasabasında yaşayan insanlara dairesinin büyüklüğünden daha fazla öncelik veriyor."

"Bunların hepsi bir partnerde olması gereken iyi özellikler gibi görünüyor."

Yüzüm düştü. "Sorun da bu zaten. Onun için bir ortak olabileceğimi sanmıyorum."

"Neden olamazsın?"

"Öncelikle, ben New York'ta yaşıyorum, o ise burada. Alışveriş yapmayı ve seyahat etmeyi seviyorum ve kız kardeşimi yılda ancak bir kez görebiliyorum. Brock büyük şehirleri sevmiyor ve burada, Meadowbrook'ta derin kökleri var ve... eğer bu işi yürütemezsek incinmek istemiyorum."

"Ondan çok mu hoşlanıyorsun? Uzun vadeli bir potansiyeli olduğunu düşünüyor musun?"

Bu cevaplar hakkında düşünmeme gerek yoktu. Başımı salladım. "Onun için deli oluyorum ve sadece birkaç hafta olmasına rağmen içimden bir ses onun hayatımda özel bir yeri olabileceğini söylüyor."

"Endişeleriniz hakkında onunla konuştunuz mu? Korkularını onunla paylaştın mı?"

Başımı salladım. "Bu konuda iyi değilim. Zayıf görünmekten hoşlanmıyorum."

"Korkularını biriyle paylaşmak zayıf olmak değildir, Şubat. Tam tersidir. Bu cesur olmaktır."

O gecenin ilerleyen saatlerinde her zamanki pencereden sıvıştım ve Brock beni Sierra'nın girişinin hemen dışından aldı.

"Hey sen." Kamyonetin kapısını kapattım.

Brock kocaman elini boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Gel buraya."

Dudaklarımız ikinci kez buluştu ve on saniye geçmeden adamın üzerine tırmanmaya hazırdım.

Brock bir iniltiyle öpüşmeyi kesti ve kot pantolonunun ağını çekiştirdi.

"Tanrım, kadın, beni on altı yaşında bir çocuğa çeviriyorsun."

Gülümsedim. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Başını iki yana salladı. "Seni evimden ya da bardan başka bir yere götürmemi ister misin?"

"Elbette. Ama sadece bir saatim var. Bu öğleden sonra bir oda arkadaşım var. Genelde iki katına çıkmazlar, ama şu anda kapasiteleri dolu, bu yüzden onun için bir yer açılması ve mahremiyetimi geri kazanmam birkaç gün sürecek. Her neyse, bazı tansiyon sorunları var, bu yüzden birkaç saatte bir kan basıncını ölçmeye geliyorlar. Beni alman için seni aramadan hemen önce ölçtüler."

Kamyonu sürmeye başladı. "Seninle ne kadar zaman geçirebilirim geçireceğim." Brock elini benimkiyle birleştirdi ve on dakikalık yol boyunca tuttu. Sonunda yavaşladık ve büyük bir gölde son bulan toprak bir yola girdik. Ay etrafı güzel bir ışıqla yıkıyordu. "Vay

canına," dedim. "Bu inanılmaz."

Brock motoru durdurdu. "Burası lisedeyken sevişmek için geldiğimiz yer."

"Bu akşam için planların bunlar mı?"

Koltuğumun arkasına uzandı ve bir spor çantası çıkardı. "Sana Meadowbrook'u daha fazla göstermek istedim ama yüzünü emmek kesinlikle gündemde."

Güldüm ve Brock kamyonundan inip kapımı açmak için yanıma geldi. Çimlerin üzerine bir battaniye serdi, sonra bir fener, bir şişe şarap ve iki bardak çıkardı. O şarabın mantarını açarken ben de etrafıma bakındım.

Anda kalmaya çalıştım ama Trinity ile daha önce yaptığım konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum.

Randevumdan beri aklım hep meşguldü. Meadowbrook'ta fazla zamanım kalmamıştı. Belki de danışmanım haklıydı ve Brock'la onun hakkında hissettiklerim ve ayrıldıktan sonra bir ilişki sürdürme konusunda beni tedirgin eden şeyler hakkında konuşmalıyım.

Brock bana bir kadeh şarap uzattı ve göl hakkında bazı bilgiler verdi ama benim aklım başka yerdeydi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o da bunu fark etti.

"İyi misin?"

Zorla gülümsedim. "Elbette. Neden?"

Başını öne eğdi. "Bilmiyorum. Sessizsin... kapalı."

"Sadece biraz yorgunum," diye yalan söyledim. "Ama bu akşamın gündeminde olduğunu söylediğin bazı şeyler için çok yorgun değilim." Brock'a doğru süründüm ve ağzını benimkiyle buluşması için aşağı çekmeden önce göğüslerimi göğsüne bastırdım. Öpücük güzeldi, hatta *gerçekten* güzeldi ama eski halime geri döndüğümü hemen fark ettim ve bunu Brock'la yapmak istemiyordum. Bu yüzden aniden durdum.

Konuşurken parmaklarım şişmiş dudaklarımı yokladı. "Özür dilerim. Sana yalan söylüyorum."

Brock'un ses tonu değişmedi. "Tamam. Ne hakkında?"

"Yorgun olduğum konusunda. Yorgun değilim. Aklım başka yerde ve bu konuda konuşmak istemediğim için seni öptüm. Erkeklerin dikkatini gerçek konulardan uzaklaştırmak için seksi kullanmak gibi kötü bir alışkanlığım var."

Brock elimi tuttu. "Konuş benimle. Neler oluyor Red?"

Derin bir nefes aldım. "Bugün postadan bir düğün davetiyesi aldım."

"Tamam..."

"Damat benim eski kocam."

"Oh." Bir an sessiz kaldı. "Onu unutmadığın için mi seni üzdü?"

"Tanrım, hayır. Johnathan'ı kesinlikle unuttum."

Brock omuz silkti. "O zaman bu sadece onun hayatına devam etmesi mi?"

Başımı salladım. "Aslında bundan daha fazlası. Eğer sorun olmazsa, sana neler olduğunu anlatmak istiyorum."

"Elbette."

Sonraki on beş dakikayı Brock'a eski sevgilimle olan ilişkiyi anlatarak geçirdim - lisede nasıl tanıştığımızı, Johnathan'ın nasıl

Düğün gecemde nasıl birlikte olduğumu, hukuk fakültesine giderken onu nasıl maddi olarak desteklediğimi anlattım. Hikâyemi mutlu *sonla* bitirdim - eski sevgilim ve eski en iyi arkadaşımın bir araya gelmesi ve bugün gelen düğün davetiyesi.

"İster inanın ister inanmayın," dedim. "Evleneceği için gerçekten üzgün değilim. Eski en iyi arkadaşımın birlikte olması her zaman canımı yakacak ama şu anda beni bu kadar meşgul eden şey onun hayatına devam etmesi değil. Evliliğimin ve başıma gelen diğer şeylerin flört hayatımı kontrol etmesine izin verdiğimin farkına varmam." Brock'un gözlerinin içine baktım. "Tekrar incinmekten korkuyorum, Brock."

Beni kendine çekti ve sarıldı. "Başıma gelenler için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ve şimdi o salak Johnathan'ın kışını tekmelemeyi Tobias'ın kışını tekmelemekten daha çok isteyebilirim."

Gülümsedim. "Bir elin arkanda bağlıyken ikisini de ezerdin."

Brock saçımı okşadı. "Tüm bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bil diye söylüyorum, bu battaniyenin üzerinde oturan tek korkmuş kişi sen değilsin."

"Sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun. Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun."

"Birkaç hafta önce ben de böyle diyebilirdim. Ama küçük, ateşli bir kızıl beni çok korkutuyor." Yanaklarımı avuçladı. "Çok derindeyim, Red. Nasıl bu kadar hızlı oldu hiçbir fikrim yok ama oldu işte. Umarım korkularını geride bırakmanın ve onların geleceğini kontrol etmesine izin vermemenin bir yolunu bulabilirsin. Çünkü eğer kabul etmeye istekliysen, sana doğru gelen -bize doğru gelen- iyi şeyler görüyorum."

Brock ve ben bundan sonra uzun bir süre birbirimize sarıldık. İhtiyacım olan her şey ve daha fazlasıydı. Yine de çok yakında gitmem gerekiyordu. Sağlık programını tamamlamaya çok yaklaşmıştım ve şimdi atılmak istemiyordum, bu yüzden Sierra'ya geri döndük.

Brock uzun araba yolundan geçerken kamyonetinin ışıklarını kapattı ve arka tarafa, merdivenimin yanına park etti. İyi geceler öpücüğümüz nazik ve tatlıydı. Sonra alnını benimkine yasladı.

"Söyle bakalım," dedi. "Smokine ihtiyacım olacak mı, yoksa takım elbise olur mu?" Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Smokin mi? Ne için?"

"Gelecek ayki düğün için. Eğer gitmek istersen ben de seninle geleceğim."

BÖLÜM 10

Brock

Birkaç gün sonra, Meadowbrook'taki tek smokin mağazasına girdiğimde kapıdaki ziller çaldı.

Beni hemen bir adam karşıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Hawkins?" Onu tanıımıyordum ama anlaşılan o beni tanıyordu.

"Smokin için ölçü almam gerekiyor, lütfen."

"Hemen birini gönderiyorum."

"Teşekkür ederim." Başımı salladım.

Etrafta şıkır şıkır giyinmiş mankenlere bakarken kendimi çok yabancı hissettim. Ekose Takım Elbise'yle dalga geçmişim ve burada kendime bir tane uyduruyordum. Yine de pantolonun onunkinden daha uzun olduğundan emin olurdum.

"Vay, vay, vay, bu Brock Hawkins değil mi?" dedi arkamdan bir ses Ben.

Arkamı döndüm. Gözlerimi kısarak kısa boylu sarışına baktığımda yüzünün tanıdık geliyordu. *Kahretsin. Tam da ihtiyacım olan şey.* Sasha Brinkley. Lisedeyken onunla çıkmıştım.

Elimi saçlarımda gezdirdim. "Sasha. Nasılsın?"

"İyiyim. Seni buraya getiren ne? Sonunda evlenmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Başımı salladım.

"Şöyle diyecektim. Eğer durum buysa, domuzlar uçuyor olmalı." Güldü.

"Eyalet dışında bir düğüne katılacağım ve bu düğüne zamanında smokin."

"Anlaşıldı. Eğer piyasadan çekilmiş olsaydın tüm şehir *seni* konuşurdu."

"İlişki durumumun herkesi ilgilendirdiğinden pek emin değilim, ama tamam..."

"Eski sevgiline ne yaptığını duydum. Adı neydi? Tina mı?"

"Nina." Dişlerimi sıktım. "Pardon? Sen neden bahsediyorsun? *Ne yaptığımdan* mı?"

Sırıttı. "Onu şehir dışına sürdüm..."

Bu beni kızdırıyordu. Bu konuda daha fazla tartışmayı teşvik etmemeliydim ama kendimi savunma ihtiyacı hissettim. "Bu bilgileri tam olarak nereden alıyorsun?"

"Burada insanlar konuşur, Brock. Bunu sen de biliyorsun."

"Ben kimseyi şehir dışına çıkarmadım. Olanlar hiç de öyle değildi.

Nina kendi akıllı olan yetişkin bir kadın."

Omuz silkti. "Belki de kendi isteğiyle gitmiştir. Ama eminim ki kadınlar kalpleri kırılmadıkça şehri tamamen terk etmezler."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun, Sasha. Meadowbrook dedikodu değirmenini eğlendirmek için daha az, lanet olası işini yapmak için daha çok zaman harcamanı öneririm." Ona ters ters baktım. "Beni nazikçe ölçebilir misin?" Başımı salladım. "Aslında, hayır." İhtiyacım olan son şey Sasha'nın ellerinin taşaklarına falan inmesiydi. "Bunu yapması için *başka* birini bulabilir misin lütfen?"

Gözlerini devirdi ve hışımla çıktı.

Birkaç dakika sonra bir adam geldi ve bana bir mezura götürdü. Tek kelime etmedi, ki bu tam da benim hoşuma giden bir şeydi.

Pencereden bakıp Trevor'ın geçtiğini fark ettiğimde iki kolumu da dışarı çıkarmıştım. Yüzüne bir eğlence ifadesi yayılmadan önce iki kez baktı.

Harika. Sadece harika.

Boktan bir sırtışıla dükkâna girdi. "Bu da ne böyle?" "Neye benziyor?"

"Sakın bana Süslü Pantolon'la kaçtığını söyleme. Eğer durum buysa, 'Sana söylemişim' diyen ilk kişi ben olabilir miyim?"

"Gelecek ay ona bir düğünde eşlik edeceğim. Siyah kravatlı." "İlginç. Peki bu düğün nerede olacak?"

"New York'ta."

Trevor'ın gözleri kocaman oldu.

Adam ölçülerimi almayı bitirdikten sonra, meraklı kardeşim beni beklerken para yatırmak için kasaya gittim. Sasha mağazanın öbür ucundan bana pis bir bakış fırlattı.

Birlikte dükkândan çıkarken Trevor beni sorguya çekmeye başladı.

"Bir düğün için şehir dışına çıkmaya şaşırdım," dedi. "Son konuştuğumuzda, her şeyi bir kenara bırakmış gibiydin.

Şubat'la senin aranda oluyor. Şimdi de smokin giyip New York'a mı gidiyorsun?"

"Evet, her şeyi günü gününe yaşıyorum."

"Güzel. Ben sadece, bilirsin, kendine sadık kaldığından emin olmak istiyorum."

Anlayamamıştım. "Ne şekilde?"

"Smokin dükkanında mısın? Kıyamet gibi, dostum."

"Kimse için değişmiyorum, Trev. Bu sadece lanet bir düğün. Sadece bir gün."

Sakin ol."

"Bu düğüne giderek ona ilgilendiğine dair açık bir mesaj gönderdiğini unutma. Bunda yanlış bir şey yok. Ben de buna varım. Ama o gittikten sonra işleri yoluna koymaya çalışmayı planlamıyorsan, onu yönlendirmek istemeyebilirsin."

"Daha geçen gün onun peşinden gitmemi desteklediğini sanıyordum," dedim. "Neden şu anda kafamı karıştırmaya çalışıyorsun?"

"Bu süreçte kendini kaybetmediğin sürece destekliyorum, biliyorsun değil mi?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bu lanet şehirde kim olduğumu unutamayacak kadar çok sorumluluğum var, bazen unutmak istesem bile. İstesem de kendimi kaybedemem."

"Pekâlâ. Pekâlâ." Kıkırdadı. "Hey, lisede çıktığın kız orada çalışmıyor muydu? Adı neydi? Sasha mı?"

"Evet. Biraz yüzüzdü. Yanıma geldi ve saçmalamaya başladı." "Ne söyledi?"

"Nina'ya *yaptığım* şeyi duyduğunu söyledi -ne demekse artık."

"Nina'ya ne yaptın?"

"Mesele de bu zaten. İnsanlar bir şeyler uyduruyor."

Güldü. "Bu kasabadaki insanların iyi olduğu bir şey varsa o da saçma sapan konuşmak ve bir şeyler uydurmaktır."

Gülmeye çalıştım ve keşke bunu üzerimden atabilseydim. Ama Nina'dan söz edilmesi biraz kafamın içine girmişti. Şubat'a eski sevgilimin şehri neden terk ettiğini hiç açıklamamıştım. Ve neler olduğunu öğrendiğinde, bu işi yürütüp yürütemeyeceğimizden şüphe edebilir.

O akşam evime döndüğümde bir mesaj aldım.

February: I won't be able to meet you tonight.

Planımız olup olmadığından emin değildim ama her zamanki gibi gizlice çıkacağını umuyordum. Yine de ilk başta rahatlamıştım. Son zamanlarda onun yanında kendimi kontrol etmenin ne kadar zor olduğu düşünülürse, bir gece izinli olmak muhtemelen daha güvenliydi. Ama Meadowbrook'ta fazla zamanı kalmadığı için bu beni de üzüyordu.

Brock: Why can't you come out?

February: I'm sick.

Brock: Crap, really? What are your symptoms?

February: Just feel run down. Maybe some kind of virus. I've been in bed all day. My new roommate went to another room to sleep so she doesn't catch it.

Brock: Damn. I'm sorry to hear that, Red.

February: It's okay. I'll live.

Brock: Get some rest.

February: xo

Oak'a döndüm. "Ona biraz dinlenmesini söyledim ama ben de oraya gitmeliyim.

Sen ne dersin?" Bana baktı.

"Yoksa bu çok mu fazla? O hasta. Belki de beni orada istemiyordur. Kimse hastayken misafir istemez, değil mi?"

Oak başını eğdi.

"Ama hastaysa muhtemelen yemek yemiyordur. Yemek yemesi lazım. Tavuk çorbasına ihtiyacı var."

Tek bir havlama sesi çıkardı.

"Şimdi uyandın çünkü *tavuk* kelimesini duydun, seni koca serseri!" Tekrar havladı.

"Bunu benim yapmam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Ayaklarımın dibine düştü ve koca gövdesini yerde yuvarladı.

"Sadece tavuk istiyorsun. Sana bir bok için güvenemem." İçimi çektim. "Ama sence gidip çorba yapmak için malzeme almalı mıyım? Markete gitmem gerekecek. Bana ne yapacağımı söyle, Oak."

Ruff!

"Lanet olsun sana, seni yaşlı romantik." Paltomu aldım. "Pekâlâ. Ben giderim."

Bu ilginç olacak.

Çorbayı bir poşet içinde dikkatlice kapatmışım. Soğumaması için acele etmem gerekiyordu çünkü Feb'in çorbayı ısıtmak için bir yolu olup olmadığından emin değildim. Odasında mikrodalga fırın olup olmadığını hatırlayamıyordum.

Ona bir mesaj göndermeden hemen önce kendi merdivenimi kamyonetimin arkasına atmış ve kurmuşum.

Brock: Open your window, Red.

Lütfen uyuma.

Pencerenin açık olduğunu fark ettiğimde merdiveni tırmanmaya başladım. Yukarı çıkarken, February aşağıdan bana seslendi.

"Ne yapıyorsun Brock?"

"Sana biraz çorba getirdim," dedim, tırmanırken çantanın içindekileri çok fazla itip kakmamaya dikkat ederek.

Pencereden sürünerek geçerken çantayı benden aldı.

"Dikkatli ol," diye uyardım. "Sıcak tavuk çorbası bu. Sızdırmasını istemiyorum."

Ağzı açık kaldı. "Bana çorba mı yaptın?"

Başımı salladım. "Soğumadan hemen yemelisin." "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Oak yapmamı söyledi. Geçen geceki güzel uyku için sana borçlu olduğunu söyledi." Göz kırptım. "Uzan ve rahatla. Sana bir kâse hazırlayayım."

Getirdiğim iki kâseyi çıkardım, biraz da onunla içeceğimi düşündüm.

Ağzını kapattı. "Kase mi getirdin?"

"Evde tabağın bile yok. Burada da kâse olmadığını düşündüm. Kaşık da getirdim."

Ona bir kâse uzatırken yüzüne daha yakından baktım. Görünürde burnunu çekmiyordu ve makyajlıydı. Midem bulandı. Şubat çok hasta görünmüyordu.

"Bir daha düşündüm de..." Ayağa kalktım. "Seni çorbayla baş başa bırakayım."

"Kal." Yataktan kalktı. "İki kase getirmişsin, çok tatlısın. Belli ki bana katılmayı planlıyordun."

"Evet. Ama şimdi daha iyi düşünüyorum. Muhtemelen sende ne varsa ona yakalanma riskini almamalıyım." Ona şüpheyle yaklaşmaya çalıştım.

Kaşlarını çattı. "Kalırsan ve biraz çorba içersen mesafemi koruyacağıma söz veriyorum."

Ben de pes ettim ve birlikte yemek yerken yatakta onun yanına uzandım - siktir git mesafesini-.

"Bu inanılmaz derecede tatlıydı, Brock. Teşekkür ederim," dedi bitirdiğinde. "Ve bu arada gerçekten çok iyiydi. Yapmayı bildiğin tek şeyin güveç olduğunu kim söyledi?"

"Beğendiğine sevindim." Göz kırptım. "Ve büyütülecek bir şey yok. Zaten günün iyi bir işine ihtiyacım vardı."

February bana dirsek attı. "Daha sık hastalanmalıyım." Gülümsemesi soldu. Gerçekte neler olduğu konusunda yeniden endişelenmeye başladım. Bir şeyler hâlâ yolunda gitmiyor gibiydi.

"Gitsem iyi olacak." Yataktan kalktım. "Lütfen kal.

Seninle konuşmak istiyorum."

Tekrar yanına uzandım ve "Tamam. Ne oldu?" dedim. "Bana çorba getirmekten başka bir sebep için mi geldin?" "Bugün aklımda çok şey vardı aslında..."

"Ne gibi?"

"Sana olan hislerimden ne kadar korktuğumu söylerken biraz ileri gidip gitmediğimi merak ettim. *Seni* korkutmak istemiyorum." Tereddüt ettim. "Ve... geçmişteki ilişkim hakkında bilmediğin bazı şeyler var. Nina'nın şehri neden terk ettiğini hiç açıklamadım. Ve nedense içimi dökmek istiyorum."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Neden şimdi anlatmıyorsun?"

"Çok karmaşık bir şey değil. Ama insanların düşündüğü gibi değil. Herkes Nina'nın gittiğini biliyor. Meadowbrook'ta mutlu olmadığını ve ya beni terk ettiğini ya da benim *onu şehir dışına sürdüğümü düşünüyorlar - her ne demekse.*"

Kıkırdadı. "Büyük kırmızı kamyonetinin kabininde otururken onu dışarı çıkardığını hayal ediyorum."

"Öyle değil mi?" Başımı salladım. "Saçma." İçimi çektim. "Her neyse, bu "

"Peki ne oldu?" Çenesini ellerinin arasına aldı.

"Nina ona tam bir bağlılık göstermemi istedi. Ve ben hazır değildim. Bunu yapmak için. Şehirden taşınmak istiyordu ama tüm hikaye bu değildi. Bağlanırsam kalacağını söylemişti. Ama ben hazır değildim. -Onunla."

"Evlilik gibi önemli bir şeye zorlanamazsınız."

"Mesele şu ki... çocuk ya da aile bile istemiyordu. Sadece evlenmek istiyordu. Her şeyden çok parmağında bir yüzük varmış gibi hissediyordu. Bir şeyler yanlış geliyordu."

"Ve sen hiç evlenmek istemiyorsun ya da..."

"Öyle bir şey söylemedim. Ama *onunla* evlenmenin doğru gelmediğini biliyordum. Ve bana ültimatom verdiğinde her şey netleşti."

Başını eğdi. "Yani bir gün evlenmeye açık olabilir misin?"

Dürüst olmam gerekiyordu. "Evliliğin ve çocukların bana göre olup olmadığından emin değilim. Bunu hep söyledim. Ama doğru kişiyi bulmaya ve bunun nasıl sonuçlanacağını görmeye açığım. Olması gerekenin olacağını hissediyorum."

"Bana karşı açık olduğun için teşekkür ederim, Brock." Kolumu okşadı. Kaşlarını kaldırdım. "Şimdi de *bana* karşı açık olacak mısın?"

Titrek bir nefes verdi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bu gece beni görmekten kurtulmak için neden bir hastalık uydurduğunu bilmek istiyorum." Gözlerinin içine baktım. "Hasta görünmüyorsun, Feb. Hasta *değilsin*. Haksız mıyım?"

February bir an için gözlerini kapattı. "Hasta sayılırım ama ateşim ya da soğuk algınlığım yok."

"Neyin var?"

"Midem bulanıyor. Ama sinirsel bir şey, virüs değil."

"Neye sinirlendin?"

"Başım belada olabilir." Sesi titriyordu.

Kalp atışlarını hızlandı. "Konuş benimle. Neler oluyor?"

"Bugün takvime baktım ve fark ettim ki..." Tereddüt etti. "Ne?"

"Adetimi bir hafta geciktirdim. Bu hiç olmaz."

Midemde bir batma hissi oluştu. Gözlerim büyüdü. "Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Olmamalıyım. Ama *olabilirim*. Uzak bir ihtimal."

Bu durum birkaç saniye içinde çok daha karmaşık bir hal almıştı. *Benimle dalga mı geçiyorsun?* Bunun zamanlaması... özellikle de asla çocuk istemeyebileceğimi itiraf ettiğimden beri.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Bunun mümkün olduğundan şüphelenmek için iyi bir nedenin olduğunu varsayıyorum?"

"Sorduğun buysa, Tobias'a karşı koruma kullandım. Bu yüzden mantıklı değil."

"Yine de onun olabilir, değil mi?"

Başını salladı. "Son zamanlarda birlikte olduğum tek kişi o, Brock."

Rahat bir nefes aldım. En azından başka sürprizler yoktu.

Nefes verdi. "Bunu sana itiraf etmek zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama artık yüzüne karşı yalan söyleyemem. Bugün izinli olmamın nedeni bu."

"Neden sınava girmedin?"

"Gizlice dışarı çıkıp bir tane almaya çok korkuyordum. Bu sadece bu öğleden sonra oldu. Tarihi o zaman fark ettim. Burada, Sierra'da olmak zaman kavramımı yitirmeme neden oldu." Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmek istemiyorum. Ama bilmem gerek."

"Lanet olsun, burada oturup merak etmemelisin. Sadece stres bile seni öldürecek. İzin ver dışarı çıkıp sana bir test getireyim." Oda dönüyordu. *Kimi kandırıyorum ben?* Bu kısmen benim için de geçerliydi. Hayatıma devam edebilmek için bilmem gerekiyordu.

Ellerini birbirine kenetledi. "Bu harika olurdu." Ceketimi

kaptım. "Geri geleceğim."

Hiç vakit kaybetmeden merdivenden kamyonetime indim ve eczaneye doğru yola çıktım. Yolculuk bir bulanıklıktı. Yol boyunca testin negatif çıkması için sessizce dua ettim.

Tam zamanında, kapanmak üzereyken oraya vardım.

Ne yazık ki, kasadaki yaşlı adam bir aile dostuydu. Boğazımı temizledim. "İyi akşamlar, Bay Hayes."

Ne satın aldığımı görünce bana tuhaf tuhaf baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Brock?"

"Hayır. Bu konuda da kimseye bir şey söylemeyeceksin." Ona elli dolarlık bir banknot uzattım. "Anladın mı?"

"Ben bir şey görmedim." Göz kırptı ve parayı cebine koydu.

Kamyonetime bindim ve testle birlikte Sierra'ya geri döndüm. Neyse ki kimse merdivenimi kurcalamamıştı ve hala oradaydı.

February'e mesaj attıktan sonra, ben yukarı tırmanırken pencereyi açtı. "Raftaki son kiti aldım. Buna inanabiliyor musun?"

"Vay canına," diye nefes aldı.

Ellerimi omuzlarına koydum. "Her şey yoluna girecek. Öğrenene kadar seninle kalacağım."

"Bunu halletsem iyi olacak." Kutunun arkasını okudu. "Çubuğa işedikten sonra üç dakika beklemem gerekiyor."

"Burada bekliyor olacağım."

"Teşekkür ederim, Brock. Gerçekten." Elini göğsüne koydu. "Tanrım, kalbim şu anda çok hızlı atıyor."

"Git ve bitir şu işi, Red. Bunu ertelemenin anlamı yok." *Kalbim buna dayanamıyor.*

February banyoya gitti ve beni odasında yalnız bıraktı.

Beklemek dayanılmazdı. Zihnim felaketleri düşünüp duruyordu. Eğer hamile olduğu ortaya çıkarsa, birlikte çalışma şansımız sıfıra inecekti. Bu durum bebek olmadan da zor olabilirdi. Ama bebek varken? İmkânsıza yakın.

En büyük sorunumun onun bir hastalık numarası yapıp yapmadığı olduğu gecenin erken saatlerini sevgiyle düşündüm. O zamana geri dönmek için her şeyimi verirdim.

Telefonumu kontrol ettim. Beş dakika olmuştu. Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Dışarı çıkmamış olması iyiye işaret değildi.

Lanet olsun.

O hamile.

Biliyorum.

Hızlı düşünmek zorundaydım. *Ne yapacağım?*

Hâlâ bunu keşfetmek

istiyordum. Bu benim

gerçeğimdi.

Delirmiş olmalıyım.

Ama o kadın buraya gelip bana bir bebeği olacağını söylerse... Hiçbir yere gitmiyordum, bunu içten içe biliyordum.

Vay be.

Her gün kendin hakkında yeni bir şey öğreniyorsun.

Aklımı kaybedip kaybetmediğimi bilmem gerek.

İhtiyacım olduğunda köpeğim nerede?

Volta attım.

Kapı pat diye açıldı.

"Olumsuz!" Gülümsedi.

Tuttuğum tüm havayı dışarı verdim. "Oh, şükürler olsun!"

BÖLÜM 11

Şubat

"Hey, Trinity." Birkaç gün sonra kafamı terapistimin ofisine soktum. "Bir dakikan var mı?"

Gülümsedi. "Tabii ki. İçeri gelsene."

"Yarınki konuk listesine isim eklemek için çok mu geç? Aile günü için?"

Trinity başını salladı. "Hiç de değil. Kaç kişi eklemek istersiniz?"

Dudağımı kemirdim. "Bir. Ama onun geleceğinden bile emin değilim."

"Bu bir sorun değil. Davetli listesi sadece güvenlik amaçlı, yani resepsiyon kimi içeri alması gerektiğini biliyor. Kimi eklemek istersin?"

Derin bir nefes aldım. Eğer onun adını söylemek beni bu kadar korkutuyorsa, belki de onu davet etmek iyi bir fikir değildi. "Biliyor musun, sanırım fikrimi değiştirdim."

Trinity sıcak bir şekilde gülümsedi. "Aile günü boyunca yaptığımız bire bir danışmanlık seanslarının amacı, eve dönmeden önce ilişkilerinizi düzeltmenize yardımcı olmak. Eğer birini davet edip etmeme konusunda karar vermekte zorlanıyorsanız, bir seans iyi gelebilir."

İki yanağım dolusu hava üfledim. "Babam. Uzun zamandır aramız bozuk."

"Karar tabii ki senin. Ama bastırılmış duyguları dışarı çıkarmak ve havayı temizlemek katartık olabilir. Seninle Sierra Sağlık Merkezi'ne gelmene neden olan farklı iş stresleri hakkında çok konuştuk ve bu mantıklı çünkü bunlar son zamanlarda uğraştığın sorunlar. Ancak bazen günlük olarak uğraşmadığımız şeyler de ruh sağlığımız üzerinde aynı derecede ağır bir yük oluşturabilir."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Pekâlâ. Joseph Shaw'ı konuk listesine ekleyebilir miyiz?" "Elbette."

Trinity'nin ofisinden çıkmadan önce bir form doldurdum ve ardından küçük telefon salonlarından birine yöneldim. Cep telefonu kullanmamıza izin verilmediği için

telefonlar, özel olarak telefon görüşmesi yapabileceğimiz birkaç yer vardı. Hepsinde rahat koltuklar ve kanepeler vardı. Şimdiye kadar odaları sadece iş görüşmeleri için kullandığımdan sehpanın üzerindeki mendil kutusunu fark etmemiştim. *Yapmak üzere olduğum şey için onlara ihtiyacım olabilir.*

Babamı on yıldan fazla bir süredir görmemişim. Ve bunun nedeni çok uzakta olması değildi. Bildiğim kadarıyla hâlâ Queens'te bir ev kiralamıştı, Manhattan'da benden trenle yirmi dakika uzaktaydı. Telefona baktım ve son zamanlarda ne kadar değiştiğimi düşündüm. Üç hafta önce, buranın bana gerçekten yardımcı olabileceğini asla hayal edemezdim. Sierra'ya sadece yönetim kurulu beni zorladığı için gelmişim. Sinir krizi geçiriyor olabileceğimi söylediklerinde onlara gülmüştüm. Ama bugünlerde yanıldıklarından o kadar da emin değildim. Belki hamilelik korkusundan, belki de hormonlardan - nihayet bu sabah regl oldum - ama huzur bulmak için kendimi zorlamaya devam etmem gerektiğini hissediyordum. Bu da babamla aramı düzeltme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Telefonu elime aldım ve aradım. Eğer şu anda aramazsam, korkup vazgeçebilirdim. Ev numarasının hâlâ bildiğim numara olup olmadığından bile emin değildim. Belki de artık bir ev telefonu bile *yoktu* - bugünlerde çoğu insanın yoktu.

Telefon bağlandığında kalbim hızla çarptı. Bir kez çaldı. *Güm güm.*

İki kez çaldı. *Güm güm güm!*

Üçüncü çalma başladığında göğsüm o kadar sert çarpıyordu ki kalp krizi geçirebileceğimi düşündüm. Telefonu kapatmayı düşündüm ama son anda biri açtı.

"Alo?"

Babamdı.

Ben bir şey söylemedim.

"Alo?" diye tekrarladı daha sert bir sesle. "Orada biri mi var?"

Dik oturdum ve boğazımı temizledim. "Ah, evet. Merhaba baba."

Bir duraklama. "Şubat mı? Sen misin?"

"Evet, benim."

Sesi yumuşadı. "Nasılsın tatlım?"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Pek iyi değilim aslında."

"Neredesin? Yaralandın mı?"

Hüzünle gülümsedim. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Ben iyiyim, en azından fiziksel olarak. Ama..." Dudağımı kemirdim. "Bir sağlık tesisindeyim."

"Ne?"

"İnsanların zihinsel sağlık molasına ihtiyaç duyduklarında gittikleri bir yer. Çok çalışıyordum ve çok stres altındaydım ve... Burada olduğumu ve bunun yardımcı olduğunu söyleyelim."

Babam bir süre sessiz kaldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında v a r . Bu yüzden aradım. Yarın aile günü. Danışmanlık seansları falan var ve..."

En büyük engeli aşmıştım -*aramayı* yapmak- ama ondan gelmesini, benim için *bir şey* yapmasını isteyecek cesareti kendimde bulamıyordum.

Uzun saniyeler sessizlik içinde geçti ve sonunda konuşan babam oldu.

"Saat kaçta orada olmalıyım?"

"Hey." Daha iyi bir açı yakalamak için eski telefonu havaya kaldırdım ve Brock'un çıplak göğsüne gülümsedim. "Oğlum, tam zamanında aramışım. Çıplak mısın?"

Kıkırdadı. "Üstümü değiştirmek için bir dakikalığına yukarı çıktım. Sorun çıkaran bir sarhoşu dışarı attım ve ahmak herif birasını üzerime döktü."

"Telefonu tezgâhın üzerine koymaya ne dersin, böylece uzaktan tüm manzarayı görebilirim?"

"İstediğin zaman canlı ve şahsen tüm manzarayı görebilirsin tatlım. Sadece söyle ve kıyafetlerim çıksın."

"Bu bir söz mü?"

"Bankaya götürebileceğin bir tane, Red." Tişörtünü giymeyi bitirdi ve telefonu yüzüne yaklaştırdı.

Karın kasları güzeldi ama bu manzara da o kadar kötü değildi. "Bu gece gizlice seni ziyarete gelemediğim için üzgünüm. Bakım elemanı bugün hastaydı." Esnedim. "Affedersiniz. Birdenbire ortaya çıktı."

"Yorgun musun?"

"Sanırım fiziksel olmaktan çok zihinsel bir yorgunluk." "Öyle mi? Her şey yolunda mı?"

Yatağıma uzandım ve telefonu yüzüme tuttum. "Bunu bana yarın bu saatlerde sor, sana haber veririm."

"Neler oluyor?"

"Yarınki aile günü için babamı davet ettim. Bir son dakika kararıydı. Bu öğleden sonra onu aradım."

"Baban hakkında hiç konuşmadın. Anlaşamıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Ben çok küçükken anneme kazık attı ve onu hiçbir zaman gerçekten affetmedim ya da üstesinden gelemedim."

"Ve şimdi bunu yapmaya hazır olduğunu mu hissediyorsun?"

Omuz silktilim. "Emin değilim. Ama sanırım onunla olan ilişkim ve eski sevgilimle olan ilişkim beni buraya gelmeden önce kabul ettiğimden çok daha fazla etkiledi. Sanırım erkeklerle yakınlaşmak ya da kimseye açılmak istemememe katkıda bulundu."

Brock gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?" Göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

"Teşekkür ederim."

"Yarın onunla görüştüktan sonra konuşmak istersen kamyonetin gazını açıp gitmeye hazır hale getireceğim."

"Minnettarım."

"Peki gecenin geri kalanında yapman gereken bir şey var mı? Danışmanlık falan?"

"Hayır. Sanırım güzel, sıcak bir banyo yapacağım. Bu lüks yerin spa ürünlerinden ve banyomdaki büyük, güzel küvetten tam olarak yararlanamadım."

Brock bir dakika sessiz kaldı. "Sen o küvette çırılçıplakken orada olmak için neler vermezdim."

Sırıttım. "Bunu ayarlamak mümkün olabilir."

Gözleri kocaman açıldı. "Öyle mi?"

Güldüm. "Çok heyecanlanma. Yüz yüze demek istemedim - en azından bu gece için. Ama biraz FaceTime eğlencesine ne dersin? Yarım saat içinde bara bakacak birini bulabilir misin?"

"Gerekirse o lanet şeyi kapatırım."

Telefonu banyodaki rafa yerleştirmiş ve nasıl göründüğüme bakmak için geri çekilmiştim ki içimi bir panik duygusu kapladı. Belki de çok ileri gitmiştim. Muhtemelen üstümü değiştirmeliydim... Ama telefona uzandığımda çaldı. Üzerimdekileri göstermemek için telefonu açarken yüzüme yaklaştırdım.

"Merhaba."

Brock'un yüzü düştü. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, ben sadece..." Baloncuklarla dolu küvete, sonra da giydiğim ayıcığa baktım. Siyah ve dantelli bir tangaydı. Beni delicesine seksi hissettiriyordu. *Sikerim böyle işi. Bunu yapacağım.* "Telefonu kurayım." Telefonu tekrar rafa yerleştirdim ve kameranın görüş alanına girmeden önce derin bir nefes aldım.

"Vay anasını," diye homurdandı Brock. "İnanılmaz görünüyorsun. Her gece böyle bir şeyle mi uyuyorsun?"

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Hayır. Arkadaşım Morgan'dan ödünç aldım. Sosyal medya için bazı müstehcen selfie'ler çekiyor."

"Benim için arkanı dön." Sesi boğuklaştı. Oduncumun küçük bir FaceTime şakasından rahatsız olabileceğinden endişeleniyordum.

Yavaşça döndüm ve sırtım kameraya dönükken durdum. "Eğil güzelim. Bana o kıçı göster."

İçimden bir ürperti geçti. En başından itibaren kontrolü ele almasına *bayılmıştım*. Bir şekilde onunla yatakta da böyle olacağını biliyordum.

İki elimi küvetin üzerine koydum, belimden eğildim ve kalçalarımı şakacı bir şekilde döndürdüm.

"FaceTime'dan hep nefret etmişimdir," dedi Brock. "Ama şimdi anlıyorum."

Kıkırdadım ve omzumun üzerinden baktım. "Bakmayı bitirdin mi?"

"Bir mil bile değil. Ama geri dön." Brock uzun bir süre sessiz kaldı, sadece bakıyordu. Tekrar konuştuğunda sesi alçaktı. "Çıkar şunu. Yavaşça."

İnce askıları omuzlarımdan kaydırdım ve dantelli kumaşı vücudumdan aşağıya sıyırmak için acele etmedim. Gözlerim telefon ekranına yapışmış, Brock'un yüzünü izliyordu. Ben ayakkabıyı yere bırakırken o da dilini alt dudağında gezdirdi.

"Sik beni..." İnledi. "Çıplak kalmışsın."

"Kadınları böyle mi seviyorsun?"

"*Kadınlardan* hoşlanmıyorum, Red. *Senden* hoşlanıyorum. Ve seni her şekilde alacağım. Ama evet, bence çıplak olmak çok seksi. O güzel amcığı yalamak için sabırsızlanıyorum."

Aman Tanrım. Evet, lütfen!

"Sadece sana bakmam için bana bir dakika daha ver, sonra başlayacağız. Söz veriyorum."

Ben de çoktan başladığınızı sanıyordum. Motorum kesinlikle hızlanmıştı.

Bir süre sonra Brock çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim. Kuvete gir, bebeğim."

Banyoya girdim. Üstte birkaç santim kabarcık vardı, böylece artık açıkta değildim.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "İnanılmaz bir his. Belki sen de banyo yapmalısın."

"Başka zaman. Şu anda sana odaklanmak istiyorum. Sana odaklanmayacağım bile.

kendime dokunmak. Sadece sana yapmak istediğim her şeyi söylemek ve boşalmanı izlemek istiyorum. Sorun olur mu?"

Gülümsedim. "Bu bana oldukça mükemmel geliyor."

"Güzel. Şimdi gözlerini kapat. Elini ılık suyun içine sok ve şişmiş tomurcuğunu bul."

Gözlerimi kapattım ve dediğini yaptım. Orgazm olmak benim için genellikle kolay değildi - ne bir erkekle ne de tek başıma. Zamanın belki yüzde ellisinde gerçekleşirdi. Ama bacaklarımı açıp klitorisime dokunduğumda vücudumdan geçen elektrik şimşegi bu gecenin bu oranın kazanan tarafına düşeceğini söylüyordu.

"Küçük bir daire çiz." Brock inledi. "Tanrım, çok seksisin. Bacaklarını omuzlarıma koyup yüzümü bacaklarının arasına gömmek için sabırsızlanıyorum. Dilime boşalana kadar vücudunu titreteceğim ve sonra tatlılığının son damlasına kadar içeceğim."

Tam olarak ne dediğini hayal ederek daha hızlı ve daha sert ovuşturdum. "Parmağını içine sok, tatlım. Sadece bir tane."

Etimi ayırdım ve kendimi parmaklamaya başladım. İyi hissettiriyordu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bir ya da iki parmak daha eklemek istiyordum. Baloncuklar görüşü engelliyordu, bu yüzden Brock bilmeyecekti. Yine de kendimi kontrol ettim ve sadece tek parmakla girip çıktım.

"Keşke şu anda yanında olsaydım. Sen kendine dokunurken ben de yüzüne sarılırdım. Elimle saçlarından bir tutam tutardım ve öğürdüğünü duyana kadar ağzını ve boğazını sikerdim."

"*Oh Tanrım.*"

"Hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım. "Daha fazlasına ihtiyacım var, Brock..."

"Bir parmak daha sok, sonra bir tane daha. Doldur, tıpkı o daracık amcığa yapacağım gibi."

Parmaklarım daha hızlı pompaladı ve nefeslerim zar zor tuttu.

"Muhteşem. Sikim içinde ve sen çok sıkı, çok ıslaksın. Patlamak üzereyim. Etrafımda şiştiğini, beni bir yumruk gibi kavradığını hissedebiliyorum."

Brock'un söylediği her kelimeyle orgazmın arttığını hissediyordum. Zihnim kurtulmaya duyduğum şiddetli ihtiyaçtan başka hiçbir şeye odaklanmıyordu. Bina etrafımda yanabilirdi ve ben duramazdım.

"Gel, tatlım. Her şeyi bırak."

Neredeyse şiddetle doruğa ulaştım, vücudum her nabız atışında titriyor ve seğiriyordu. Hayatımın en yoğun orgazmıydı ve bunu bana yaşatan adam henüz bana dokunmamıştı bile. Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm inip kalktı. "Brock..."

Boğazını temizledi. "Evet, Red?"

Gözlerim irkilerek açıldı ve yüzüme tembel bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. Başladığımızdan beri ilk kez telefona baktım. "Bu çılgınca iyiydi."

Gülümsedi. "Buna sevindim. Şimdi banyoda kal ve biraz rahatla, olur mu?" "Sanırım bunu yapacağım."

Göz kırptı. "İyi geceler, güzelim." "İyi geceler, oduncu."

"Yarın aile günü bittikten sonra beni ara. Tamam mı?" "Arayacağım."

Bağlantıyı kestikten sonra, yarının getireceklerinin hatırlatılmasının beni tekrar germesini bekledim. Ama bu bile doymuş bedenimi uyandıramadı. Az önce yaptığım şey beni fazlasıyla tüketmişti. *Eğer video seksi bu kadar iyiye, bu adamla gerçek seksi yaşamak için sabırsızlanıyorum.*

BÖLÜM 12

Şubat

Otururken ellerimi birbirine sürtmeden duramıyordum.

Babam gözlerini kucağıma dikti. "Ellerini böyle ovuşturduğunu ilk kez altıncı sınıftaki heceleme yarışmasında hatırlıyorum."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Sen heceleme yarışmasında değildin."

Hüzünle gülümsedi. "Evet, oradaydım. Arka sıradaydım. Orada olduğumu sana belli etmeden pek çok şeye geldim."

"Bunu neden yaptın ki?"

Omuz silkti. "Senin için büyük bir gündü ve endişeni daha da kötüleştirmek istemedim."

Sen olmasaydın kaygı duymazdım.

Uzun süre sessiz kaldım.

Trinity aramızda bir ileri bir geri baktı. Başını öne eğdi. "Şu anda ne düşünüyorsun, Şubat?"

"Söylemem gerektiğini sanmıyorum."

Babamla konuştu. "Kızının aklından geçenleri duymak ister misin? Kırıcı olsa bile mi?"

Başını salladı. "Her şey ortaya çıkana kadar bunu atlatamayız." Trinity bana baktı. "Acele etme."

İçimi çektim. "Annemin otuz beşinci doğum gününden önce kaygı duymadığımı düşünüyordum."

Babamın yüzü düştü. "Özür dilerim." Trinity'ye baktı. "Yapmamam gereken bir şey hakkında kızımın sessiz kalmasını sağladım. Yaptığım şey hiç olmamalıydı ama en azından yaptıklarımı sahiplenmeli ve karıma itiraf etmeliydim." Durdu ve tekrar bana baktı. "Çok özür dilerim, Şubat."

"Arabani mağazanın otoparkının arkasında gördüğümde anneme doğum günü hediyesi almak için alışverişe çıktığını sanmıştım. Belki de bir kez olsun tüm maaşını kumarda kaybetmemişsindir ve ertesi gün annemin doğum gününü hatırlarsın diye düşündüm."

Babam Trinity'ye baktı. "Şubat ayı bisikletiyle dışarı çıkmış, kendi işine bakıyordu, olabildiğince mutluydu ve beni arabada başka bir kadınla buldu."

Alay ettim. "Başka bir şeye biniyordu."

"Bu yaptıklarımı mazur göstermez ama ben kumar bağımlısı bir alkoliktim."

"Alkolik miydin?" Trinity sordu.

Başını salladı. "Yedi yıldır ayığım. Sekiz yıldır kumar oynamıyorum."

Bu bilgi beni şaşırttı; göğsüm sıkıştı. "Bunu bilmiyordum."

"İyi bir baba değildim ve daha da kötü bir kocaydım. Hayatım boyunca sayamayacağım kadar çok hata yaptım. Ama gördüklerin konusunda seni sessiz kalmaya zorlamış olmam bugün bile aklımdan çıkmıyor." Başını öne eğdi.

Başını kaldırıp tekrar Trinity'ye baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Kendi çocuğumu manipüle ettim, ona gördüklerini paylaşırsa ailemizin dağılacağını ve annesi için çok acı verici olacağını söyledim."

"Taşıdığım sır yüzünden bugün bile annemin gözlerinin içine bakmakta zorlanıyorum." Terapistime baktım. "Bir yıl sonra ayrıldılar. Annem bize bunun içkiye daha fazla dayanamadığı için olduğunu söyledi. Ama sonra ben on yedi yaşındayken sokakta bir kadınla karşılaştık. Bizi durdurdu ve annemden özür diledi. İşte o zaman annemin, onun ilişkileri olduğunu bildiğini ve bize söylemediğini öğrendim. O kadın, onu arabada yakaladığım kadın bile değildi. Görünüşe göre bir sürü varmış. Yine de annem, onu aldattıktan sonra bile kız kardeşimi ve beni korumaya çalıştı. Yine de kendi kızına yalan söyletecek ve suçluluk duygusuyla yaşamasına neden olacak kadar bencildi."

Babam yanağındaki bir damla yaşı sildi. "Bunların hepsini ve daha fazlasını yaptım. Eğer geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim. Yemin ederim değiştirirdim. Ama yapamam. Tek yapabileceğim özür dilemek." Uzandı ve elime dokundu. "Özür dilerim, Şubat. Seni inciten şeyler yaptığım için *çok ama çok* özür dilerim."

Benimkini örten eline baktım. "Annem yıllardır seninle aramı düzeltmem için beni teşvik ediyor."

Babam başını salladı. "O hâlâ tanıdığım en nazik insan."

Boğazımda tuz tadı aldım ve yutkundum. "Öyle. Bazı şeyler asla değişmez."

Elimi sıktı. "Ama değiştiğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

Sonraki iki saat boyunca, babamdan ve benden çok daha fazla gözyaşı döküldü. Ama sonlara doğru biraz kahkaha da vardı. Trinity çoğu zaman arka planda kaldı, sadece gerektiğinde bize rehberlik etti.

Sonunda telefonundan alçak bir zil sesi geldi. Kapatmak için düğmeye bastı ve gülümsedi. "Bunun için üzgünüm. Her zaman alarm kurarım çünkü zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya meyilliyimdir. Aile günü ziyaret saatlerine sadece beş dakika kaldı. Ben sizi yalnız bırakayım, siz de babanızı yolcu edin."

"Tamam. Her şey için teşekkürler Trinity."

Babam ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bugün bizim için yaptığın her şeye minnettarım. Lütfen küçük kızıma iyi bak."

Trinity gülümsedi. "Fazla bakıma ihtiyacı yok. Kendi başına harika gidiyor."

Babamla birlikte dışarı çıktım. Kapının yanında insanlar vardı, biz de otoparka doğru yürüdük.

"Daha ne kadar buradasın?" diye sordu. "Bir hafta daha."

"Çıktığında tekrar görüşebilir miyiz?" Başımı salladım. "Sanırım görüşebiliriz. Seni aramama ne dersin?"

"Çok sevinirim." Babam gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim, Şubat. Önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyorum ama beni tekrar hayatına kabul ettiğin için minnettarım. Bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Sarıldık ve arabasına binip uzun araba yolunda gözden kaybolmasını izledim. Bugün ağır geçmişti ama yine de hafiflemiş hissediyordum. Uzun zamandır hissetmediğim bir umut duygusu vardı içimde. Belki babamla ve ilişkilerimle yeniden sağlıklı bir noktaya gelebilirdim. Bu son düşünce Brock'a bugünü anlatmak için beni heyecanlandırdı.

Birkaç dakika dışarıda kaldım ve yüzüme vuran güneşin sıcaklığının tadını çıkardım. Karnım guruldadığında dün gecedен beri bir şey yemediğimi fark ettim ve içeri döndüm. Brock'un bana verdiği gizli cep telefonu cebimden çaldı. Çıkarıp açtım ve yerel bir numaranın yanıp söndüğünü gördüm. Brock dışında kimse aramadığı için gülümseyerek cevap verdim.

"Merhaba. Seni düşündüğümü nereden bildin?" "Oh," dedi bir kadın. "Sanırım yanlış numarayı aramışım."

"Özür dilerim. Bu şekilde cevap vermemeliydim. The Brook adında bir bara mı ulaşmaya çalışıyorsunuz?"

"Evet. Aslında Brock Hawkins'e ulaşmaya çalışıyorum."

"Kendisi şu anda burada değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

Kadın içini çekti. "Kişisel cep telefonuna şimdiden dört mesaj bıraktım. Telefonlarıma cevap vermediği için barı deneyeyim dedim."

İçimi huzursuz bir his kapladı. "Umm... Eğer bana bir mesaj bırakmak isterseniz, mesajı **a l d ı ğ ı n d a n** emin olabilirim."

"Teşekkür ederim. Lütfen ona Nina'yı aramasını söyler misin? Bu çok önemli."

Nina... eski sevgilisi mi?

Belki de iki tane Nina vardı. En azından öyle olmasını umuyordum.

"Nereden aradığını biliyor mu? Bir şirket ya da tedarikçi falan mı?"

"Neredeyse bir yıl çıktığımızı düşünürsek, biliyor olmalı."

BÖLÜM 13

Brock

Ormanda olmaktan daha huzur verici bir şey yoktu. Yüksek ağaçlar. Topraklı hava. Yaprakların hışırtısı.

Trevor ve ben inşa etmekte olduğum birkaç kulübeden biri üzerinde çalışıyorduk. İçinde yaşamayı planladığım kulübe bu değildi; o çok daha büyüktü ve alışılmışın biraz dışındaydı. Ama bu küçük kulübeyi bir gün yatırım amaçlı olarak satacak ya da kiralayacaktım.

Parmağımı kesmemiş olmam bir mucizeydi çünkü dün gecedan beri kafamda durmadan Şubat'la yaptığım FaceTime görüşmesini tekrarlıyordum.

Bir noktada Trevor yaptığı işi bırakıp bana telefonumu getirdi. Ben de aldım. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Şuradaki kayanın üzerine bırakmışsın. Işığını gördüm. Nina'dan gelen bir aramayı kaçırdın." Kıs kıs güldü. "Ne istiyor ki?"

Küreğimi toprağa sapladım ve ekrana baktım. Derin bir iç çekerek inledim. "Neden sürekli aradığını anlamıyorum."

"*Sürekli* arıyor mu? Seni birden fazla kez mi aradı?"

"Evet." Telefonu arka cebime koydum. "Bu hafta ilk arayışı değil."

"Cevap vermiyor musun?"

"Cevap vermedim ve vermeyi de düşünmüyorum."

Kardeşim gözlerini kıstı. "Bu biraz kaba değil mi?"

"Evet, sana Meksika yemeği yapmaları için kadınları kullanmak ve sonra da onları hayaletleştirmek de öyle." Gözlerimi devirdim ve iç çektim. "Aslında bunun kaba olduğunu düşünmüyorum, hayır. Şehri terk eden o değil mi? Onunla konuşmak istemiyorsam neden aramalarına cevap vereyim ki? *Konuşacak* bir şey yok."

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Birinin aramasına cevap vermemek kabalık olur."

Sesimi yükselttim. "Ne istediğini biliyorum ve ilgilenmiyorum."

"Pekâlâ. Pekâlâ." Çalışmaya devam etti. "Ama seni geri istediğini düşünüyorsun?"

"Beni kendisine bağlamaya çalıştı. Ama işe yaramadı. O da şehri terk etti. Ortadan kaybolmasının fikrimi değiştireceğine inandığına eminim. Ama bu strateji her zaman işe yaramıyor. Bazen mesafeler kalbin daha da büyümesini sağlamaz. Bazen *daha* da uzaklaşırsınız. O gittiğinden beri ne kadar uyumsuz olduğumuzu daha iyi anladım."

"Bu mu, yoksa o gittikten kısa bir süre sonra sahneye *başka birinin* çıkıp kırık kalbinizi onarması mı?"

Şubat ayı kesinlikle hayatımda fırtınalar estirmişti. Ama o ve ben birbirimizin zıttı olsak bile *uyumluyduk*. Ve eğer onarılması gereken kırık bir kalp olsaydı, o bu konuda yardımcı olurdu. Ama bu kasabadaki söylentilerin aksine, eski sevgilimin gidişiyle yıkılmadım. Kalp kırıklığından ziyade bir rahatlama olduğu ortaya çıktı.

Trevor'a, "Şubat'a karşı hissettiklerim Nina'nın benim için asla doğru kişi olmadığı gerçeğini değiştirmiyor," dedim. "Ama Şubat'a gelince..." Başımı salladım ve gülümsedim, dün geceki sanal seksimizi tekrar düşündüm.

Bir süre sonra kahkahayı patlattı. "Kahretsin, *bu* iyi, ha?"

Sırıtmaktan kendimi alamadım. "Evet, kardeşim. O kadar iyi."

"Seni şeytan." Sesini alçalttı, gerçi buradaki tek arkadaşımız vahşi hayvanlardı. "Onunla seks mi yaptın?"

Kardeşıme detayları vermek konusunda kendimi rahat hissetmiyordum. Bu yüzden belirsiz olmaya çalıştım. "Seks yapmadık... yüz yüze. Tüm söyleyeceğim bu."

"Kahretsin. Kulağa sapıkça geliyor. Nina'nın aramalarını umursamamana şaşmamalı."

"Nina'yı umursamadığımdan değil. Bir süre birlikte olduğun birini umursamayayı öylece bırakamazsın. Ama birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı şimdi anlıyorum. Ve benden istediği her neyse onu eğlendirmem ona yardımcı olmaz. Bu eski bir yarayı deşmek gibi olur. Hikayenin sonu."

İşe döndüğümüzde Trevor konuyu kapattı ve ben de odun kesmeye başladım.

Birkaç dakika sonra, tam baltamı geriye doğru savurmuş, büyük bir kütüğü kesmeye hazırlanıyordum ki bir ses beni durdurdu.

"Hey!"

Döndüğümde Şubat'ı arkamda buldum. *Ne oluyor be?*

"Burada ne işin var? Neredeyse kafanı koparıyordum."

"Özür dilerim. Buranın tehlikeli bir bölge olduğunu fark etmemiştim."

Baltayı yere bıraktım. "Nerede olduğumu nereden biliyordun?"

"Bara gittim ve görevli barmen bana adresi verdi. Buraya yürümek için telefonundaki GPS'i kullandım."

"Hey, Şubat," diye seslendi kardeşim.

"Selam, Trevor..." Gülümsedi ama gergin görünüyordu.

Bir terslik var.

"Yalnız yürümemelisin. Ama bunu zaten biliyorsun. Burası çok ıssız bir bölge."

"Seni bulmaya gelmek isteseydim başka seçeneğim var mıydı?"

"Arayabilirdin, ben de sana gelirdim. Bunu biliyorsun."

"Eğer çalışıyorsan seni durdurmak istemedim." Yerdeki baltaya baktı. "Belli ki meşgulsün."

"Şurada konuşalım." Biraz yalnız kalabileceğimiz arka tarafa doğru yürüdük. "Sorun nedir, Şubat? Seni rahatsız eden bir şey varmış gibi görünüyorsun."

"Haklısın." Nefes verdi. "Beni rahatsız eden bir şey var." "Konuş benimle. Neler oluyor?"

Kaşlarını çattı. "Az önce telefonunuza bir çağrı geldi."

"Tamam..."

"Eski kız arkadaşındı."

Kahretsin. Ne oluyor lan?

"Ona bir mesaj alıp alamayacağımı sordum, ama bana sadece onu geri aramanı söylememi istedi. Görünüşe göre, telefonlarına cevap vermiyormuşsun."

"Ortada bir şey yok, February. Neden birdenbire bana ulaşmaya çalıştığını anlamıyorum. Ama doğru, telefonlarına çıkmıyordum."

"Önemli olduğunu söyledi."

"Önemli *değil*." Başımı salladım. "Bana geri dönmeye çalışıyor. Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Gökyüzüne baktı. "Üzülmemeliydim ama beni biraz sarstı, hepsi bu. Yakında gideceğim için sanırım biraz daha hassasım."

"Özür dilerim."

"Neden onun telefonlarına çıkmadın?" Kollarını kavuşturdu. "Eskiden birlikte olduğun birine böyle mi davranıyorsun?"

"Güven bana, bu onun iyiliği için."

Şubat başını eğdi. "Neden?"

"Çünkü aramızdaki her şey bitti. İletişim kanallarını tekrar açmanın hiçbir yararı olmaz. O gitti. Kararını verdi. Doğru olan da buydu. Ve onun söyleyecekleri beni hiç ilgilendirmiyor. Gittiğinden beri neler yaptığım hakkında ona söyleyeceğim hiçbir şey onu memnun etmeyecek, çünkü hiç olmadığım kadar mutluyum. Bu konudaki tavrım berbat görünüyorsa özür dilerim ama konuşmayı reddetmemin *onun* da yararına olduğunu düşünüyorum."

February'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Gerçekten sana geri dönmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bundan

şüpheleniyorum

." "Neden?"

Duraksadım, detaylandırıp detaylandırmamakta kararsızdım. "Gitmeden önce Nina fikrimi değiştireceğimden emin görünüyordu. Doğum gününe kadar aklımın başıma geleceğine dair bahse girmiş, geri döneceğini ve ilk tanıştığımız yerde buluşacağımızı söylemişti. Doğum günü yaklaşıyor. Bu yüzden arıyor."

"Yani onu ekiyor musun?"

"Onun enerjisini boşa harcamak yerine onun için en iyi olanı yapıyorum. Neden onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmak isteyeyim ki?" İçimi çektim. "Ayrıca son zamanlarda iyi bir kafa yapısındayım. Bunu bozmak istemiyorum. Sınırlar koyuyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Omuzları gevşemiş gibiydi. "Bu mantığı anlayabiliyorum," dedi. "Tobias buraya geldiğinde, ihtiyacım olan son şeymiş gibi hissettim. Başka türlü çok mutluydum ve o gittiğinde rahatlamıştım. Bu yüzden sınırlarımın olmasını anlayabiliyorum."

"Bazen bunu yapmak zorundayız. Yaşlandıkça bunu öğreniyorum. Bu kasabadaki herkesin hayatımla ilgili her şeyi bilmeye hakkı olduğunu düşünmesi yeterince kötü."

February kollarını kendi etrafında sardı. "Sadece biraz garip geliyor çünkü yakında ayrılıyorum ve birdenbire seni arıyor. Kötü bir zamanlama gibi geliyor."

"Anlıyorum." Fanılamı çıkardım ve ona sardım, çünkü bir kez daha üzerinde lanet olası bir ceket yoktu. "Gerçekten hiçbir şey ifade etmediği halde onun telefon konuşmasını aşırı analiz ettiğin için üzgünüm."

Fanılayı kendi üzerine kapattı. "Sorun değil."

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Seni tanıma deneyimim, Nina ile ilişkiimi bitirmekle doğru kararı verdiğimi teyit etmeme yardımcı oldu."

İçini çekti. "Bugün babamla terapi seansı yaptığım için aşırı tepki vermiş olabilirim. İyiydi ama beni çok duygusallaştırdı ve sonra o telefon geldi. Bir anda çok fazla şey oldu."

"Ah." Anlamak için başımı salladım. "Bu doğru. Bugün aile günüydü. Hadi biraz şurada oturalım."

Onu kamyonetimin arkasına götürdüm ve orada bagaj kapağının üzerine oturdum.

Sonraki birkaç dakikayı bana bugün babasıyla yaşadıklarını anlatarak geçirdi.

"Babanın seni aldattığını düşünmek seni geriyor," dedim. "Ve sonra eski sevgilimden bir telefon aldın ve bir şekilde ikisini birbirine bağladın. Özür dilerim. Zamanlamanın ne kadar kötü olduğunu farkındayım."

"Bu senin hatan değil."

"Ben hiç kimseyi aldatmadım, Feb."

"Asla mı?"

Başımı salladım. "Asla. Birkaç kalp kırdım ama asla aldatmadım."

"Bu övgüye değer."

"Pek sayılmaz. Sadece yapılması gereken doğru şey bu. Mutlu değilsen ilişkini bitirmek varken birini aldatmak için hiçbir neden yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Burada kaç tane kırık kalpten bahsediyoruz? Belki de şimdi çekip gitmeliyim ki benimkini kırma şansın olmasın. Yüz on yedinci olmak istemiyorum."

"Gerçekten mi, kadın? Çünkü eminim ki bu durumda kalbi kırılacak biri varsa o da benim." Gözlerinin içine baktım. "Sana ne kadar aşık olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

"Buradaki hayatını bırakıp şehre taşınacak kadar mı?"

Vay be. Bu soru birçok kez aklımdan geçmişti ama kesinlikle şu anda bana bunu sormasını beklemiyordum. Cevap için gri bir alan da yoktu. Hemen hemen evet ya da hayırdı. Ya sıçarsın ya da bu işten vazgeçersin. Birlikte olmak ya da olmamak arasındaki fark.

Tereddüt ettim, ki bu muhtemelen durumuma yardımcı olmadı. Ama iyice düşünmeden soruya cevap veremezdim.

"Bu konudaki sessizliğin bana cevabımı veriyor, Brock."

"Varsayımlarda bulunmayın çünkü konuşmadan önce düşünürüm."

"Bak..." Elini koluma koydu. "Zaten adil bir soru değildi. Retorik bir soruydu. Çünkü tüm hayatının burada olduğunu biliyorum. Tüm bunları bırakıp başka bir yere taşınmanı bekleseydim çok kötü bir insan olurdum."

bilmediğimiz bir yer. İşte bu yüzden durum bu kadar karmaşık. Birlikte olmak isteyebiliriz ama bu pekâlâ imkânsız olabilir."

Kaşlarım çatıldı. "Bunun bir çıkmaz sokak olduğuna çoktan karar vermişsin gibi görünüyor." Sinirli bir nefes verdim. "Ne diyorsun sen, Şubat?"

Ayağa kalktı. "Sanırım ikimiz de incinmeden birbirimizi görmeyi bırakmamız gerektiğini söylüyorum." Gözleri yaşardı. "Gitmem gerekiyor."

Ayağa fırladım. "Ne? Bekle. En azından seni bırakayım. Bunu konuşarak halledebiliriz. I-"

"Özür dilerim Brock."

Başka bir şey söyleyemedim çünkü cehennemden çıkmış bir yarasadan daha hızlı kaçtı - bir kez daha hala gömleğimi giyyordu.

BÖLÜM 14

Şubat

Şimdi telefondan kaçan ben oldum.

Elimdeki telefona baktım ve tüm gün boyunca ilk kez çaldığını fark ettim. Brock'u görmeyeli beş gün olmuştu. İlk gün dört kez aramıştı. İkincisinde üç. Üçüncüsünde iki. Bugün ise sadece bir kez aramıştı. New York'a döndüğümde muhtemelen bu kadar çabuk aklımdan çıkacaktım.

5
4
3
2
1

Şubat kim?

Gözlerimden yaşlar boşandı.

Onunla tüm iletişimimi kesmek tam bir işkenceydi. Ama bundan hiçbir şey çıkmayacakken neden kendimi daha da derine gömeyim ki? Sonunda sadece daha da acı verici olacaktı. Yine de bir şekilde yarın o kapıdan çıkıp onu görmeden Şehre dönmeyi hayal edemiyordum.

"Yoo-hoo..." Bir ses düşüncelerimi böldü. Kafamı kaldırdığımda Morgan'ın yatak odamın kapısında durduğunu gördüm. Başını eğdi. "Evlat, gerçekten başka bir yerdeydin. Adını üç kez söyledim."

"Söyledin mi?"

Ellerini arkasında birleştirerek başını salladı, sonra içeri girip küçük bir hediye çantası uzattı. "Burada geçirdiğimiz zamanı hatırlamak için küçük bir şey."

Hüzünle gülümsedim. "Senin için bir veda hediyem yok."

Yatağa yanıma uzandı ve çantayı kucağıma koydu. "Bu gerçek bir hediye değil. Daha çok bir kapanış."

İçinde Brock'la video seks maceralarımın olduğu gece giydiğim siyah oyuncak vardı. Elimde yıkamış ve ertesi gün ona geri vermiştim. "Umm... Bu nasıl bir kapanış? Bunu görmek kapanışın *tam tersi*."

Morgan elimi kendi eliyle kapattı. "Bunu takip son bir kez vedalaşırsan değil..."

Konuşmaya başladım ama Morgan elini kaldırdı. "Cevap vermeden önce beni dinle. Tavsiye vermekte benden daha iyisin. Son birkaç haftadır sensiz ne yapardım bilmiyorum. Ama kırk yılda bir ağzımdan akıllıca bir şey çıkıyor. Söyleyeceklerimin önemli olduğunu düşünüyorum."

Elini sıktım. "Söylediğin her şey önemli Morgan. Kendine yeterince değer vermiyorsun."

Başını omzuma yasladı. "Onu bir kez daha görmek gerek, Şubat. Onunla konuşmalısın. Onu dışlamaya çalıştığında babana ne olduğuna bir bak. Bizim için önemli olan ilişkiler açık yaralar gibidir. Eğer kapanmadan uzaklaşırsanız, iltihaplanırlar ve asla iyileşmezler. Ama kapanmasına izin verirseniz, yolunuza devam edebilirsiniz. Bir yara izi kalacak ama bununla yaşayabiliriz."

İçimi çektim. "Belki de haklısın."

Morgan gülümsedi. "Bekle." Cebini karıştırdı ve cep telefonunu çıkardı. Bana doğru tutarak kayıt tuşuna bastı. "Tekrar söyle. Ama *belki* kısmını çıkar."

Kıkırdadım ve omzumu onunkine çarptım. "Seni özleyeceğim, benim çılgın arkadaşım."

Göz kırptı. "Hayır, özlemeyeceksin. Beni her gün göreceksin. Instagram'da."

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, sonra indirdim.

Ya misafiri varsa? Ya

Nina oradaysa? Ya...

Hayır. Hayır. Hayır. Saçmalıyorum. Brock bunu bize asla yapmaz.

Gerçi artık biz diye bir şey yok, değil mi?

Adamla beş gündür konuşmadın bile.

Ve eski sevgilisiyle işleri bittikten sonra çok çabuk yoluna devam etti, değil mi?

O mu?

Avuçlarım terlemeye başladı. Bu çok saçmaydı. Saçmalıyordum.

Kapıyı tekrar çalmak için elimi kaldırdığımda yine de yapamadım. Korku beni felç etmişti.

Yine de arkamda derin bir ses duyduğumda, kesinlikle yeterince yükseğe sıçradım.

"Bütün gün orada öylece duracak mısın?"

Brock.

Hızla çarpan kalbimi kapattım ve arkamı döndüm. "Ödümü kopardın."

"Özür dilerim."

"Seni aramak için bara gittim ama bu gece izin aldığını söylediler."

Ellerini ceplerine soktu. "Bir kulübe üzerinde çalışıyordum." "Gece yarısı mı?"

"Vakit buldukça üzerinde çalıştığım kişisel bir projem var. Kendim için inşa ettiğim bir kütük ev."

"Oh. Bunu bilmiyordum."

Brock başıyla onayladı. Birbirimize bakarken sessizleştik, ama her zaman var olan cinsel gerilim hâlâ oradaydı. Etrafımızdaki havada çatırdıyordu.

"Görmek ister misin?" diye sordu. Başımı salladım. "Çok isterim."

Aşağıda Brock kamyonetinin yolcu kapısını açtı. Ben içeri girdikten sonra fanilasını çıkardı ve sürücü tarafına geçmeden önce üzerime sardı. "Gerçekten bir ceket giymelisin."

Ne yazık ki on beş dakikalık yolculuk boyunca konuşmamız bu kadarla sınırlı kaldı. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve Brock da bilemiyormuş gibi görünüyordu. Sessizlik garipti. Yollar karanlıktı ve Brock gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Otoyoldan sapıp toprak bir yoldan ağaçlık bir alana doğru ilerlediğimizde, buzları eritmeye çalıştım. "Beni öldürmek için ormana götürmüyorsun, değil mi? Kırmızı bir elbisenin üzerine mavi bir fanila giyerek ölmek istemiyorum."

Brock başını salladı ve park etti. "Burada bekle. Jeneratörü çalıştırmam gerek."

Bir dakika sonra tüm alan projektörlerle aydınlatılmıştı. Manzara nefesimi kesti. *Vay canına. Sadece vay canına.* Ormanın derinliklerinde yer alan büyük bir kulübenin önünde geniş, davetkâr bir sundurma uzanıyordu. Sallanan sandalyeler, asılı eğrelti otları ve belki de uzun ön kapının üzerinde rustik bir fener hayal edebiliyordum.

Brock yolcu kapısını açtı ve elini uzattı. Yakınlarda bir yerde bir dere şırıldıyordu.

"Bu inanılmaz. Bunu kendin mi yaptın?"

Başını salladı. "Her bir parçasını. Her kütüğü kestim ve yarım kalmış mutfaktaki her dolabı el yapımı yaptım. Bittiğinde muhtemelen doksan yaşında olacağım ama hepsini kendim yapmak istedim."

"Oak'ın aktığını duyduğum dereeden balık çıkardığını hayal edebiliyorum."

"Öyle olsa iyi olur. Yoksa tembel kışına küvet koymam."

Burada olmak Brock'la ne kadar farklı olduğumuzu acı bir şekilde hatırlatsa da gülümsedim. Adam çıplak elleriyle kestiği ağaçlardan ormanda kulübeler inşa ediyordu ve ben hiç kamp yapmamıştım bile. "Burası gerçekten çok güzel, Brock."

"Teşekkür ederim."

"İçini görebilir miyim?" Başıyla onayladı.

Evin içine girene kadar dışının etkileyici olduğunu düşünmüştüm. Hayatımda gördüğüm en büyük taş şömineye doğru yürüdüm. "Bunu da mı tek başına yaptın?"

"Arazinin etrafındaki tüm taşları topladım. Ev henüz ısınmadığı için şimdiden iyi bir şekilde kullanılmaya başlandı."

"Ateş yakabilir miyiz?"

Brock gözlerime takıldı. Başını sallayıp başka tarafa bakmadan önce birkaç saniye baktı. "Evin yan tarafına yığılmış sedir odunlarım var. Hemen döneceğim."

Brock odunları toplayıp ateşi yakmaya çalışırken ben de şaşkınlıkla etrafta dolaştım. Evin ön tarafındaki büyük pencereler orman manzarasını çerçeveliyordu. Arka tarafta ise dev bir göl görünüyordu. İçerisi dışarının bir parçasıymış gibi hissettiriyor, kulübeye mabet tipi bir hava veriyordu. O kadar huzurluydu ki, neredeyse veda etmeye geldiğimi unutuyordum. *Neredeyse.*

Brock kükreyen ateşin önüne birkaç sweatshirt koydu. "Yapabileceğimin en iyisi." "Daha iyi olabilecek bir şey düşünemiyorum."

Uzun bir süre yerde yan yana oturduk, sessizce ateşe baktık. İçim karmakarışık. Veda etmeye gelmişim ama kalbim hiç gitmek istemiyordu.

"Bu gece neden beni görmeye geldin Red?"

Yüzümü ona döndüm ama o ateşe bakmaya devam etti. "Yarın ayrılıyorum. Veda etmeden eve dönemezdim."

"Hayır mı? Nedenmiş o?"

Derin bir nefes aldım. "Çünkü sana aşık oldum, Brock."

"Bunu göstermenin komik bir yolu." Alay etti ve başını salladı. "Sana çok kızgınım Red. Bizim için savaşmaya bile çalışmadın. Senin için bundan daha fazlasını ifade ettiğimi sanıyordum."

Boğazımda tuz tadı aldım. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Her şey için."

"Özür dilemektense savaşmanı tercih ederim."

"Aynı dünyada yaşamıyorken bizim için nasıl savaşabilirim ki? Burayı seviyorsun, Brock. Şu anda nerede olduğumuza bir bak. Sen kendi evini kütük kütük inşa ediyorsun ve benim New York'ta yönetmem gereken bir şirketim ve kaçık olmadığımı ikna etmem gereken bir yönetim kurulu var." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve sesim kesildi. "Senden benim için bundan vazgeçmeni isteyemem, sen de benden senin için hayatımdan vazgeçmemi isteyemezsin."

Brock mesafesini koruyordu ama yüzünü bana döndü ve gözyaşlarımı sildi. Sonra beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Onu her yanımda hissettim; kokusunu, dokunuşunu, sevgisini. Ve bu onu *içimde* istememe neden oldu. Başımı kaldırdım ve onu öptüm. "Seni çok istiyorum."

Brock ağzını geri çekti. "Yapamam. Seninle sevişemem ve beni terk edip bir daha geri dönmemeni sağlayamam. Çok kızgınım."

"O zaman benimle sevişme. *Becer beni*. Sabah seni terk edeceğim için bastırdığın tüm öfkenle beni becer."

Gözleri karardı. Kırılacak sandım ama onun yerine ayağa kalktı. "Bunu sana yapamam. Sana zarar vermeyeceğim."

Ayağa fırladım ve elini tuttum. "Sana hiç sahip olamamak canımı yakacak. Seni o kadar çok istiyorum ki fiziksel olarak acıyor."

Brock'un çenesi sıkıştı.

Kalbim küt küt atıyordu. Çaresiz hissettim, omuzlarımdaki fanilayı silkip elbisemi başımın üzerine çekecek kadar çaresiz.

Brock'un gözleri kırmızı dantelli sütyen ve külot takımına kaydı ve neredeyse griye dönüştü, ancak bunun öfkeden mi yoksa arzudan mı olduğundan emin olamadım. Ama bunun bir önemi yoktu. Onu istiyordum. Ona *ihtiyacım vardı*.

"*Lütfen...*"

Birkaç kalp atışı boyunca bana evinden defolup gitmemi söyleyeceğini sandım. Çenesi kaskatı kesilmişti ve burnundan buhar çıktığını görebiliyordum. Ama sonra konuştu.

"Arkanı dön."

Aman *Tanrım*. İki kelime. Tek gereken buydu ve ben yanıyordum. Bu adam için yanıp tutuşuyordum.

"Mutfak tezgahına doğru yürü," diye homurdandı. "Sakın geri dönme."

Vücudum elektrikle çarpıyordu. Söylediği her şeyi yapardım. Mutfak tezgâhına doğru adım attım ve kenarlarına tutundum.

Brock arkamdan yürüdü. Kemer tokasının çözülme ve fermuarının inme sesi o ana kadar duyduğum en erotik şeydi. "Hiç lanet olası prezervatifim yok."

"Umurumda değil. RİA'm var ve sana güveniyorum."

Bir kolunu belime doladı ve beni ayak parmaklarıma kadar kaldırdı. Diğer eliyle beni tezgâha doğru itti. "Şu anda güvenmen gereken tek şey yarın doğru düzgün yürüyemeyecek olman."

Brock vücudunu üzerime koydu ve kulağıma fısıldadı. "İzler bırakacağım."

İnledim. "Yapmanı istiyorum."

Bacaklarımin arasına uzandı, iç çamaşırımı kenara itti ve bana dokunduğunda inledi. "Lanet olası ıslak. Sana ne istersen vereceğimi biliyordun. Ben senin için sadece lanet bir oyuncağım."

"Sen bir-"

Söyleyeceğim her şey, onun girişimi dürttüğünü hissettiğimde kayboldu. Pürüzsüz, sıcak aleti çelik gibi sertti. O içeri iterken tüm hava vücudumu terk etti. Brock sert bir hamleyle kendini içeri gömdü ve kalçaları kıcıma değene kadar durmadı. İkimizden biri titriyordu ama hangisi olduğundan emin olamıyordum.

"İstediğin bu mu?" diye hırladı. "Sana ne kadar kızgın olduğumu hissetmek mi istiyorsun?"

"Evet," diye tısladım. "Evet, lütfen."

Brock ucuna kadar çekip tekrar derinlemesine sokarken bir dizi küfür homurdandı. Bunu tekrar tekrar, defalarca yaptı. Sert ve öfkeliydi ama hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Yarın cehennem gibi ağrıyacaktım, muhtemelen kıcımda bir ya da iki çürük olacaktı, ama şu anda saf coşkudan başka bir şey hissetmedim. Orgazmım acımasızca sertleşti, ki bu ruh halime uygun görünüyordu.

"Brock!"

Devam etti, daha sert ve daha sert itti. Bacaklarım titriyordu ve nefesimi tutamıyor gibiydim.

"Siktir," diye inledi. "Sikeyim. Siktir. *Fuuuuck!*" Kükremesi boş odada yankılanırken o derinlere gömüldü ve hareketsiz kaldı. Sıcaklığının içime sızdığını hissedebiliyordum ve vücudum onun etrafında nabız gibi atıyordu.

Sonra ikimiz de nefes nefese kaldık. Brock önü sırtıma gelecek şekilde üzerimde eğilmiş duruyordu. Başını çevirdi ve yanağını vücuduma yasladı. Islaklığı hissettiğimde ağladığımı anladım.

"Brock..."

"Yapma-"

Yutkundum ve başımı salladım.

İkimiz de sessiz gözyaşları dökerek ve birbirimize sıkıca tutunarak çok uzun bir süre öyle kaldık. Sonunda Brock banyo olduğundan şüphelendiğim bir yere girdi ve elinde bir havluyla geri döndü. Tek kelime etmeden beni temizledi.

Yüzümü ona döndüm. "Bir süre daha burada kalabilir miyiz?" Çenesi sıkıştı ama yine de başını salladı.

Tekrar ateşin önüne oturduk ve başımı Brock'un kucağına yasladım. Sonunda uykuya dalmış olmalıyım. Uyandığımda güneş doğmak üzereydi ama Brock'u ben uyuyakaldığımda bulunduğu pozisyonda buldum.

"Bunca zamandır orada öyle mi oturuyordun?" "Ateşe odun atmak için birkaç kez kalktım."

"Uyumadın mı?"

Bana doğru baktı. "Daha önce yaptıklarımızla gitmene izin veremem. Daha iyisini hak ediyorsun." Brock ellerimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve öpmek için ikisini de ağzına götürdü. "Öfkemi üzerimden attığımda, seni olduğun gibi hatırlayacağım: incinme riskine değecek bir kadın, öfkeli bir sikik değil, seviştiğin bir kadın."

Gözlerim bir kez daha yaşlarla doldu. Brock dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bastırdığım tüm duygular öpücüğün içinde kendine yer buldu. Tutkulu, hatta güzeldi. O anda, bir daha asla eskisi gibi olamayacak olsam bile kendimi tamamen ona verme kararı aldım.

Brock sırt üstü yatmam için bana rehberlik etti ve üzerime çıktı. Bu kez açıklığıma geldiğinde, içeri doğru iterken bakışlarını benimkilere kilitledi. Sevgiyle ileri geri kayıyor, acele etmiyor ve yavaş ilerliyordu. Tamamen oturduğunda gözleri kısa bir süreliğine kapandı. "Ben her zaman

Göl kenarında küçük bir yerin cennet olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Senin içinde olmak daha iyi. İnanılmaz hissediyorsun, Şubat."

Birlikte hareket ettik, vücutlarımız uyum içinde sallanıyor, şu anda olduğumuz aşıklar gibi öpüşüyorduk. Bu hayatımın en bağlantılı ve duygusal deneyimiydi. Brock benim dünyam olmuştu ve o anda asla başka bir yerde yaşamak istemiyordum.

Ancak çok geçmeden, gerginlik çok fazla olmaya başladı. Her ne kadar o anın bitmesini istemesem de, hızlı ve öfkeli bir şekilde geliyordu. Brock'un hamleleri sertleşti, çenesi gerildi ama ikimiz de buna engel olamadık.

"Brock..."

"Tam orada seninle, tatlım." Sesi gergindi. "Beni sıkıttığını hissediyorum."

Orgazmım kök saldı ve gözlerim dalgalanarak kapandı.

"Aç, Şubat. Her şeyini bana verişini izlemek istiyorum, en azından bu seferlik."

Tek gereken buydu. Vücudum kasılırken ve nabız atarken inledim, göğsümden yayılan sıcaklık dalgalarını hissettim. Yüksekten inmeye başladığımda, Brock itişlerini hızlandırdı. Serbest bırakırken gözlerimin içine baktı ve o anı asla ama asla unutmayacağım.

Sonra uzun bir süre dudaklarımı nazikçe öptü, hala girip çıkıyordu. Brock terli saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Senin için deli oluyorum, Red."

Döndüm ve gülümseyerek avucunun içini öptüm. "Senin için de deli oluyorum, Oduncu."

Güneş doğduktan sonra Sierra'ya yanaştık.

"Seni kapıya bırakmamı ister misin?" diye sordu. "Zaten bugün taburcu olurken seni kapı dışarı edemezler."

Gülümsedim. "Hayır. Eski günlerin hatırına merdiveni kullanacağım."

Arabayla binanın arkasından dolaştık ve Brock h e r zamanki yerimize, pencerenin altına yanaştı. Motoru durdurdu.

Ona telefonunu geri verdikten sonra, gerçek cep telefonu numaramı bildiğinden emin oldum.

"Sana nasıl veda edeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Öyleyse yapma." Gömleğinin kolunu yukarı iterek bileğini ortaya çıkardı ve her zaman taktığı bir bileziği çıkardı. Basit bir gümüş çubuktu. Fark etmiştim.

daha önce birkaç kez görmüştüm ama bir önemi olup olmadığını sormaya fırsatım olmamıştı - asla soramayacağım birçok şeyden biri.

"Bana bileğini ver," dedi.

Elimi uzattım ve o da bileziği bileğime geçirdi.

"Büyükannem ve büyükbabam, büyükbabam askere gitmeden bir ay önce bir araya gelmişler. Annem kuyumcuymuş ve ona bunu yapmış. Çubuğun zerine kazınmış numaralar, bugün üzerinde bulunduğunuz arazinin koordinatları - evimi inşa ettiğim yer. Elli yıl boyunca onların arazisiydi. Geri dönmeye karar verirsen diye bunu almanı istiyorum. Böylece beni her zaman nerede bulacağını bilirsin."

BÖLÜM 15

Brock

Bu sabah her şey berbattı.

Gökyüzü griydi.

Sabah haberleri iç karartıcıydı.

Yumurtalarım cıvıktı.

Kahvem, beş kez fokurdatmama rağmen yeterince ısınmamıştı.

Tadı çamur gibiydi.

Oak onu daha önce dışarı çıkardığımda işini yapmamıştı, bu yüzden şimdi sabahın geri kalanı lanet olası bağırsakları etrafında dönecekti.

Bir an için gözlerimi kapattım. Bugün her şey berbat mıydı, yoksa sabah erken saatlerde ona veda etmek zorunda kaldığım için mi her şey daha kötü görünüyordu?

Mutfağında durup berbat kahvemi yudumlarken Oak kapının yanında kuyruğunu salladı.

"Oh, *şimdi* de gitmek mi istiyorsun?" İnledim.

Tasmasını kaptım ve onu yürüyüşe çıkardım.

"Bu sefer gitsen iyi olur," dedim hava çiselemeye başlarken.

Tabii ki şimdi de yağmur yağıyordu.

Yaklaşık beş dakika boyunca kendi gölgesinden korktuktan sonra, Oak sonunda yolun kenarındaki işlerini halletti. Güvenilir plastik torbamla almak için eğildim. "Ne kadar *boktan* bir sabah, değil mi?" Torbaya bir düğüm atarken ona söyledim.

Eve döndükten sonra Oak mutfakta etrafımda dönüp durdu, patileriyle fayansları tırmaladı. Bir şey onu hâlâ rahatsız ediyordu.

"Ne? Az önce dışarıydın. Neyin var senin?"

Yürüyüşten sonra nefes almaya çalışırken bana baktı.

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun? Bu sabah onunla değil de burada olduğum için beni yargılamasan iyi edersin, çünkü onunla ayrılma şeklimiz konusunda yeterince kötü hissediyorum."

Bana bağırdı.

"Ama cidden Oak, gerçekten bu kadar mı? Tüm bu haftalar boyunca bastırılmış hayal kırıklığı, şimdiye kadar yaptığım en iyi seks ve şimdi öylece *bitti* mi?"

Oak homurdandı.

"Dün gece o ve ben burada olmadığımız için şanslısın. Gözlerinle görebilirdin. Ya da belki izlemek hoşuna giderdi, seni yaşlı sapık. O doldurulmuş ineğe ne yaptığını gördüm."

Ruff!

"Ne kadar *iyiydi* diye mi soruyorsun?" Başımı salladım. "Normalde insanlara karşı övünmem ama sırrımın seninle güvende olduğunu biliyorum." İçimi çektim. "Her neyse Oak, soruna cevap verecek olursam, seks o kadar iyiydi ki aklımı kaçırdım ve ona bileziğimi verdim. *İşte bu* kadar iyiydi. Çünkü onunla bir gece daha geçirme şansı bir aile yadigârından daha önemli, anlaşılan."

Bininci kez kahvemi ısıtmaya gittim.

"Teknik olarak hâlâ burada, şehirde olması ve benim bu son dakikaları onunla geçirmemem doğru gelmiyor." Mikroalgayı durdurdum. "Beni Sierra'ya gitmekten vazgeçirmen gerekiyor. Çünkü bunu *gerçekten* istiyorum."

Tezgâha doğru yürüyüp bir kalem ve not defteri aldım. "Artılarını ve eksilerini gözden geçirelim. Bu tür analizleri sevdiğini biliyorum."

Oak yere çöktü, ikilemimden biraz sıkılmış görünüyordu.

"En büyük eksi, onu görmenin vedalaşmayı zorlaştırması ve acıyı uzatması." *Eksiler* sütununa *vedaların berbat olduğunu* yazdım.

Kalemimi ona doğrulttum. "Onu bir kez daha görmek bir artı olabilir. Ama bir başka eksi de aptalca bir şey yapmam ya da söylemem olabilir, örneğin uzun mesafe olayını denemeyi önerebilirim ki ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu *biliyoruz*, değil mi?"

Oak çenesini yere dayamaya devam etti.

"Ama en büyük artısı bunu önerebilmesi olurdu, yani uzun mesafeli bir ilişki onun için olumsuz bir şey olmazdı. Buna açık olacağını ve deli olduğumu düşünmeyeceğini bilmek, bunu düşünmemi daha olası hale getirebilir." Kalemimi tezgâhın üzerine fırlattım. "Eğer saydıysan, bu iki eksi ve iki artı demek. Başa baş durumdayız."

Yüksek sesle havladı.

"Ne diyorsun sen? Eğer gidersen, en azından günün geri kalanını gitseydim ne olurdu diye düşünerek geçirmek zorunda kalmamam büyük bir artı olurdu." Çenemi kaşıdım. "İyi bir noktaya değindiniz. Ve bu bir tane olurdu"

Onunla geçirebileceğim bir an daha. Bir an daha buna değerdi, değil mi?" Fikrimi değiştiremeden anahtarlarımı aldım ve kapıya doğru yöneldim.

"Lanet olsun sana Oak ve senin lanet romantikliğine. Kendine ait bir hayatın olmalı ve benimkine karışmayı bırakmalısın. Beni lanet bir aptala çeviriyorsun." Kapıyı arkamdan kapattım.

Kamyonetime yol üzerindeki bir markete sürdüm ve Feb'in şehre dönmek için bir araba kiralayacağını bildiğimden, yola çıkarken alması için bir sürü atıştırmalık aldım. Kaybedecek zamanım yoktu ama atıştırmalıklar bana onu bırakamamaktan başka bir uğrama nedeni verecekti.

Sierra'nın yanına geldiğimde merdivenin yerinde olmadığını fark ettim. Bu önemli bir şey değildi; sadece penceresinde belirerek ona sürpriz yapamayacağım anlamına geliyordu.

Cep telefonunu aradım ama cevap vermedi.

Lanet olsun.

Ana girişten başka seçeneğim olmadığından doğruca resepsiyona gittim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu bir kadın. Neyse ki, geçen sefer buraya geldiğimde üvey kardeşlerimizin öpüşmesine tanık olan çalışan değildi.

"Merhaba, ben February Shaw'ın kardeşiyim. Bugün ayrılmadan önce onu yakalamayı umuyordum..."

Kadının gülümsemesi soldu. "Yaklaşık yarım saat önce taburcu oldu. Çoktan gitti."

Midem bulandı. "Ne oldu?"

"Özür dilerim."

Başımı öne eğdim. "Teşekkürler."

Atıştırmalıklarla dolu büyük çantamı taşıyarak kapıya doğru dönmüştüm ki arkamdan bir ses seslendi.

"Hey, Oduncu!"

Döndüğümde February'in arkadaşı

Morgan'ı gördüm. El salladım. "Hey..."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

İçimi çektim. "Şubat'ı o gitmeden yakalayabileceğimi düşündüm. Ama görünüşe göre çok geç kalmışım."

"Aman Tanrım. Bu çok romantik. Onun gitmemesini mi istedin?" "Tam olarak değil. Ama onu bir kez daha görmek istedim. yol."

Kaşlarını çattı. "Bu çok kötü oldu. Sanırım seni görmeyi çok isterdi. Bu sabah ayrılmak üzereydi. Erken gitmeye karar verdi çünkü nasıl olsa gidecekse yara bandını yırtıp bir an önce yola çıkmanın daha iyi olacağını düşündü."

Göğsüm sıkışmıştı. "Morali bozuktu, ha?"

Morgan başını salladı ve bir telefon çıkardı. Etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Gel şuna bir bak."

Beni bir koridora götürdü ve görünüşe göre bu sabah February ile yaptığı bir röportajın görüntülerini gösterdi.

Morgan'ın, "Burada geçirdiğin zaman hakkındaki düşüncelerini paylaşır mısın?" diye sorduğunu duyabiliyordum.

February bileğindeki bileziğimle oynuyordu. Cevap verirken melankolik görünüyordu. "Son düşüncelerim Sierra'dan ayrılacağım için mutlu olduğum ama Meadowbrook'tan ayrılacağım için mutlu olmadığım yönünde."

"Eve gitmek istememenizin özel bir nedeni var mı? Çoğumuz şimdiye kadar normal hayatlarımıza dönmek için can atıyorduk. Ben öyle olduğumu biliyorum."

"Burada kendimden bir parça bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Kamera karşısında söylemek istediğim tek şey bu."

"Şüphelendiğim kadarıyla, bu büyük bir parça." Morgan güldü. Gözlerimi devirdim.

"Sierra'dayken öğrendiğiniz en büyük ders neydi?" Morgan sordu onu.

Şubat durakladı. "Etrafınızda doğru bir insan olması Hayatı görün. Doğru ilişkilerle çevrili olduğunuzda maddi şeyler daha az önemli hale gelir. Önemli olan deneyimlerdir. Ve her deneyim bir öncekinden daha değerlidir. Tam olarak Sierra'dan değil ama daha çok... merdiven uzatma okulundan bir ders." Göz kırptı.

Bundan sonra Şubat kameradan uzaklaştı ve video sona erdi. Ama hâlâ benim lanet fanilamı giyiyordu. Ve ayrılırken söylediği sözler, bu sabah da hâlâ beni düşündüğünü gösteriyordu.

Morgan'a veda ettim ve kendim için sakladığım bir şey hariç, atıştırmalıklarla dolu çantayı ona bıraktım.

Kalbim kırık bir şekilde evime geri döndüm. Evime vardığımda kapıma bir not yapıştırılmıştı.

Sanırım seni özledim. Yoldayım, ama yola çıkmadan önce son bir öpücük almayı deneyeyim dedim. Sanırım kısmet değilmiş. Kendine iyi bak, Brock.

Birbirimizi özlemiş miydik? Bu sabah kalktığımda, bugünün benim günüm olmadığından emindim, ama şimdi lanetlendiğimi *biliyordum*.

İçeri girdiğimde yaptığım ilk şey onu aramak oldu.

Hemen telefonu açtı. "Hey..."

"Geldiğine inanamıyorum."

"Neredeydin?"

Uzun bir nefes verdim. "Sierra'daydım, seni son bir kez görmeye çalıştım." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke yapsaydım." Saçımı çekerek volta attım.

"Evde olmamanın bir işaret olduğunu düşündüm, çünkü tekrar veda etmek beni daha da üzecekti, ama şimdi *beni* görmeye geldiğini bilmek daha da kötü hissettiriyor."

"Sana yol için biraz atıştırma aldım, ama dürüst olmak gerekirse Red, bu sadece seni son bir kez görmek için bir bahaneydi."

"Ah, dostum. Atıştırma? Ben de birkaç şey aldım ama daha fazlasını kullanabilirdim."

Bana ne aldın?"

"Nelerden hoşlandığını bilmiyordum, o yüzden her şeyden biraz aldım: cips, şeker... Takma adından dolayı Büyük Kırmızı sakız. Bütün çantayı Morgan'a verdim ama sakızı sakladım."

"Çok düşüncelisin. Eğer şu anda otoyolun otuz mil aşağısında olmasaydım, sadece Büyük Kırmızı için geri dönerdim. Ve belki bir de öpücük."

"Zaten hepsi dudaklarının tadına bakmak için bir numaraydı."

"Bir bahane bile kullanmayacaktım. Ben de aynı şey için sana gelmeye çalıştım. Kapının arkasında Oak'ın sesini duydum. Bana havlayıp duruyordu. Kendimi kötü hissettim çünkü ona sarılıp vedalaşmak isterdim ama ona ulaşamadım."

"Planımı biliyordu, o yüzden muhtemelen seni aradığım konusunda seni uyarmaya çalışıyordu."

"Ne?"

"Boş ver." Kıkırdadım. "Her neyse, birbirimizi kaçırdığımız için üzgünüm." "Morgan ne dedi?" diye sordu.

"Bana bu sabah seninle yaptığı video röportajı gösterdi. Seni bu kadar üzgün görmek berbattı. Ama söylemeliyim ki, tişörtümün içindeki sen beni gerçekten etkiledi."

"Hâlâ giyiyorum. Arabamda seni koklamayı seviyorum. Tatlı işkence."

İnledim. "Lanet olsun."

"Neden beni daha önce arayıp gelmeyi planladığını söylemedin?" "Sana sürpriz yaparım diye düşündüm. Ama Sierra'ya gittiğimde aramaya çalıştım.

Doğrudan sesli mesaja yönlendirdi."

İç çekti. "Evet. Burada telefon çekmiyor. Bu yüzden." "Ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Bilezik için tekrar teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Ona her zaman değer vereceğimi bilmeni isterim."

Kanepeme uzandım ve gözlerimi ovuşturdum. "Kullanmaktan korkma, biliyorsun değil mi?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Ya yıllar sonra aklım başıma gelirse, bileziği kullanıp seni bulmaya gelirim... ve sen evliysen? O zaman ne olacak?"

Çenemi kaşıdım. "O zaman süt almak için markete *uzun* bir yolculuğa çıkmam gerekebilir."

Kıkırdadı. "Çok kötüsün." İç çekti. "Meadowbrook'tan çıkarken radyoda hangi şarkının çaldığına inanamayacaksın."

"Ne?"

"Rolling Stones'dan 'Wild Horses'. Sözlerini dinlersen, bana biraz bizi hatırlatıyor."

"Daha önce hiç dikkat ettiğimi sanmıyorum ama kesinlikle dinleyeceğim."

Hat sustu ve ben de görüşmenin kesildiğini fark ettim.

Kahretsin.

Onu geri aramaya çalıştım ama doğrudan sesli mesaja düştü.

Yaklaşık bir dakika sonra telefonum çaldı ve hemen açtım. "Her şey yolunda mı?"

"Özür dilerim. Benim hatamdı. Lanet olası hizmet yine aksadı."

"Merak etme Red." Ayrılmaya başladığında ekledim, "Dikkatli sür, tamam mı? Eve gittiğinde bana mesaj at."

"Atarım."

Telefonu kapattıktan sonra sersemlemiş bir halde oturdum.

Oak yanıma geldi ve çenesini bacağıma koydu.

Kulaklarının arasını ovuşturdum. "Onu aradığım konusunda uyarmaya çalıştın, değil mi?"

İnledi.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Denedik."

O akşam, yerel marketlerden birinin sahibi olan Tim Weaver barıma oturdu.

"Bu sabah kızıl saçlı güzel Şubat'ı aradım," dedi bana. "Yol için birkaç şey aldı. Şehirden ayrılıp New York'a döneceğini söyledi."

"Evet. Bu sabah ayrıldı."

"Bunu sana söylemeli miyim emin değilim ama..."

Gözlerim ona doğru kaydı. "Ne?"

"Gözleri kızarmıştı. Ağlıyormuş gibi görünüyordu."

Hay sikeyim. Tezgahı silmeyi bıraktım. "Öyle

mi?" "Onu üzecek bir şey mi yaptın?"

"Seni ilgilendirmez ama hayır." Dişlerimi sıktım.

Şubat'ın incindiğini asla görmek istemezdim, hele de benim yüzümden. Onu *kasıtlı olarak* incitmemiş olsam da, geçen gece aramızdaki şeylerin çok ileri gitmesine izin vermiştim ve sonrasında yaşananlar bugün her şeyi daha da acı verici hale getirmişti. Yine de onunla sevişmek her şeye değdi. Ama ikimizin de kırılmış hissetmesine şaşmamalı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, barda kullandığım müzik yayın servisinde "Wild Horses" çalmaya başladı. Evrene karşı güçsüz bir şekilde başımı salladım. Şarkının neden ona beni hatırlattığını merak ederek, bardaki gürültünün arasından sözleri dinlemeye çalıştım. Ama tam olarak anlamını çözemedim - başarısız bir ilişki ve bir tür kalp ağrısı hakkında bir şey. Yine de bu şarkı bana hep *onu* hatırlatacaktı.

Red'den bahsetmişken, şimdiye kadar eve varmış olmalıydı. Bana mesaj atmasını söylemiştim ama sesini duymak istiyordum, bu yüzden telefonu açtım ve aradım.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Selam,

Brock." Sesi çökmüş gibiydi.

"Selam. Eve sağ salim vardığından emin olmak için aradım."

"Ne yazık ki hayır. Trafiğe takıldım. Yolun çoğunda dur-kalk oldu. Hava yüzünden bir sürü kaza oluyor. Şu anda hava karanlık ve yağmurlu ve daha on beş mil yolum var. Bu hızla gidersem saatler sürebilir."

"Ah, bebeğim, üzgünüm. Senin için ne uzun bir gün."

"Araba kullandığım için böyle oldu. Keşke uçsaydım. Kısa bir uçuş olurdu. Yolculuk harikaydı. Kafamı boşaltmak için kullandım. Ama yolculuk

geri dönmek tam bir işkence."

"Keşke seninle olsaydım. Sen dinlenebilesin diye ben sürerdim." "Ne isterdim biliyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Keşke senin kanepende, ateşin önünde, Oak kucağımdayken geçirdiğim geceye geri dönebilseydim. Şu anda o sıcacık yerde olmak için her şeyimi verirdim."

Bir an için gözlerimi kapattım. "Çok güzel bir geceydi. Dün gece kadar iyi değildi ama yakın bir ikinciydi."

"Kesinlikle *hiçbir şey* dün gecenin üstüne çıkamaz," diye onayladı. "Onu düşünmeden edemiyorum."

"Ben de öyle, güzelim." Onun içinde olmanın verdiği hazzı hatırlayarak inledim.

"Benimle biraz telefonda kalır mısınız?"

Barda çalışıyor olmam gerekiyordu ama buranın sahibi bendim ve kuralları ben koyuyordum. Servisi geçici olarak durdurup arka odaya çekildim ve bir saat boyunca February ile telefonda konuştum.

Telefonu kapattıktan sonra, onunla birlikte düğüne katılma sözümü yerine getireceğime yemin ettim. Bundan bir daha bahsetmemiştii ve belki de gerçekten gitmemi istemiyordur diye düşündüm. Ama smokin siparişi vermişim ve onu bir daha görememe düşüncesine katlanamazdım. Bu yüzden bunu gerçekleştirmem gerekiyordu. *Vahşi atlar* beni uzak tutamazdı.

Kahretsin, bu çok klişe.

Uzun bir gün oldu.

Tam barı kapatmak üzereydim ki kardeşim Maddox geldi.

İç

nd "Hey, ahbap. Ne yapıyorsun?" diye sordum.

e. Gülümsedi. "Bugün çok güzel haberler aldım."

"Benim de iyi haberlere ihtiyacım var. Sende ne var?" "Bekle, sorun ne?"

Kaşları çatıldı.

"Şubat bugün gitti."

"Kahretsin. Doğru ya. Trevor söyledi." Omzuma vurdu. "Ben Üzgünüm."

"Neyin var senin?" diye sordum.

"Sigorta sonunda ameliyatımı onayladı. Ameliyat için bir tarih belirllediler."

Gülümsediğimi hissettim. "Bu inanılmaz, dostum!"

Maddox bir süredir eski bir spor sakatlığıyla uğraşıyordu ve bu sakatlık inşaat işinde çalışmasına engel oluyordu. İşin bir kısmının sahibi olsa da, çok fazla uygulamalı iş de yapıyordu.

"Ben yokken şantiyede yerime bakabilecek misin?" diye sordu.

"Evet. Tabii ki. Neye ihtiyacın olursa." "Bu gerçekten çok anlamlı, dostum."

"Her zaman."

"Beni hastaneden falan alacağına güvenebilir miyim? İyileşene kadar beni evine götürür müsün? Senden bunu istemekten nefret ediyorum ama Oak'la birlikte evime gelmeden daha kolay olur."

"Evet. Her neyse. Bu konuda endişelenme. Ameliyatını ne zaman planladılar?"

"Şey, bir açıkları vardı ve kabul etmezsem iki ay beklemem gerekeceğini söylediler. Yani hiç düşünmeye gerek yoktu. Cerrah çok doluydu. Cuma günü, yani dününden iki hafta sonra."

"Harika."

Ama bunu söyler söylemez o Cuma gününün ne olduğunu anladım. New York'taki düğünün hafta sonu.

BÖLÜM 16

Şubat

"Boşanıyorum."

Asistanım ofisime girerken kıkırdarak başımı salladım. Oliver'ın üzerinde mor kareli üç parçalı bir takım elbise, sıcak pembe bir kravat ve ona uygun bir mendil vardı. Kalın, boynuz çerçeveli gözlükleri başının üstünde duruyordu.

"Sana da günaydın. Ve böyle şeyleri evrene atmamalısın. Başka kimse sana katlanamaz."

Masamın diğer tarafındaki misafir koltuğuna yığıldı. "Bu sabah lanet olası *porselenin* üzerine oturdum, soğuk ve ıslaktı!"

Burnum kırıştı. "Burada neden bahsediyoruz? Ve keşke tekrar küfretmeye başlasan. Ağzından çıkan sesler çok tuhaf."

"Antonio *benim* banyomu kullandı. Ve hayır, artık bir kamyon şoförü değilim. Bu yeni ben. Artık bir aristokrat gibi konuşuyorum."

"Brooklyn aksanıyla..."

Sierra Sağlık Merkezi'ne gitmeden bir hafta önce Oliver ve ben bir defilede gelecek yılın ilkbahar çanta serisini sergilemiştik. Biricik Donatella Versace içeri girdiğinde sahne arkasında her şeyi hazırlamak için acele ediyorduk. Oliver onun odaya girdiğini fark etmemişti ve bir modelin giymesi gereken kıyafetlerden biriyle geç gelen bir satıcıya küfürler yağdırmakla meşguldü. Donatella nazikti ve çizgimize iltifat etti ama gitmeden önce Oliver'a yakışıklı olduğunu ama böyle *küfürlü* konuşmazsa daha da yakışıklı olacağını söyledi.

"Papaz yardımcısı gibi konuşmanı kaldırabileceğimden emin değilim." Omuz silktim. "Ama boşanmanıza geri dönelim. Sen ve Antonio banyoyu paylaşıyor musunuz?"

"Kesinlikle *paylaşmıyoruz*. Üç tane banyomuz var, yatak odamızdaki de ortak işlemek için." Ellerini birbirine kenetledi ve sonra en üsttekini kaldırarak kapağın açıldığını gösterdi. "O oturak her zaman yukarıda kalır." Ellerini timsah dişleriyle kapattı. "Diğer ikisi kaka yapmak için -onun ve onun kaka istasyonları. Antonio misafir odasındakini kullanıyor, ben de kendi odamdakini."

kayınvalidemizin yatak odası. Bu sabah *banyomu* kullanmaya gittim ve oturak yukarıdaydı! Domuz kocam sadece lazımlık anlaşılmamızı ihlal etmekle kalmadı, aynı zamanda *çingırağı çaldığında serpti!*"

Başımı salladım. "Bence bunu atlatacaksın. Ayrıca Antonio olmadan büzüşüp ölürsün, bunu sen de biliyorsun. Her gün kahvaltını ve akşam yemeğini kim pişirecekti? Sabah cappuccino'nu tam istediğin gibi, bir nokta beş çay kaşığı şekerle -Tanrı korusun *iki* çay kaşığı- ve bir tutam kakao tozuyla kim hazırlayacak? Her gün saat tam altı buçukta eve hoş geldin limon damlalı martinini kim hazırlayacak? Kim-"

Oliver elini kaldırdı. "Kimin tarafındasın?"

"Senin, her zaman. Ama piyeyi deve yapıyorsun. Sırf seninle birlikte olmak için İtalya'dan taşınan ve haftada üç kez boşanmakla tehdit etmene rağmen yirmi yıldır yanından ayrılmayan bir eşin *olduğu* için mutlu olmalısın." Kaşlarımı çattım. "Maine'den buraya taşınacak bir erkek bile bulamıyorum."

"Ah, tatlım." Öne doğru eğildi ve elimi okşadı. "Sana gizli oral seks tekniklerimi göstereceğimi söylemiştim. Flüt resitallerim bir erkeğin Milano'da on yatak odalı bir sarayda yaşamaktan vazgeçip Queens'te üç yatak odalı bir çöplükte yaşamasını sağlayabilir."

Antonio gerçekten de İtalya'da on yatak odalı bir evde yaşamıştı ama ailesinin düğün hediyesi olarak onlara aldığı Astoria'daki üç yatak odalı ev çöplükten çok uzaktı. Evin içi *Architectural Digest* dergisine konu olabilirdi.

İçimi çektim. "Keşke bu kadar basit olsaydı." "Onunla konuştun mu?"

Başımı salladım.

"Mesajlaştınız mı?"

"Döndüğüm gecedan beri hayır."

Brock eve döndüğümde ona mesaj atmamı istemişti, ben de öyle yaptım. O da bir iki cümleyle karşılık verdi. Ama hepsi bu kadardı. Ondandan bir daha haber alamadım.

Meadowbrook'tan ayrıldıktan sonra aramızda ne olmasını beklediğimden emin değilim. İletişimde kalmak için plan yapmış değildik. Ama her şeyin bu kadar ani bir şekilde sona ereceğini düşünmemiştim. New York'a döndükten sonraki gün çok yoğundu. On dört saatimi ofiste yangınları söndürmek ve işleri yoluna koymakla geçirmiştim. Yine de telefonumu birkaç kez kontrol ettim, Brock'tan bir mesaj görmeyi bekliyordum.

nokta. Ama hiç gelmedi. Ben de hazır olana kadar bekleyeceğimi düşündüm. Ne yazık ki, iki hafta sonra hala bekliyordum.

"Neden telefonu açıp onu aramıyorsun?"

"Bunu onun için daha da zorlaştırmak istemiyorum." Bileğimdeki gümüş koordinat bileziğine baktım. Brock'un taktığı sabahtan beri hiç çıkarmamıştım, duş almak için bile. "Ayrıca, bu noktada söyleyecek bir şey kalmadı."

"Söyle, *beni ziyaret et gel*. Seni özledim."

Brock'un Manhattan'ın ortasında durduğunu düşünmek beni gülümsetti. "Şehre hiç gelmedi. Buradan nefret eder."

"Metro, fareler ve grafitilerle dolu bir tur için gelmeyecek. *Seni* gezmeye gelirdi." Oliver omuz silkti. "Sen içeride kalıp bütün zamanını içki içerek geçireceksin."

"Sadece takılacak biri olsaydı bu işe yarardı ama değil. O her şeyi yapan bir adam. Bir kulübe inşa etmeye karar verdiğinde, kütükler için ağaçları kesti ve bir şömine inşa etmek için taş topladı. Büyüdüğü küçük kasaba, en büyük işveren kapandığı için zor durumda kaldığında, insanları tekrar işe yerleştirmek için işyerleri açtı. O sadık ve kendini adanmış biri ve kendisine aynı şekilde adanacak bir kadını hak ediyor."

"Kendini adayabilirsin. Sen kendini bu şirkete adadın." "Bu da sorunun bir parçası. Bu şirket tüm zamanımı alıyor."

"Sat onu! Antonio aile işinde çalışıyordu, evimizden daha değerli koleksiyon arabaları satıyordu. Burada ConEd için telefon direklerine tırmanıyor."

"Ama Antonio Milan'daki işinden nefret ediyordu. Ben yaptığım işi seviyorum." "Her zaman daha az çalışabilirsin."

Yanında getirdiği iPad'ini işaret ettim. "Programımı çağır. Bana gelecek ayı göster."

Oliver birkaç tuşa bastı ve ekranı bana bakacak şekilde çevirdi. Her gün, hatta cumartesi ve pazar günleri bile renkli randevular ve görevlerle doluydu. "Şu anda biraz dolusun," dedi. "Ama bunun tek nedeni bir ay boyunca dışarıda olman. Daha iyi olacak."

Başımı salladım. "Dokuz yıldan fazladır '*gelecek ay daha hafif olacak*' diyorum. Ama olmuyor. Bir işi yürütmek keleşliği kovalamak gibidir. Tam yakaladığınızı sandığınız anda çırpınmaya başlar ve size yetişmek için koşturur."

"Bir şeyler bulman lazım. Çünkü bu asık ve üzgün surata daha fazla katlanamayacağım. Mona Lisa'ya benziyorsun."

"İnsanlar Mona Lisa'nın güzel olduğunu düşünüyor." "*Aptallar* onun güzel olduğunu düşünüyor."

Güldüm. "Buraya konuşacak gerçek bir iş için mi geldin? Eğer yoksa, korktuğum dört kişilik yönetim kurulu toplantısına hazırlanmak için yapmam gereken çok iş var."

"Hayır, ama neden bu kadar yakın bir zamanda başka bir yönetim kurulu toplantısı var? Daha iki hafta önce döndüğünüzde bir tane yapmıştınız. Genelde ayda bir yapılan bir şey değil mi?"

"Öyleydi. Ama bazı üyelerin beni yakından izlemeye çalıştığından eminim, çatlamadığımdan emin olmak için."

Oliver ayağa kalktı. "Bu senin cehennemden gelen Cuma'n gibi. Kurulun ardından bu akşam *Lame* ve *Blame*'in düğünü var."

"Johnathan Topal mı yoksa Suçlu mu?"

"İkisi de, tatlım. Bu arada, fikrini değiştirirsen sana eşlik etme teklifim hâlâ geçerli. Smokinim ütülendi ve gitmeye hazır."

"Teşekkür ederim. Minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama sadece yüzümü göstereceğim ve sonra sıvışacağım."

"Neredeyse kukuna kadar yırtmaçlı olan ve patates kızartmalarına kadar inen yeşil elbiseyi giyecek misin bari?"

"Dolce & Gabbana'nın sonbahar lansman partisinde giydiğim siyah elbiseyi giyecektim."

Oliver'ın burnu kıışı. "Bu yüksek moda, hello f-me değil. Eski sevgilin arkadaşınla evleniyor, ben ve Antonio yeminlerimizi yenilemiyoruz. Tüm ilgiyi gelinden çalmak istiyorsun."

Davetiyeyi geri gönderip katılacağımı söylediğimde, bu gece benimle gelmeye gönüllü olan seksi oduncu tarafından dikkatimin çalınacağını ummuştum. Ama şimdi yalnız gitmek şöyle dursun, gitme düşüncesinden bile korkuyordum.

"Bunu düşüneceğim."

Oliver kapıya doğru yürüdü. "Birkaç telefona cevap vereceğim ve sonra sipariş ettiğimiz yeni deri örneklerini alacağım. Daha sonra toplantıya hazırlanmak için yapabileceğim bir şey olursa haber ver."

"Teşekkür ederim."

"Bu az önce yönetim kurulu üyelerinden biri için teslim edildi." Öğleden sonra Oliver elinde bir paketle ofisime geldi. "Yanında götürmek ister misin, yoksa ben mi getireyim?"

"Hangi yönetim kurulu üyesi için?"

Plastik FedEx ambalajını taradı. "Arthur Connolly."

Ugh. Cadı avının lideri. O adamdan nefret ederdim. Ne yazık ki bana büyükbabamı hatırlatıyordu. Gerçi yaşlı olduğu için değil; muhtemelen altmışlı yaşlarının sonlarındaydı. Ama kadınları küçümseyen konuşması yüzünden, sanki bir şirketi yönetmek yerine onun kahvesini almalıymışım gibi. Çenemi kaldırdım ve masamın köşesini işaret ettim. "Getirdiğim yığının üstüne koyun lütfen."

Oliver neredeyse ofisimden çıkmak üzereydi ki yere bıraktığı paketin üzerindeki bir şey gözüme çarptı. Ona uzandım. "Bu paket Lucchi'den mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Adres etiketinin sağ üst köşesini gösterdim. "Bu onların logosu." Oliver geri döndü ve omzumun üzerinden baktı. "Haklısın. Evet, öyle. Fark etmedim."

Neden bir yönetim kurulu üyesine bizim şirketten bir şey gönderiliyor? en büyük rakibi mi?"

Midemin çukurunda huzursuzluk büyüdü. "Hiçbir fikrim yok."

"Lucchi'yi yönetim kurulu toplantılarınızda hiç tartıştınız mı?"

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

"O zaman şu bebeği açalım ve öğrenelim."

"Açamayız. Bu bir mahremiyet ihlali."

"Sana göre belki..." Oliver paketi elimden aldı ve ben daha itirazımı bitiremeden yırtıp açtı. Sırıttı. "*Oops!* Ne aptalım. Dikkat etmedim ve bunun bizim postanın bir parçası olduğunu düşündüm çünkü genelde buraya gelen tek şey o oluyor. Bay Connolly'den özür dileyeceğim." Oliver zarfın içinden kalın bir belge yığını çıkardı ve en üstteki mektuba baktı. "Amourette'in bir kısmını Lucchi'ye mi satıyorsunuz?"

"Hayır, tabii ki satmıyorum." Belgeleri asistanımın elinden aldım. Sayfaları çevirirken, satın alma bedeli olarak listelenen miktarı görünce gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım. Bugünkü yönetim kurulu toplantısının asıl konusu bu."

"Ne?"

"A az aylar önce, I söyledi ve Yönetim Kurulu I arıyor için genişletmek Böylece trendlere ayak uydurmak için daha hızlı üretim yapabilecektik."

Arthur Connolly bir bankacı, bu yüzden en iyi kredi koşullarını nereden bulabileceğimizi araştırmak için gönüllü oldu. Bu belgeler *tam olarak* almak istediğim kredi miktarı için. O piç kurusu, borç almak yerine yönetim kurulunun şirketimin bir kısmını Lucchi'ye satmasını sağlamaya çalışacak."

"Size bu konudan hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır, ben de ona enerjisini boşa harcamamasını söyledim. Çünkü Lucchi'ye *asla* bir şey satmayacağım. Son genişlememiz sırasında getirdiğim yatırımcılara şirketin bir parçasını sattığım için pişmanım. Beni bu korkunç yönetim kuruluna hesap vermek zorunda bırakanlar onlar. *Tobias Lucchi'*ye hesap vermemin hiçbir yolu yok. Ondan birden fazla kez nefret etmem yeterince kötü." Masamın üst çekmecesini hızla açtım, çantamı çıkardım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Oliver arkamdan seslendi, "Nereye gidiyorsun?"

"Bazı cevaplar almaya."

"Ama yönetim kurulu toplantısı kırk beş dakika sonra."

"O kadar uzun sürmez. Tabii cinayetten tutuklanmazsam..."

Neyse ki Tobias'ın ofisi sadece birkaç blok ötedeydi. Oraya daha önce bir kez gitmiştim ve bu hatırlamak istemediğim bir hataydı. Lobiye girdiğimde resepsiyonist telefondaydı. Kaybedecek zamanım yoktu, o yüzden yine de konuştum.

"İzninizle. Tobias ile konuşmam gerekiyor. Acil bir durum."

Bana sinirli bir bakış attı ve parmağını kaldırdı, sonra da kişisel bir görüşme gibi gelen sese geri döndü. Ama küçük Ashley'i bugün okuldan kimin alacağını öğrenmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdım, bu yüzden başımı salladım. "Zahmet etmeyin. Burada olduğumu haber veririm."

Ayağa kalktı ve ben arka ofislere açılan çift camlı kapılardan geçerken arkamdan seslendi, ama köşedeki büyük alana varana kadar durmadım. Kapıyı açıp kendimi içeri attığımda Tobias telefonla konuşuyordu. Önce kaşları birbirine çatıldı ama ilk şoku çabuk atlattı ve yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi.

Ugh. Sakın... Elimdeki belge paketini havaya kaldırdım. "Bu da ne böyle?"

"Marty, seni sonra aramam gerekecek." Tobias masa telefonunu kapattı ve ayağa kalktı. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun, Şubat."

"Benimle kafa bulma." Belgeleri havada salladım. "Bana bunun nasıl ortaya çıktığını anlat."

Masasına doğru bir adım attı. "Üzgün görünüyorsun."

"Çok üzgünüm!"

Tobias yanımdan geçip ofis kapısını kapattı. Sonra elini arkamdan kalçama koydu. "Merak etme. Hayal kırıklıklarını gidermene yardımcı olmak için buradayım."

Parmaklarını tokatlayarak uzaklaştırdım. "*Sakin bana dokunma!*"

İki elini havaya kaldırdı, biraz gergin görünüyordu. "Sesini alçalt. Çalışanlarım ilişkimizin dinamiklerini anlamıyor. Yanlış bir sonuca varabilirler."

"Bizim bir ilişkimiz yok. Eskiden *sevişirdik*. Geçmiş zaman. Ama son zamanlarda bana değerim hatırlatıldı ve sen kabul edilebilir sınırın çok altındasın."

"Bu ön sevişme mi? Benimle tartışmanın seni azdırdığını biliyorum ama şu anda bir şeyler farklı görünüyor."

"*Bir şeyler farklı, seni salak!* Bu belgeleri yeni aldım ve neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Sana şirketimi satmıyorum."

İçeri girdiğimden beri Tobias ilk kez ciddileşmişti. Alnı kıvrıştı. "Connolly'nin Amourette'ten bir parça satın almam için bana teklifte bulunduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır, tabii ki bilmiyordum."

"Herkesin gemideymiş gibi görünmesini sağladı. Bilmediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Eğer bu doğruysa, Sierra'ya davetsiz olarak geldiğinde neden bundan bahsetmedin?"

Tobias kaşlarını çatı. "Bana tam olarak konuşma fırsatı vermedin. Sanırım tam olarak '*Git ve bir daha asla geri gelme yoksa uzaklaştırma emri çıkarttırırım*' dedin."

Gözlerini tuttum, yalan söylediğine dair bir işaret aradım ama bulamadım. "Arthur gerçekten seninle iletişime geçti mi?"

"Neden yalan söyleyeyim ki? Teklifi benim başlattığımı söylemek seni daha çok kızdırırdı ve seni kızdırmayı sevdiğimi biliyorsun."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bana hızlı bir sevişmeyle teşekkür etmeye ne dersin?"

"Hayatın buna bağlı olsa bile olmaz, Lucchi."

On beş dakika sonra ofisime dönmüştüm. Asansöre bindim ve dizüstü bilgisayarımı ya da telefonumu almak için durmadan konferans odasına çıktım.

Yönetim kurulu toplantısı için hazırladığım bir paket. Beş dakika erken gelmişim ama tüm üyeler çoktan sohbet etmeye başlamıştı.

Masanın başındaki yerimi aldım ve boğazımı temizledim. "Herkes beni dinleyebilir mi lütfen?"

Oda sessizleşti ve tüm gözler bana çevrildi.

"Teşekkür ederim." Doğrudan Arthur Connolly'ye baktım. "Bu toplantıya artık gerek yok. Sözleşmemizdeki geri satın alma hükmünü uygulayacağım."

Alnındaki yarım düzine kırışıklık derinleşti. "Sen neden bahsediyorsun? O kadar paran yok."

"Bugün yok. Ama

bulacağım." "Nereden?"

"Seni hiç ilgilendirmez. Yine de sana bir şey söyleyeyim, Tobias Lucchi'den tek bir kuruş bile gelmeyecek."

Arthur'un gözleri büyüdü.

Onu hazırlıksız yakalamanın keyfini çıkararak sııttım. "Toplantı ertelenmiştir."

İki buçuk saat sonra, cehennemden gelen düğün için hazırlanırken ikinci kadeh şarabımı da bitirmiştim. Aynada kıyafetime baktım. Oliver haklıydı. Bu elbise modaya uygun, neredeyse bir sanat eseri idi ama pek seksi değildi. Ve böyle bir günün ardından, geçireceğim geceyle birleşince, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden hızla skandal sayılabilecek yeşil elbiseyi giydim ve hazırlanmayı bitirdim. On dakikadan kısa bir süre içinde bir şehir arabası beni alacaktı, yine de yarım bardak sıvı cesaret daha doldurdum ve içtim.

Tam stilettolarımı giymiştim ki kapı çaldı. Şoför erkenci idi ve benim hâlâ mücevherlerimi takmam gerekiyordu. Beklemesi gerektiğini söylemek için kapıya doğru yürüdüm ama kapıyı açtığımda çenem neredeyse yere çarpacaktı.

"Brock? Burada ne yapıyorsun?"

BÖLÜM 17

Şubat

"Hey, güzelim." Gülümsedi.

Aman Tanrım.

Gözlerimin görme zevkine eriştiği en inanılmaz manzara karşımda duruyordu: Brock smokin giymişti.

Brock'un saçları daha önce hiç görmediğim bir şekilde geriye doğru taranmıştı.

Siyah smokin ona tam bir eldiven gibi oturmuştu ve saf cennet gibi kokuyordu.

Başka bir şey söylemeden beni havaya kaldırdı ve öyle sert öptü ki dudaklarımın kopacağını sandım. Kollarında kendimi bir tüy kadar hafif hissediyordum. Geçen her saniyede yeniden canlanıyormuşum gibi hissediyordum. Meadowbrook'tan döndüğümünden beri yaşadığım depresyon, onun içinde eridikçe kayboldu.

Sonunda beni yere bıraktığında, beni acı verici bir şekilde tahrik olmuş halde bıraktığında, nefesimi toplamak için bir an durdum. "Size de merhaba efendim," diye nefes nefese kaldım.

"Şaşırdınız mı?" Işıl ışıl parlıyordu. "Ötesinde."

"Geleceğimi söylemiştim." Gözlerini vücuduma dikti. "İnanılmaz görünüyorsun, Red. Tanrım." Brock başını salladı. "Kırmızının şeytanın rengi olduğunu sanırdım ama görünüşe göre yeşilmiş. Bu elbise bütün gece vücudumla seni örtmek istememe neden oluyor."

"Bunu yapmak için iznim var," dedim, kendimi uzak tutmaya çalışırken kaydettiğim tüm ilerlemeyi göz ardı ederek. Brock'un bedenine karşı koymak çok daha zordu.

"Bana bu gece başka neler yapabileceğimi söylerken dikkatli ol. Bunu kabul edebilirim."

"Brock, burada neler oluyor? Geldiğine inanamıyorum. Sadece vedalaştığımızı sanmıştım-"

"Söz sözdür, Red. Bu düğünde sana eşlik edeceğimi söylemedim mi?"

"Evet, ama bir daha bundan hiç bahsetmedin. Ayrılma şeklimizden sonra bu konuda daha iyi bir karar verdiğini düşündüm."

"Dürüst olacağım. Burada olmayı çok istiyordum ama başarabileceğimi sanmıyordum. Bir süre önce sen hala şehirdeyken smokin provası yaptım ama sonra kardeşim bugün için bir ameliyat ayarladı. Benim evimde iyileşmesine yardım edeceğime söz vermiştim. Ama hafta sonu için diğer kardeşlerimi ve birkaç yerliyi vardiyalı olarak ona bakmaları için ayarlayabildim."

Başımı salladım. "Sırf benimle bir düğüne gelmek için onca zahmete katlandığına inanamıyorum."

"O zaman benim için ne kadar önemli olduğunu küçümsüyorsun, Red." Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Ama benim için mesele düğün değil."

"Burada olmanın ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Ona doğru uzandım ve kollarımı boynuna doladım. "İş çok stresliydi. Üstüne üstlük seni her gün her saniye özledim. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmemekten bu hale gelmek..." Geri çekildim ve onun güzel gözlerine baktım.

Gözümü kırpmama fırsat vermeden ağzı yine benimkinin üzerindeydi. Arkaya taranmış saçlarını bozmak istemiyordum ama yine de parmaklarımı saçlarına daldırmaktan kendimi alamadım. Vücudunun sıcaklığı elbisemi üzerimden söküp alacakmış gibi hissediyordum. *Belki de bu lanet düğünü tamamen atlamalıydık.* Bir gece geçirmek kulağa çok daha iyi bir fikir gibi geliyordu.

Brock aniden geri adım attı. "Geç kalacağız. Gitmeliyiz." "Düğünü atlamamamız gerektiğine emin misin?" Pek de şaka yapmıyordum.

"Yapamayız, Red. Olay çıkarmalıyız." Göz kırptı.

"Tamam." Sırıttım.

"Ayrıca, şoförüm bekliyor."

Brock'un bir şoförü olması fikri beni eğlendirmişti. Onu bir arabanın arka koltuğunda pasif bir şekilde otururken hayal edemiyordum. Büyük kırmızı kamyonu Manhattan'da buldozer gibi ilerlemesinden başka bir şey mantıklı gelmiyordu.

"Şoförün, ha? Ne zamandan beri bir şoförün var ve smokin giyiyorsun, Brock Hawkins?"

"Ona kalması ve bizi düğüne götürmesi için para ödedim bile." "Güzel. Teşekkürler. Aracımı iptal edeceğim."

Telefonumu çıkardım.

Bu işi hallettikten sonra Brock'la birlikte dışarı çıktık ve bizi bekleyen siyah arabaya bindik.

Şoför hareket ettiğinde, Brock yaklaştı. Uzanıp elbisemin yırtmacını buldu ve elini elbisemin altından geçirdi. Dokunuşunun sıcaklığı bedenimi ürpertti. Avucunu bacağımdan yukarı doğru kaydırды ve uyluğumun kalçamla birleştiği yerde durdu.

"Birdenbire gitme konusunda tereddüt etmeye başladım." İnledi. "Şaka yapıyorum ama aslında şaka yapmıyorum."

"Geri dönmek için hâlâ zaman var." Papyonunu çektim. "Daha seksi olabileceğini düşünmüyordum ama sonra bu smokinle çıkageldin. Çok yönlü değilsen hiçbir şeysin."

Hâlâ kalçamda olan eli biraz daha yukarı kalktı.

"Siktir," diye mırıldandı. "Red, çok güzel görünüyorsun."

Sonra aşağı baktım ve pantolonundaki şişkinliği fark ettim. Meme uçlarım hemen tepki verdi.

Elini zorla çekti. "Kilisedeki herkes görmeden önce sana dokunmayı bırakmalıyım."

Sakinleşmek için kendimi zorlayarak koltuğumda kıpırdandım.

Kiliseye vardığımızda, modaуа uygun bir şekilde geç kalmıştık, düğün ekibi girişte sıraya girmiş, tören alayına hazırlanıyordu.

Brock ve ben el ele yanlarından hızla geçerken Ilona'nın tepkisini fark etmeden edemedim. Tasarım gelinliğini giymiş olan eski arkadaşımın yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı. Nedimelerin çoğu benim de eski arkadaşlarımdı. Oturacak bir yer aramak için koridorda birlikte yürürken arkamızdaki fısıltılar uzaklarda kayboldu. Bir şekilde hepsinin şu anda kalplerini yediğini biliyordum, bu da bana büyük bir memnuniyet veriyordu. Bir de bu adamın *içinin* ne kadar harika olduğunu bildiklerini düşünün.

Kilisenin damat tarafındaki sıralardan birine doğru ilerledik. Teknik olarak her iki tarafı da seçebilirdim. Eski kocanızın eski en iyi arkadaşınızla evlenmesinin çarpık avantajı buydu sanırım.

Gelin partisinin bizi fark etmesinden daha mı iyi? Eski kocamın gözlerinin Brock ve benim üzerimde, özellikle de Brock'un üzerinde olduğunu gördüğümde. Johnathan'a başımı salladım. Brock, onun yanımda olmasından ne kadar gurur duyduğunu bilemezdi. Eski kocam da başını salladı, muhtemelen bunu anlamaya çalışıyordu.

Güzel.

Brock kulağıma fısıldadı, "Bu senin eski sevgilin sanırım?" "Evet. Bu Johnathan."

"Seni bir daha üzerse ikiye ayırması kolay görünüyor."

Dizini okşadım. "Umarım buna gerek kalmaz."

Ilona koridordan indiğinde omurgam boyunca bir ürperdi dolaştı. Brock eğildi ve kulağıma tekrar fısıldadı, "Onun seninle bir ilgisi yok, Red. O delinin teki."

Daha sonra rahip konuşurken Brock dirseğiyle beni dürterek vaazdaki bazı noktalara alaycı bir şekilde meydan okudu.

Kontrolü Tanrı'ya teslim etmek ve O'nun planına güvenmek.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki Tanrı'nın planı senin o pislikle birlikte olman değildi," diye fısıldadı.

Evlilikte karşılıklı sevgi ve saygıyı keşfetmek... "Bu ikisi saygı hakkında çok şey biliyor, değil mi?" İki kişi bir kişiden daha iyidir.

"Zaten eski sevgilinin sloganı da bu. Onun yanında arkadaşlarına dikkat etse iyi olur."

Tanrı'nın affettiği gibi birbirinizi affedin.

"Tanrı affedebilir. Ama karma? Karma bir sürtüktür ve hatırlar."

Tören boyunca kahkahalarla titredim. Hayatımın en zor saatlerinden biri olacağını düşündüğüm şey hiç de öyle olmadı. Gülümsemeden duramıyordum.

Tören sona erdiğinde herkes kilisenin girişinde gelin ve damadı selamlamak için sıraya girdi.

Sonunda mutlu çiftle birlikte sıramız geldiğinde, eski sevgilim en iyi sahte gülümsemesini takındı. "Şubat, gelebilmenize çok sevindim." Brock'a döndü. "Bu kim?"

Elimi yakışıklı sevgilime doğru uzattım. "Bu Brock Hawkins."

"Erkek arkadaşı," diye ekledi Brock.

Midemde kelekler uçuşuyordu. Bu açıklama sadece göstermelik olsa bile, dizlerimin bağı çözüldü.

Johnathan başını eğdi. "Ne kadar hoş. Ondan hiç bahsetmemiştin, Şubat. Siz nasıl tanıştınız?"

Bir an donakaldım, bunu planlamadığımı fark ettim. Brock'la tanıştığımızda nerede olduğumu itiraf etmek istemiyordum - ne barda ne de Sierra'da. Utanılacak bir şey olduğundan değil ama Meadowbrook'ta bulunma nedenlerim onları ilgilendirmezdi. Johnathan ve Ilona bunu *onlar* yüzünden sinir krizi geçirdiğim şeklinde yanlış yorumlayabilirlerdi. İşte bu kadar benmerkezciydiler.

Brock tereddüt ettiğimi anlamış gibiydi ve hemen araya girdi. "Şubat ayında Maine'de yaşadığım ormanda gezintiye çıkmıştı. Yerel işletmelerimizden birini bulmaya çalışırken biraz kayboldu, ben de yardım etmek için durdum. Konuşmaya başladık ve açıkçası gerisi tarih oldu."

Bu yeterince basitti ve üzerinde düşünürseniz doğru bile sayılabilirdi. Brock'la tanıştığımda *kaybolmuştum*. Sadece gerçek anlamda değil.

"Kulağa bir Hallmark filmi gibi gelmiyor mu?" Ilona araya girdi. "Sanırım ekose, pazen bir gömlek giyiyordun ve büyük kırmızı bir kamyon kullanıyordun, belki de üstüne bir Noel ağacı bağlanmıştı?"

Gözlerimi kısıtım, bunun komik mi yoksa aşağılayıcı mı olduğunu anlayamadım. *Noel ağacı hariç her şey, sürtük.*

"Odun kesmek için baltayı unutma." Brock hiç vakit kaybetmeden göz kırptı.

"Ah, evet." Kadın güldü.

Oradan uzaklaştıktan sonra, "Onlara *gerçekleri* söylemediğin için teşekkürler. tanıştığımız gibi."

"Sarhoş kışını yatağıma taşıdığımı mı? Buradan yanlış bir sonuç çıkarırlar. Ama zaten bu onları hiç ilgilendirmez."

"Düşünme şeklini seviyorum Hawkins."

"Ben de *senden* hoşlanıyorum." Şoföre bizi beklemesi için para ödediği yere dönerken kolunu bana doladı.

Gösterişli resepsiyona vardığımızda, Brock ve ben kendimize saklandık. Şampanya içerken ve ordövrlerin tadına bakarken kendi özel partimiz gibiydi.

Yemek servis edildikten sonra kulaklarıma inanamadım. DJ, Rolling Stones'un "Wild Horses" şarkısını çalmıştı.

"Şaka yapıyorsun." Brock çatalını düşürdü. "Bu bizim şarkımız, Red. Benimle dans etmelisin."

Daha önce ona bu gece dans etmek istemediğimi söylemiştim ama haklıydı; bunu es geçemezdik.

Elimi tuttu ve beni dans pistine götürdü.

Brock beni kendine yakın tutarken kulağıma konuştu, "Biliyor musun, sen kasabadan ayrıldığından beri bu şarkıyı birden fazla kez duydum."

"Gerçekten mi?"

"Sanki evren bana seni bu kadar kolay bıraktığım için ne kadar ahmak olduğumu anlatmaya çalışıyor. Bu gece de çaldığını fark ettim. Bu da tesadüf değil."

Kalbinin benimkine karşı ne kadar hızlı attığını fark etmeden edemedim. Bu gece beni ne kadar önemseydiğini birçok şekilde kanıtlamıştı.

Müzik eşliğinde sallanmaya devam ederken etrafına bakındı. "Güzel gözlerin beni öyle büyüledi ki Red, bu şarkıyla dans edenlerin sadece biz olduğumuzu fark etmedim bile."

"Bu *bizim* şarkımız." Göz kırptım. "Bunu biliyor olmalılar."

Dansımızın ardından Brock'la masaya dönüyorduk ki beni fotoğraf kabinine doğru çekti.

Kaşlarını oynattı. "Fotoğraf çekirmeden gidemeyiz."

Çeşitli aksesuarlarla bir sürü fotoğraf çekirdik. Dillerimizi çıkardık, surat yaptık ve öpüştük. Brock'un bu eğlenceli yanı beni bulutların üzerine çıkarmıştı. Acaba bu görüntüler bir gün çoktan bitmiş bir ilişkinin hatıraları mı olacaktı, yoksa bizim için hâlâ bir şans var mıydı? Bunları torunlarımıza gösterecek miydik? Bu düşünceyle başımı salladım. Brock'un buraya gelmesi bana kesinlikle umut vermişti. Ama bu büyük ihtimalle *boş* bir umuttu. Güzel bir gece ayrı hayatlar yaşadığımız gerçeğini değiştirmiyordu.

Biraz kek yemek için masaya dönmüştük ki Johnathan ve Ilona el ele bize doğru geldiler.

Ne sinir bozucu.

Koltuğumda doğruldum. "İşte mutlu çift..."

Ilona, Brock'la benim aramda gidip geldi. "Mutlu çift mi? Öyle diyebilirim! Siz ikiniz de oldukça mutlu görünüyorsunuz."

"Biliyor musunuz?" Brock'a döndüm. "Gerçekten mutluyum." Brock gözleri benimkilerde gezinirken gülümsedi.

Johnathan araya girdi, "Hayatta her şey olması gerektiği gibi gidiyor, değil mi? İkimiz de olmamız gereken yerde olduğumuz için mutluyum, February." Omzumu okşadı. "İyi eğlenceler."

Bir sonraki masayı selamlamak için ilerlediler.

Brock elini kalçama koydu ve sıktı. "Eğer sana bir daha dokunursa, onu dövmek zorunda kalabilirim. Ve olması gereken yer cehennemdir."

Biraz güldüm ama içimi bir hüznün kapladı. "Ne oldu orada?" Brock sordu.

"Hmm?"

"Bir anda gülümsemen soldu ve gözlerindeki ışığı kaybettin. Söylediği şey yüzünden mi?"

"Aslında beni üzmedi. Ama bana durumumuzun daha basit olmasını ne kadar çok istediğimi hatırlattı. Bu günü seninle geçirmek harikaydı, ama bu

hafta sonu bir anda bitecek. Onun benim adıma mutlu olması, her şeyin görüldüğü gibi olmasını dilememe neden oldu."

Brock elimi tuttu. "Her şeyi çözmüş değiliz Feb, ama bu hissettiklerimizi daha az gerçek yapmaz."

Başımı iki yana salladım. "Tanrım, özür dilerim. Bir an için kendimi kaybettim. Geri döndüm. Söz veriyorum."

"Hafta sonunda ayrı yaşamaya geri döndüğümüzde aramızdaki mesafeye ağıt yakmak için bolca vaktimiz olacak. Ama bunun sahip olduğumuz iki günü mahvetmesine izin vermemeye çalış."

"Haklısın. Bu zaman çok değerli. Kafamdaki düşünceleri kapatıyorum. İster inan ister inanma, bu çoğunlukla işe yarıyordu."

"Aferin kızıma."

Aferin *kızım* deyişi bir an için aklımı yaramaz bir yere götürdü. Bu gece o smokinle bana hükmederken ayaklarının dibinde diz çökmek hiç de fena olmazdı.

"Yine kafanın içinde mi kayboluyorsun?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Düşündüğün gibi değil."

Brock lavaboya gitmek için izin istedi. Kısa bir süre sonra DJ buket atma töreninin başlamak üzere olduğunu anons etti.

Bu da neydi...

Ayağa kalktım ve gözü dönmüş bekâr kadınlardan oluşan kalabalığın arkasına doğru durdum, bundan bir şey çıkmasını beklemiyordum.

Ilona buketi fırlattığında, benim dışımda herkes öne doğru sıçradı. Neredeyse nedimelerden biri buketi yakalayacaktı ama elinden kaydı ve tam Brock tuvaletten dönerken ayaklarının dibinde yere düştü.

Rahatça eğildi, buketi sanki yerdeki bir toz parçasıymış gibi aldı ve bana uzattı. Sonra eğildi ve alkış sesleri arasında beni öptü.

Bir süre sonra, "Şimdi buradan defolup gitmek için iyi bir zaman gibi görünüyor," dedi. "Sen mi?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

Tüm gözler hâlâ üzerimizdeyken, Brock ve ben el ele ayrılmadan önce buketi sevimli küçük çiçekçi kıza fırlattım.

Brock eve dönerken pek konuşmadı ve ne yazık ki bana elini bile sürmedi.

Bu yüzden dairemin kapısını açtığımda sırtımı duvara yaslamış, Brock'u üzerimde yükselirken bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

"Artık kendimi tutamıyorum," diye nefes aldı, gözleri arzuyla parlıyordu.

"Arabada çok sessizdin. Düşündüm ki belki-"

"Sana bakmak istemedim çünkü eve gidene kadar bekleyemeyeceğimi biliyordum. Bu gece sana yapmak istediğim her şey için baş başa kalmamız gerekiyor."

Kalbim daha hızlı atıyordu. Tahrik olmuşum ve henüz bana dokunmamıştı bile.

Tam bunu düşünürken Brock elini elbisemin yırtmacından geçirdi ve bacağımanın üzerinde gezdirdi.

"Bu elbiseyi bir daha giymeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Yutkundum. "Neden?"

"Çünkü şu anda onu mahvetmek isteyebilirim."

"Yap o zaman," diye meydan okudum. "Ama bunu yaparken smokinin üzerinde kalsın."

Elbisemin kumaşında bir çekilme hissettim ve ardından ağızlarımız çarpışmadan önce gürültülü bir yırtılma oldu. Brock elbisemi ikinci kez yırtarken beni sertçe öptü.

Ellerimi saçlarında gezdirirken, pantolonunun üstünü açarken kemer tokasının çıkardığı sesi belli belirsiz duydum. Sonra beni üzerine kaldırdı, sırtımı duvara dayadım.

Saniyeler içinde, sert ve hızlı bir hareketle içime girmeden hemen önce sikini açıklığımda hissettim. Eğer bu kadar ıslak olmasaydım, canımı yakabilirdi. Ama onun yerine, beni doldurması mutlak bir coşku gibi geldi.

Brock içime girerken ikimiz de hâlâ çoğunlukla giyiniktik.

"Bütün gece seni bu elbisenin içinde becermek istedim, Red."

Yüzeye çıkmak için yalvaran, hayatımdaki her şeyden daha hızlı ve daha güçlü orgazmı engellemeye çalışırken benden anlaşılmaz bir ses çıktı.

"Pantolonumu ıslatıyorsun, Red. Bu smokin artık *kesinlikle* benim." Ağızımın içinde güldü.

"Güzel." Kalçalarımı daha hızlı hareket ettirerek, "İçinde çok ateşlisin" diye mırıldandım.

"Bu güzel amcık bu gece benim." İnledi. "Bu gece tamamen benimsin. Anladın mı?"

Ağızını alarak cevap verdim, dillerimiz çılgınca nefesler arasında çarpışıyor, dönüyor, tadıyordu.

Brock içime daha da hızlı girip çıkarken elini başımın arkasında hareket ettirdi. "Benim için hazır olduğunda haber ver."

"Şimdi..." Nefes aldım.

Boşalırken öne doğru hamle yaptığında başımı neden koruduğunu kısa sürede anladım, ılık dölleri içimi dolduruyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklığını hissetmek, içimde muhteşem dalgalar halinde yuvarlanan kendi dünyayı sarsan doruk noktamları mükemmel bir zamanlama yaptı.

Nefes alış verişimiz yavaşlayana kadar beni tutmaya devam etti. Sonra nihayet beni yere bıraktı, tekrar duvara yasladı ve doymak bilmez bir şekilde öptü.

Bir kolunu omuzlarımın her iki yanına koyarak beni kendine kilitletti. "Senden yarın bana şehri gezdirmeni isteyecektim ama eminim ki tek istediğim tekrar tekrar *bunu* yapmak."

BÖLÜM 18

Şubat

"Gördünüz mü? Manhattan Maine'den o kadar da farklı değil..."

Brock kaşlarını kaldırdı ve etrafına bakındı. "Hakkını vermeliyim ki Central Park'ın bu kadar büyük olmasını beklemiyordum. Ama son yirmi dakika içinde sadece iç çamaşırı ve kovboy çizmeleriyle sokakta gitar çalan bir adam, metroda gömleğini çıkarıp kendini maviye boyamaya başlayan bir adam ve bir bankta yemek çubuklarıyla tam bir Şükran Günü yemeğine benzeyen bir şey yerken diğer her lokmayı bekleyen bir *fare* ve *güvercinle* paylaşan bir kadın gördük."

Kıkırdadım. "Kadın çok Pamuk Prenses gibiydi, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan..."

Kolumu Brock'unkiyle birleştirdim ve bizi Bethesda Çeşmesi'ne giden merdivenlerden aşağı yönlendirdim. "Biraz oturmak ister misin?"

Brock omuz silkti. "Sen nasıl istersen."

Çeşmenin dış çevresini çevreleyen beton duvarın üzerine oturduk ve birlikte sessizce insanları izledik. Sol tarafta bir adam muhtemelen iki yaşlarında olan ikiz çocukları kovalıyordu. Her biri ters yönde koşuyor ve suya tırmanmaya çalışıyordu.

"Döndüğünden beri babanla konuştun mu?" Brock sordu. Başımı salladım. "Bir kere. Yaklaşık bir hafta önce."

"Sen mi onu aradın yoksa o mu seni aradı?"

"O beni aradı. Ertesi gün Manhattan'da olacağını söyledi ve öğle yemeği için bir araya gelmek isteyip istemediğimi sordu. Ama çok yoğun bir programım vardı ve bir yönetim kurulu toplantısına hazırlanmakla meşguldüm, bu yüzden ona başka bir zaman olabileceğini söyledim."

"Bu bir geçiştirme miydi, yoksa bir noktada onunla görüşecek misin?"

İçimi çektim. "Sanırım onu görecekim. Birkaç hafta içinde, işte işler yoluna girdiğinde beni arayacağını söyleyerek ayrıldık. Ama dününden sonra bunun yakın zamanda gerçekleşeceğinden emin değilim."

"Dün ne oldu?"

Brock'a şirketimin bir kısmını satmaya çalışırken yakaladığım yönetim kurulu üyesini ve yatırımcıları satın alacağıma dair cesur -ve muhtemelen aptalca- açıklamayı nasıl yaptığımı anlattım.

"Bunu yapacak paran var mı?"

"Biraz eksikim var..."

Brock bir an sessiz kaldı. "Amcamdan kalan mirastan hâlâ biraz param var, eğer ihtiyacın olursa. Bankada öylece duruyor."

"Altı milyon dolara ihtiyacım var."

Brock'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin. Bu beni biraz aşar."

Gülümsedim. "Zaten senin paranı almazdım. Ama teklif etmen çok hoş. Teşekkür ederim."

"O kadar parayı nereden bulacaksın?"

"Bankadan, umarım. İki yıl önce, yatırımcıları işe aldığımnda, bir iş değerlemesi yaptırmıştık. Amourette'e yirmi milyon değer biçmişlerdi."

Brock ısıklık çaldı. "Senin benim şeker annem olduğunu fark etmemiştim, Red. Bu akşamki yemeği sen ödüyorsun."

Güldüm. "Bu tahminin çoğu marka için iyi niyet, gerçek fiziksel varlıklar değil."

"Yine de." Omuz silkti. "Bu etkileyici. Şirketi on yıldan kısa bir süre önce kurdunuz ve şimdi bu kadar para değerinde bir isme sahipsiniz."

"İnşa ettiğim şeyle gurur duyuyorum. Gerçi bunu yapmak bana kişisel olarak çok pahalıya mal oldu." Başımı çevirdim ve Brock'un gözlerini yakaladım. "Ve görünüşe göre, bana hâlâ pahalıya mal oluyor."

Brock kolunu omzuma doladı ve sıktı. Havada ağır bir sessizlik vardı. Birlikte bu kadar az zaman geçirdiğimiz bir güne gölge düşürmek istememişim. Birkaç dakika sonra ayağa kalktım ve elini çektim. "Sana iki yer daha göstermemi ister misin?"

"Biri senin içinde mi?"

Gülümsedim. "Tamam, bugün üç yere daha ne dersin?"

Brock ayağa kalktı. "Ne istersen varım, yeter ki gün başladığı gibi bitsin, sen altımda ol."

Bu kulağa hoş geliyordu. *Hem de çok.* Yine de kalbim ağırlaştı. *Keşke her günüm böyle geçebilseydi.*

Brock ve ben Penn İstasyonu'na giden metroya bindik. Onun insanları izlemesini izlemek çok eğlenceliydi. Bu yolculukta karşımızda oturan genç adamın uzun, ağartılmış sarı bir Mohawk saçı ve yüzünde düzinelerce çengelli iğne vardı. Solumuzda duran yaşlı adam açıkça sarhoştı. O

trençkot giymiş ve bir dolar karşılığında aletini göstermeyi teklif eden bir tabela tutarken sallanıyordu. Seksen yaşlarında olması gereken bir kadın onu kabul etti. Çoğu zaman trenlerde etrafımdaki insanlara dikkat bile etmiyordum. Genellikle telefonumdaki e-postaları yanıtlamakla ya da geç kaldığım toplantıya hazırlanmakla meşguldüm. New York'un saçmalığı benim için sıradanlaşmıştı, ama Brock'un buna alışabileceğini hayal bile edemiyordum.

Metrodan indikten sonra yürüyen merdivenle cadde seviyesine çıktık ve ben de konfeksiyon bölgesine doğru yürüdüm - bugünlerde ne kaldıysa artık. Birçok mağaza hafta sonları kapalıydı ama Mood Fabrics her zaman Cumartesi günleri açıktı. Brock'u içeri aldım ve uzun koridorlarda yürüdüm. "Büyükannem bir terziydi. Bir örme fabrikasında parça başı çalışan bir işçiydi, yani ürettiği parça başına para alırdı, saat başına değil. Para çok iyi değildi ve büyükbabam annem küçükken vefat etmişti, bu yüzden büyükannem evi tek başına geçindirmek zorundaydı. Kirayı ödemek için bir yandan da özel elbiseler dikerdi ve burası her zaman kumaşlarını almaya geldiği yerd. Cumartesi sabahları onunla gelmeyi çok severdim. Kumaş örneklerini inceleyerek ve her birinden ne yapabileceğimi hayal ederek saatler geçirirdim. Büyükannem bana dikiş dikmeyi öğretti ve moda dünyasındaki yolculuğuma başlamamı sağlayan kişiydi."

"Sana hiç ceket yapmayı öğretti mi?"

Güldüm. "Yemin ederim, bir sürü dış giysim var. Sadece Sierra'ya gitmeye hazırlanırken yanıma tüm kıyafetlerimle uyumlu bir şey almamıştım."

Brock göz kırptı. "Bence bu sabah giydiğin her şeye uyar."

Gülümsemem genişledi. Brock'un fanilasını giymiştim ve mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırmak için altıma bir şey giymemiştim.

"Hadi gel." Başımı merdivenlere doğru eğdim. "Sana ikinci katta bir şey göstermek istiyorum."

Brock'u giydirilmiş bir mankenin yakınında durduğu kesim masasına doğru yönlendirdim. Durup Vanna White gibi el salladım. "Bu Filomena."

"Kuklaya isim mi verdin?"

"Aslında giydiği elbiseye ben isim verdim. FIT'deki son dönemimde final sınavı projemdi. A aldım ve öğretmenim elbiseyi o kadar beğendi ki lobide sergiledi. Bir gün oldukça ünlü bir tasarımcı konferans vermek için okulu ziyaret etti ve elbiseyi görüp

defilesinde giyip giyemeyeceğini sordu. Carina Von Dusen elbisemi giydi ve giydiği fotoğraflar *Elle* ve *Vogue*'un sayfalarında yer aldı. Bu bana pek çok kapı açtı."

Elbisenin üzerindeki boncuk işçiliğine baktım ve küçük stüdyo dairemde kamburlaşarak hepsini elle dikmek için harcadığım sayısız saati hatırladım. Bu anı beni gülümsetti. "Projeyi bitirmek için ihtiyacım olan tüm malzemeleri karşılayamadım, bu yüzden mağazanın sahibi benimle bir anlaşma yaptı. Eksikimi karşıladı ve ben de elbiseyi birkaç aylığına sergilemesi için ona verdim. Genellikle farklı elbiseleri dönüşümlü olarak sergiliyorlar ama Filomena dokuz yıldır burada. İstesem onu eve de götürebilirim ama bazen sinirli ya da gergin hissettiğimde gün ortasında buraya gelip ziyaret ediyorum. Ofisim sadece birkaç blok ötede ve bu beni her zaman daha iyi hissettiriyor."

Brock'un gözleri yüzümde gezindi. "İşin hakkında konuşurken gerçekten çok neşeleniyorsun, bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Bunu ben de içimde hissediyorum. İşin ticari yönünden çoğu zaman nefret ediyor olabilirim ama yaratmayı seviyorum. Bunca yıl sonra bile, yeni bir şey tasarladığımda, sekiz yaşındayken yaptığım bir gömleği büyükanneme gösterdiğimde hissettiğim heyecanı duyuyorum."

Brock başını salladı. "Anlıyorum. Ben de ahşap kulübeler inşa ederken aynı şeyi hissediyorum. Çocukken onları Lincoln kütüklerinden yapar ve büyükbabama gösterirdim. Bana kütükleri nasıl tornalayacağımı öğreten oydu. Bunun bir sanatı var."

Birden kendimi duygu seline kapılmış hissettim. Büyükannem hakkında konuştuğum ve geçen yıl vefat ettiği için olabilirdi. Ama bunun daha çok ne Brock'un ne de benim sevdiğimiz işi yapmaktan asla vazgeçmeyeceğimizin farkına varmamızla ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Yutkundum ve tuzun tadına bakarak merdivenlere doğru başımı salladım. "Son durağımız için hazır mısınız?"

"Elbette."

Brock'u götürdüğüm son yer Brooklyn Köprüsü oldu. Manhattan'dan Brooklyn Heights'a Doğu Nehri üzerinden yürüdük. "Babam tek yumurta ikizi," dedim. "Kardeşi Dumbo'da yaşıyor. Annemle babam evliken, her Pazar akşamı Mark Amca'nın evine yemeğe giderdik. Yemeğimizi bitirdikten sonra babam ve ben gizlice dışarı çıkar, Manhattan'a kadar yürür ve geri dönerdik, böylece bulaşıklara yardım etmek zorunda kalmazdık - en azından ben onu başka bir kadınla yakalamadan önce yapardık." ben duraksadım, fark ettim

Bir şey. "O zamandan beri köprüden defalarca geçtim ama babamın elini tutarak geçtiğim günlerden beri ilk kez yürüyorum."

Brock sessizce konuştu. "Bugün birçok eski anıyı canlandırıyor."

Hüzünle gülümsedim. "Evet, sanırım en sevdiklerimin çoğu hayatımın farklı bir dönemine ait. Dürüst olmak gerekirse, sanırım son birkaç yıldır özel hayatımda özel anılar biriktirmeyi bıraktım. Eski kocamla yaşadığım bir anım var mı emin değilim. Belki de işlerin yolunda gitmemesinin nedeni budur - bize bu şansı vermek, bir yerlere gitmek ve anılar yaratmak için zaman ayırmadım."

Brock durdu. "En iyi anılar genellikle birlikte olduğun kişiyle ilgilidir, gittiğin yerlerle değil." Yanağımı okşadı. "Şu anda herhangi bir eyalette herhangi bir caddede yürüyor olabilirdik ve ben her zaman şu anda hissettiklerimi hatırlardım. Ve bunun köprüyle hiçbir ilgisi yok."

Döndüm ve avucunun içini öptüm. "Sen çok zeki bir adamsın, Brock Hawkins."

Göz kırptı. "Ve çok aç birisin. Artık senin evine dönebilir miyiz?"

"Evet, kesinlikle. Yolda durup bir şeyler de alabiliriz. Ne yemek istersin? Telefonumda favori restoran menülerimin olduğu bir klasör var."

Brock sırtıttı. "İnanın bana, aç olduğum şey hiçbir menüde yok."

Panjurların arasından süzülen bir güneş ışığı beni uykumdan uyandırdı. Brock'u boxer külotuyla pencerenin yanında dururken buldum. Çıtaların arasından dışarı bakıyor, düşüncelere dalmış görünüyordu.

Dirseklerime kadar ittim. "Hey. Bu kadar erken saatte yataktan ne yapıyorsun?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Uyuyamadım."

"Ben de dün gece seni yorarak harika bir iş çıkardığımı sanıyordum."

Brock gülümsedi. Yatağın etrafında yürüdü ve yanına oturdu.

Elimi ağzına götürerek üst kısmını öptü. "Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum, Feb."

Kalbim sıkışmıştı. Çıplak göğüslerimi örtmek için çarşafı çektim ve doğruldum. "Burada, New York'ta mı yoksa benimle mi?"

"Kesinlikle burada seninle değil. Bu şehir beni bunaltıyor. Çok fazla insan ve çok fazla gürültü var."

"Maine'den farklı olduğu inkar edilemez."

"Kendini nasıl yerleşik hissediyorsun? Ya da dışarıda onca saçmalık olurken nasıl rahatlayabiliyorsun?"

Gülümsedim. "Rahatladığımdan emin değilim. Temelde günde on sekiz saat adrenalini koşuyorum ve sonra yorgunluktan yere yığılıyorum."

"Bu kulağa pek sağlıklı gelmiyor."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve sıktım. "Seninle Maine'de geçirdiğim zamanı çok sevdim. Orası çok güzel ve çok huzurlu. Ama dürüst olmak gerekirse, korna ve siren seslerini seviyorum. Burada, New York'ta kendimi canlı hissediyorum."

"Ben de kendimi canlı hissediyorum. Sanki biri göğsüme iki kürek koymuş ve voltajı sonuna kadar açmış gibi." Brock birleşmiş ellerimize baktı ve uzun bir süre sessiz kaldı. "82^{nci} Cadde'nin yukarısında senin için önemli bir şey var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "O lanet metrodan nefret ediyorum. Parkın buradan yaklaşık kırk beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğunu düşündüm."

"Anlayamadım..."

Gözlerimin içine baktı. "Buranın sürekli koşuşturmasına uygun olduğumdan emin değilim, ama sevdiğin ve ihtiyacın olan şey buysa, yarı zamanlı olarak benim için çalışmasını sağlayacak bir yol bulmaya hazırım."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Aman Tanrım, Brock. Gerçekten mi?"

Başını salladı. "İkimiz de her şeyden vazgeçmek istemiyoruz. Öyleyse neden ikimiz de biraz vazgeçip birbirimizin hayatına uyum sağlamaya çalışmıyoruz? Benimle yolun yarısında ya da en azından üçte birinde buluşabileceğini düşünüyor musun? Bazı hafta sonları beni görmeye gelir misin?"

Çarşafı çıkararak çıkardım ve sürünerek kucağına oturdum. "Bunu kesinlikle yapabilirim."

"O zaman sanırım kendime bir kız arkadaş buldum, eğer istediğin buysa?" Hızlıca başımı salladım. "*İstiyorum. İstiyorum.*"

Brock parmağını kaldırdı. "Ama artık metro yok. O boktan şey korkunç."

"Anlaştık. Sadece bol bol yürüyeceğiz, *sevgilim.*" Gülümsedim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve uzun, tutkulu bir öpücüğe daldık -bu öpücüğün ona beni ne kadar mutlu ettiğini anlattığını umuyordum. Tanrı biliyor ya, Brock kesinlikle mutlu *hissediordu*, en azından bir kısmı öyle *hissediordu*. Altımda hızla sertleşiyordu. Öpüşmemiz bittiğinde kucağından sıyrıldım ve ayağa kalktım.

Brock elimi tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Cevabım dizlerimin üzerine çökmek ve boxer külotunun kemerine uzanmak oldu. "Beni ne kadar mutlu ettiğini sana göstereceğim."

"Eğer mutluluğunu bu şekilde gösteriyorsan, seni sürekli gülümsetmemi bekleyebilirsin."

Geniş tepesini yaladım ve dilimi etrafında döndürdüm, onun tadını ağzıma alırken kirpiklerimin altından yukarı baktım. "Göster bana Brock. Nasıl emilmekten hoşlandığını göster bana."

"Siktir," diye hırladı. "Bundan daha mükemmel olamazdın."

Brock büyük ellerinden birini saçlarımın arkasına soktu ve bir tutamı yumruğunun etrafına sıkıca sardı. "İyice aç, tatlım."

Çenemi indirip onun boyuna doğru eğildiğimde vücudum beklentiyle karıncalandı. Başımı yavaşça aşağı indirdi, sonra saçlarımı kullanarak beni nazıkçe tekrar yukarı çekti. Yanaklarımı çukurlaştırdım ve neredeyse ucuna kadar kayarken emdim. "Aynen böyle, güzelim. Sikimi böyle yala."

Başımı tekrar aşağı doğru yönlendirdi, ikinci kez onu biraz daha derine almamı sağladı. Bir ritme girdiğimizde Brock'un aleti ağzımda şişti. İnlediğimde başımdaki tutuşu sıkılaştı ve beni daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Bir şalter atmış gibiydi ve temkinli itişlerden daha şehvetli itişlere geçti. Daha önce kendini tutuyor, boğazımda belli bir noktaya ulaştığında duruyor, beni tam boyunu almaya zorlamıyordu. Ama şimdi başımı sonuna kadar aşağı itti ve boğazımın arkasına vururken bir dizi küfür savurdu. Kalın, tam boyunu yutarken gözlerim sulandı ve başımı saçlarımdan geri çektiğinde bir ısırtık acı hissettim

-Yine de beni hayal edebileceğimden daha fazla tahrik etti.

"Bebeğim," diye hırladı Brock. "Boşalacağım. *Kahretsin, patlayacağım.*"

Sesinin gırtlaktan gelen tınısı ve kendini dizginlemeye çalışırken kelimelerin titremesi, onun son kontrol kırıntısını da kırmak için beni çaresiz bıraktı.

Brock saçlarımdaki tutuşunu gevşeterek boşalmadan önce çekilmem için bana şans verdi. Ama durmak istemedim. Bunun yerine, ona tekrar baktım, ileri atılmadan ve herhangi bir yönlendirme olmadan onu köküne kadar yutmadan önce uyarısını duyduğumu bilmesini sağladım.

"Siktir," diye kükredi. "*Siktir. Siktir. Siktir!*"

Brock'un vücudu nabız gibi atıp sarsılırken, sıcak dölleri boğazımdan aşağı aktı. Bir dakika sonra ağzımı silip ayağa kalktığımda hâlâ nefes nefeseydi.

"Tanrım, bebeğim." Yutkunarak nefes aldı. "*Bu* beni metroya bindirebilir."
Kıkırdadım. "Aslında bunun metroda yapıldığını görmüştüm."
Brock bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Buraya gel."
Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Teşekkür ederim."
"Rica ederim."
"Bu işi gerçekten yürütmek istiyorum,
Red." "Ben de istiyorum."
"Açık olmak gerekirse, bunu inanılmaz sakso yüzünden söylemiyorum."
Güldüm. "Tabii ki söylemiyorsun."
Onundudak seğirdi. "Pekala, sen olabilirdi
verilen Ben a bit daha fazla teşvik..."
Eğildim ve burnumu onunkine sürttüm. "Ben de gerçekten işe yaramasını
istiyorum."
"Senin için deli oluyorum, Red."
"Ben de senin için deli oluyorum, Oduncu."

BÖLÜM 19

Brock

Şubat'ın Meadowbrook'a geri dönmesi, özellikle de bu Cumartesi sabahı onun yanında uyanmak çok iyi hissettirdi. New York'a geleli sadece bir hafta olmuştu, o yüzden bu kadar kısa sürede tekrar onunla birlikte olmak çok güzeldi. February dün öğleden sonra aniden bir uçuş rezervasyonu yapmıştı. İşten erken çıkmış ve akşam saatlerinde buraya varmıştı. Sadece yarına kadar burada olacaktı, bu yüzden kısa hafta sonunu birlikte en iyi şekilde değerlendirmeyi planladık. *Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?* Sanırım bunu zaman gösterecekti.

O hafifçe horlarken başımı kaldırıp duvarımdaki geyik kafasının bakışlarıyla karşılaştım ve Şubat'ın yatağıma ilk kez girdiği günlere dair anılar canlanınca kendi kendime güldüm. O şeye bakarken neler düşünmüş olmalı. Ne kadar paniklediğini hatırlıyorum. Bardaki sarhoş kadının sonunda *benim kadını* olacağını asla hayal edemezdim. Neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama işte buradaydık. Hiç olmadığım kadar mutluydum.

Tabii ki aynı zamanda midemde bir çukur hissettim, çünkü bu kadar yüksek hissettiğinizde, genellikle aşağı inmekten başka gidecek yeriniz yoktur. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Kalbimin kırılmasını göze almıştım ve bunun benim için gerçekten de bir şans olabileceğini düşünüyordum.

Horlayan tek kişi Şubat değildi. Oak da şu anda yatağımdaki sinüs senfonisine katkıda bulundu. Köpeğim, nam-ı diğer küvette uyuyan Oak Hawkins, yatağımın tabanında ayaklarımızın dibinde yatıyordu. Dün gece yatağa tırmanarak Şubat'ın ve benim nutkumuzun tutulmasına neden olmuştu. Oak yıllardır yatakta uyumamıştı. Belki de bir şekilde uçümüzün ateşin önündeki kanepede uyuyakaldığımız geceyi hatırlamış ve Şubat'ı bir güvenlik hissiyle ilişkilendirmişti. O gittikten sonra küvette dönüp dönmediğini görmek isterim. Çünkü son zamanlarda banyo dışında uyuduğu sadece iki gece, Şubat'ın yatıya kaldığı gecelerdi.

Lanet olsun. Onların yanında uyanmaya alışabilirdim. Bu yeni düzenlemenin tek kötü yanı, her zaman

Ondan tekrar ayrılmak. Bunun başka bir yolu yoktu.

February kıpırdandı ve bana doğru döndü. Gözlerini yavaşça açtığında beni onu izlerken buldu.

"Hey," dedi halsizce. "Ne zamandır ayaktasın?" "Bir süredir."

"Uyurken beni mi izliyordun?"

"İzliyordum."

"Ne düşünüyordun?" Gülümsedi.

"Diğer şeylerin yanı sıra, yatağıma ilk kez girdiğin zamanı hatırlıyordum."

Güldü. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Oldukça utanç vericiydi." Elini bacağımanın üzerinde gezdirdi. "Yine de uzun bir yol kat ettik, değil mi?"

"Dün gecedan beri çok yol kat ettik. Bundan eminim."

"Eh, o da var." Kıkırdadı. "Muhtemelen buraya dönmenin en sevdiğim yanı."

Kolumu ona doladım. "Bugün ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?" "Beni işe koy."

Alnım kırıştı. "Pardon?"

"Beni işe koy," diye tekrarladı. "Sana bu hafta sonu geleceğimi söylemeden önce, küçük kulübede yapacak işlerin olduğundan bahsetmiştin. Geleceğimi söyledikten sonra da bekleyebileceğini söyledin. Ama neden oraya gitmiyoruz? Sen planladığın işi yaparsın, ben de yardım ederim. Böylece çok geride kalmazsın."

Yardım mı edecekti? Kahkahamı bastırdım. Muhtemelen yardımdan çok köstek olacağını itiraf ederek onu aşağılamak istemedim. Benimle gelmek istemesi çok hoştu.

"Eğleneceğinden emin değilim tatlım. Sen buradayken eğlenceli bir şeyler yapsak iyi olur."

"*Senin* eğlence anlayışın bu değil mi?" diye meydan okudu. "Şey, evet. Ama sen bundan zevk almayacaksın."

"Keyif *alacağım*. Eğer ziyaretlerim düzenli bir şey olacaksa, her geldiğimde bir çeşit tatılmış gibi her şeyi bırakmayı göze alamazsın. Bu artık bir tatil değil. Bu gerçek hayat. New York'a geldiğin zamanki gibi. Her zaman gezip tozmayacağız. Bazı hafta sonları sadece uzanıp haftanın yorgunluğunu atacağız."

"Uzanmak senin içinde vakit geçirmeyi de içerdği sürece bana uyar." Göz kırptım.

"Tabii ki." Elini kasıklarına doğru indirdi ve taşaklarımı avuçladı. "Seninle seks yapmak *en sevdiğim* rahatlama yöntemi haline geldi."

Aletim sertleşti, bana bir kez daha dokunursa, bırakın şantiyeye gitmeyi, bugün bu yataktan hiç çıkamayabileceğimiz gerçeğini işaret ediyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Benimle işe gelmek istediğine *emin* misin?"

Hevesle başını salladı. "Kız arkadaşını işe götürme günü gibi olacak. Hayatındaki tipik bir günü deneyimlemek istiyorum."

Bildiğim bir şey vardı. Şubat ayı ortalıkta olduğu sürece hiçbir şey normal olmayacaktı.

Kulübeye vardığımızda Trevor ve Axe çoktan çalışmaya başlamıştı. Geleceğini bildiğim taşak patlatmaya kendimi hazırladım.

Trevor bizi görür görmez aletini yere bıraktı. "Hey, Süslü Pantolon. Brock bu hafta sonu geleceğini söylememişti." Bana döndü. "Ben de bana bugün burada olmayacağını söylediğini sanıyordum. Varlığınızdan duyduğumuz onuru neye borçluyuz?"

"Bu bir tür son dakika kararıydı," dedim. "Aslında Şubat'ın fikriydi. Hayatın içinde bir gün yaşamak istedi..."

"Meadowbrook'a tekrar hoş geldiniz," dedi ona.

"Teşekkür ederim. Geri dönmek güzel."

"İtiraf etmeliyim ki seni buralarda tekrar göreceğimden emin değildim. Sanırım Brock biraz kendini tutuyor."

Bana baktı. "Brock ve ben uzun mesafe olayını deniyoruz aslında."

"Görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var kardeşim..." Axe bana baktı ve sırtıttı. "Burada her şeyi en son öğrenen hep ben olurum. En genç olmanın getirdiği bir şey." Başını salladı. "Her neyse, seni görmek güzel, Şubat."

"Teşekkür ederim. Meadowbrook gündüzleri çok daha ilginç oluyor. Beni çalıştırmanızı istiyorum." Gururla gülümsedi. "Yardım etmek istiyorum."

Çok sevimliydi ama bu bir felaket olacaktı. Trevor'ın gözleri büyüdü. "Uh...tamam. Ciddi misin?"

Ona uyarıcı bir bakış attım, umarım onunla alay etmezdi.

Şubat'a kütükleri A noktasından B noktasına taşımak gibi birkaç basit görev verdim ve bunun yeterince zararsız olduğunu düşündüm.

"Ne zaman geldin?" Trevor Şubat'a kütüklerden birini ona doğru taşıırken sordu.

"Daha dün gece. Öğleden sonra Brock'u aradım, beni havaalanından alsın diye."

"Brock'un dün şantiyeden erken ayrılmasına şaşmamalı," diye takıldı Axe. "Özel bir teslimatı vardı."

"Günün ikinci yarısına doğru da çok arkadaş canlısıydı, hatırladın mı?" Trevor ekledi. "Şimdi anlaşıyor."

Tüm bunlar doğru olsa bile kardeşlerim beni aşk acısı çeken bir aptal gibi gösteriyorlardı.

"Bu sizi ilgilendirmez zaten, sizi mankafalar. Her hareketimi size anlatmak zorunda değilim."

Axe, "Brock senin hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor çünkü onunla dalga geçeceğimizi düşünüyor ama dürüst olmak gerekirse, sizin adınıza mutluyuz," dedi.

Trevor, "Gördüğünüz gibi, Şubat, Brock'un aslında özel hayatına ilişkin bilgiler konusunda temkinli olmak için çok iyi bir nedeni var," diye açıkladı. "Çocukken duyguları tüm sınıfın önünde açığa çıktığında travma geçirmişti."

February bana bakarken kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi devirdim ve utanmaya hazırlandım.

"Brock ilkokulda çocukluk aşkına bir mektup vermeye çalışmış," diye devam etti Trevor. "Öğretmen onu yakalamış ve mektubu tüm sınıfa okumuş. O zamandan beri romantik ilgilerini çoğunlukla kendine sakladı. Bu yüzden her zaman bilgi almak için araştırmak zorundayız."

Gülmemek için ağzını kapattı. "Olamaz."

Bunun bugün paylaşmayı planladıkları utanç verici hikâyelerin sonuncusu olmadığına dair bir his vardı içimde.

Ne yazık ki Şubat bunu teşvik etti. "Brock'un çocukluğundan daha fazla hikâye dinlemek isterim."

Axe, "Brock'un çocukluğu ne yazık ki benim zamanımdan önceydi," dedi. "Ama Trevor, paylaşacak daha çok hikâyeyi olmalı."

"Çok var..." Trevor kıkırdadı. "Brock'un kendi perçemini kesmeye karar verdiği zaman gibi. *Dumb and Dumber* filmindeki Jim Carrey'ye benziyordu."

Şubat kıkırdadı.

"Bu bir cesaret işiydi," diye açıkladım. "Ama umduğum kadar sorunsuz geçmedi."

Trevor eğlenerek bana baktı. "Annemiz sonunda onun bütün kafasını tıraş etti."

"Lanet olsun." Axe güldü. "Keşke bunu hatırlayabilseydim."

"Henüz doğduğunu bile sanmıyorum Axe. Gerçi bir yerlerde fotoğraflarımız var. Onları bulmam gerekecek."

Elimi uzattım. "Onları karıştırmana gerek yok, lütfen."

February çalıştığım yere doğru yürüdü ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Seni bu gür yele olmadan hayal edemiyorum."

"Bakalım... başka ne var?" Trevor çenesini kaşıdı. "Yelesinden bahsetmişken, Brock lisedeyken saçlarının uçlarını ağartıcıyla dondurduğu bir dönemden geçmişti. Bir erkek grubu üyesi gibi görünüyordu. Harikaydı."

Şubat güldü. "Tamam, şimdi *gerçekten* fotoğraflara ihtiyacım var." "Bunu da ayarlayabiliriz." Trevor göz kırptı.

"Bunu hatırlıyorum," diye söze karıştı Axe. "Ağabeyime benzeyebilmek için benimkini de yapması için ona yalvardığımı hatırlıyorum."

Buna bir son vermem gerekiyordu. "Pekâlâ. Bu kadar anımsama yeter, eğer öyle demek istiyorsan. İşimize dönmeliyiz."

Şubat "yardım ederken" kardeşlerim ve ben birlikte çalıştıktan yaklaşık yarım saat sonra bir çılgılık attı.

"Ah!"

Ona doğru koştum. "İyi misin?"

"Bu lanet kütüğü ayağımın üzerine düşürdüm. Elimden nasıl kaydı emin değilim."

Kardeşlerim etrafını sardı.

Yere oturmuş, sol ayağını tutarak bize bakıyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bu çok utanç verici. En azından burnu açık ayakkabı giymiyordum."

Ayakkabısını ve çorabını çıkardım ve her bir parmağını hafifçe oynatarak ayağını inceledim. "Bu nasıl bir his?"

İç çekti. "İyi. Sanırım yaşayacağım."

Gülümsedim. "Belki de biraz dinlenmelisin."

"Tamam," dedi ayakkabısını tekrar giyerken.

Bu ona göre bir şey değildi. Ki bu iyiydi. Güzelliğe, iş zekâsına ve oduncu olmaya ihtiyacı yoktu.

Tam güvende olduğunu düşündüğüm anda, **y a s l a n d ı ğ ı** odun yığını çöktü ve neredeyse onu da beraberinde götürüyordu.

"Aman Tanrım," diye bağırdı. "Bugün yürüyen bir felaketim, değil mi?"

Buna bir son vermem gerekiyordu. Hemen. "Manzara değişikliğine ne dersin?" Ben önerdim.

"Evet, birini öldürmeden önce..." Axe'in mırıldandığını duydum.

"Neden kahve içmeye gitmiyoruz? Zaten kafein başımı ağrıtıyor." Şakaklarımı ovuşturarak ağrıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi yaptım. "Oldukça fazla iş yaptık."

"Tamam..." Omuz silkti, biraz yenilmiş görünüyordu.

İkimiz kardeşlerime veda ettik ve yerel bir lokantaya gittik. İkimiz de kahvelerimizin yanında birer dilim elmalı turta sipariş ettik.

Burası Şubat için çok daha iyi bir ortamdı. Pencereden dışarı bakarken onun güzel profiline hayranlıkla baktım. İçeri süzülen güneş ışığı tam da gözlerine vuruyordu.

"Ne düşünüyorsun, Red?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Burada seninle gün ışığında dışarıda olmak çok güzel."

"Bunun ne kadar nadir olduğunu unutuyorum. Ama artık değil."

"Bu dünyayı koşturmadan uzakta deneyimlediğim için çok şanslıyım. Burada olmak için bir nedenim var." Şubat kaşlarını çattı. "Yarın geri dönmek istemiyorum."

"O zaman yapma." Başparmağımı bardağın üzerinde gezdirdim. "Biraz daha kal. Tatil günlerin vardır herhalde?"

"Var, ama kötü bir zaman."

Tabii ki öyle, seni aptal. Sierra'dayken yeterince uzun süre işten uzak kalmıştı. Yetiştirmesi gereken tonlarca şey olmalı. "Doğru. İzin almanın kolay olacağını düşündüğüm için özür dilerim."

Yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Yine de insanlar beklenmedik bir anda hastalanabiliyor, değil mi?"

"Bazen olur. Evet." Gülümsedim.

"Belki bir ya da iki gün kalırım." Başını salladı. "Düşünmem gereken bir şey var."

"

"Burayı sevmene sevindim," dedim.

"Senden hoşlanıyorum. Her şeyden önce bu." Sırıttı. "Ama evet, kendimi Burada huzur var. Meadowbrook'ta yaşamın nasıl olduğunu daha önce anlamamıştım.

-Beni fuara götürdüğü zaman hariç. Bazı açılardan, bugün seninle dışarıda olmak ruh sağlığım için Sierra'da geçirdiğim tüm süreden daha iyi oldu." Omuz silkti. "Çok yardımcı olmamış olsam bile."

"Her ne kadar yakın zamanda ev inşa etmeyecek olsan da, seninle vakit geçirmeyi yine de sevdim."

"Kardeşlerin çok komik."

Gözlerimi devirdim. "Onlar da bir şeydir, tamam mı?" "Onlara sahip olduğun için şanslısın."

Başımı salladım. Bunu kesinlikle fark etmiştim.

February turtasından bir ısırık aldı. "Gündemimizde sırada ne var?" "Bilmiyorum. Aklında bir şey mi var?"

"Bahsettiğim gibi, normal rutininiz hakkında bir fikir edinmek istiyorum. Normalde bir iş gününden sonra ne yaparsınız?"

Muhtemelen ilk gündem maddesinin düş almak ve mastürbasyon yapmak olduğunu itiraf etmemeliydi. "Eve gider, bu kıyafetlerden kurtulur ve bütün gün iştahla çalıştıktan sonra yiyecek doyurucu bir şeyler hazırlardım. Belki kanepede bir süre Oak'ın kulaklarının arasını ovarım." Göz kırptım. "Ama biliyorsun, *bugün* sadece bir şey için iştahım var. Ne olduğunu tahmin edebilir misin?"

Dudaklarını yaladı. "Bir fikrim olabilir."

"Bu gece seni açmama ve sadece ağzımla boşalmana izin vermeme ne dersin? Başlangıç olarak tabii ki."

Yüzü kızardı ve ayağının bacağıma doğru hareket ettiğini hissettim. Gözleri arzuyla parlıyordu. Onu azdırmaya ve rahatsız etmeye bayılıyordum.

"Cevabım bu mu?" Mırıldandım. "Bu yankılanan bir evet." Sırıttı.

Lokantadan eve dönerken birkaç şey almak için Margie ve Joe Reynolds'ın bakkalına uğradık. Kendimi bildim bileli var olan bir anne ve babanın işletmesiydi. Ne zaman ufak tefek bir şeylere ihtiyacım olsa, büyük süpermarketler yerine oraya giderdim. Akşam yemeği için yapmayı planladığım güveç için malzemeleri topladık.

"Onlara para üstünü saklamalarını söylediğini fark ettim," dedi Şubat dükkândan çıkarken.

"Evet."

"Hesap ellinin altındayken onlara iki yüz dolar vermen dışında."

Başımı salladım.

Kolumu ovuşturdu. "Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

Kamyonetimin kapısını açtım ve market poşetini koltuğa yerleştirdim.

"Onlar için en azından bunu yapabiliyorum. Açık tutmak için mücadele ettiklerini biliyorum."

"Çok tatlısın," dedi arabaya atlarken.

Motoru çalıştırdıktan sonra daha fazla açıklama yaptım. "Aslında Bay Reynolds'a borçluyum. Çocukken şeker çalmama izin verirdi."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bir keresinde beni yakaladı ve anneme bir şey söylemedi çünkü zor bir dönemden geçtiğimizi biliyordu. Bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Evlat, tek yapman gereken istemektir. Sana şeker vereceğim, böylece çalmak zorunda kalmazsın' dedi. Ve o andan itibaren, aynen öyle yaptı."

"Vay canına. Ne iyi bir adam." "Evet. Bunu hiç unutmadım."

Bir süre sonra February parmaklarını şıklattı. "Ve bu senin günün iyiliği. Haksız mıyım?"

Başımı salladım. "Aslında benim günün iyiliği, sen neredeyse kendini öldürmeden önce seni o şantiyeden uzaklaştırmaktı."

İkimiz de buna çok güldük. Ama sonra telefonum çaldı. Aramızdaki konsolun üzerinde duruyordu.

February ona baktı. "Az önce bir mesaj aldın."

"Kimden?"

Telefonu eline aldı ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu Nina. Eski sevgilin." Çenemi sıktım.

Tanrı aşkına.

Aramalar kesilmişti ve ben bunu aştığımızı sanmıştım. Bugün çok iyi gidiyordu...

"Ne yazıyor?" diye sordum.

Şubat yutkundu. "Evinizde ve nerede olduğunuzu bilmek istiyor."

BÖLÜM 20

Şubat

"Aman Tanrım." Yolcu koltuğunun siperliğini indirdim ve aynayı kontrol ettim. Berbat görünüyordum. Ve Brock'un evinden bir blok aşağıdaydık. "Biraz yavaşlayabilir misin? Daha yavaş sür."

Brock kaşlarını çatarak bana baktı. "Fikrini mi değiştirdin? Seni lokantaya geri bırakabilirim ya da kulübeye götürebilirim? Sana bu saçmalıkla uğraşmak zorunda olmadığımı düşündüğümü söylemiştim."

"Hayır, gelmek istiyorum. Sadece saçımı düzeltmek ve gözlerimin altındaki rimel lekelerini silmek istiyorum. Eski kız arkadaşının tam bir felaket gibi görüldüğünü göremiyorum. Neden bana böyle bir enkaz olduğumu söylemedin?"

Kaldırıma yanaşıp kamyonu park ederken omuz silkti. "Bence harika görünüyorsun. Ama ne yapman gerekiyorsa yap. Nina'yla uğraşmak için acelem yok."

Saçlarımı okşadım ve makyajımı silmek için parmaklarımı kullandım. "Onun geleceğini gerçekten bilmiyor muydun?"

Brock sustu. "Bana bak, Feb."

Döndüğümde gözlerimin içine baktı. "Hiçbir fikrim yoktu. Ve bu ziyaret hoş bir ziyaret değil. Eve varır varmaz bunu ona bildireceğim."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Güzel. Çünkü tırnaklarımı daha bu hafta yaptırdım ve zaten birini aptal bir kütüğü kaldırırken kırdım. Bu kadın yüzünden bir tanesini daha mahvetmek istemiyorum. On bir yaşındayken yanlışlıkla kuzenim Felicia'nın ön dişini kırdığımdan beri kimseyi RKO'lamamıştım."

Brock'un alnı kırıştı. "RKO MU? KO mu demek istiyorsun, bayıltmak gibi mi?" "Hayır, *RKO*'yu kastediyorum. Benim hakkımda henüz bunu bilmiyorsun, çünkü biz en derin, en karanlık sırlarımızı paylaşmadık ama küçükken büyük bir WWE hayranıydım. Randy Orton'a kafayı takmıştım. RKO diye bir hareketi vardı. Rakibinin kafasını tutup onu yere düşürdü.

Hiç beklemedikleri bir anda paspası. Bunu mükemmelleştirdim ve tüm kuzenlerim ve arkadaşlarım üzerinde kullandım."

Brock'un dudağı kıvrıldı. "Sürprizlerle dolusun, Red. Düşünsene, eski sevgilimin beklenmedik ziyareti yüzünden Meadowbrook'tan kaçıp gitmenden korkuyordum. Ve tüm bunlar olurken, sen orada oturmuş onun kışını tekmelemeyi planlıyordun." Kıkırdadı. "Senden daha fazla hoşlanmanın mümkün olduğunu sanmıyordum ama bu... Daha sonra evlenme teklif edebilirim, kadın."

"Genelde şiddete göz yummam. Ama bilmelisin ki konu sen olunca kendimi çok bölgeci hissediyorum, Brock."

Elime uzandı ve öpmek için ağzına götürdü. "Hisler karşılıklı, güzelim." Brock aynası hâlâ kapalı olan vizöre baktı. "Ve sen Nina'nın ya da tanıştığım diğer kadınların eline su dökemezsin, göz makyajın lekeli olsun ya da olmasın. İşin bittiyse, bence bu işi bitirelim çünkü zamanımı almasını istediğim tek bir kadın var ve şu anda ona bakıyorum."

Midem bulandı. Bu adamın sadece sözleriyle bana yapabildikleri oldukça şaşırtıcıydı. Nina'dan gelen mesajı okuduğumda hissettiğim tedirginlik yerini birden güvene bıraktı. Yüzümü tekrar kontrol etmeden vizörü kaldırdım ve omurgamı dikleştirdim. "Hadi gidip geçmişi arkamızda bırakalım."

Otuz saniye sonra barın arkasından dolanıp Brock'un araba yoluna girdik. Merdivenlerin başında, güzel, uzun saçları sırtından aşağı dökülen heykelsi bir sarışın görmek, daha bir dakika önce üzerime geçirdiğim ukala zırhıma bir çentik attı. Eğer Nina bu açıdan bu kadar çekiciyse, önden nasıl görüldüğünü görmekten korkuyordum.

Brock motoru durdurdu ve kadın döndü.

Çenem hemen düştü. Ve bunun nedeni güzel olması değildi.

Aslında bildiğim kadarıyla Amerika Güzeli de olabilirdi ama yüzüne hiç bakmamıştım. Çünkü *kocaman göbeği* beni y o l u m d a durdurdu.

Boğazım düğümlendi.

Oh.

Ama

n

Tanr

ım.

Tanr

ım.

Kamyonda bu kadının mesajını okuduğumdan beri kalbim hızlanmıştı, ama şimdi göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu. Yutkundum. "Brock, siz ikiniz ne zaman ayrıldınız? Ne kadar zaman önce?"

Yanıt gelmeyince, Brock'a bakacak kadar uzun süre gözlerimi koca göbekten ayırmayı başardım. Onun yüzü de benimkini yansıtıyordu; solgun ve çenesi açıktı. "Eylül sonunda ayrıldık."

Hesap yapmak için parmaklarımı kullandım ve dokuzuncu parmağım yukarı kalktığında kalbimin milyonlarca küçük parçaya ayrıldığını hissettim. "Brock..."

Başını iki yana salladı. "Olamaz. *Olamaz* amına *koyayım*." Gözlerim yaşlarla doldu.

Emniyet kemerini çözdü. "Burada ne halt ettiğini bilmem gerek."

Ama ben zaten *biliyordum*. Ve içten içe, muhtemelen o da biliyordu.

Brock sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Tekrar bana baktı.

"Hâlâ benimle gelmek istiyor musun?"

Ama tüm cesaretim dağılmıştı. Başımı salladım. "Emin misin?"

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Brock gözlerini kapattı. "Henüz oraya gitme, Red. Pozitif kalmamız gerek. Yakında döneceğim."

BÖLÜM 21

Brock

"Merhaba." Merdivenlerden daireme doğru yürürken Nina endişeyle gülümsedi. "Burada ne yapıyorsun?" Sahanlığa ulaştığımda sordum.

Araba yoluna park etmiş kamyonete baktı. "O senin kız arkadaşın mı?"

"Fark eder mi?" Düzenli bir nefes aldım, tek yapmak istediğim avazım çıktığı kadar bağırırken bile ses tonumu korumaya çalıştım. Ama yapamazdım, hamile bir kadına değil. "Neden. Sen. Buradasın?" Tekrar sordum.

"Sence konuşmak için içeri girebilir miyiz? Gerçekten tuvaleti kullanmam gerek."

Tek istediğim her ne söylemeye geldiyse -yani karnındakinin benim çocuğum olmadığını- söylemesi ve buradan defolup gitmesiydi, böylece bu kâbusu arkamda bırakıp Şubat'la geçirdiğim güne geri dönebilirdim. Ama Nina elini hamile karnına koydu ve hayır dememin imkânı yoktu.

Kapının kilidini açtım ve onun için kapıyı ittim. "Nerede olduğunu biliyorsun."

Bir dakika içinde döneceğim."

Nina içeri girdiğinde, merdivenlerden kamyonete doğru yürüdüm. Şubat'ın hâlâ içeride olması beni rahatlatmıştı. Camı indirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Tuvaleti kullanması gerekiyordu. Senin için de uygunsa onunla içeride bir dakika konuşacağım."

February omuz silkti. Bu şartlar altında umabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm.

"Çabucak hallederim." Uzaklaşırken arkamı döndüm. "Hiçbir yere gitme, tamam mı?"

En azından bu sefer başını salladı.

Evin içinde Nina hâlâ banyodaydı. Oak kapının önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. O da en az benim kadar şaşkın ve üzgün görünüyordu, bu yüzden çitlerle çevrili bahçeye inebilmesi için onu arka kapıdan çıkardım.

Nina banyodan çıktı ve oturma odasına göz gezdirdi. Gülümsedi. "Değişen bir şey yok."

Karnına baktım. "Bence bir şeyler değişti."

Benden başka her yere baktı. "Yürüyüşe falan çıkmak ister misin? Belki Oak'ı da alırsın? Biraz hava almaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

"Kendimi pek yürüyüşe uygun hissetmiyorum." Daha fazla dayanamadım. Tersledim. "Ne oluyor, Nina?!" Bağırdım. "Kimin çocuğu bu?"

Zıpladı ve ağlamaya başladı. "Senin! Senin çocuğun."

Sanki biri karnıma beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissettim.

Üç adım geriye sendeledim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bir aydan kısa bir süre sonra doğum yapacağım ve dokuz aydan biraz fazla bir süre önce ayrıldık. Seninle tanıştığımдан beri başka biriyle birlikte olmadım, yani başka bir olasılık yok."

"Eğer bu doğruysa, neden bana söylemedin?"

"Neredeyse bir aydır seni aramaya çalışıyorum. Telefonlarıma cevap vermedin."

"*Bir ay* mı? Sence de bunu biraz olsun bilmem gerekmez miydi?"

Daha erken mi?"

Uzun bir süre yere baktı. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Üç aylık olana kadar öğrenemedim çünkü bir RİA'm var ve gerçekten adet görmüyorum. Test yaptırdığımda pozitif çıkınca bir şeyleri anlamak için biraz zamana ihtiyacım oldu. Hiçbir zaman gerçekten çocuk istemedim ama hamile kalmanın beni bu fikre ısındıracağını, biraz zamanın yaklaşan anneliğe alışmama yardımcı olacağını düşündüm." Derin bir nefes aldı ve sonunda başını kaldırdı. "Ama yapmadım, Brock."

"*Ne yapmadın?*"

"Çok yakında bir çocuk sahibi olacağımı kabul etmedim." Daha önce fark etmediğim kalın bir zarfı kaldırıp bana uzattı. "Burada iki takım evrak var. Evlat edinme belgeleri ve tek başına velayet belgeleri. Her ikisini de avukatıma hazırlattım ama karar verdikten sonra avukatınıza belgeleri okutmalısınız."

Başım o kadar hızlı dönüyordu ki ne dediğini çözemiyordum. "*Neye karar vereceğim?*"

"Ebeveynlik haklarından feragat edip bebeği evlatlık vermek mi yoksa tüm velayeti kendin mi almak istiyorsun? Her iki durumda da haklarımdan vazgeçiyorum. Babası sensin, bu yüzden senin de vermek gereken büyük bir karar var."

Midemin bulandığını hissederek elimi saçlarımın arasında gezdirdim. *Bu doğru olamazdı. Olamazdı işte.* "Babalık testine ihtiyacım var."

"Tabii ki. Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Sana Grovetown'daki bir laboratuardan randevu aldım bile. Yarın sabah dokuzda. Ofis arabayla yaklaşık yarım saat uzaklıkta ama Meadowbrook'un küçük bir kasaba olduğunu biliyorum ve gizlilik nedeniyle buradaki laboratuvara gitmek istemeyebileceğini düşündüm. Test sizin için sadece basit bir ağız sürüntüsü. Bugün erken saatlerde gittim ve kanımı aldırđım, böylece numunenizi aldıktan sonra testi yapabilecekler. Hamile kadınların plazmalarında serbest dolaşan fetal DNA var, bu yüzden bebek için bir profil oluştuyorlar ve bunu babanın DNA'sıyla karşılaştırıyorlar. Kadın sonuçları acele isteyebileceğinizi ve yirmi dört saat gibi kısa bir sürede geri alabileceğinizi söyledi." Nina öne doğru eğildi ve elindeki zarfı tekrar uzattı. "Bunu sana yaptığım için gerçekten üzgünüm, Brock. İstedğim bu değil ve hamileliğini sonlandırmaya kendimi ikna edemedim."

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Sonunda zarfı masanın üzerine koydu ve sessizce kapıya doğru yürüdü. "Kararını en kısa zamanda bana bildirirsen çok memnun olurum. Fazla vaktimiz yok."

"Ne kadar?"

"Bir aydan kısa bir süre sonra doğum yapacağım."

Dairemden dışarı bir adım attı ve durdu. "Oh ve Brock? Bebek... erkek."

BÖLÜM 22

Şubat

Nina'nın arabasına doğru yürümesini, binmesini ve uzaklaşmasını izledim. Arka lambalar bloğun sonunda artık görünmez olduğunda, dikkatim Brock'un dairesinin ikinci kat kapısına döndü ve dışarı çıkmasını bekledim. Geçen her saniye kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu. Çünkü bir dakikaya ihtiyacı varsa, bu şu anlama geliyor olmalıydı...

Güm.

Güm. Güm. Güm.

Başımı salladım.

Belki de sadece işemesi gerekiyordur.

Belki Oak'la uğraşıyordur.

Belki... Belki de bu sabah cezveyi kapatmayı unuttuğumuzu fark etti ve şimdi sürahideki yanmış pislikleri kazımakla meşgul.

Kapıya bakmaya devam ettim, umut kırıntılarına tutunmaya çalışıyordum ama geçen her an nefes almam daha da zorlaşıyordu. Tam on dakika sonra hala Brock'tan bir iz yoktu ve kamyonetin kabinindeki tüm oksijeni tüketmiş gibi hissediyordum. Son bir yudum aldım ve kapıyı açtım. Merdivenlerin başına geldiğimde, bir dağa tırmanmış gibi oflayıp pufluyordum.

Brock'u mutfakta, mutfak sandalyesinin arkasına tutunmuş, aşağıya bakarken buldum. Beni kapıda görünce başını kaldırdı ve ne olduğunu sormama bile gerek kalmadı. Cevap, kalbi kırık yüzünün her yerinde yazılıydı.

"Bu senin, değil mi?" Fısıldadım.

Brock başını salladı. Sesi benimkinden çok daha yüksek değildi. "O da öyle dedi."

"Ona inanıyor musun? Size nafaka ödetmek için yalan söylüyor olabilir mi? Finansal olarak güvende mi? Belki de sadece senden para istiyordur?" Brock bakışlarıma kilitlendi. "Para falan istemiyor. Bebeği bile istemiyor."

Gözlerim büyüdü. "Bebeği istemiyor da ne demek?"

Masanın üzerindeki bir zarfı işaret etti. "İki takım yasal belge getirdi; biri tüm velayetin bana verildiğine dair, diğeri de bebeği istememe ihtimalime karşı evlat edinme belgeleri."

Oh Tanrım. Elimi ağzıma kapattım, kusacakmışım gibi hissediyordum. Para koparmak için bir oyun olsa bile umuda tutunabilirdim. Ama bu -Brock'tan *hiçbir şey* istemiyordu. Yalan söylemek için ne sebebi olabilirdi ki?

"Belki de yanılıyor? Senin olduğunu *düşünüyor* olabilir ama belki de başka biri vardı? Belki de sadece senin olmanı *istiyordur*."

Brock gözlerini kaçırdı. "Sabah test yaptırmaya gideceğim. Zaten laboratuara gitti ve kan örneği verdi. Ama yalan söylediğini sanmıyorum."

"Hayır! Hayır, Brock! Yalan söylüyor olmalı!" Ben bağırdım. "Belki de beleşçi ya da uyuşturucu bağımlısı biriyle ilişkisi vardı ve bebeğin iyi bir babası olsun istiyor. Seninle tanışan herkes her zaman doğru olanı yapacağını bilir. *Harika* bir baba olursun." Gözlerimden yaşlar boşandı. "*Yalan söylüyor! Yalan söylüyor olmalı!*"

Brock koşarak yanıma geldi ve beni kollarıyla sardı. "Özür dilerim. Ben *çok, çok* Üzgünüm, Red."

Boğazımdaki kocaman yumruyu yuttum. "Eğer doğruyu söylüyorsa ne yapacaksın?"

Başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Ertesi gün Brock'u duş almış ve giyinmiş olarak sabahın altısında karanlıkta mutfak masasında otururken buldum.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun? Randevunun saat dokuza kadar olduğunu sanıyordum."

"Değil ama laboratuvar yedide açılıyor. İnternette baktım ve sitede randevusuz gelenleri de kabul ettiklerini gördüm. Oraya erken gitmek istiyorum ki ilk ben gideyim. Sonuçlar genellikle üç gün sürer, ama ben acele için para ödeyeceğim, bu da yirmi dört saate kadar hızlandırır. Sabah yediden itibaren yirmi dört saat, sabah dokuzdan itibaren yirmi dört saatten daha hızlı. Bunun mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istiyorum." Durakladı. "Uçuşunu değiştirip bir gün daha kalabilir misin?"

Başımı salladım. Programımı yeniden düzenlemiş ve sırf burada geçirdiğim zaman için yarına milyonlarca şey sığdırmıştım. Daha fazla kalmamın imkânı yoktu. Ayrıca, sonuçlar geldiğinde, tüm umutlar söndüğünde burada olmak istediğimden emin değildim. "Gelemem. Bankayla çözmem gereken bir kredi görüşmem ve ofiste bir sürü randevum var."

Brock başıyla onayladı. "Hamilelik korkusu yaşadığında çocuk istemediğini söylemiştin. Sence çocuğu olan bir adamla çıkabilir misin?"

Kalbim sıkışmıştı. "Bilmiyorum, Brock."

Çok üzgün, çok kederli görünüyordu. Ama ona karşı dürüst olmalıydım. Başını salladı. "Anlıyorum. En azından öğleden sonraya kadar kalır mısın? Şu laboratuvar gezisini şimdi bitireyim, sonra günü birlikte geçirip daha çok konuşuruz?"

"Bence düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var. Bu kendi başına vermen gereken büyük bir karar, o yüzden bu sabahki uçuşla gitmem daha iyi olur."

Brock başını kaldırdı. "Tek başıma mı? Ama bu seni de etkileyecek." Sonra yüzü düştü. "Hayır, seni etkilemeyecek. Çünkü benim bebeğim olursa burada kalmayı planlamıyorsun."

23. BÖLÜM

Brock

Örnek almayı yeni bitirmiştım. Sinirlerim tepeme çıkmıştı çünkü artık her şey bitmiş, her şey son bulmuş gibiydi. Baba olacağım haberini alma olasılığımın geri dönüşü yoktu. Bildiğim hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayabilirdi.

Kamyonetime döndüm ve başımı koltuğun arkasına yaslayarak oturdum. Her ne kadar bunu kimseyle paylaşmak istemesem de telefonu elime aldım ve Trevor'ı aradım.

Açtı, sesi sersem gibiydi. "Selam dostum. Neden bu kadar erken?"

Kahretsin. Genelde bu saatte hâlâ uyuyordu.

"Başım belada dostum," diye itiraf ettim.

"Sorun ne?" diye sordu, sesi telaşlı geliyordu.

Başımı kaşıdım. "Seni korkuttuğum için üzgünüm. Fiziksel olarak iyiyim. Ama bir şey oldu - büyük ve beklenmedik bir şey."

"Şubat'la ilgili bir şey mi oldu?"

Gözlerimi kapattım. "Tam olarak değil. Ama bu onunla ilişkimizin sonu anlamına gelebilir."

"Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve ona Nina'nın ortaya çıkmasıyla ilgili olanları anlattım.

Trevor da en az benim kadar şaşırmıştı. "Ho-lee bok."

"Evet."

"Sana ulaşmak için neden bu kadar ısrarcı olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor." İç çekti. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Sen de ben de, kardeşim," diye mırıldandım. "Sen de ben de. Kendimi ateşli bir rüyanın ortasındaymışım gibi hissediyorum."

"Keşke bunu senin için ortadan kaldırılabileydim. Axe ve ben de tam seni Şubat'la bu kadar mutlu görmenin ne kadar havalı olduğundan bahsediyorduk. Ve şimdi de bu." Durakladı. "O nasıl başa çıkıyor?"

"Onunla her şeyin bittiğine eminim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Ben laboratuvara gitmeden önce birbirimize veda ettik. Onu havaalanına götürmemi beklemek istemedi ve bunun yerine bir araba çağırdı. İtiraz etmedim çünkü bu lanet testi bir an önce bitirmem gerekiyordu ve muhtemelen bu kâbusun bir saniyesiyle daha uğraşmak zorunda kalmasa daha iyiydi. Onun yerinde olsaydım ben de bu durumu istemezdim."

"Dur bakalım. Bununla başa çıkamayacağını mı *söyledi*, yoksa bunu mu varsayıyorsunuz?"

"Tam olarak öyle demedi. Ama şu anda şokta ve sis dağıldığında bu işle hiçbir ilgisi olmadığını daha da net anlayacak."

"Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

Duraksadım, ona Şubat ayındaki hamilelik korkusundan bahsedip bahsetmemekte kararsızdım. "Bir keresinde eski sevgilisinden hamile kalmış olabileceğini düşünmüştü.

çocuk isteyip istemediğinden emin olmadığını söyledi. Test negatif çıkınca rahatladı. Ve bu *onun* çocuğu bile olmayacaktı. Kendi çocuğunu istediğinden emin olmayan biri neden başkasının çocuğunu büyütmek istesin ki?"

İçini çekti.

Trevor kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir çürütme bulamadıysa, bu muhtemelen artık Şubat ayına geldiğimde mahvolduğumu bildiği anlamına geliyordu.

"Sonuçları ne zaman alacaksın?" diye sordu.

"Yirmi dört saat. Ama bazen nasıl bilirsin *biliyor* musun? Bu bebeğin babası olduğumu zaten biliyorum. Tek mesele bu bilgiyle ne yapacağımı bulmak."

"Belki de bunun olmasının bir sebebi vardır."

"Seni anladığımdan emin değilim..."

"Belki de böyle olması gerekiyordu."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Tamam. *Hâlâ* seni takip etmiyorum."

"Böyle bir kaza olmasaydı çocuk sahibi olmaya karar vereceğinden emin değilim Brock. Belki de bu, istediğini hiç bilmediğin bir şeyi deneyimlemen için bir şanstır?"

"Bu bebeği büyütmek konusunda henüz bir karar vermedim."

"Brock, cidden mi? Seni tanıyorum. Çocuğunu başkasının büyütmesine asla izin vermezsin. *Hepimize* çocuğunmuşuz gibi davranıyorsun ve etraftaki en iyi sözde babasın. Bu yüzden, resmi olarak kararını vermemiş olsan da, ben bunun nasıl olacağını zaten biliyorum."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de bebeği doğuracağımı kabul etmek bir yana, bunun gerçekleştiğini bile kabullenemiyordum.

Gözlerimi ovuşturdum. "Belki bir mucize olur da benden olmaz."

"Bekle... *O* mu?"

"Evet." Yutkundum. "O bir erkek."

Trevor diğer uçta sessizliğe büründü. "Bir oğlan mı?" dedi sonunda.

"Evet..."

"Bir yeğenim mi olacak?" Ses tonundaki heyecanı duyabiliyordum.

Onu bastırmaya çalıştım. "Trev..."

"Özür dilerim. I-"

"Bana duygusal davranma. Henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

"Doğru." Boğazını temizledi. "Evet. Tabii ki. Ama bil *ki*, eğer o bizden biriye, hepimiz sana yardım edeceğiz. Bu küçük adam bir grup kardeş tarafından yetiştirilecek."

Gülmekten kendimi alamadım. "Teoride kulağa hoş geliyor ama gecenin bir yarısı kışını silmek için yanında olmayacaksan, bunun sayılacağından emin değilim."

"Tamam, belki de haklısın. Ama elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Gerekirse bebek bakıcılığı dersleri alırım. Kalp masajı öğrenirim."

"*İşte bu* komik."

"Ciddi olmaya çalışıyorum."

"Bana yardım etmek için bir kadını baştan çıkarma şansın daha yüksek," diye alay ettim.

"Hey, ne işe yararsa." Güldü.

"Her neyse, yardım etmek istemeni takdir ediyorum. Ama bu benim halletmem gereken bir sorun."

"Sonuçları öğrenir öğrenmez bana haber vereceğine söz verir misin?"

"Evet, elbette." İçimi çektim. "Gitmene izin vereceğim. Oak muhtemelen garip davranışlarımdan korkmuştur. İyi olduğundan emin olmak için eve gitmem gerek."

Geri döndüğümde, Şubat'ın hâlâ kanepemde oturduğunu görünce duraksadım. Başını ellerinin arasına almıştı ve kapı açıldığında yerinden sıçradı.

Gözlerim büyüdü. "Gidiyorsun sanıyordum..."

Ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Yanılmışım. Gitmek istememin sebebinin korkmuş olmam olduğunu fark ettim. Ama iyice düşündüğümde, seni terk etmenin hiç de istediğim şey olmadığını anladım."

İçime umut doldu. "Emin misin? Çünkü senin sempatine ihtiyacım yok, Red."

"Bu sempatiyle ilgili değil." Ellerini yanaklarıma doladı. "*Kalbim* kalmak istiyor. Seni bu sonuçları beklerken yalnız bırakamazdım."

Yine o lanet umut sızmaya çalışıyordu, en kötü senaryo gerçekleşirse belki de kaçmayacağına dair bir inanç pırıltısı.

"Hızlandırılmış test için ödeme yaptım. Yani yarına kadar öğrenmiş oluruz."

"Yirmi dört saat de olsa, bir hafta da olsa kalacağım. Bunu tek başına atlatmanı istemiyorum."

Onu kucaklayarak içime çektim ve sıcak varlığının tadını çıkardım. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Önümüzdeki yirmi dört saat dayanılmaz olacaktı. Ama onun burada olması bu bekleyişi atlatmama yardımcı olacaktı. Bununla birlikte, beni en çok yirmi dört saatten *sonra* olacaklar endişelendiriyordu. Birden gardım yükseldi.

"Mesele şu ki, Red, şu anda desteğini takdir etsem de, seninle geçireceğim her zaman, bu bebeğin benim olduğu onaylandığında burada kalmamaya karar verirsen seni bırakmamı daha da zorlaştıracak."

"Henüz gerçekleşmemiş bir şeyle nasıl başa çıkacağımızı ikimiz de bilemeyiz Brock. İkimizin de bu durumu an be an ele almamız gerektiğini hissediyorum." Adım atmaya başladı. "Biraz korkuyor muyum? Tamam... *çok* mu? Evet. Ama şu anda? Cevabımız yok. Sahip *olduğumuz* tek şey birbirimiz ve önümüzde uzanan koca bir gün."

Volta atmasını durdurmak için elimi omzuna koydum ve alnından öptüm. "Kaldığın için teşekkür ederim," dedim.

"Elbette."

Oak odanın diğer ucundan sabırla bizi dinliyor gibiydi. *Tanrım*. Bu sabah onu dışarı çıkarmış mıydım? Hatırlayamadım. İşte bu yüzden kafamın yerinde olmadığını biliyordum.

"Oak'ı dışarı çıkarsam iyi olur," dedim. "Az önce yaptım. Sen gelmeden önce." "Yaptın mı?"

"Evet." Başını salladı. "Gerçekten gitmesi gerekiyordu."

"Gölgesinden ürküp kaçmaya çalışmadı mı?" February başını salladı. "Hayır. Aslında güzel bir yürüyüş yaptık."

"Köpeğime ne yaptığınızı bilmiyorum ama lütfen yapmaya devam edin."

Oak'ın da February'i özleyeceğini fark ettiğimde içimi bir hüzün dalgası daha kapladı. Karamsarlığıma engel olamıyordum.

Bir süre sonra, o ve ben bir süreliğine evden dışarı çıkmaya karar verdik. Şehir merkezine gittik, etrafta dolaştık ve öğle yemeği yedik, gerçi benim pek iştahım yoktu. Bugün gittiğimiz her yerde etrafımız bebeklerle çevriliydi. Ve ne zaman bir bebeğin yanından geçsek, Şubat tepki vermem için bana bakıyordu. Yanaklarım yanıyordu ve ne yapacağımı bilemiyordum. Kararımı ölçmeye mi çalışıyordu?

O anda, ev geliştirme mağazasında kuyrukta sıkışıp kalmıştık. Ve tabii ki, önümüzde bana yapışkan gözlerle bakan bir çocuk vardı.

Sonunda Şubat omzumu dürttü. "Evren bugün kesinlikle bizimle dalga geçiyor, değil mi? Her yerde bebekler ve küçük çocuklar var."

"Sadece ben varım sanıyordum." Dilimi küçük çocuğa doğru uzattım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. "Belki de hep etrafımızdaydılar ama şimdi fark ediyoruz."

Omuz silktili. "Ya da belki de garip bir şekilde evren seni hazırlamaya çalışıyordur..."

Midem bulandı. Evden uzakta geçirdiğim bu zamanın dikkat dağıtıcı olması gerekiyordu. Ama hiçbir şeye dönüşmemişti.

February ve ben eve dönerken kahve içmek için bir kafede durduk. Karşılıklı oturduk, ikimiz de çoğunlukla düşüncelere dalmıştık ki bana baktığını fark ettim.

"Aklında ne var?" diye sordum.

"Şu anda bir *oğlun* olabilir Brock." Başını salladı. "Bir oğul." Her şeyin gerçekliği şimdi mi kafasına dank etmişti?

Başımı salladım ve ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi olacağına karar verdim. "Şunu bilmeni istiyorum ki, eğer bu bebek benimse, onu ben büyüteceğim."

Gözlerini kısarak şaşkın şaşkın baktı. "Elbette. Daha azını beklemezdim."

"Bunun benim kararım olacağını biliyor muydun?"

"Brock..." Gülümsedi. "Sen tanıma zevkine eriştiğim en nazik devsin. Ve bir çocuğa bakabilecek imkânlara sahipsin, neden ondan vazgeçersin ki?"

Başımı salladım. "Çocuğumdan vazgeçmeyi hayal bile edemezdim." "Sen çok büyük bir kalbe sahipsin. Bu yüzden ben..."

Kendini durdurdu ve şimdi o cümleyi nasıl bitirmeyi planladığını asla bilemeyebilirim. Lanet olsun bu boktan duruma.

Şubat uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "En azından sen biliyorsun. Karar vermek zorunda olsaydın bu daha zor olabilirdi."

"Bebek yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmediğim ve hem çalışıp hem de ona nasıl bakacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığı gerçeği var."

"En iyi baba sen olacaksın. Bundan hiç şüphem yok." Kaşlarım kalktı. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Başkalarına -akraba bile olmadığın insanlara- davranışına. Bu küçük adam senin etin ve kanın olacak. Onu ne kadar seveceğini hayal bile edemiyorum."

"Dünyadaki tüm sevgi bir bebek yetiştirmenize yardımcı olamaz," diye karşı çıktım. "Bir dadı tutabilirsin."

Alt dudağımı çiğnedim. "Çocuğuma herhangi birinin bakmasını istemiyorum, Red."

Sırıttı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Gördün mü? Zaten çok korumacısın."

Şakaklarımı ovuşturarak itiraf ettim: "Korkuyorum. Sadece günlük hayatımın ne kadar değişeceği için değil, aynı zamanda sen ve ben sonunda bu işi yürütmeye çalışacağımız konusunda bir anlaşmaya vardığımız için. Şu anda bana ihtiyaç duyduğun şekilde nasıl yanında olabileceğimi bilmiyorum." İnledim. "Her neyse, bunu an be an yaşamak için çok fazla, ha?"

Elimi sıktı. "Sorun değil. Her şeyi hissetmene izin var. İkimiz de öyle. Bu durum için bir oyun kitabı yok."

Evime döndüğümüzde Oak oturma odasının köşesinde uyuyordu.

Birkaç dakika sonra February mutfakta arkamdan geldi, kollarını bana doladı ve yanağını sırtıma koydu.

Yüzümü ona döndüm ve güzel gözlerinin içine baktım. "Ne istiyorsun Brock?"

"Hayatımın tamamlandığını hissettiğim kırk sekiz saat öncesine dönmeye ihtiyacım var." "Keşke bunu sana verebilseydim. Ama şu anda ne yapabilirim?"

Başparmağımı dudaklarına sürttüm. "Senin burada olman her şey demek."

"Daha fazlasını yapmak istiyorum." Uzandı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Bu gece sorunlarını unutmak için beni kullan..."

Vay be. Bunu beklemiyordum. "Bütün bunları unutmam için seni becermemi mi istiyorsun?"

"Bu gece bir şey öğrenmeden önceki son gece. Bunun gerçek olmama ihtimali hâlâ var, çok düşük bir ihtimal olsa bile. Ama gecenin geri kalanında gerçeklikten kaçalım. Sonra yarın her şeyle yüzleşiriz."

Bana ne oldu bilmiyorum ama birkaç saniye içinde stres ve korkudan hatırlayamadığım kadar azgın bir hale gelmiştim. Belki stres insana bunu yapıyordur. Ama aniden ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım oldu.

Şubat'ı yerden kaldırarak yatağıma taşıdım. Ama onu yatırdığım anda, bu gecenin sorumlusunun ben olmadığım anlaşıldı.

Yatağı işaret ederek, "Arkana yaslan," diye emretti.

Dediğini yaptım, o da üzerime tırmanıp üstüme çıktı. Ben orada uzanırken yavaşça kıyafetlerimi çıkardı, sikim bir tahta gibi sertleşmişti. Tek istediğim kendimi onun içine gömmek ve unutmaktı. Bu gece hayatımın muhtemelen sonsuza dek değişmesinden önceki son geceydi. Bunu bir şekilde işaretlemem gerekiyordu ve Şubat'la sevişmekten daha iyi bir yol yoktu. Ne olursa olsun, bu geceyi asla unutmayacaktım.

Soyunmaya başladığında, aletim daha da sertleşti, uyarılmayla damladı ve onun tenini tenime hissetmek için çaresiz kaldım.

Boxerımı indirdiğinde çırılçıplaktı, aletim öne doğru sallanıyor, neredeyse yüzüne tokat atıyordu.

Ağzını sikimin etrafına sardığında ve bana hayatımın en iyi kafasını vermeye başladığında Şubat güldü. Yukarı ve aşağı, boğazının derinliklerine, ara sıra diliyle ucunu daire içine alıyordu. Sıcak ağzının beni becermesinin verdiği zevkten gözlerim doldu.

O geri çekilmeden önce neredeyse boşalıyordum, ani geri çekilişinde sikim ağzında bir patlama sesi çıkardı.

Sonra üzerimde gezinmek için hareket etti ve shaftımın üzerine battı. Taşaklarım kendinden geçerken anlaşılmaz bir ses çıkardım.

"Siktir, Red," diye mırıldandım. "Siktir. Kendini çok iyi hissediyorsun."

February bana binerken kalçalarını salladı, klitorisi her dönüşünde kasıklarına sürtündü.

"Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordun, değil mi?" Tırnaklarımı sırtının alt kısmına geçirerek törpüledim.

Nefes nefese, hızını artırırken başını salladı.

Bir dakika daha dayanamayacaktım. Bana bu şekilde binmesi başa çıkılamayacak kadar iyiydi. Belini kavradım ve onu daha büyük bir güçle sikimin üzerine ittim.

Vücudu titremeye başladığında, bıraktım, içine boşalırken içimden fişkırان sıcak spermler patladı. Kendi orgazmı tamamen yerleşirken zevkle çığlık attı.

Aşağı indikten sonra Oak kapıda havladı. Çığlıklarından sonra February'in yaralanmadığından emin olmak istemiş olmalıydı.

"Her şey yolunda dostum." Kıkırdadım.

Yanımda yatıyordu. "Oak beni çıplak gördüğü için kendimi garip hissetmeliyim."

"Şaka mı yapıyorsun? Ona hayatının en büyük heyecanını yaşattın."

"*Seni* çıplak görmenin onun için daha da büyük bir heyecan olmadığını varsayıyorsun." "Şey, o ve ben bu konuşmayı hiç yapmadık, bu yüzden her şey

mümkün." Bedenimi onunkine doğru çevirdim. "Bunun için teşekkür ederim. Yirmi dakika boyunca kendimi yeniden normal bir erkek gibi hissetmeyi başardım."

"O zevk bana aitti."

O gece, February ve ben birbirimizin kollarında uykuya daldık, Oak bir kez daha yatağımın ayak ucunda bize katıldı. Sadece üçümüz.

Bunu son kez mi yapacaktık?

Ertesi sabah bir telefon beni uyandırdı. Arayanın kimliğine baktığımda kalbim hızla çarpıyordu.

Laboratuvar.

BÖLÜM 24

Şubat

Brock'un telefonuna cevap vermek için kaydırmasını izlerken nefesimi tuttum. "Alo?"

Oda ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü; kalp atışlarımla tüm dünya tarafından duyulabildiğinden oldukça emindim.

"Ben o." Brock dinlerken yere baktı, sonra doğum tarihini ve Sosyal Güvenlik numarasının son dört hanesi olabileceğini düşündüğüm bir şeyler söyledi. Bu arada ben hâlâ nefes almamıştım.

"Tamam, evet. Ben hazırım." Brock'un gözleri yükseldi ve benimkilerle kilitlendi. Bir kadın sesinin birkaç kelime söylediğini duydum ve sonra yüzündeki tüm renk kayboldu. Kusacağımı sandım. Söylenmesine gerek kalmadan sonuçları biliyordum.

Yanağımdan ılık bir gözyaşı süzüldü ve Brock görmeden önce hızla başımı çevirip sildim. Birkaç saniye sonra o kişiye teşekkür etti ve telefonu kapattı.

"Senin bebeğin, değil mi?" Başıyla onayladı.

Kalp kırıklığı kelimesini sayısız kez duymuştum ama bunun gerçek bir fiziksel tanım olduğunu hiç düşünmemiştim. Yine de göğüs kafesimin içinde olup bitenin bu olduğuna yemin edebilirdim. Göğsüm daraldı ve ciğerlerime hava girip çıkması için tüm odağımı kullanmak zorunda kaldım. Sizin tam zıddınız olan bir adamla ilişki kurmaya karar vermek başka bir şeydi - Amerika'nın kırsalında saatlerce uzakta basit bir hayat yaşayan bir adamla. Ama *bu? Bu* nasıl yürüyebilirdi ki? Planladığımız gibi beni ziyarete asla gelemeyecekti. Ne yapacaktı, New York'a giden bir uçakta bebekle mi seyahat edecekti?

Brock yanımdaki yatağa oturdu. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Söylemeye utanıyorum çünkü tamamen bencilce."

Elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Tekrar konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Özür dilerim, Red. Çok üzgünüm."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Birkaç hafta içinde bir bebeğin olacak ve ben burada oturmuş, çocuğunun iyiliğini ve annesi yanında olmadan neler yaşayacağını düşünmek yerine, bunun *beni* ve *bizi* nasıl etkileyeceğini düşünüyorum." Cesaretimi toplayıp Brock'a tekrar baktım. O da benim hissettiğim gibi görünüyordu; öfkeli, kederli ve belki biraz da hastaydı. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ödüm bokuma karıştı. Daha önce hiç bebek bezi bile değiştirmedim ve bir barın üstünde yaşıyorum. Evimin bitmesine daha yıllar var ve... çocuk nerede uyuyacak? Oak ile küvette mi? Ne beşiğim var ne de onu koyacak ekstra bir yatak odam. Peki mamayı nasıl seçiyorsun ve neyle besleyeceğine nasıl karar veriyorsun? *Erkek*. O bir erkek, *kadın* değil."

Brock bir elini saçlarında gezdirdi ve uzun bir süre sessiz kaldı. "Bir işim var, barda *iki* tam zamanlı işim var. Genellikle yemek yemek ve uyumak için evde oluyorum ve hepsi bu. Çocuğumun bir dadı tarafından büyütülmesini istemiyorum. Benim sahip olduğum türden bir hayata sahip olmasını istiyorum, tam zamanlı bir anne ve sürekli kavga eden bir grup kardeşin olduğu ama yine de sevgi dolu bir ev."

Dudağım titredi. Tam zamanlı bir anne mi? Birlikte kalmanın bir yolunu bulsak bile asla öyle biri olamazdım. Ve bir grup kardeş? "Brock, yapamam-"

"Ben..." demek istemedim.

Parmağımı dudaklarına koyarak devam etmesini engelledim. Bunu söylemek istese de istemese de dürüst davranıyordu ve buna saygı duymam gerekiyordu. "Sorun değil. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Babam gittikten sonra annem tam zamanlı çalıştı. Ailemizi tek başına geçindirmek zorundaydı ve terapide öğrendiğim bir şey, bazı sorunlarımın kökeninde ailemin yanımda olmamasının yatıyor olabileceğiydi. Terk edilmekten endişe ediyorum ve insanlara fazla bağlanmaktan korkuyorum. Çocuğunuz hak ettiği her şeye ve daha fazlasına sahip olmalı. Ve sahip olacak. Öyle ya da böyle, onun hiçbir şey istemediğinden, asla yalnız ya da istenmeyen biri gibi hissetmediğinden emin olacaksınız. Çünkü sen böyle bir adamsın, Brock. Çok çalışıyorsun ama daha çok seviyorsun ve değer verdiğin insanlara olan bağlılığın ilham verici. Dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsun. Sende en çok hayran olduğum şeylerden biri de bu."

"Tanrım, Şubat." Brock beni kollarının arasına çekti ve sıkıca kavradı. "Az önce tüm planlarımızı suya düşürdüm ve sen bana moral konuşması yapıyorsun. Bence dünyayı daha iyi bir yer haline getiren kişi sensin."

Uzun bir süre birbirimize sarıldık. İçimde bir şey onu bırakmaktan korkuyordu. Sanki ona bir daha asla sarılamayacakmışım gibi. Brock söylemedi ama sıkı tutuşu bana onun da aynı şekilde hissettiğini düşündürdü.

Sonunda saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırdı. "Zaten bir kez kalışını uzattığını biliyorum ama seni bir gün daha kalmaya ikna etmemin bir yolu var mı? Bunu istemem çok bencilce ama henüz gitmene izin vermeye hazır değilim. Sana burada ihtiyacım var, Şubat."

Başımı salladım. "Programımı yeniden düzenlemek için birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama yarın erkenden uçağa binebilirim."

Brock başını salladı, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Teşekkürler, Red."

Günün geri kalanında evden çıkmadık. Brock kardeşlerini arayarak işte onun yerine bakmalarını istedi, ben de Oliver'dan toplantıları ertelemesine yardım etmesini istedim. Garip bir şekilde, bundan sonra çoğunlukla her şey normalde olduğu gibi devam etti. Brock bize akşam yemeği pişirdi. Kanepede birbirimize sokulduk. İkimiz de bebekten, gelecekte ya da bize ne olacağından bahsetmedik. Muhtemelen inkâr ediyorduk ama günü yıkılmadan geçirebilmemizin tek yolu bu olabilirdi.

Saat sabahın üçünde yataktan kaydım ve eşyalarımı topladım. Brock beni sabah altıdaki uçuşum için havaalanına götürmeyi planlamıştı ama daha gece yarısı uyuyakalmıştık, bu yüzden onu uyandırmak istemedim. Bugün yeterince stresli geçecekti ve onun da uyumaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden nazıkçe alnından öptüm ve bir Uber çağırmadan önce bir not yazmak için mutfığa gittim.

Farlar sokağı aydınlattığında uyuyan devime son bir kez baktım. Yaşanan onca şeyden sonra bile ona bakmak bile beni gülümsetiyordu.

Brock Hawkins'e aşık olmuştum; delicesine, derinden, sıırıslıklam aşık olmuştum. Bu farkındalığın bir şeyleri değiştireceğinden ya da her şeyi daha da kötüleştireceğinden emin değildim ama o kapıdan çıktığımda kalbimin bir parçasını geride bıraktığımı hissettim. Asıl soru şuydu: Orayı ziyaret etmek için bir daha geri gelecek miydim?

BÖLÜM 25

Brock

Şubat'ın notunu beşinci kez elime aldım ve gizli bir anlam aramak için tekrar okudum.

Brock,

Seni uyandırmak istemediğim için havaalanına Uber'le gittim. Yakında konuşuruz.

X

Şubat

P.S. Rahatla ve nefes al. Harika bir baba olacaksın.

Sözcükler nazik olsa da, eksik olanları -biz ve *biz* gibi sözcükleri geçemedim. Ve *yakında konuşmak*, *yakında görüşmekle* aynı şey değildi.

Cep telefonum çaldı ve kalbimde bir umut titreşti. Ama *Nina'nın* yanıp söndüğünü görmek iyimserliğimi çabucak söndürdü. İlk iki çalmada cevap vermemeyi düşündüm, ama ondan kaçabileceğim bir şey değildi, bu yüzden kaydırdım.

"Alo?"

"Selam Brock. Nasılsın?" "Daha iyiyim."

Nina telefonda iç geçirdi. "Dün sonuçların bir kopyasını aldım, sanırım sen de almışsındır."

"Aldım."

"Sana biraz zaman tanımaya çalışıyordum ama eve dönmem gerekiyor. Doktorum hamileliğimin bu son döneminde seyahat etmeme karşı çıktı ve uçağa binerken karnımı saklamak zorunda kaldım çünkü bazı havayollarının otuz altı haftadan sonra uçmanıza izin vermediğini okudum."

Tanrım, bunların hiçbirini düşünmemiştim. Burada doğum yaparsa ne halt edecekti? Geçmişini bilmeyen bir yabancıya mı doğum yaptıracaktı? Hamilelik geçmişi var mıydı ki? Kendisinde ya da bebekte herhangi bir tıbbi sorun var mıydı? Düşünmediğim *çok şey* vardı. "Doğru, evet. Kendine dikkat etmelisin."

"Bu akşam yedide uçağım var. Bugün öğle yemeği için bir araya gelebilir miyiz?"

Yapmak istediğim son şey hamile eski sevgilimle öğle yemeği yemekti ama başka seçeneğim yoktu. Zaman durmayacaktı ki ben de bu saçmalığa alışılabileyim. "Evet, tabii. Clubhouse Grill olur mu?"

"Mükemmel. Öğlene ne dersin?"

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Orada olacağım."

Ben restorana girdiğimde Nina çoktan oturmuştu. Elleri karnının üstünde duruyordu. Karşısındaki sandalyeye oturduğumda gözlerimi ondan alamadım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Çok fazla kurabiye yemiş bir kardan adam gibi." Karnını sıvazladı. "Bu adam şimdiden iki kiloyu geçti. Bunun tek iyi yanı doktorun doğum tarihimi geçirmeme izin vermemesi. Eğer o zamana kadar doğuma girmezsem, ilk gün doğumumu başlatacaklar."

Gönülsüzce gülümsedim. "Üç kilo on üç gram ağırlığındaydım."

Nina da gülümsedi. "Bunun senin hatan olduğunu *biliyordum*. Şu anda omuzlarının büyüklüğünü görmek de ihtiyacım olmayan bir hatırlatmaydı."

İkimiz de sessizleştik. Söylenecek, çözülecek o kadar çok şey vardı ki ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Neyse ki Nina araya girdi.

"Seni acele ettirmek istemem ama ne yapacağına karar verdin mi?"

"Bir yabancıнын çocuğumu almasına izin vermeyeceğim."

Nina'nın omuzları gevşedi ve elini kalbinin üzerine koydu. "Aman Tanrım. Çok rahatladım. Bu bebeğe çok iyi bir baba olacaksın."

"Tüm velayeti ben alacağım ama oğlunuzun hayatında bir şekilde yer almayı düşünür müsünüz? Belki her hafta sonu bir şeyler yaparsın? Onu sana getirebilirim ya da sana burada bir daire bulabilirim. Bir çocuğun anneye ihtiyacı vardır, Nina."

Yüzü düştü ve başını salladı. "Yapamam, Brock. Temiz bir ayrılık yapmalıyım yoksa asla devam edemem."

"Bunu nasıl yapılabiliyorsun?"

"Bu kolay verdiğim bir karar değil. Ne yapmam gerektiğini düşünmek için aylarım oldu ve bu bebek için en iyisinin ne olduğunu uzun uzun düşündüm. Bu size bencilce bir karar gibi görünebilir, ama söz veriyorum öyle değil. Bu küçük çocuktan vazgeçiyorum çünkü onun için en iyisi bu. Bir çocuk

Sadece *doğru olanı yapan* biri tarafından yetiştirilmeli. Onu *isteyen* ve hayatını ebeveynliğe adamaya hazır biri tarafından büyütülmeli. Ben hiç çocuk istemedim Brock. Anne olmayı hiç planlamadım."

Yüzüne kazınmış acıyı görebiliyordum ve böyle suçlayıcı bir ton kullandığım için kendimi bok gibi hissettim. Kararını beğensem de beğenmesem de, kolay bir karar vermiş olamazdı. "Özür dilerim. Çocuk sahibi olmak benim olduğu kadar senin de tercihin. Kararınızı sorgulamamalıydım." Söylediklerimde ciddiymdim ama küçük bir parçam hâlâ umuda tutunuyordu. Belki bebeği gördükten sonra fikri değişirdi. Belki bu fikre ısınır ve birlikte ebeveynlik yapabiliriz. "Tüm velayeti ben alacağım, ama eğer tekrar düşünür ve dahil olmak istersen..."

Nina hüzünle gülümsedi. "Gitmeyeceğim, Brock. Bebek doğar doğmaz İngiltere'ye taşınacağım."

"İngiltere mi?" Boynum geri çekildi. "İngiltere'de ne var?"

"Orada bir pozisyon aldım. Son beş yıldır çalıştığım şirkette ama farklı bir bölüme terfi ettim. Nakliyecileri ve uçuş rezervasyonumu yaptırdım bile. Doğumdan bir hafta sonra ayrılıyorum, eğer tam dönem yaparsam. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var."

Birden eşofmanımın çok dar olduğunu hissettim. Boynumu çektim. Nina ya ne kadar paniklediğimi fark etmedi ya da bunu görmezden gelmek için çok iyi bir iş çıkarıyordu, çünkü çantasından bazı kağıtlar çıkardı ve hemen işe koyuldu.

"Tıbbi geçmişimi, annem, babam ve büyükannemle büyükbabam hakkında bildiğim her şeyi yazdım. Hem büyükbabamda hem de babamda diyabet vardı ve bende de sınırda gebelik diyabeti vardı, bu yüzden muhtemelen bebeğin kan şekereğine dikkat etmelisiniz. Ama bunun dışında ailemdeki hastalıkların çoğu içki ve sigara gibi yaşam tarzı tercihlerinden kaynaklanıyor." Kâğıtları bana doğru kaydırıp ve bir parmağını kaldırdı. "Hazır tıbbi konulardan bahsetmişken, bebeğin sünnnet edilmesini istiyor musun?"

Birkaç kez göz kırptım. "Olması gerekmez mi?"

"Doktor yaptırmanın idrar yolu enfeksiyonu riskini azalttığını ve ayrıca yaşlandığında penis kanseri görülme oranını düşürdüğünü söyledi."

"Penis kanseri mi?"

"Ayrıca, doğumda olmak ister misin? Boston'daki Brigham and Women's Hastanesi'nde doğum yapacağım." Sanki başım dönmüyormuş gibi elimdeki kâğıtları işaret etti. "Bu adres ve doktorumun tüm iletişim bilgileri

bilgiler orada üçüncü sayfada. Ama doğuma girdiğimde seni arayabilirim, eğer gelmeye çalışmayı planlıyorsan."

"Tamam..."

"Ve isimler. Ben hastanedeyken doğum belgesi için bir isme ihtiyacın olacak. Soyadı için Hawkins'i kullanacağını varsayıyorum, ama bir ilk ve orta isme ihtiyacın olacak. Yani, eğer ortanca bir isim istersen. Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Aklınızda herhangi bir isim var mı?"

"Pek sayılmaz."

Gülümsedi. "Büyükbabanın adı Patrick Hawkins'i hep sevmişimdir. Çok sıcak bir çağrışımı var."

Ona iki kafası varmış gibi baktım. Yine de devam etti.

"Son sayfada araba koltuğu, salıncak, bebek telsizi gibi ihtiyaç duyacağınız eşyaların bir listesi var. Bunların çok fazla olduğunu farkındayım, ancak çok fazla zamanımız yok, bu yüzden elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışacağımı düşündüm. Ayrıca bu sayfalardan birine birkaç web sitesi de koydum - bölgede çok iyi değerlendirmeleri olan bir dadı hizmeti ve eğer bu yolu seçerseniz size bir sütanne bulabilecek bir ajans."

Tüm yüzümün kırıştığını hissettim. "Sütanne de ne demek?"

"Anne müsait olmadığında bebeği emzirecek bir kadın."

"Bu... bir şey mi? Neden sadece mamayla beslemiyorsun?"

Nina hüzünle gülümsedi. "Anne sütü bebeği enfeksiyondan korumaya yardımcı olabilecek antikorlar açısından zengindir." Elini çantasına attı ve *What to Expect When You're Expecting* kitabını çıkardı. Kitabın kenarlarında düzinelerce renkli etiket vardı. "Okumak isteyebileceğini düşündüğüm bazı sayfaları da işaretledim. Islak hemşirelerle ilgili bölüm bunlardan biri."

Başım dönmeye başladı ama elimden geldiğince devam ettim. Çoğunlukla Nina'nın söylediklerini tekrarlıyor gibiydim ve bir şeyler yazmak için bir defter ve kalem getirmediğim için zihinsel olarak kendimi kıcımdan tekmeliyordum. En azından fazla konuşmak zorunda kalmadım. Nina yemek boyunca ve sonra sipariş ettiği tiramisu boyunca da gevezelik etti. Garson hesabı getirdiğinde, dışarı çıkıp biraz temiz hava almak için kendimi çaresiz hissettim. Kalkmaya başladım ama Nina iki elini de karnına koydu.

"Uyandı."

"Uyanık mı?"

Başını salladı. "Görünüşe göre babasından aldığı tek şey bebeğin büyüklüğü değil. Çok hareketli bir çocuk. Yuvarlanmayı bırakmasına şaşırdım."

Ben ögle yemeğimi yerken etrafta dolanıyor ve tekmeliyordu." Nina başını kaldırmadan önce yere baktı ve karnını ovuşturdu. "Onu hissetmek ister misin?"

Bu düşünce beni çok korkuttu ama yine de kendimi başımı sallarken buldum. Nina elimi tuttu ve şişmiş karnının sol alt tarafına yerleştirdi. Birkaç saniye sonra bir kıpırtı hissettim, ardından çok belirgin bir dokunuş geldi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sanki küçük adam içeriden kapıyı çalıyor ve dışarı çıkıp çıkamayacağını soruyordu. Hayatımın en gerçeküstü anıydı.

"Bu o mu?"

Nina gülümsedi ve başını salladı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Dehşete düşmüştüm, kafam karışmıştı ve daha milyonlarca duygu vardı ama o anda içimde bir şeyler alevlendi. *İşte benim küçük oğlum.*

BÖLÜM 26

Şubat

İş yerindeki bir toplantının ortasında telefonum çaldı. Bir mesaj bulmak için aşağıya baktım.

Brock: There are way too many nipples to choose from.

Ağzım açık kaldı. *Ne yazıyordu?*

February: I thought men liked nipples.

Brock: The kind that go on bottles, Red. How am I supposed to choose? There are too many different kinds.

February: Ah. You're baby shopping. All alone?

Brock: Yep.

February: Someone send help! LOL

Brock: You're not kidding. I wrote out a list of stuff I needed. But I'm not clear on which brands are best. This shit is confusing as hell.

Koca Brock'un bebek reyonunda şaşkın şaşkın durduğunu hayal ederken sırtıttım. Aç bir kadın onu fark edecek ve her an kurtarmayı teklif edebilirdi. Ondan önce davranacağımı düşündüm.

February: Do you want me to FaceTime you? We can shop together.

Brock: I'd never refuse a chance to see your face. That would be awesome. But aren't you in the middle of your workday?

February: One of the perks of being the boss is that I can take a break whenever the hell I want to. I'll call you in a few.

İş arkadaşlarıma önemli bir telefon görüşmem olduğunu söyledikten sonra -teknik olarak doğrudu- toplantıdan çıkıp ofisime gittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Brock ve ben ilişkimizin durumu hakkında herhangi bir resmi açıklama yapmamış olsak da, ben eve geldiğimden beri her gün konuşuyorduk.

Üç gün önce Meadowbrook'a gittim ve bu küçük sürpriz temas anları için yaşadım. Geleceğimiz belirsiz olsa bile, yine de ona uzaktan elimden geldiğince destek olmak istiyordum. Oğlu dünyaya geldiğinde ne hissedeceğimizi ikimiz de bilmediğimiz için, şimdilik her şeyi günü gününe yaşamak en iyisi gibi görünüyordu.

Telefonu açtım ve yakışıklı yüzü ekranda belirdiğinde midemdeki kelebekler canlandı.

"Selam, Brock."

"Selam güzelim. Nasılsın?"

"İyiym. Sen nasılsın?"

"Şimdi burada olduğun için daha iyiym." Gülümsedi.

Koltuğumda geriye yaslandım ve nefes verdim. "Demek meme uçları, ha? İşte buradan başlıyoruz." Durakladı, yenilmiş görünüyordu. "Onu mamayla beslemeye karar verdim. Bütün bu sütanne olayı beni korkutuyor. Yabancı bir kadının anne sütünü içmesini istemiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Süt için birini işe almayı mı düşünüyordun?"

Omuz silkti. "Bu Nina'nın önerisiydi - bana bir bebek nasıl yapılır rehberi verip kaçmadan önce. Anne sütünün onun için daha iyi olacağını düşündü."

Yanaklarımın ısındığını hissettim, o kadını yumruklama isteğim her saniye artıyordu. "Onu besleyecek kişi kendisi olmayacağı halde bu kadar vicdanlı davranması gerçekten çok hoş."

"Biliyorum." Başını iki yana salladı. "Ne kadar ironik, değil mi?" İç çekti. "Bebeğe onun için en iyi olanı vermediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama bu konuda içgüdülerimi dinlemem gerekiyor."

"Mamada kesinlikle yanlış bir şey yok," diye onu temin ettim. "Ben de mama ile beslendim. İyi oldum, değil mi?"

Çenesini kaşıdı. "Hmm... Şimdi bir kez daha düşünmemi sağladın."

"Hey!" diye kıkırdadım.

"Şaka yapıyorum, Red. Sen mükemmele yakınsın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Boğazımı temizleyip elimdeki işe odaklanmak için kendimi zorlamadan önce gözlerimiz bir an oyalandı.

"Tamam..." Bilgisayarına yazdım. "Meme uçları. Biraz araştırma yapalım." "Seninle oynamaktan hoşlandığım türden bir meme ucu oyunu değil." Göz kırptı.

Biberon önerileri bulmak için hızlıca bazı makaleleri taradım ve mağazada bulabileceği ve sepetine yerleştirebileceği bir marka önerdim.

"Teşekkürler Red," dedi seçimini yaptıktan sonra. "Endişelenecek bir şey daha azaldı."

"Bu senin listendeki sadece bir maddeydi. Önümüzde uzun bir yol var. Sırada ne var?"

"Çocuk bezi. İki markaya indirgedim ama hangi beden olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bence yeni doğan bedeni başlangıç için oldukça güvenli."

"Ama bu *benim* bebeğim. Ya kocaman doğar ve bunun üzerinden atlarsa?" Haklıydı.

"O zaman bir sonraki en büyük bedenden de birkaç paket al. Eninde sonunda onlara ihtiyacın olmayacak değil ya?"

"İyi noktaya değindin."

Brock'un hayatında bugün onunla birlikte bebek alışverişine gidebilecek biri olmalıydı. Ama annesi artık yanında değildi ve kardeşleri de muhtemelen onun kadar çaresizdi. Kendimi koruma ihtiyacına rağmen, bizzat orada olabilmeyi o kadar çok diledim ki.

"Bu liste çok uzun. Bütün günümüzü alır." Alnındaki teri sildi ve ben de devreye girmek zorunda hissettim kendimi. Uzaktan yapabildiğim kadarıyla.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Bunu senin elinden almama izin ver." Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana listeyi gönder. Fotoğrafını çek ve mesaj at. En iyi ürünleri araştıracağım ve sonra her şeyi sipariş edip sana kargolayacağım."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmana izin veremem."

"Neden olmasın? Benim için bir zevk olur. Burada kendimi çaresiz hissediyorum. En azından bunu yapabilirim."

Bir an için gözlerini kaçırdı. "Feb, yapamam-"

"Pazarlık edilemez."

İç çekti, omuzları teslimiyet içinde çöktü. "Peki, teşekkür ederim. Bunu benim için yapmak istemen çok anlamlı."

"O doğmadan önce çok fazla boş günün yok. Git kulübede çalış. Ya da daireyi hazırlamaya başla."

Sessizce başını salladı, sadece bana

bakıyordu. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Bütün bunlar gerçeküstü. Hiçbir şey hakkında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bazen oğlumla tanışacağım için heyecanlanıyorum. Diğer zamanlarda ise

tamamen korkuyorum. Kesinlikle emin olduğum tek şey seni deli gibi özlediğim."

Bu duyguyu bastırmaya çalışsam da kalbim küt küt atmaya başladı. "Ben de seni özlüyorum."

Görüşmemiz bittikten sonra, öğleden sonranın geri kalanını Brock için internetten alışveriş yaparak geçirdim. Bana kredi kartı numarasını vermekte ısrar etti ve ben kullanacağıma söz verene kadar listeyi göndermedi. İhtiyacı olan tüm ana şeyleri sipariş ettiğimden, internetin en iyi markalarından bazılarını seçtiğimden oldukça emindim. Hatta bebek kaşıkları ve silikon önlükler gibi listede olmayan bazı şeyleri de eklemiştim. Bunlara hemen ihtiyacı olmayacaktı, ancak olduğunda bunları satın alma konusunda endişelenmek zorunda kalmamak güzel olacaktı.

Bu karışıma katmadan edemediğim bir şey daha vardı: Brock'un gömleklerinden birini hatırlatan küçük ekose pijamalar.

Günün sonunda ofisten çıkarken halkla ilişkiler müdürümüz Fallon beni durdurdu.

"Hey, Feb. İyi misin?"

Koridorda birlikte yürürken "Elbette," dedim. "Neden olmayayım ki?"

"Toplantıdan aniden çıktın ve bütün öğleden sonra kapın kapalıydı. Sana kahve vermek için uğradığım zaman hariç."

Döner kapıdan çıkarken "Ben iyiyim," diye teminat verdim. "Sadece halletmem gereken bazı kişisel işlerim vardı."

Binanın dışında yüz yüze geldiğimizde şüpheli görünüyordu. "Tamam, madem öyle diyorsun."

Başımı eğdim. "Bana inanmıyor musun?"

Fallon yakınımızda kimsenin olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı ve fısıldadı, "Ofisine daldığımda seni bebek eşyalarına bakarken gördüm. Elinde kahvenle arkada durduğumu fark edince bilgisayarının penceresini kapattın." Sesini daha da alçalttı. "Hamile misin?"

Aman Tanrım. Yanlış bir sonuca varmıştı. "Hayır. Neden hemen bu sonuca vardın?"

"Belli değil mi?"

"Hamile değilim. Bir arkadaşım için alışveriş yapıyordum. Benim bebeğim değil."

Bu kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz *-benim bebeğim* değil- midemin çukurunda hissettim. Gerçeklik bir anda yüzüme çarptı.

*Brock'un bir bebeği
olacaktı. Benim bebeğim
değil.*

Her şeyin kesinliği beni boğmakla tehdit ediyordu.

Beni düşüncelerimden kopardı. "Neler oluyor, Şubat?"

Fallon arkadaşımıydı. Ona güvenebilirdim. İçimdekilerin bir kısmını dökmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden binamızın dışındaki taş çıkıntıya oturduk ve Brock'la olan her şeyi anlattım.

Fallon bana sempatik bir gülümseme sundu. "Bir keresinde bekâr bir baba olan bir adamla çıkmıştım. Oğlu yeni doğmamıştı ama oldukça küçüktü, üç ya da dört yaşlarındaydı."

"Ve?"

Kadının ifadesi donuklaştı. "Mitchell sağlam bir erkek arkadaşı. Güvenilir ve sadıktı. Ama her zaman çocuğunu benden önce düşünmek zorundaydı. Bu da ilişkimizi zora soktu. Çocukları varsa, sen asla önce gelmezsin. Bu işler böyledir. Bazı insanlar bunu sorun etmez. Ben mi? Ben bencil bir insanım. Bir numara olmak istiyorum. O yüzden söylemeye gerek yok, yürümedi."

Yutkundum. "En azından çocuğa fazla bağlanmadan önce bunu anlamışsın."

Başını salladı. "Yine de Mitchell harikaydı."

"Evet," diye mırıldandım. "Benim adamım da harika." *Benim adamım.* Ama artık gerçekten öyle *değildi*, değil mi?

O akşamın ilerleyen saatlerinde evde dinlenmeye çalışıyordum ki telefonumda uluslararası gibi görünen bir numara yandı.

Açtım, gözlerimi kısıtım. "Alo?"

"Şubat, güzelim. Nasılsın?" Güçlü bir İtalyan aksanı vardı.

Arayan Giovanni Vitadinni'ydi, bankanın ihtiyacım olan krediye pek sıcak bakmayabileceğini hissetmeye başladığımdan beri peşinde olduğum potansiyel bir yatırımcıydı.

En iyi arkadaşça sesimi taklit ettim. "Giovanni, sesini duymak çok güzel, ama saat epey geç olmuş olmalı."

"Ben bir uykusuzluk hastasıyım."

"Ah." Güldüm. "Son konuştuğumuz konu hakkında herhangi bir karara vardın mı?"

"Bunu daha fazla tartışmak istiyorum... ama yüz yüze."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"

"Gelecek hafta Milano'ya gel. Benim villamda kalabilirsin. Eşim Francesca seninle tanışmayı çok ister."

Gelecek hafta mı?

Her şeyi bırakıp İtalya'ya uçamazdım. Öte yandan Giovanni şu anda kızdırmak istemediğim biriydi. Beni oraya davet ediyorsa, bu, finansal desteğine gerçekten ihtiyaç duyabileceğim bir zamanda yatırımcı olmayı düşündüğü anlamına geliyordu...

"Programıma bir göz atayım, sonra sana dönerim, sorun olur mu?"

"Bu harika, Bella. Acele etme. Sadece çok fazla zaman olmasın, tamam mı? Seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Anladım. Teşekkür ederim. Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde benden haber alacaksınız."

Telefonu kapattıktan sonra, eğer Milano'ya gidersem bunun Brock'un oğlunun doğacağı zamana denk geleceğini düşündüm. Bebekle tanışmak için seyahat etmek istemez miydim? Brock'a yardım etmek? Bu Brock'un beni orada isteyip istemediğine bağlıydı. Ayrıca, istese bile, uzun bir süre boyunca her gün orada olmayacaksam, onu yönlendirmem Brock'un yararına olmayabilirdi.

Bebek eşyaları için alışveriş yaptığımdan beri kalbim ağrıyordu. Mantıklı yanımda bu işe daha fazla bulaşmamanın en iyisi olduğunu biliyordu. Öte yandan kalbimin büyük bir kısmı farklı düşünmek için yalvarıyordu.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve gelecek hafta İtalya'ya yapacağım olası bir gezi için kendimi motive etmek amacıyla Google'da Milano'nun fotoğraflarını aramaya başladım.

Yüksek moda merkezi... harika yemekler... lanet bir villa?

Tam da ihtiyacın olan şey bu Şubat; uzaklaş ve Brock ile bebekleri unut.

Bırak Brock ne yapması gerekiyorsa onu yapsın çünkü sen yanında olmadan tek başına bir ebeveyn olarak yaşamaya ne kadar çabuk alışırsa o kadar iyi.

Gidebildiğin kadar uzağa git.

Milano'ya yapacağın bu gezi bir nimet olur.

Bilgisayarımda açık olan iki ayrı pencereyi fark ettiğimde bir an gülmek zorunda kaldım. Bunlar şu anda hayatımın iki bölümünü temsil ediyordu. Biri Milan'dı ve kariyerim açısından sonsuz olanaklar sunuyordu. Ya diğeri? Brock için tamamladığım bebek eşyaları siparişi, çıkmaz bir yol olsa bile ona bağlı kalma arzumu temsil ediyordu.

Üçüncü bir pencere açtım ve *sevdikleri erkekler için kariyerlerini geride bırakan kadınlar* hakkında Google'da bilgi aramaya başladım. Kendimi çevrimiçi bir sohbet forumunda buldum. Bir kadın, bekâr bir baba olan erkek arkadaşıyla birlikte olmak için teknoloji sektöründeki işini bırakıp ülkenin öbür ucuna taşındığını yazmıştı. Yazının sonunda basitçe *bana şans dileyin* yazıyordu. Yazının tarihi geçen yıldı.

Pişman mıydı? Yorum bölümüne yazdım: *Herhangi bir gelişme var mı? Nasıl gitti? Hâlâ birlikte misiniz?* Muhtemelen bir yanıt alamayacağımı biliyordum, bu yüzden ekranı kapattım ve akşamıma devam ettim.

Tam yatmaya hazırlanırken Brock'tan bir FaceTime araması geldi.

"Selam," dedim selamlarken.

"Benim için o siparişi verdiğin için sana tekrar teşekkür etmek istedim."

Brock'a onay numaralarını iletmıştim, böylece ne alacağını biliyor ve sevkiyatları takip edebiliyordu.

"Gerçekten benim için bir zevkti," dedim, yatağıma uzandım, karnım önde.

"Daha önce telefonda konuştuğumuzda anlayabildin mi bilmiyorum ama mağazada panik atak geçiriyordum. Ve sen beni kurtardın, Red."

"Bunu gözlerinde görebiliyordum, Brock. Kimse senin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı, neredeyse hiç haber vermeden böylesine büyük bir hayat değişikliğine hazırlanmamalı."

"Bugün bana gerçekten bir can simidi gönderdin. Şantiyeye gidip bir sürü iş yapabildim çünkü o mağazada kaybolmamıştım, korkum yüzünden sakat kalmamıştım, bütün gün basit kararlar vermekten acızdım." Durakladı. "Teşekkür ederim."

"Bana tekrar teşekkür etmene gerek yok. Bunu yapmak istedim. Garip bir şekilde eğlenceliydi. Aramızda ne olursa olsun, bana ihtiyacın olursa ben buradayım."

Yüzünü hüznü kapladı, ama başını salladı, kendini bu hüznünden kurtarmaya çalışıyor gibiydi. "Dairemde bazı şeylerin yerini değiştirdim. Görmek ister misin?"

Yatak başlığına yaslanmak için hareket ettim. "Göster bana." Odayı görebilmem için kamerayı çevirdi.

"Vay canına. Beşik yukarıda mı?"

"Onu bu köşeye koyabileceğimi düşündüm."

Sonra kamera bebeğin uyuyacağı yerin üstündeki duvarı taradı.

Ağzım açık kaldı. "Şu geyik kafasını beşiğinin yanındaki duvardan kaldırın!"

"Ne? Ona göz kulak olacak tüylü bir arkadaşı seveceğini düşündüm." Brock güldü. "Hayır mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Gecenin bir yarısı uyanıp o şeye bakacak ve kâbus gördüğünü sanacak!"

Brock derme çatma çocuk odasını gezmeye devam ederken kıkırdadı. "Bu büroyu nereden buldun?" diye sordum.

"Birkaç yıl önce kendim yaptım. Depoda duruyordu. Küçük şeylerde oldukça kötüyümdür, ama mobilya? Onu ben hallederim."

"Peki ya beşik? Onu sen yapmadın, değil mi?"

Başını salladı. "Satın aldım. İhtiyacım olduğundan emin olduğum ve yardıma ihtiyaç duymadığım tek şeydi. Dün bir araya getirdim." Telefonu yere doğru götürdü. "Şu halıya bak."

Büyük, tüylü bir ayı halısıydı.

"Bir ayı. Mükemmel. Dekorun geri kalanıyla harika uyum sağlıyor." "Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttı.

"Onu tahnitçilikle ve genç ayılarla da tanıştıtabilirim." Kıkırdadım. "Tahmin ettiğimden daha başarılı olmuşsun. İyi iş çıkardın."

"Sipariş ettiğin onca şeyi nasıl kullanacağımı bulmaya çalışırken konuş benimle. Bu mobilyalar benim uzmanlığımın sınırı."

"Her seferinde bir gün. Bir yolunu bulacaksın," diye ona güvence verdim.

Bir an için gözlerimi kapattım. Kendime bir kez daha "her seferinde bir gün" yaşayacağı tüm o günler boyunca orada olamayacağımı hatırlatırken üzüntü üzerime çöktü. Gözlerimi açtığımda aynı hüznün bana geri yansıdığını gördüm.

"Konuş benimle, Brock."

Uzun bir nefes verdi. "Daha heyecanlı olmalıyım. Sanki nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir an iyiyim, sonra tamamen paniklemiş hissediyorum."

"Buna şok denir."

"Evet, belki." Kaşlarını çattı.

"Şu anda belli bir şekilde hissediyor olman, o buraya geldiğinde de öyle hissedeceğin anlamına gelmez. Eminim her şey hayal bile edemeyeceğin bir şekilde yerli yerine oturacaktır."

Brock içini çekti. "Sadece ne yaptığını bilmeyen, üstelik annesi de olmayan koca, korkak bir serseriden daha iyi bir karşılamayı hak ettiğini düşünüyorum."

Göğsüm sıkışmıştı. "Alternatifini düşün, Brock. Onu büyütmek istemediğini söyleseydin ne olurdu? Eminim eninde sonunda sevgi dolu bir yuva bulacaktı ama anne babasından hiçbirine sahip olamayacaktı. Senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı olacak. Ve annesinin yanında olmamasını hiçbir şeyin telafi edemeyeceğini bilsem de, seninle birlikte olmak her iki ebeveyne de sahip olmaktan sonraki en iyi şey. Yeterince büyüdüğünde, babasının olabileceği en iyi baba olmak için her şeyi bırakmış olmasını takdir edecek."

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Her şeyi bırakmak zorunda kaldım, değil mi?" Yutkundu. "Seni kaybettim."

"Beni kaybetmedin. Sen sadece..." Sessizlik havayı doldururken tereddüt ettim ve kendimi kapattığımı hissettim. Bu düşünceyi nasıl bitireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Gitsem iyi olacak. Geç oldu."

"Tamam." Hüzünle gülümsedi. "Bugün için tekrar teşekkürler." "Ne zaman istersen, Brock."

Telefonu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarımı kapatmak için yürüdüm ama e-postalarımın çıkış yapmadan önce bir bildirim fark ettim. Bekâr erkek arkadaşıyla ülkenin öbür ucuna taşınmak için kariyerini bırakan kadından o forumdaki soruma bir yanıt almıştım.

Ama üzerine tıklamaktan çok korkuyordum. Bu yüzden bilgisayarımı kapattım ve yatağa girdim.

Uykuya dalarken, o küçük ekose pijamaların görüntüsü beynime süzüldü. Gülümsedim, hem aşık olmuştum hem de asla olamayacak olanın gerçekliğiyle acı çekiyordum.

Bebek Oduncu.

BÖLÜM 27

Brock

"Bu doğru olamaz." Neredeyse yere kadar s a r k a n bir kumaş parçasını kaldırdım. "Çocuk hemen düşecek."

İşçilerimden biri olan Nick başını kaşıdı. "Bırak da kendim bağlayayım. Bebek askısı kravat gibidir; başkasının üzerindeyken bunu yapmak zordur."

Hippi görünümlü kumaşı vücudumdan çektim ama boynumdaki düğüm yerinden oynamadı. Kurcalamak işe yaramayınca içimi çektim ve sırtımı göstererek döndüm. "Lütfen şu şeyi çıkarmama yardım eder misin? kapalı?"

Ne yazık ki kardeşim Elvin o anda yanıma geldi. Vücuduma bağlanmış bebek taşıma aletine baktı ve yüzüne eğlenceli bir gülümseme yayıldı. *Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.*

Kamyonetinden atladı, koltuk değneklerini aldı ve taksinin kapısını çarparak kapattı. "Burada neler oluyor? Giyinme oyunu mu oynuyoruz, ağabey? Bu şeylerin üç-XL renkte yapıldığını bilmiyordum."

"Git başımdan," diye homurdandım.

Elvin kıkırdadı. "Biliyor musun, sırtına geçirilen bebek taşıyıcıları yapıyorlar. O askı gibi şeylerden çok daha kolay."

Sonunda düğümü çözmüş olan işçime döndüm. "Benimle kafa mı buluyor?"

Nick omuz silkti. "Hayır. Yürüyüş sırt çantalarına benzeyenleri var ama onları önden takıyorsun. Arkadan tutturuyorsun ve bebek göğsünün üzerinde kayıyor."

Gözlerim kısıldı. "O zaman *neden* bu şeyi kullanıyorsun ki? Vücudunun etrafına delikli bir battaniye bağlayıp bir çocuğu tutmasını beklemek gibi bir şey bu."

"Bu kenevirden yapılmıştır ve çevre için iyidir." Başımı salladım. "Seni kovmalıyım."

Elvin gülümsedi ve kamyonetine doğru ilerledi. "Gitmeye hazır mısın, Brock? Linda'ya bu akşam yemeğe yetişeceğime söz verdim. Çalışıyordum."

son birkaç gündür."

"Nereye
gidecektim?"

"Çatı kaplama malzemelerini seçmek için benimle geleceğini söylemiştin. Linda oturma odasındaki sızıntıyı kapattığım mavi muşambadan pek memnun değil. Geceleri rüzgârlı olduğunda muşamba dalgalanıyor ve onu uyandırıyor."

"Kahretsin." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Unutmuşum. İşle ve barla o kadar meşguldüm ki, tüm bu bebek meselesini çözmeye çalışmaktan bahsetmiyorum bile, aklımdan çıkmış olmalı."

"Unutkanlık çocuk doğduktan sonra daha da kötüleşiyor."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Tam da duymak istediğim şeydi." Nick'e döndüm. "Tim'le birlikte kütük yığınının geri kalanını bensiz öğretmeyi bitirebilir misiniz?"

Başını salladı. "Halledeceğiz patron."

"Teşekkürler." Kamyonuma doğru başımı salladım ve kardeşimle konuştum. "Muhtemelen kamyonunun ağırlık sınırını aşacağız. Çatı kiremitleri ağırdır. O yüzden benimkini alalım. Zaten her zaman kasanın yarısı kişisel eşyalarla dolu oluyor."

"Bekle biraz. Bir gün çocuklar evin ve garajın her santimetrekaresini ele geçirdiğinde sen de en değerli eşyalarını orada tutuyor olacaksın."

Çocuklar. Çoğul olarak. Bırakın birden fazlasını, bir tanesine bile dayanabileceğimden emin değildim. Ama çenemi kapalı tuttum ve Elvin'le birlikte kamyonetime bindik. Sullivan Çatı Malzemeleri arabayla yirmi dakika uzaklıktaydı.

"Bebeğin gelişi hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu. "Geçen gün seni gördüğümde biraz daha sakın görünüyorsun."

Elvin'e bir göz attım. "Daha iyi saklıyor olmalıyım. Bunu mankafa kardeşlerimizden biriyle paylaşırsan kışına tekneyi basarım ama ödüm kopuyor. Her şeyi berbat edecekmişim gibi hissediyorum. Yine de bir yanım çocuğumla tanışacağım için heyecanlanmaya başladı. Sanırım son birkaç gündür bu fikre biraz ısındım."

"Nina bombayı patlatmalı sadece on gün mü oldu? Baba olma fikrine şimdiden alışmış olman güzel. Ve işleri berbat edeceksin. Ebeveyn olarak hepimiz yaparız. Sonuçta hala insanız. Batırmak temelde iş tanımının bir parçasıdır. Baba olmak IKEA'dan mobilya monte etmeye benzer. Çoğu zaman elinizde kalan parçalar olur, bazen de tersten birleştirirsiniz. Ama hey, çocuk yine de iyi olacak. Muhtemelen."

Başımı salladım. "Cesaretlendirici sözlerin için teşekkürler."

"Sorun değil." Elvin'in telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, ekranı kontrol etti ve ceketinin içine geri soktu. "İyi olacaksın."

İçimi çektim. "Bir gün bir aileye sahip olmayı düşündüğümde hayal ettiğim gibi değil."

"Ben de kendimi Angelina Jolie ile Kayıp Şehir Kitezh'de yaşarken hayal etmiştim."

Sırıttım. "Çocukluğumuzdaki Angelina Jolie takıntını tamamen unutmuşum. Ona bir aşk mektubu yazıp *Tomb Raider*'daki Lara Croft olarak çizdiğin o korkunç resimle birlikte postaladığın zamanı hatırlıyor musun? Kılıç elinde koca bir sik varmış gibi görünüyordu?"

"Sen neden bahsediyorsun? Bundan hiç bahsetmemiştin."

Gülümsedim. "Annem ve ben sen yokken kığımızla güldük. Sana milyonlarca kez cevap yazıp yazmadığını sorduğumu nereden çıkardın?"

Elvin başını salladı. "Tam bir pisliksin."

"Hepinizin boş hayalleri vardı. Fritz atıştırma lıkları inceleyen bir YouTuber olmak istiyordu."

"Trevor da aktör olmak istiyordu. Seçmeler için birkaç video çekmesi gerektiğine onu ikna ettiğimizi ve Maddox'la birlikte onun için bir senaryo yazdığınızı hatırlıyor musunuz? Bir cinayete tanık olmuş gibi davranması ve panik içinde polisleri araması gerekiyordu. Ama Madd gerçekten dokuz-bir-bir'i aradı ve polisler ışıklar ve sirenler çalarak geldiler."

"Annem çok kızmıştı." Gülümsedim. "Özellikle de cinayet öncesi kavga sahnesini çekerken sehpayı kırdığımız için."

Elvin kıkırdadı. "Sanırım hiçbirimiz çocukken kurduğumuz hayalleri tam olarak yaşayamıyoruz. Büyüdüğünüzde ne olmak istiyordunuz? Hatırlamıyorum."

Yola baktım, gerçekten göremiyordum. İyi ki buralar genellikle boştu ve gözüm kapalı sürebilirdim. "Kütük kulübeler inşa etmek istiyordum."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Üç yaşındayken büyükbabam bana bir dizi Lincoln kütüğü vermişti. Dört yaşına geldiğimde bahçede dallardan bir şeyler inşa ediyordum."

"Sanırım bazı hayaller gerçek oluyor."

İşimle ilgili tek bir şikâyetim bile yoktu. Aslında hayatım söz konusu olduğunda şikâyet edecek pek bir şeyim yoktu. Gündüzlerimi sevdiğim işi yaparak, gecelerimi de güzel kadınlarla arkadaşlık ederek ya da

barımda yerel adamlarla takılıyordum. Basit ama mutlu bir hayattı. En azından paltosuz bir kızıl saçlı hayatıma girene kadar öyleydi. Şubat ayı çocukken hayallerimin bir parçası olmayabilirdi ama bugünlerde onsuz bir hayat düşünemiyordum.

"Hayaller değişebilir," dedim.

Elvin bana doğru baktı ve gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Ne düşündüğümü anlaması için tek gereken buydu.

"Sence sen ve February işleri nasıl yürüteceğinizi bulabilir misiniz?"

Kaşlarımı çattım. "Her şeyi çözmüştük. Bebek adımları atacaktık, Hafta sonları dönüşümlü olarak birbirimizi ziyaret edeceğiz. Ama bir çocukla New York'a nasıl gideceğim? Bebek askısıyla on saatlik yolu nasıl gideceksin?"

Kardeşim kıs kıs güldü. "Yapamazsın, göt herif. Onu bir bebek taşıyıcısına koyar ve arka koltuğa bağlarsın."

"Bebek taşıyıcısı mı? Araba koltuğu mu demek istiyorsun?" "Hayır, bebek taşıyıcısından bahsediyorum."

"Ne fark eder ki?"

"İkisi de aynı sayılır ama bebekler ana kucağında, yürümeye başlayan çocuklar ise araba koltuğunda taşınır. Bir çocuğun oturduğu tipe geçmesi için belli bir boyutta olması gerekir. Sanırım 30 kilo ve 30 inç ya da onun gibi bir şey."

"Tanrı aşkına, ben bebek taşıyıcısı almadım. Araba koltuğu aldım." "Çatı malzemeleri satan yerin bir blok aşağısında bir Target var. Oradan alabiliriz."

İstersen dur ve bir tane al."

"İhtiyacım olan başka neyim yok ki? Bir bebeğe nasıl bakılacağı hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Rahatla." Kardeşim omzumu okşadı. "Herkes ilk çocuğunu hastaneden eve getirdiğinde böyle hisseder. Hazırlanmak için dokuz ay ya da dokuz gün geçirmiş olmanız fark etmez. Her zaman hazırlıksız hissadersin. Ama iyi olacaksın."

Kendimi çözülyormuş gibi hissediyordum. "Barda ya da işte yerime bakacak kimsem yok, kalp masajı dersi almam ve kundak yapmayı öğrenmem gerekiyor - bu ne demekse artık - ve bebek bezi değiştirmekle ilgili bir düzine YouTube videosu izledim ama *yine de* markete gittiğimde ne tür bir bez alacağımı bulamadım. Zamanım tükeniyormuş gibi hissediyorum ve artık neye öncelik vereceğimi bile bilmiyorum."

"Çocuk," dedi Elvin dikkatle. "Hayatınızın geri kalanında öncelik vereceğiniz şey budur. O bebek kollarına girdiğinde, vereceğin kararlar

aslında daha kolay hale gelir, çünkü onu güvende ve mutlu tutmaktan başka hiçbir şey önemli görünmez. Ebeveyn olmak, çocuğunuzun her şeyden üstün olduğu anlamına gelir. Gemi batarsa kurtaracağınız kişi odur. Sadece bir kişilik yemek için yeterli paranız varsa, aç kalırsınız." Kardeşim kıs kıs güldü. "Yorgun olduğu için haftalarca geri çevrildikten sonra kadınının içine dalmak üzereyken o bebek ağlıyor- çocukla ilgileniyorsun ve horlayan bir eşe geri dönüyorsun ve ertesi gün duşta mastürbasyon yapıyorsun. *Tekrar söylüyorum.* O çocuk geldiği andan itibaren öncelikleri belirler."

"Son kısım kişisel bir deneyim gibi görünüyor..."

"Hiçbir fikrin yok kardeşim."

Birkaç dakika sonra çatı kaplama mağazasının önünde durduk. Elvin emniyet kemerini çözdü ama kapı koluna uzanmadı. "Dinle, bu şubat için deli olduğunu biliyorum. Yine de, işin özü şu ki, onu istediğin kadar sevebilirsin, ama işlerin yürümesi için senden daha fazla eğilmesi gerekecek. O bebeği o kadar çok sevmesi gerekecek ki onu da bir öncelik haline getirecek."

Kendimi her zamankinden daha sönük hissediyordum. Şubat çocuk bile *istemiyordu*, kırılmadan önce ne kadar eğilmesini bekleyebilirdim ki?

Bir saat sonra, telefonum çaldığında bir tondan fazla çatı kiremidiyle neredeyse şantiyeme dönmek üzereydik. Numarayı tanıımıyordum ama alan kodunu *biliyordum-Boston*. Ön panelimdeki panele uzanıp hoparlörden cevap vermek için düğmeye bastığımda nabzım hızlandı.

"Alo?"

"Selam, Brock. Ben Nina."

"Her şey yolunda mı? Doğum sancısı mı çekiyorsun?"

"Hayır. Doğum sancısı çekmiyorum. Bebek ve ben iyiyiz ama hastanedeyim."

Kahretsin. "Ne oldu?"

"Biraz kanamam vardı, ben de kontrol için doktora gittim. Ultrason yaptı ve plasenta previa olduğu ortaya çıktı."

"Neymiş o?"

"Plasentanın rahim içinde düşük olması ve rahim ağzı açıklığını kısmen veya tamamen kapatması durumu. Bebek iyi ama bu, vajinal doğum yaparsam şiddetli kanama riski altında olduğum anlamına geliyor."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Aman Tanrım. Bunun için sana ilaç verebilirler mi ya da bir şekilde düzeltebilirler mi?"

"Hayır, ama bazen kendi kendine düzelir. Rahim genişledikçe plasentayı doğal olarak yukarı itebilir. Eğer düzelmezse, muhtemelen sezaryene ihtiyacım olacak. Ama beni bir ya da iki gün hastanede tutacaklar, her şeyi gözlemlemek ve kanamaya dikkat etmek için."

"Kahretsin, çok üzuldüm. Yanında biri var mı?"

"Kız kardeşim Kelly beni bıraktı. İşe gitmesi gerekti. Ama ben iyiyim. Beni yatak istirahatine aldılar, bu da beni perişan ediyor, bu yüzden zaten çok iyi bir arkadaş değilim."

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldım. "Tamam. Yapabileceğim bir şey var mı?" "Hayır. Sadece seni bilgilendirmek istedim."

"Pekâlâ. Sanırım yarın beni arayıp işlerin nasıl gittiğini haber verirsin?"

"Ararım."

"Teşekkürler. Kendine iyi bak, Nina."

I itilmiş ve düğme üzerinde ve dash için bağlantıyı kesmek ve keçe her zamankinden daha fazla bunalmıştı. "Ya bebeğe bir şey olursa?"

Elvin başını çevirdi. "Böyle düşünemezsin. O doğru yerde. İyi bir bakım görecekt."

"Linda'da plasenta previa var mıydı?"

Elvin başını salladı.

"Boston'a gitmeli miyim?"

"Eğer orada olman gerektiğini hissediyorsan, gitmelisin."

"Eve bir bebek getirmeye hazırlanmak için burada yapmam gereken çok şey var." "İçgüdüleriniz size ne diyorsa onu yapmalısınız. Ama sana söz verebilirim ki

Bebekler için aldığımız şeylere aslında ihtiyaçları yok. Bebek bezi, mama ve birkaç kıyafete ihtiyacınız var. Büyükannemiz beşik bile almazdı. Sadece şifonyer çekmecesini temizler ve bebeği güvende olması için oraya koyardı."

Saçımı çektim. "Lanet olsun. Biz de beşik almak için hiç durmadık. Ama sanırım bana bir tane lazım. Çekmece kullanmayacağım."

"Derin bir nefes al, Brock. Boynundaki damar şişmeye başladı. Senin için bir tane getireyim."

"Ya kanama tekrar başlarsa ve sezaryen yaparlarsa ve ben oraya gidemezsem? Ya hiç uçak yoksa?"

Elvin ileriye işaret etti. "Yavaşla. Çıkışımızı kaçırmak üzeresin."

Şantiyem otoyoldan sadece birkaç blok ötedeydi, bu yüzden kenara çektiğimde başım hâlâ dönüyordu.

"Bu gece için kamyonları değiştirmek ister misin?" diye sordu kardeşim. "Yani yükü benim evime getirmek zorunda değilsin? Yeterince işin var zaten."

"Sorun değil. Sadece çocukların burada ne yaptığını kontrol edeceğim ve sonra eve dönerken senin evinde durup yükünü boşaltmana yardım edeceğim."

Başını salladı. "Teşekkürler. Biraz daha konuşmak istersen soğuk bir biram var. Zaten önce birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacın varmış gibi hissediyorum."

Kardeşim haksız sayılmazdı, gerçi kafamı toparlamak için birkaç dakikadan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sorun şu ki, zamanım yoktu. Asıl yapmak istediğim February'i aramak ve Nina'nın hastanede olmasıyla nasıl başa çıkmam gerektiği konusunda onunla konuşmaktı. Ama bu konuyu onun üzerine yıkmamanın adil olduğundan emin değildim. Hâlâ benimle konuştuğu için şanslıydım.

Birkaç saat sonra, kardeşimle bir bira içtikten sonra bile ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden onu aradım.

Hâlâ ofiste olduğunu görmeme rağmen Şubat ilk çalışta açtı. "Hey, sen. Bir dakika bekleyebilir misin?"

"Evet, tabii."

Telefonu yüzünden uzaklaştırdı ama hâlâ konuştuğunu duyabiliyordum. "Geç saate kadar kaldığın için teşekkür ederim Oliver." Güldü. "Ve o iplik tedarikçisini boğmadığımdan emin olduğun için."

Oliver'ın sesi mesafeliydi. "Sorun değil patron hanım. Antonio *köfte* yaptı, sen de bana bir iyilik yaptın. Her yaptığında, güzel bir somun ekmek yapmaktan bir yanlış karar uzakta gibi hissediyorum. Bu gece çok geç kalma."

"Kalmayacağım." Şubat güldü. "Tekrar teşekkürler."

Ofis kapısının kapanma sesini dinledim ve sonra güzel, gülümseyen yüzü geri döndü. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil."

Yüzü düştü. "Sorun nedir?"

Ben de normal davranmaya çalışarak yarı yarıya iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum. "Bir sorun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yüzünün her yerinde yazıyor. Çenen gergin ve alnında küçük kırışıklıklar var. Neler oluyor?"

İçimi çektim. "Seni bu saçmalıklarla aradığım için özür dilerim. Ama bazı şeyleri nasıl halletmem gerektiği konusunda fikrini almak istedim."

"Bebekle ilgili her şey yolunda mı?"

Bugün erken saatlerde Nina'dan aldığım telefonu anlattım ve plasenta previa hakkında internette okuduğum bazı şeyleri söyledim.

Başını iki yana salladı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Bebek ve anne için pek çok şey ters gidebilir. Fetal distres - plasentadan geçen kan akışının bozulması nedeniyle bebek oksijensiz kalabilir. Plasenta akreta spektrumu - plasentanın rahim duvarına çok derinden yapışması ve doğum sırasında kanamaya neden olması. Maternal şok, plasenta abrupsiyonu. Bu hiç iyi değil."

"Pekala, madem tavsiye almak için aradınız, o zaman ilk söyleyeceğim şey Google MD'nizi emekli etmeniz gerektiğidir. Sorularınız ve endişeleriniz varsa, bilgilerinizi ilk elden almalısınız. Belki de Nina'ya doktorla konuşup konuşamayacağınızı sorun, böylece endişelerinizi tartışabilirsiniz. Google sizi sadece korkutacaktır. İnanın bana, bir keresinde kendimi boynumun arkasındaki bir sivilcenin tümör olduğuna inandırmıştım çünkü internette araştırma yapmak için çok fazla zaman harcadım. Doktoru görmeye gittiğimde, hangi kemoterapiye ihtiyacım olduğuna dair artıları ve eksileri çoktan tartmıştım."

İçimi çektim. "Haklısın. Nina pek endişeli görünmüyordu. Kendimi gereksiz yere telaşlandırıyorum."

"Önemsediğimiz zaman endişeleniriz."

Bir süre sessiz kaldım. "Sence oraya gitmeli miyim? Boston'a mı? Bir şey olursa ya da doğum sancısı çekerse diye orada mı olmalıyım?"

Şubat ayı o kadar uzun süre sessiz kalınca ekranın donduğunu sandım. Sonunda hüznle gülümsedi. "Dürüst olacağım, birlikte olduğun kadın olarak, eski sevgilinin yanında oturman fikrinden nefret ediyorum. Ama doğruyla yanlış ayırt edebilen biri olarak, bebeğin için en doğru şeyin gidip onunla birlikte olmak olduğunu düşünüyorum. Ayrıca içinin rahat etmesinin tek yolu da bu."

İçimi çektim. "Bu hafta seni görmeye gelmem gerekiyordu. Bebek doğduktan sonraki haftalarda oraya ne kadar sık gidebileceğimi bilmiyorum."

"Aslında eve döndüğümde seni arayıp Milano'ya gitmem gerektiğini söyleyecektim, yani her halükarda işe yarıyor. Sana bahsettiğim potansiyel yatırımcı - İtalya'daki deri tedarikinin yarısına sahip olan kişi - yüz yüze konuşmak istiyor."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

Başını salladı. "Yönetim kurulumu ele geçiren risk sermayedarlarıyla asla yatağa girmemeliydim. İşim hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

Ama Giovanni ilgileniyorsa, bence çok daha iyi bir ortak olur. Onu yıllardır tanırım. Zeki biridir. Ondan bir iki şey öğrenebilirim."

"Milanolu Giovanni, ha? Kulağa erkek model gibi geliyor. Umarım tek ilgilendiği şey yatırım yapmaktır."

Şubat gülümsedi. "Mutlu bir evliliği var ve beni kendisi ve karısıyla birlikte villasında kalmaya davet etti."

Muhtemelen bir uçağa atlayıp çocuğumu taşıyan kadını ziyarete gideceğimi düşünürsek, bu yorumu yaparken çok cesurdum. Ama adamın evli olduğunu duymak yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Boston'a gitmeye karar verirsem seni hayal kırıklığına uğratmayacağım için rahatladım. Ama seni özlüyorum Red."

Yüzü yumuşadı. "Ben de seni özlüyorum."

Birkaç dakika sonra temizlik ekibi February'in ofisinin kapısını çaldı. "Gitsem iyi olacak, onlar da işlerini yapsınlar."

"Geç oldu. Uber'e bin, o berbat metroya değil." Kadın gözlerini devirdi. "Peki, Oduncu."

"Teşekkür ederim."

"İtalya için ayarlamalarımı henüz yapmadım ama muhtemelen yarın ya da ertesi akşam bir gece uçuşu yapacağım. Zamana alışmak için uçakta uyumayı severim. Ama Boston'daki doktorlarla konuştuktan sonra beni ara."

Hâlâ gideceğimden yüzde yüz emin değildim ama Şubat bunu zaten biliyordu. Bu beni gülümsetti. "Arayacağım."

Bana bir öpücük verdi. "Yakında görüşürüz." Panik üzerine çöktü. "Şubat, bekle!" "Sorun nedir?"

"Ben sadece... Konuşmam gereken şey yutulması zor olsa bile yanımda olduğun için teşekkür etmek istiyorum."

"Elbette. Seni önemsiyorum. Sana daha önce de söyledim ama tekrar duymanı istiyorum. Aramızda ne olursa olsun, bana güvenebilmeni istiyorum."

Aramızda ne olursa olsun lafı çok acıtmıştı ama onu suçlayamazdım. "Teşekkürler, Red. Eve sağ salım git."

Kameraya göz kırptı. "Night, DILF."

BÖLÜM 28

Şubat

Giovanni'nin uşağı yanımda belirdi. "Bir limoncello daha?"

Elimi uzattım. "Hayır, teşekkür ederim. Muhtemelen bir tanesinde durmalıyım." Giovanni'nin eşi Francesca ile otururken etrafımızı yemyeşil bir alan sarmıştı,

Milano'daki saray gibi villalarının arka bahçesinde. Masamız bir bahçenin ortasıydı. Fesleğen, biberiye ve kekik karışımı aromatik otlardan derin bir nefes aldım.

Milano çok romantikti. Hayatımın koşulları göz önüne alındığında, bu hem ironik hem de üzücüydü. Burada olmaktan gerçekten keyif alamayacak kadar dikkatim dağınıktı, aklım sürekli Brock'ta dolaşıyor, göğsüm kemirici bir ağrıyla doluyordu. Ne kadar dikkatimi dağıtmaya çalışsam da, Brock'un hayatının her an değişmek üzere olduğu bilgisi beni tüketiyordu. Bunun bizim için ne anlama geldiği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Oğlu doğduktan sonra aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyebileceğini hayal etmek zordu ama Brock'suz bir dünya düşünemiyordum.

İki gündür ondan haber alamıyordum ve hayal gücüm çılgına dönmüştü. Oğlu doğmuş muydu? Bebek iyi miydi? Doğumla ilgili bir şey mi olmuştu? Nina hızlı davranıp oğullarını büyütme konusunda fikrini değiştirecek miydi? Brock Nina'nın doğumuna tanık olduktan sonra bir şekilde ona karşı yeniden bir şeyler hissedecek miydi?

Haber vermemesi garipti, bu yüzden *bir şeyler* olduğunu varsaydım.

Francesca düşüncelerimi böldü. "Her şey yolunda mı?"

Kocasından yaklaşık on yaş daha gençti; uzun boylu, uzun siyah saçlı ve kalın, manikürlü kaşları vardı. Giovanni bir iş toplantısı olduğu için bize katılmamıştı. İlk tam günümü karısını tanıyarak geçirmemi istediğini söylemişti. Sorusu ruh halimin ne kadar şeffaf olduğunu fark etmemi sağladı.

Sorusunu yanıtlamaya hazırlanırken ağzım gergin bir gülümsemeye dönüştü. İyi miydim? İlk içgüdüm yalan söylemekti. Ama bu noktada, kendimi

Neredeyse patlamak üzereydim, bu yüzden gerçeği söylemeye karar verdim.

"Hayır. Aslında her şey yolunda değil Francesca. Duygusal yükümü güzel evinize getirdiğim için çok özür dilerim." Gözlerim acıdı ama ağlamamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Olamaz." Kaşlarını çatı, gerçekten endişeli görünüyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Bunun için hazır olduğundan emin değilim." Hüzünle güldüm. "Bunun bir erkekle ilgisi var mı?"

"Temel olarak... ama bu karmaşık. Bu-"

"Güvenin bana. Hepsini duydum. Hepsi bekar olan bir grup yakın kız arkadaşım var ve onların hayatlarında yaşanan dramı görmelisin. Beni şaşırtacak hiçbir şey yok."

"Erkek arkadaşımın başka bir kadından bebeği olacak," diye ağzımdan kaçırdım.

Francesca parmaklarını şıklattı. "Giorgio! Biraz daha limoncello, lütfen. Şubat'ın ne dediği umurumda değil. Bir taneye daha *ihtiyacı var*."

İçimi çektim. Muhtemelen haklıydı. Acılarımda boğulmak bu günü atlatmak için tek umudumdu. Neyse ki Giovanni ile yarına kadar resmi bir iş için buluşmayacaktım.

Giorgio bana bir içki daha doldururken, Brock'un durumunu açıklamaya başladım.

"Madem endişeleniyorsun, neden onu aramadın?" Francesca sordu. "Onunla konuşmak seni çok daha iyi hissettirecektir."

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. "Sanırım... Bölmek istemem."

Başını eğdi. "Ama seni düşündüğün kadar önemsiyorsa, ne olursa olsun sesini duymak hoşuna gitmez mi?"

Bu muhtemelen doğruydı. Gerçekte, kendi korkum beni onunla iletişime geçmekten alıkoymuştu.

"Sanırım sadece gerçeği öğrenmekten korkuyorum. Doğum gerçekleşmediği sürece her şey normalmiş gibi davranabilirim."

"Eğer melankoli senin normalinse, senin için üzülüyorum. *Şu anda* yaşadıklarınız pek normal görünmüyor. Haksız mıyım?"

Başımı salladım ve onayladım.

"Sorunlarınla arana bir okyanus koyabilirsin ama hepsi hâlâ burada, değil mi?" Durakladı. "Umarım sormamda bir sakınca yoktur ama bu adamı seviyorsan ve onu düşünmeden edemiyorsan Milano'da ne işin var?"

"Giovanni benimle burada buluşmak istedi."

"Gerçekten bu yüzden mi geldin?" Başını eğdi. "Kocama uygun bir zaman olmadığını söyleyebilirdin. O da anlayışla karşıladı."

"Kaçtığımдан oldukça eminim," diye mırıldandım. Sempatik bir şekilde başını salladı. "Evet."

Francesca'yı severdim. İçimdeki gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmuştu ve biri bana seslenmese, sessizlik içinde daha da acı çekebilirdim.

İçkimden bir yudum aldım. "Eğer burada olursam, aramıza mesafe koyar ve onu görme seçeneğini ortadan kaldırır. Bununla yüzleşmek zorunda kalmam."

"Biliyor musun, Giovanni ile evlendiğimde onun da iki çocuğu vardı." "Bunu fark ettiğimi sanmıyorum."

Giovanni'nin iki oğlu olduğunu biliyordum ama annelerinin Francesca olduğunu sanıyordum.

"Ve gördün mü?" Gülümsedi. "Her şey yoluna girdi. Onlara kendi çocuklarım gibi bakıyorum. Ve anneleri gibi çatlaklarım da yok." Göz kırptı.

Ama iki durum pek de aynı değildi.

"Bu durumda öz anne diye bir şey olmayacak. Brock'la birlikte olmak çocuğun hayatındaki tek anne figürü olacağım anlamına geliyor. Ve bu muazzam bir sorumluluk. Onunla birlikte olmak aynı zamanda işime, kariyerime daha az zaman ayırmam anlamına da gelir." Bir an paniğe kapılınca nefes verdim. "Potansiyel bir ortağın eşiyle bu konuşmayı yaptığım için muhtemelen kafamı muayene ettirmeliyim."

Masanın öbür ucuna uzandı. "Merak etme. Bu konuşma aramızda kalacak. Konuştuğumuz her şeyin kesinlikle işle bir ilgisi yok."

Nabzım sakinleşti. "Teşekkür ederim. Sağduyunuzu takdir ediyorum." Yine de ben gittikten sonra kocasına her şeyi anlatmamasını hayal bile edemiyordum.

"Yani hem Brock'un çocuğuyla ilişki kurmanın *hem* de kariyer yapmanın zor olacağını mı düşünüyorsun?" diye meydan okudu.

"Benim hayatım New York'ta. Onunki ise taşrada, Maine'de." Gözlerimi taştan bir bahçe heykeline diktim. "Ve çocuğa ihtiyacı olanı verebileceğimden emin değilim. Brock ve bebeği her şeyi hak ediyor."

Francesca daha fazla tavsiye vermek yerine parmaklarını tekrar şıklattı ve Giorgio'nun geri dönüp bana biraz daha limoncello doldurmasını istedi. *Bu sonuncusu olmalı*, dedim kendi kendime.

Yemek bittikten sonra Francesca odama giderken beni yalnız bıraktı. Ama çabucak huzursuzlandım. Biraz kafam güzel olsa da, kafamı dağıtmak için bu muhteşem şehirde bir yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Dışarıdayken Duomo di Milano katedralinin ve lüks mağazaların bulunduğu güzel bir alışveriş merkezinin önünden geçtim. Bir kez daha, hayatımın en güzel zamanlarını geçiriyor olmam gerekirken nasıl da başka bir şeymiş gibi hissettiğimi düşündüm.

Birkaç blok ötede, gözlerim İngilizce *Psişik Okumalar* yazan bir tabelaya takıldı. Etrafındaki diğer binalara göre daha köhne görünen küçük bir binanın önündeydi. İngilizce tabeladan dolayı, bu medyumun çoğunlukla saf turistlere hizmet verip vermediğini merak ettim.

Ama kaybedecek bir şeyim yoktu - ya da belki limoncello benim için buna karar vermişti

-Mekâna girdiğimde uzun, siyah örgülü bir kadının telefonunda gezindiğini gördüm. Sırtı bana dönüktü ve köpek videoları izlediğini görebiliyordum. Puglara benziyorlardı.

"Alo?" dedim. Dedim.

Döndü, telefonunu yere bıraktı ve bana şöyle bir baktı. "Merhaba."

Boğazımı temizledim. "Fal baktırmak ister miyim?"

Kadın başını salladı, sonra ayağa kalktı ve koltuğuna dönmeden önce kartımdan elli dolarlık ücreti çekti.

"Ben Luna," dedi. "Ya siz?" "Şubat."

Kaşlarını kaldırdı. "Adın bu mu?"

"Evet," diye cevap verdim, sinirlenerek. Adımı sorgulayan her kişi için beş sentim olsaydı...

Başını salladı ve karşısına oturmamı işaret etti. Luna gözlerini kapatırken ellerimi ellerinin arasına aldı. Kalbim daha hızlı atıyordu. Böyle şeylere inandığımdan bile emin değildim ama yine de söyleyeceklerini beklemek kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Sonra ellerimi bıraktı. "Hayatında büyük bir değişim olacağını hissediyorum." Dudaklarımı yalayarak, "Ne tür bir değişim?" diye sordum.

"Bana hem yaşamın hem de ölümün sembolleri gösteriliyor. Ama bunu nasıl yorumlayacağımdan emin değilim."

İçimi bir korku kapladı. "Bu kulağa iyi gelmiyor."

Luna çenesini kaşıdı. "İnsanları okurken bu tür bir kafa karışıklığı yaşadığım çok sık olmuyor." Bir an için gözlerini kapattı. "Ölüm sembolü gerçek anlamda ölüme bir gönderme olabilir ya da sadece bir

hayatınızın belirli bir kısmı. Aynı şey yaşam için de geçerlidir. Yeni bir hayat, mecazi anlamda yeniden doğuş ya da gerçek anlamda hayatın başlangıcı olabilir."

Kelimenin *tam anlamıyla* hiçbir cevap almadan korkutulmak için para ödemiştim. Heyecanım hızla tükeniyordu.

Bana hiçbir şey söylemeyen, kafa karıştırıcı, karışık mesajlarla geçen bir on dakikadan sonra oradan defolup gitmeye karar verdim. Ayağa kalktım ve neredeyse kaçacaktım. Ben çıkarken kapının zilleri çalıyordu.

Caddeye geri döndüğümde, yaklaşan ölümümünden korkarak karşıya geçerken paranoyakça iki tarafa da defalarca baktım. Bir bisiklet vızıldayarak geçti, neredeyse bana çarpıyordu. Yarın Giovanni ile oturup ortaklığımızı konuşacaktım. Toplantımıza hiç gidemezsem ne yazık olurdu. Aklıma Brock'un yüzü geldi. *Bebeğiyle hiç tanışamazsam ne yazık olur. Brock'u bir daha göremezsem.* Geri uçmak zorundaydım. Ya uçak düşerse?

Arnavut kaldırımlı sokaklarda yürürken, endişemin Brock'la konuşmadan çok uzun süre geçirmiş olmamla ilgili olduğunu biliyordum. Şimdi de stres kaynaklı paranoyaya dönüşmüştü.

Sonunda dayanamadım ve Brock'un kardeşi Trevor'ı arayıp bilgi alıp almadığını sormaya karar verdim. Bu, doğumun ortasında olması ihtimaline karşı Brock'u rahatsız etmemek için yaptığım bir uzlaşmaydı.

Cevap verdikten sonra boğazımı temizledim. "Selam, Trevor. Şubat ayındayız." "Şubat... her şey yolunda mı?"

"Evet. Ben, uh..." Başımı salladım. "Özür dilerim. Telefonumda numaran vardı. Brock'un keçiyle ilgili meme gönderdiği zamandan beri."

"Ah, evet. Komikti." Kıkırdadı. "Peki, sana nasıl yardımcı olabilirim, Süslü Pantolon?"

Bu beni gülümsetti. Normalin bir benzeriydi ya da eskiden normal olanın. Beni tekrar sahip olmak için her şeyimi verebileceğim günlere geri götürdü: Brock'un oturma odasında ateşin başında geceler, yanımızda Oak.

"Brock'tan haber alıp almadığınızı merak ediyordum. Malum sebeplerden dolayı onu rahatsız etmek istemedim."

"Boston'a gitti. Ama o zamandan beri ondan haber almadım."

Boston'da. Uzun bir nefes aldım. "Anlıyorum."

"Ona mesaj atmamı ister misin? Ne olduğunu öğren-"

"Hayır," diye ısrar ettim. "Lütfen yapma. Sadece bir şey bilip bilmediğinizi öğrenmek istedim. Ondan haber almayı bekleyeceğim. Onu rahatsız etmek istemem."

"Emin misin? Zaten ona mesaj atacaktım."

"Hayır!" Tekrarladım.

Gerçeği bilmek istemeyen içimdeki inkârcı bu konuşmayı ele geçirmişti.

Trevor iç çekti. "Ne olursa olsun kardeşimin senden haber almak isteyeceğini biliyorum. Neden onu aramıyorsun?"

Bu sorunun pek çok cevabı vardı.

Çünkü gerçeklerle yüzleşmek istemiyorum.

Çünkü sesinden bebek sahibi olmanın onu bir şekilde değiştirdiğini duymaktan korkuyorum.

Çünkü oğlunu başka bir kadının doğurduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım. Çünkü bu gerçekleştiğinde, aramızdaki her şey gerçekten bitebilir.

"Arayabilirim... bir noktada," dedim.

Uzun bir sessizlik anından sonra, "Korkman normal" diye ekledi.

Yutkundum. "Sanırım bunu saklamakta pek iyi değilim, ha?"

"Kardeşimin bunu iyi idare etmeni beklediğini sanmıyorum. Kesinlikle onun üstesinden geldiğinden daha iyi değil." Trevor güldü. "Ne halt ettiğini bilmiyor. Bunu izlemek ilginç olacak."

"İzlemekten fazlasını yapsan iyi olur. Yardımına ihtiyacı olacak."

"Körün köre yol göstermesi gibi olacak o zaman." Kıkırdadı. "Ama evet, ona bebek bakıcılığı dersleri falan alacağımı söyledim zaten."

"Bu sana kadınlar arasında puan kazandırır."

"Öyle mi dersin? Belki ateşli bir bekâr anne bulabilirim?" Sesi ciddileşti. "Bak, Şubat, Brock şu anda üzgün olmanı istemez. Sana çok değer verdiğini biliyorum. Ve ben sadece... tüm bu olanlar için gerçekten üzgünüm." Durakladı. "Brock çok iyi bir kardeş oldu. Mutluluğu hak ediyor. Ve sen onu mutlu ediyorsun. Keşke her şeye sahip olabilseydi. Ama neden artık burada kalamayacağını da anlayabiliyorum. Kimse bunun için seni suçlayamaz."

Duygularım beni tüketirken boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yükseldi, en çok da suçluluk ve üzüntü.

"Tüm bunlar... Eğer içinde dayanma gücü varsa, kardeşimin sana neler yapabileceğini göstermesine izin verirsen, belki de sonunda işler o kadar da kötü gitmeyecektir. Sadece sana ihtiyacın olan ilgiyi göstermesi biraz zaman alabilir."

Bu konuşma beklediğimden biraz daha derinleşmişti. Ama açık sözlülüğü için minnettardım. "Gitsem iyi olacak," dedim ona. "Telefonuma cevap verdiğin ve konuştuğumuz için çok teşekkür ederim. Tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım, Trevor."

"Bir şey duyarsam seni ararım, tamam mı?"

"Bu harika olur. Minnettar olurum." "Sorun değil. Kendine iyi bak, February."

"Sana da."

Telefonu kapattıktan sonra bir şekilde kendimi tekrar medyumun önünde buldum. *Bu* nasıl oldu? Etrafıma bakındım ve eve doğru yürüdüğümü sanırken bir daire çizerek başladığım yere geldiğimi fark ettim.

Harika. Şimdi aklını tamamen kaybettin.

Sanırım son zamanlardaki hayatım buydu. Tam Brock'u aşma yolunda ilerlediğimi ya da en azından gerçeği kabul ettiğimi düşündüğümde, her şeyi yeniden sorgulayarak en başa dönüyordum.

Yine burada olduğum gerçeğini içeri girip Luna'ya beni korkuttuğu için ağzımın payını vermek için bir işaret olarak aldım.

Ama içeri girer girmez gözlerini kocaman açarak bana doğru koştu. "Geri döndüğüne çok sevindim!"

"Neden?"

"Daha fazla açıklama aldım. Semboller daha çok doğumla ilgiliydi, ölümle değil. Gerçek bir doğum olmasa bile, hayatında *kesinlikle* bir yeniden doğuş gerçekleşiyor." Eğildi. "Hamile olma ihtimalin var mı?"

Düşünmek için duraksadığımda yeni regl olduğumu fark ettim. "Hayır. Kesinlikle öyle bir şey söz konusu değil." Şu olay örgüsüne bakar mısınız? Düşüncesi bile tüylerimi ürpertti. "Ufukta hamilelik görünmüyor. Size söyleyebileceğim tek şey bu." *En azından benimki değil.* Şimdi medyumun Brock'un bebeğiyle ilgili bir şeyler sezmiş olmasından endişeleniyordum. Başka bir şey bilmek istemediğime karar verdim ve o bana başka bir bilgi vermeden çıktım.

Telefonumu çıkarıp bu kez navigasyon uygulamasını açtım, böylece nereye gittiğimi biliyordum. Bu sefer yol tarifini kontrol altına almıştım ama yürümeye başladığımda, duygularımı yönetme yeteneğimin son parçasını da kaybettiğim için gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Ve bugün ilk kez Brock'u aramam *gerektiğini* biliyordum. Bu daha fazla bekleyemezdi.

Villaya döndüğümde, kaldığım muhteşem misafir odasının mahremiyetinden ona FaceTimed yaptım.

Cevap vermesini beklerken kalbim küt küt atıyordu.

Güzel adamım ekranda belirðiğinde, gördüğüm manzara neredeyse beni benden alıyordu.

Çünkü yalnız değildi. Kucağında battaniyeye sarılmış bir bebek vardı.

BÖLÜM 29

Şubat

Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazımdaki yumruyu yuttum. "Aman Tanrım. O burada..."

Brock yüzünde huşu ile bebeğine baktı. Kalbim sıkışmıştı.

"Öyle. Ve zavallı küçük adam tıpkı babasına benziyor."

Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim. "Ne şanslı bir çocuk. Onu biraz yukarı kaldırabilir misin ya da daha iyi görebilmem için telefonun yerini değiştirebilir misin?"

"Elbette." Brock bebeği kucağına aldı ve tatlı yüzünü görebilmem için kamerayı çevirdi. Babam ikisinin birbirine benzediğini söylerken şaka yapmıyordu. Çok da küçük olmayan çocuğun güzel bronz bir teni ve yeşil gözleri vardı. Babasının kalın, kara kaşlarına ve düz burnuna da sahipti.

"O gerçekten senin mini-me'in. O kesinlikle muhteşem, Brock.

Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Telefonu tekrar yüzüne doğru çevirdi ama bebeğin hâlâ ona baktığını görebiliyordum. "Henüz aramadığım için özür dilerim. İki gün fırtınalı geçti ve ilk kez oturuyorum."

"Ne zaman doğdu?"

"Yaklaşık iki saat önce. İki kilo sekiz ons."

"Vay canına. Sadece iki saat önce mi? Ne kadar da büyük bir bebek. Seni bırakmamı ister misin? Senden haber alamadığım için işlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

Brock esnedi. "Hayır. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi, sesini duymak."

"Uzun bir doğum muydu?"

Başını salladı. "Yirmi saat."

"Nina iyi mi? Plasenta previa falan?"

"İyi. Yorgun olduğuna eminim. Ancak sorun son dakikada kendiliğinden çözüldü. Dün sabah uçtum ve uçaktan indiğimde Nina'dan suyunun geldiğini ve doğumun başladığını bildiren bir mesaj aldım.

başladı. Sezaryen yapmak zorunda kalacaklarını düşünüyorlardı ama sonogram yaptıklarında pozisyonun değiştiğini gördüler."

"Oh, bu harika."

Başını iki yana salladı. "Kadınların neden doğum yapmak için yaratıldığını şimdi anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Çünkü erkekler bu bokla başa çıkamazdı. Doğum berbat bir şey."

"Doğum odasında Nina'yla birlikte miydin?"

"Evet. O benden daha iyiydi."

Kıskanmış mıydım? Belki biraz. Ama bu onun başka bir kadınla birlikte olmasından çok, böylesine muazzam ve güzel bir şeyi başka biriyle yaşamış olmasıyla ilgiliydi. Bunu onunla birlikte yaşayanın *ben olmamam* beni üzüyordu. Ama bu benim sorunumdu, bu yüzden en iyi mutlu yüz ifademi takındım.

"Her şey yoluna girdiği için çok rahatladım. Bir isim seçtin mi?"

Brock bebeğe baktı. "Patrick. Büyükbabamın adı. Maine'de konuşmak için buluştuğumuzda Nina önermişti. İlk içgüdüm onun bulduğu bir ismi kabul etmemekti. Ama sonra bu küçük adamın yüzünü gördüm. Bana benziyor ve ben de babama benziyorum. Ona başka bir isim koymamın imkânı yoktu."

"Patrick Hawkins," dedim. "Hoşuma gitti. Bence birine hayatında önemli olan bir kişinin adını vermek, ona her zaman yanında taşıyacağı bir tarih parçası vermek gibi. Ona Ekim adını vermekten kesinlikle daha iyi."

Brock kıkırdadı. "İtiraf etmeliyim ki, ilk tanıştığımızda adının biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi sana yakışıyor."

"Tuhaf *olduğum* için mi?"

"Hayır, çünkü sen özelsin ve buna uygun bir ismin olmalı."

Sıcaklık göğsümü doldurdu. Bir sonraki soruyu sormadan önce kendime bir süre bunun tadını çıkarma izni verdim. "Nina bebek konusunu yeniden düşündü mü? Onu görmek bir şekilde dahil olmak istemesine neden olur mu diye merak ettim. Çocuğunu bir daha asla görmeyeceğini *söylemek*, bunu gerçekten yapmaktan daha kolay olmalı."

Brock kaşlarını çattı. "Ne yazık ki hayır. Doğumdan birkaç dakika sonra ona veda etti ve onu bir daha görmek istemiyor."

"Vay canına. Tanrım. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hemen temiz bir ayrılık yapmazsa bunun çok zor olacağını söyledi. Ama her yıl ona bir mektup gönderip göndermeyeceğimi sordu."

Doğum günü, nasıl olduğunu ona bildirmek için."

Üzüntü üzerime çöktü. *Bu güzel bebeğin bir annesi olmayacaktı.*

Brock boğazını temizledi. "Hemşireler bana hasta olmadığım halde tüm günümü bebekle geçirebileceğim küçük bir oda ayarladılar. Muhtemelen iki gün burada kalacak, o yüzden bir blok ötede bir otel ayırttım. Bir haftalığına ayırttım, çünkü onunla daha rahat edene kadar onu uçağa bindirmek istemiyorum."

"Kardeşlerinden herhangi biri orada mı ya da sana eşlik etmek için geliyor mu?"

Brock başını salladı. "Elvin ve Trev teklif etti ama onlara gelmemelerini söyledim. Gerçi Elvin benim döneceğim gün uçakla gelip benimle yolculuk yapmak için ısrar etti. Ona bunun gerekli olmadığını söyledim ama yine de yapacak. Eşi Linda da döneceğim hafta için hazırladığı bir yemek menüsü var ve günde iki kez uğrayıp bizi kontrol edecek."

"Görünüşe göre her şeyi halletmişsiniz." *Bensiz.*

Brock'un odasına bir hemşire gelene kadar bir süre konuştuk. "Merhaba Bay Hawkins. Muhtemelen bez kontrolü yapmalıyız. Yardım ister misiniz?"

"Uh... Bunu kendi başıma yapmaya çalışmalıyım. Ama burada kalmanızın bir sakıncası yoksa, bu harika olur. İlk kez bez değiştireceğim."

"Elbette. Sorun değil."

Brock'un dikkati bana kaydı. "Seni geri aramamı ister misin?"

Gülümsedim. "Ve ilk bez değiştirme fiyaskosunu kaçırayım mı? Hiç şansın yok. Kamerayı kur ki izleyebileyim."

Gülümsedi ve başını salladı ama kamerayı portatif plastik beşikten birkaç metre uzağa kurdu, böylece odanın tamamını görebilecektim.

Başlamadan önce boynunu önce sağa sonra sola uzattı ve derin bir nefes aldı. Hemşire arka planda kalarak omzunun üzerinden ona bakıyordu. Birkaç dakika oyalandıktan sonra Brock ona döndü. "Nasıldım?"

"İlk seferin olduğunu asla bilemezdim."

Alnını sildi. "Terden belli olmuyor muydu?" Kız sıcak bir şekilde gülümsedi. "Harika gidiyorsun baba."

"Yalan söylüyor olsan bile teşekkürler." Brock elini bebeğin bacaklarında gezdirdi. "Gerçekten çok sıcak. Battaniyeyi biraz kaldırayım mı?"

"Sıkıca sarılmayı severler ama bu küçük odadaki ısı oldukça boğucu. Belki tekrar takmadan önce birkaç dakika kapalı bırakabilirsiniz, ben de sıcaklığı düşürüp düşüremeyeceğimizi öğrenmek için bina bakımını arayacağım."

"Tamam, teşekkür ederim."

Hemşire gitti ve Brock telefonu açmadan önce bebeği tekrar kucağına aldı.

"Oooh," dedim. "Artık kundakta olmadığına göre, bir tur atabilir miyim?" Brock'un kaşları çatıldı. "Bir tur mu?"

"Evet, bebeklerin el ve ayak parmaklarına bayılırım. Onları görmek istiyorum."

Bana küçük Patrick'in ellerini ve ayaklarını göstermek için yakınlaştırdı. Dokuz buçuk kiloluk bir bebek için pek tombul görünmüyordu. Kolları ve bacakları uzun ve sırk gibiydi. Babası gibi büyük bir çocuk olacağından şüpheleniyordum. "O mükemmel, Brock. Kesinlikle çok güzel."

"Öyle, değil mi?" Brock bebeğe baktı ve şefkatle yanağını okşadı. Bebek ona gülümsüyor gibiydi, gerçi bunun henüz mümkün olduğundan emin değildim. "Az önce bunu gördün mü?" diye sordu.

Yumurtalıklarımın patlamak üzere olduğunu düşünürsek, kesinlikle gördüm. "Babasını şimdiden seviyor."

Brock iç çekti. "*Baba*. Buna alışmak biraz zaman alacak."

Birkaç dakika daha konuştuk ama baba-oğul arasındaki bu önemli bağ kurma zamanını tekeline almak istemedim. "Git Patrick'le geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Müsait olduğunda beni ara."

"Tamam."

"Tekrar tebrikler. Harika bir baba olacaksın."

Ertesi gün melankoli başladı. Brock'un hayatında benim parçası olmadığım yeni bir sayfa açıldığı için üzgündüm. Ama aynı zamanda bunun bir parçası olmaktan da korkuyordum. Anne olmaya hazır değildim, olacağımdan da emin değildim. Ve uzun vadeli olmadığım sürece onların hayatında yer almak adil değildi.

Bu sabah Giovanni ile görüşmem vardı, bu da hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Risk sermayedarlarıyla yaptığım ilk toplantıların aksine, bugünkü konuşmamız tamamen rakamlarla ilgili değildi. Giovanni'nin gerçek bir vizyonu vardı ve yatırım getirisine odaklanmak yerine uzun vadeli hedefler hakkında konuştuk. Ve işleri tamamladığımızda Giovanni bana yatırım yapacağını söyledi. Onun çok daha iyi bir iş ortağı olacağına ikna olmuşum, ancak henüz resmi bir ret cevabı almamıştım.

Bankaya henüz kredi başvurusunda bulunmadım ve nihayetinde ilk tercihim hala tüm mülkiyeti kendim geri almak olacak.

"Düşünmek için bir hafta kadar ara versem sorun olur mu? Şu anda kafamda çok şey var."

"Elbette. Her şeyi enine boyuna düşünmeyen bir ortak istemem." Giovanni ayağa kalktı ve gülümsedi. "Amerika'ya dönmek için acele etmeniz mi gerekiyor, yoksa güzel Milano'nun bazı yerlerini görmenizi sağlayabilir miyim? Eşim sizi el yapımı ürünlerin satıldığı en sevdiği dükkânlara götürmeyi çok ister. Ben de size deri üretim tesisimizi gezdirmekten mutluluk duyarım. Belki de günü en sevdiğimiz üreticide bir şarap tadımı ile sonlandırabiliriz?"

İçimden gelen tepki reddetmek oldu. Eve dönmem gerekiyordu. Ne de olsa Brock'un yeni bir bebeği olmuştu. Ama sonra Brock'u görmeye gitmeyeceğim aklıma geldi. En azından kendimi onlara adayabileceğime emin olana kadar. Onun yerine gülümsemeye zorladım kendimi. "Elbette, neden olmasın?"

BÖLÜM 30

Brock

"Yüce Tanrım." Bebeği ileri geri salladım ama bu ağlamasını durdurmadı. Sırtımdan boncuk boncuk ter damlıyordu ve yanımda oturan yolcuların gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Sağımda oturan kadına baktım. "Özür dilerim."

Bana saçma bir gülümseme verdi ve dergisinin bir sonraki sayfasına geçti. Kalkıştan önce ondan kardeşimle yer değiştirmesini istemeliydim. Elvin iki sıra arkada oturuyordu ve şu anda onun deneyiminden faydalanabiliyordum. Patrick'in sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uçağa bindiğimizde iyiydi ve pistteyken uyuyakalmıştı ama havalanır havalanmaz ağlamaya başladı. Kızarmış yüzüne baktım ve biraz daha salladım. "Şşşt... Sorun yok, küçük dostum. Her şey yoluna girecek."

Birkaç dakika sonra uçuş irtifasına çıktık ve kaptan kabinde hareket etmekte serbest olduğumuzu anons etti. Kalkıp Elvin'i görmek için geri dönmeyi düşündüm ama ya türbülansa girersek ve bebek ellerimden düşerse? Hayır, hayır... Oturduğum yerde kalmalı ve kemerimi bağlamalıyım.

Ama *Tanrı'ya şükür*, birkaç dakika sonra kardeşim koridorda yanımda belirdi. "Çocuğun ciğerleri sağlammış."

İçimi çektim. "Nesi var bilmiyorum. Yola çıkana kadar iyiydi. Biberonu vermeye çalıştım ama bir kez emdi, sonra da ağzının kenarından mama damladı."

"Onu bana ver. Bir de ben deneyeyim."

Başımı sertçe salladım. "Asla olmaz. Bu güvenli değil. Ya türbülansa girersek?"

Elvin eğlenmiş görünüyordu ama ben kesinlikle eğlenmemiştim. Yanımda oturan kadına doğru eğildi. "Affedersiniz. Benimle yer değiştirebilir misiniz? İki sıra geride, sizin gibi pencere kenarında oturuyorum."

Kadın kemerini yeterince hızlı açamadı. Koltuğun altından çantasını kaptı ve neredeyse on dördüncü sıraya koştu. Elvin yanına park etti ve ellerini bebeğe doğru uzattı.

"Önce kemerini bağla," diye tersledim.

Kardeşim başını sallayarak emniyet kemerine uzandı. "Aman Tanrım. Çocuğu süngerle sarmayacaksın, değil mi?"

Bir klik sesinden sonra ellerini tekrar uzattı. "E Amca'yı ziyarete gel, dostum." Patrick'i ona uzattım ve Elvin birkaç kez ileri geri salladı. Büyük bir şaşkınlıkla bebek ağlamayı kesti. "Ciddi misin? Ne yapıyordum ben? yanlış mı yapıyorsun?"

Güldü. "Belki de senden yayılan stresi hissetmiştir. Bebekler ebeveynlerinin duygusal ipuçlarına karşı hassas olma eğilimindedir. Hareketlerinden ve vücut dilinden kaygılarını anlarlar."

"O zaman hapı yuttum çünkü ilk gün stresli olmadığımı hayal bile edemiyorum.

-Bilmiyorum, hayatının on sekiz yılı mı?"

"Muhtemelen kalkıştan sonra kulaklarında basınç hissettiği için ağlamaya başladı. Emziğin var mı?"

"Var. Ama biberonu denedim ve istemedi."

"Bazen emmek isterler ama içmek istemezler. Onu bana ver."

Kağıt havluya sardığım kauçuk emziği uzattım ve bir dakika içinde Patrick uykuya daldı.

"Ayrıca sıcak da," diye belirtti kardeşim. "Burası çok sıcak ve senin vücut ısını battaniyesinin üzerinden hâlâ hissedebiliyorum. Onu açacağım ve uyurken bir dakika nefes almasına izin vereceğim."

"Uh... belki de yapmamalısın-"

Ama artık çok geçti. Elvin "kundağımın" ilk katmanını sıyırdı ve kaşları havaya kalktı. "Dalga mı geçiyorsun, kardeşim? *Koli bandı* mı?"

Aptal kundağı hemşirelerin yaptığı gibi kapalı tutmayı başaramamıştım, bu yüzden Patrick'le birlikte sokağın aşağısındaki hırdavatçıya gittik ve kundağı kapalı tutmak için katları birbirine bantladım. "Yapabildiğimin en iyisi buydu. Ve çocuğumun yanında küfür etme."

"İndiğimizde sana nasıl kundaklanacağını göstereceğim."

Derin bir nefes aldım. "Bana nasıl baba olunacağını gösterebilir misin? Çünkü hiçbir fikrim yok."

Elvin gülümsedi. "Harika olacaksın. Her şeyi bilmiyor olabilirsin ama bu işi yapmanın bir yolunu buldun, değil mi?"

"Her şeyi berbat edeceğim diye ödüm kopuyor."

"Öyle diyorsun. Ben de sana bunun kesin olduğunu söyledim. Ama ikiniz de bunu atlatacaksınız. Ben çocuklarımda çok hata yaptım. Ethan iki haftalıkken gecenin bir yarısı çığlık atarak uyandı. Bir kahraman olmaya ve değişiklik olsun diye kalkmaya karar verdim ama *gerçekten* uyanmam biraz zaman aldı. Ethan toz mama içiyordu, ben de mutfağa gidip ona bir biberon hazırladım. Ama ben mamayı yedirirken mızızlanmayı kesmedi. Meğer protein tozunu karıştırmışım, o yüzden Kas Sütü içiyormuş. Bir başka sefer, yeni bir koşu arabası almıştık. Bardak tutucu, şok emiciler, telefonunuzu takabileceğiniz bir yer gibi her şeyi vardı. Her neyse, en büyük maceracı olmaya ve bebeği Sizemore Gölü çevresindeki doğa parkuruna götürmeye karar verdim. Yürürken önümdeki patikadan bir sincap geçti ve Ethan ile kürklü adamın birlikte fotoğrafını çekebileceğimi düşündüm. Sincabın peşinden ormanlık alana doğru koşmaya başladım. Güçlü lastikleri ve amortisörleri olan bir koşu arabasıydı, bu yüzden off-road için tasarlandığını düşündüm. Ama yüz metre sonra bir kayaya çarptım ve bebek arabası öne doğru savruldu. Lanet olası şeyin içine bağlanmış olan Ethan, bir şekilde kaskı olmayan bir topun içinden fırlatılmış gibi dışarı uçtu. Neyse ki bir çalılığın içine düştü ve kafasını bir kayaya çarpmadı ama yine de birkaç sıyrık aldı ve kanıyordu." Elvin beni işaret etti. "Ve eğer Linda'ya bu hikayeyi anlattıysan, Axe'a on altıncı yaş gününde yaptığımız gibi senin de donuna kaşını tozu koyarım. Linda onu taşıdığımı ve bisikletli bir pisliğin vızır vızır geçip bizi devirdiğini düşünüyor."

"Beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun? Çünkü bu iki aptalca hikâye beni daha da kötü hissettirdi. Ya çocuğum çalı yerine kayanın üzerine düşerse?"

Elvin kıkırdadı. "O zaman kafasını bantla kapatırsın."

Uçuşun geri kalanı olaysız geçti ve bagajlarımızı bekleyip eve dönerken Patrick bir melek gibiydi. Ne kadar kalacağımı bilmediğim için havaalanına Uber'le gitmiştim ama Elvin kısa süreli park yerine park etmişti, o yüzden beni daireme bıraktı.

"Bardan evimin anahtarlarını almam gerekiyor," dedi. "Geçen gece uğradığımda unutmuşum. Linda kapıcım olmaktan pek hoşlanmıyor."

"Pekâlâ, geldiğin için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. Ama neden benimle bara gelmiyorsun? Eminim müdavimler bebeği görmek isterler."

"Belki yarın. Zaten uzun bir gün oldu."

Elvin elini omzuma koydu ve beni barın girişine doğru yönlendirdi. "Beş dakika."

İçimi çektim. Benim için çok şey yaptığından tartışmak istemiyordum. Ben bebeği tutuyordum, Elvin de kapıyı açtı. İçeri bir adım attım ve...

"Sürpriz!"

Vay anasını. Bar insanlarla doluydu. İlk başta kafam karıştı. *Ne haltlar dönüyordu?* Benim doğum günüm değildi. Ama sonra odayı taradım ve arka duvar boyunca uzanan mavi ışıltılı bir tabela buldum. *Bebek partisi*. Kapının içinden kıpırdamamıştım, Elvin beni daha ileri gitmem için yönlendirdi.

"Kusura bakma," dedi. "Ama bu boktan şey bir geçiş töreni." "Evet, *anne* için."

"Sen *de Bay Anne*'sin. O yüzden en güzel gülümsemenizi takının ve bırakın bayanlar o küçük sevimli fıstığın üzerine atlasınlar."

Sonraki üç saat boyunca Meadowbrook kasabasının yarısı Patrick'le tanıştı. Bir haftalık oğlumun etrafında bu kadar çok insanın olması fikri hoşuma gitmedi ama bu hafta gece geç saatlerde bebek büyütürken okuduğum bir makaleyi kendime hatırlatarak en iyisini yapmaya çalıştım. Makalede, son çalışmaların bebeklerin çoğu insanın düşündüğünden daha güçlü bir bağışıklık sistemiyle doğduğunu gösterdiği yazıyordu. Yine de güvende olmak için Elvin ve Linda dışında kimsenin onu tutmasına izin vermedim. İnsanlar nihayet gittiğinde, erken yatmaya hazırdım.

Etrafımdaki hediye bolluğuna baktım. "Bütün bunları nereye koyacağım?"

"Kulübene."

"Sanırım bir kısmını orada saklayabilirim."

"Orada *kullan* demek istedim. Elinizdeki büyük ganimetle fark etmemiş olabilirsiniz ama benden, Trev'den, Fritz'den, Mad'den ya da Axe'den hiç hediye yoktu."

"Tamam..."

"Hediyemiz iki hafta."

"Anlamıyorum..."

"Altımız birlikte evinizi bitireceğiz. Her şeyi kendin yapmak istediğini biliyorum, ama şu anda o evi bitirmenin tek başına inşa etmekten daha önemli olduğunu kabul edeceğini tahmin ediyorum. Hepimiz iki tam hafta için programımızı boşalttık ve Linda bebeğe yardım edecek. Her gün bir grup arkadaşımız da gelecek. Ethan'ın eski beşiğini kullanarak kulübedeki odalardan birinde bir çocuk odası kurduk bile."

Böylece onu getirmek istediğiniz günlerde malzemeleri getirip götürmek zorunda kalmazsınız. Zaten bebekler ilk birkaç ay uyumaktan başka pek bir şey yapmazlar."

"Hepinizden bunu yapmanızı isteyemem."

"İstemiyorsun. Ben söylüyorum. Ve bu bir anlaşma. Önümüzdeki Pazartesi başlıyoruz, o zamana kadar işlerinizi halledin."

Etrafımdaki tüm bebek eşyası kutularına baktım, hepsi de *çok büyük* kutulardı. Elvin haklıydı. Üst kattaki daire çok küçüktü. Bir çocuk çok yer kaplıyordu. Ben de başımı salladım. "Teşekkür ederim. Bu harika olur."

Elvin elini omzuma attı ve etraftaki paketlere baktı. "Görünüşe göre ihtiyacın olan her şeye sahipsin, hatta daha fazlasına."

Başımı salladım ama bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordum. *En çok ihtiyacım olan şey dışında her şey: Şubat.*

BÖLÜM 31

Brock

Birkaç gün sonra işler hiç de kolaylaşmamıştı. Gözlerim sersem gibiydi çünkü dün gece neredeyse hiç uyumamıştım. Kahveye ihtiyacım vardı. Ama önce oğlumu temizlemem gerekiyordu.

Tam Patrick'in altına yeni bir bez koymuştum ki, bir sıvı patlaması oldu. Be

n. "Ugh! Seni küçük böcek. Gözüme işedin!"

Alt değiştirme masasına uzanırken kollarını ve bacaklarını o y n a t t ı . yatağımın yanındaki köşeye sıkışmayı başardı.

"Sevimli olduğun için şanslısın." Bir bebek mendiline uzandım, aşağı bakmadan önce gözümü sıvazladım ve yeni sıçramış kahverengiyi gördüm.

"Ah, dostum. Bu da ne böyle?"

Yağmur yağdığında, bu çocukla birlikte bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

"Yemin ederim bazen bunu bilerek yapıyorsun. Yeni bir bez çıkardığım an beni yakalıyorsun. Bu senin için bir oyun, değil mi? Whac-A-Mole gibi."

Oak kapının önünde durdu ve havladı. Zavallı adam Patrick'i eve getirdiğimden beri neye uğradığını şaşırmişti. *Diğer* oğlum da yeni yaşam koşullarından pek memnun değildi.

"Seni anlıyorum. Dışarı çıkman gerektiğini biliyorum," dedim ona. "Ama önce kardeşini yerleştirmeliyim."

Yine havladı, bu sefer daha hararetli bir şekilde. "Evet. Evet. Evet. Sakin ol."

Oak, dün Patrick'in bezlerinden birini çöpten çıkardığı için ona bağırdığımdan beri özellikle zorlanıyordu. Onunla ne yapmak istediğini Tanrı bilir, ama şükürler olsun ki öğrenmeden önce onu yakalamıştım. Her neyse, ona bu kadar kötü bağırma istememiştim, ama tüm bu olanlar beni korkutmuştu ve şimdi bunun bedelini bugünkü tavrıyla ödüyordum.

Yere çöktü ve inledi.

Bebekle birlikte bir köpeği dışarı çıkarmanın ne kadar sakıncalı olacağını hesaba katmamıştım. Bazen Oak, Patrick uyurken gitmek istiyordu. Ve ne zaman

Bebek uyanıktı, beş dakikalığına dışarı çıkmak için onu taşıyıcıya koymak ve yanıma almak zorunda kaldım.

Etrafta bir köpek gezdiricisi aramak için aklıma bir not aldım. Evimin arkası çitle çevriliydi ama Oak yürüyüşe çıkmadan işini yapmayı hiç sevmezdi. Yeni kulübenin daha büyük bir bahçesi olacaktı; belki orayı daha çok severdi. Ama taşınma umduğum kadar hızlı gerçekleşmeyecekti, kardeşlerim gelecek haftadan itibaren kulübeyi bitirmeme yardım etseler bile. Hayatımdaki diğer her şey gibi inşaat da Patrick'in yanında ikinci planda kalmıştı.

Yine de, bu küçük mini-me'yi büyütme deneyimi bir hediye idi. Ne kadar zor olsa da bir saniyesini bile değişmezdim. Zaman zaman bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakması, zor kısımları fazlasıyla telafi ediyordu. Sanırım ben onun tüm dünyasıydım, ki bu çılgıncaydı. Bu doğru gelmiyordu. Benden daha fazlasını hak ediyordu.

Patrick'i temizlemeyi ve Oak'ı dışarı çıkarmak için taşıyıcıya koymayı başardım. Neyse ki köpek bu sabah gölgesinden korkmamıştı. Göğsüme bağlı bir bebekle onu sokakta kovalamak pek de ideal değildi.

Eve döner dönmez kendime bir sabah kahvesi doldurmak üzereydim ki Patrick ağlamaya başladı. Mama vakti gelmişti, ben de kafein almadan önce onu besledim. Baş ağrısına lanet olsun.

Biberonunu bitirdikten sonra onu mutfağın hemen dışındaki mekanik salıncağına oturttum. Hemen yeniden ağlamaya başladı.

"Sorun ne dostum? Hâlâ aç olamazsın!" Onu tekrar kucağıma aldım ve ağlamayı kesti.

"Ne yaptığını anlıyorum." Başımı salladım. "Seni tutmaya devam edemem, biliyorsun. Kahvemi içmeliyim ki günün geri kalanını seninle geçirmek için enerjim olsun. Sen kollarımdayken içemem çünkü seni yakmaktan korkuyorum. Bana en azından beş dakika verebilir misin?"

Onu tekrar salıncağına oturtmaya çalıştım ama daha da çok ağladı.

Patrick'i tekrar kollarıma alarak onu salladım. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, küçük dostum. Ama baban yakında kahvesini içmezse, *ikimiz* de ağlayacağız."

Biri kapıyı çaldı.

Kim olduğu umurumda değildi - postacı bile olsa - oğlumu beş dakikalığına tutacaklardı ki ben de lanet kahvemi yapabileyim.

Bir kolumda Patrick, kapıyı açtığımda kardeşim Trevor'ı buldum.

Sırıttı. "Hey, ben de-"

"Al." Bebeği ona uzattım. "Al onu. Biraz salla onu."

Ben doğruca kahve makinesine yönelirken kardeşim Patrick'i beceriksizce ileri geri salladı.

Neyse ki Patrick ağlamadı. En azından sadece benim kucağımda olmak için ısrar etmedi. Bu bana gelecek için biraz umut verdi, hazır olduğumda gerçekten yardım alabilecektim. Hen uz tam olarak hazır değildim. Elvin, Linda'nın gelecek hafta Patrick'e bakacağını, böylece hep birlikte kulübe üzerinde  alışabileceğimizi söylemişti ama onu bütün bir gün boyunca bırakmayı hayal bile edemiyordum. Kulaktan kulağa oynamak zorundaydım.

Trevor başını eğdi. "İyi misin?"

"Biraz kafein aldıktan sonra iyi olacağım." Dolabı açtım ve bir kapsül aldım. "Kahve ister misin?"

"Hayır. Böyle iyiyim. Sadece bir tane içtim. Yorgun görünüyorsun," diye ekledi bir süre sonra. "Bakalım... Uyku yok. Kahve yok. Bu işe yarar, değil mi?" Onu izledim.

Tek servislik kahve makinesinden kahve damlarken hevesle. Daha fokurtu kesilmeden fincanı kaptım ve yarısını mideye indirdim.

Kupa boşaldığında banyoya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Trevor hala Patrick'i sallarken sordu.

"Duş almaya. Biri buradayken bundan faydalanmalıyım. İyi misin?"

Omuz silkti. "Sanırım."

Banyoya doğru giderken, "Daha yeni yemek yedi, o yüzden bir şeye ihtiya ı olmamalı," diye seslendim.

Kapı arkamdan kapandığında uzun, derin bir nefes aldım. Burada yalnız olmak bile bana tatil gibi gelmişti. Bir an için kendimi yeniden insan gibi hissettim - bana bağlı k  k  bir insan olmadan kendim gibi.

Duştan çıkıp kurulandıktan sonra sosyal medyayı en son ne zaman kontrol ettiğimi düşündüm. Birkaç gün önce şubat ayının İtalyan yatırımcının karısı tarafından bir sürü fotoğrafta etiketlendiğini görmüştüm. Elinde bir içki ve arkasında güzel bir manzara ile çok mutlu görünüyordu. Cennet gibi görünüyordu. Sahip olması gereken hayat buydu.

Oturma odasına döndüğümde kardeşimin uyuyan Patrick'i zıplama koltuğuna yerleştirdiğini gördüm.

"Vay be. Onu nasıl uyuttun?"

"Ona bakmaktan başka bir şey yapmadım. Muhtemelen bu yüzden rahatladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir stres topusun, Brock. Ona da geçiyorsun, bu yüzden sakinleşemiyor. Domino etkisi gibi."

"Uykusuz kaldığında ve üzerine işendiğinde sakinleşiyorsun."

Kaşlarını oynattı. "Son zamanlarda sinirlenmediğimi nereden biliyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Bilmek bile istemiyorum..."

Trevor kıkırdadı. "Ama ciddi, rahatlamaya çalışmalısın."

"Benim daha iyi bir fikrim var. Neden günde bir kez kışını kaldırıp buraya gelmiyorsun, böylece ben de huzur içinde duş alabileyim? Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Ama on dakikalık sessizlik çok işe yarar."

"Bunu senin için yapabilirim kardeşim. Her gün aynı saatte olmayabilir ama yapabilirim."

"Verebileceğin her şeyi kabul ederim. Çaresizim."

Trevor gittikten sonra neredeyse öğlen olduğunu ve hiçbir şey yemediğimi fark ettim.

Buzdolabım güveçler ve kasabadaki insanların bıraktığı diğer yemeklerle doluydu. Muhtemelen bazılarını dondurmalıydım. Beynim ne yemek istediğimi seçecek kapasiteye sahip değilmiş gibi görünüyordu, bu yüzden ne olduğunu bile bilmeden rastgele bir tanesine uzandım.

Tam buzdolabını kapatmıştım ki kapı çaldı.

Harika. Bu Patrick'i uyandıracaktı ve benim de onu uyandırmak için hiç şansım olmayacaktı.

ye

me Kapıyı açtığımda onu görünce neredeyse düşüyordum.

k. *Şubat.*

BÖLÜM 32

Şubat

Brock'un gözleri büyüdü. "Aman... Tanrım."

O daha başka bir şey söyleyemeden öne atıldım ve kendimi ona sardım. Kalbimin normalden biraz daha hızlı atmasının nedeni farklı olsa da onun kollarında olmak harika bir histi. Beni içeride neyin karşılayacağı konusunda biraz korkuyordum.

Brock'un gözlerine bakmak için geri çekildiğimde ilk fark ettiğim şey torbalar oldu. Hâlâ dünyanın en güzel adamıydı ama onu hiç görmediğim kadar yıpranmış görünüyordu.

Gözlerini kırıştırdı. "Burada ne işin var?"

"İtalya'dan dönerken uçağımı değiştirdim. Uzak kalamazdım. Seni görmem gerekiyordu. Onunla buluşmam gerekiyordu." Nefes verdim. "Sorun olur mu?"

"Sorun değil. Sadece sana istediğin kadar zaman ayıramayabilirim."

"Brock, beni boş ver. Dinlenmen gerek." Ellerimi yanaklarına koydum.

"Ben iyiyim..." diye ısrar etti.

"Hayır, değilsin. Yorgun olduğunu görebiliyorum. Gözlerinin altında torbalar var. Uyudun mu?"

Yere baktı. "Pek sayılmaz."

Yanağını okşadım. "Git biraz kestir."

"Bu çok saçma. Buraya daha yeni geldin. Oğlumla tanışmadın bile." "Beni tanıştır da sen uyurken ona göz kulak olayım."

Sesini alçalttı. "Aslında uyuyor. Bugünlerde bu çok nadir oluyor. Belki de bu benim biraz kestirmem için iyi bir zamandır." Elimi tuttu ve gülümsedi. "Buraya gel."

Brock beni kanepenin yanında, yerde küçük bir koltukta uyuyan bebeğinin yanına götürdü. Hayatta kaldığı birkaç gün içinde o kadar büyümüştü ki. Brock'a olan benzerliği şimdi daha da netti. Patrick'in küçük göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyor, çok huzurlu görünüyordu.

Gülümseyerek daha yakından görmek için eğildim, mükemmel burnunu ve pembe tenini inceledim. Brock'a baktım ve fısıldadım, "Git biraz dinlen. Ben hallederim."

"Dinle, kendini neyin içine soktuğunu bildiğinden emin değilim."

"İyi olacağım."

"Burada, sehpanın üzerinde, alt değiştirme pedinin hemen üstünde çocuk bezi ve ıslak mendil var."

"Anladım." Başımı salladım.

"Seni uyarmalıyım, oldukça iyi nişan alıyor, bu yüzden altını değiştirmek zorunda kalırsan dikkatli ol. Bir gözünü kapatmak isteyebilirsin."

Kıkırdadım. "İyi olacağım."

"Sen buraya geldikten hemen sonra seni kestirmeye bıraktığım için muhtemelen vurulmalıyım. Ama bu reddedilemeyecek kadar iyi bir teklif." Eğildi ve bana sert bir öpücük verdi. "Daha sonra kendimi yeniden insan gibi hissettiğimde, bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım."

Vücudum kıpırdadı.

Brock yattıktan sonra kanepede Patrick'in uyuduğu yerin yanına oturdum ve uyanmaması için dua ettim. Brock'a ne kadar yardım etmek istesem de, ne yaptığımı *gerçekten* bilmiyordum. Ama onun dinlenebilmesi için her şeyi yapardım, ipleri hızlı öğrenmek anlamına gelse bile.

Bir ara Brock'a baktığımda mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Bu bana büyük bir keyif verdi.

Ancak kanepedeki yerime döndüğümde, Patrick bacaklarını tekmelemeye başladı ve ertelememin sona erdiğini anladım.

Gerginleşerek dudaklarımı yaladım. Gözlerini açıp beni gördüğünde ağlamaya başladı.

Olamaz. Onu kaldırdım ve uyandırmamak için evin Brock'tan en uzak köşesine getirdim. Onu nazikçe aşağı yukarı sallayarak, "Uyandığında babanı değil de beni görmenin senin için ne kadar korkutucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Beni tanımadığını biliyorum ama söz veriyorum sorun yok. Ben iyi bir insanım."

Birkaç dakika ileri geri sallandıktan sonra Patrick sonunda ağlamayı kesti.

"Aç mısın?" "Aç mısın?" diye mırıldandım.

Patrick'in en son ne zaman beslendiğini sormak için Brock'u uyandırmak istemedim, bu yüzden şansımı denedim ve şişelerden birine uzandım. Neyse ki Brock

tezgahın üzerinde hazır mama kapları vardı. Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için birinin arkasındaki talimatları okudum ve oldukça basit görünüyordu. Sadece aç ve dök. Temiz şişelerden birini lavabonun yanındaki kurutma rafından çıkardıktan sonra boşta kalan elimle mamayı açıp döktüm.

Emziği Patrick'in ağzına yerleştirdiğim anda, sanki küçük dudaklarına vakum takılmış gibi emmeye başladı. Biberon kısa sürede boşaldı ve ben de şansımı deneyip babasının sözünü kesmeden onu beslediğim için kendimi ödüllendirdim.

Sağduyumu kullanarak onu daha dik tuttum ve geçirene kadar sırtını sıvazladım.

"Şimdi ne yapacağız?" Alnına nazik bir öpücük kondurarak sordum.

Cevap vermesi sadece birkaç saniye sürmüştü ki koluma çarpan ve bir patlama olduğunu tahmin ettiğim yüksek sesli bir titreşim duydum.

"Olamaz," diye mırıldandım. Onu değiştirmekten kaçınmayı umuyordum.

Sadece birkaç dakikadır buradaydım ama Patrick'e bakmanın tam zamanlı bir iş olduğunu görmek kolaydı. Onu sehpanın üzerindeki bebek bezi malzemelerinin yanına götürürken derin bir nefes aldım ve gençken bebek bakıcılığı yaptığım zamanlarda bunu nasıl yaptığımı hatırlamaya çalıştım.

"Bunu yapabilirsin..." Mırıldandım.

Paspası yere koyarak Patrick'i yere yatırdım ve beni beklediğini bildiğim şey için kendimi hazırladım. Kas hafızası diyebilirsiniz ama bir kez başladıktan sonra her şey oldukça kolaydı. Yine de, bu düşünceyi aklımdan geçirir geçirmez idrar yüzüme fişkırdı. Gülmekten kendimi alamadım. Brock beni uyarmıştı.

İkimizi de temizledikten sonra onu kanepeye götürdüm ve kollarıma aldım. Bana gülümsediğine yemin edebilirim. Ya da belki de gazdı. Muhtemelen ikincisiydi.

Orada oturup birkaç dakika boyunca birbirimizi inceledik. O bana bakarken, muhtemelen hala bu garip kadının kim olduğunu merak ediyordu, ben de bu küçük insanın, o bilse de bilmese de, hayatımın akışını nasıl değiştirdiğini düşündüm. Babasıyla olan ilişkim üzerindeki etkisine rağmen Patrick burada olmayı hak ediyordu, Brock gibi harika bir babaya sahip olmayı hak ediyordu.

"Sana karşı hiçbir şey tutmayacağım, küçük adam. Zamanlamanın uygun olmadığı kesin. Ama babanı çok gururlandıracaksın. Bunu biliyorum. Birbirimizi tanımak için bu sessiz zamanı bulduğumuz için çok mutluyum.

etrafta kimse olmadan. Artık senden korkmuyorum ve umarım sen de benden korkmuyorsundur."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Brock'un sesi beni ürküttü.

Siyah tişörtü ve gri eşofmanlarının içinde çok yakışıklı görünüyordu ve hepsinden önemlisi dinlenmiş görünüyordu.

"Hey, sen." Ona gülümsedim. "Nasıl uyudun?"

"Kaya gibi, senin sayende." Yanıma oturdu, ellerini yanaklarıma koydu ve beni öpmek için yaklaştırdı. Meme uçlarım sertleşti. Görünüşe göre, hâlâ oğlunu tutuyor olmamın bir önemi yoktu, bu adam tarafından tahrik edilme kapasitem sınır tanımıyordu.

Brock Patrick'i benden aldı. "Ne kaçırdım?"

"Bir biberon, bir bağırsak hareketi ve... bir sana söylüyorum." Brock gülümsedi. "Ah! Seni yakaladı, ha?"

"Evet. Ama iyiydi." Omuz silktim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Aslında ciddiylim." Gülümsedim.

"Biliyor musun, buraya beyaz şövalye gibi gelip oğluma bakmadan önce senin harika biri olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi, Red? Bu gece beni senden uzak tutmakta zorlanacaksın, tabii onu tekrar uyutabilirsem." Bebeği karşımızdaki küçük koltuğa oturttu ve bana dönüp sırtımdan önce birkaç saniye bekledi. "Sanırım beni rahat bırakacak ve bu koltukta kalacak."

Brock kanepedeki yerine döndü ve beni kendine doğru çekti.

"Seni çok özledim amına koyayım." İnledi.

"Ben de seni özledim."

Yüzümü ona doğru eğdi ve beni tutkuyla öptü. Onu tekrar tatmak cennet gibiydi. Brock dilini ağzımın içine sokarken homurdandı. Islaklığımın arttığını hissettim, ki bebek oradayken bu çok yanıltıcıydı. Birkaç saniye öpüşmemize dalıp gittikten sonra kendimi ondan zorla ayırdım ve elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Durmaliyız."

"Neden?" diye sordu, gözleri puslu ve şehvet doluydu. "Nedenini biliyorsun."

"Patrick anlamıyor."

"Biliyorum ama..."

"Bu gece kalacak mısınız?" diye sordu.

"Kalmayı planlıyordum."

"Patrick'in beşığı odanın diğer tarafında. Ve seni adam gibi becermeyi planlıyorum. O yüzden bir şeyler ayarlamalıyız, seni mutfak tezgâhının üzerine çıkarsam bile."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Bana doğru döndü ve parmaklarının arkasını yanağıma dokundurdu.
"Bana buraya nasıl geldiğini anlat. Seni buraya getiren neydi?"

"Gerçekten mi? Como Gölü'nün ortasında bir teknedeysen panik atak geçirdim."

"Ciddi misin?"

"Evet. Tekneyi karaya çıkarmak zorunda kaldılar ve ben de hemen çok endişeli Giovanni ve Francesca'ya veda ettim."

"Şimdi iyi misin?"

"Evet. Her şey sonunda beni yakaladı. Yeterince hızlı bir şekilde uçağa atlayıp buraya gelemedim. Seni görmem gerekiyordu. Onunla tanışmam gerekiyordu."

"Ne kadar kalabilirsin?"

Güldüm. "Bir planım yok çünkü burada olmamam gerekiyordu. Ama yarından sonraya kadar gitmeye niyetim yok."

"Birkaç günlüğüne de olsa burada olduğun için çok mutluyum."

"Sana yardım etmek istiyorum," diye ısrar ettim.

"Oğlumun yüzüne işemesi yetmedi mi? Bence bedelini ödedin."

"Aldırmadım."

"Eğer yüzündeki şeylere aldırımıyorsan..." Bana muzip bir sırıtış fırlattı.
"Sanırım bununla çalışabilirim, aslında."

Saçını çekiştirdim. "Baba olmanın sapıklığını ortadan kaldırmadığını bilmek güzel."

"Aslında daha da kötüleşmiş olabilirim. Bu sabah her zamankinden daha azgın olduğumu fark ettim. Duşta seni düşündüm, fantezilerimin bugün gerçekleşebileceğini hiç hayal etmemiştim. Bu gece için hazır olsanız iyi olur."

BÖLÜM 33

Şubat

"Vay canına." Brock banyonun kapısında durdu ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çok seksi görünüyorsun."

Hafta sonu kalmaya karar verdikten sonra, kardeşlerini Cumartesi akşamı yemeğe davet etmek gibi parlak bir fikre kapılmıştım; şimdi hazırlanma telaşına düştüğüm için pişmanlık duyuyordum. Zümrüt yeşili ipek bir bluzla eşleştirdiğim siyah deri eteğimi düzelttim. "Bu çok mu fazla? Üstümü değiştireyim mi?"

Brock bir kolunu arkama doladı ve beni kendine doğru çekti. "Kıyafetlerini mi çıkaracaksın? Evet."

Gülümsedim ve ellerimi göğsünde birleştirdim. "Ben ciddiylim. Fazla mı giyinmişim? Ve yeterince yemeğimiz var mı?" Benim ev sahipliği anlayışım genellikle yemek pişiren ve temizlik yapan bir restoranda menüden bir şeyler seçmektir.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Gerçi *nasıl* görüldüğümü sormamıştım; aşırı şık olup olmadığımı sormuştum. Ama ben daha açıklama yapamadan havada tuhaf bir koku yayıldı. "Kokuyu alıyor musun?"

"Rosto mu pişiyor?"

"Hayır, başka bir şey." Brock'un elinden kurtuldum ve burnumun bana yol göstermesine izin verdim. Mutfığa doğru ilerledikçe koku daha da arttı ve fırını gördüğümde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. *Alevler!* "Aman Tanrım!" Brock'a bağırırken bebeğe doğru koştum. "*Yangın, Brock! Yangın!*"

Daha yakından bakmak için durmayacak ya da söndürmeye çalışmayacaktım. Bunun yerine, uyuyan zavallı Patrick'i kucağıma alıp kapıya doğru fırladım. Korkuyla uyandı ve Oak da peşimizden geldi. Dışarıdaki sahanlıktan Brock'un mutfak lavabosunun altından bir yangın söndürücü çıkarmasını, fırının kapağını açmasını ve püskürtmesini izledim. Otuz saniye sonra söndürücüyü yere bıraktı. "Çıktı. Sadece tavada kalmış. İçeri gelebilirsin." Hâlâ dumanı tüten rostoyu fırından çıkardı ve

lavaboya koydu. Dumanı yelpazeleyerek uzaklaştırdı ve başını salladı. "Sanırım akşam yemeğini mahvettim."

Patrick ve Oak'la birlikte içeri girdim, daireyi kalan dumandan temizlemek için kapıyı arkamdan açık bıraktım. "Ne oldu böyle?"

Brock lavabodan bir çatal aldı ve yanmış rostoyu tencerenin içinde gezdirdi. Yanmış kâğıda benzeyen bir şeyi kaldırdı. "Sanırım eti fırına koyarken suyunu emmesi için rostonun altına paketlenen pedi çıkarmayı unutmuş olabilirsin."

"Aman Tanrım." Gözlerimi kapattım. "Ben tam bir aptalım. Neden, ah neden, sekiz kişilik yemek pişirebileceğimi düşündüm ki?"

"Aslında şu anda dokuz kişi. Fritz görüştüğü bir kadını getirip getiremeyeceğini sordu. Kusura bakma. Sana söylemeyi unuttum."

Kızgın bir şekilde içimi çektim. "Önemli değil. *Sekiz kişiyi* doyuracak bir şey yok ya da *dokuz kişiyi doyuracak* bir şey yok, fark etmez, değil mi?"

"Sorun değil. Pizza sipariş ederiz."

"Ama Linda'ya karşı gerçekten iyi bir ilk izlenim bırakmak istedim."

Brock'un dikkati kucağımdaki bebeğe kaydı ve gözleri yumuşadı.

"Bu ufaklığı kucağına alıp hiç düşünmeden apartmandan koşarak çıktın. İçinden gelen ilk tepki Patrick'le ilgilenmek oldu. İnan bana, Elvin'in karısında iyi bir izlenim bırakman için gereken tek şey bu. Linda seni çok sevecek."

"Biri benim adımla mı söyledi?" Arkamızdan bir ses geldi.

Döndüğümde Brock'un kardeşi Elvin'in açık kapı aralığında, küçük bir çocuğun elini tutan güzel bir esmerin yanında durduğunu gördüm. İçeri girerken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sen Şubat olmalısın."

Ben de gülümsedim, ama içimden giydiklerim için kendime kızıyordum. Linda bir kot pantolon ve sade bir lacivert kazak giymişti. *Tabii ki öyle*. Bu süslü kıyafeti giydiğim için aptalın tekiydim. Ne de olsa *Meadowbrook*'taydım, Midtown'da bir restoranda değil. Harika, şimdi de abartılı giyindim ve yemeğimizi ateşe verdim.

Elvin havayı körükledi. "Ne oldu burada? Şömine olmadan ateş yakarak ortam mı yaratmaya çalışıyorsun?"

Brock boğazını temizledi. "Emici şeyi yanlışlıkla rostonun altında bırakmışım. Alev aldı."

Genelde hatalarımı kabul ederdim ama bu seferlik Brock'un suçu üstlenmesine izin verecektim. Ona baktım ve *teşekkür ettim*. O da

göz kırptı ve kolunu omzuma doladı.

Bu arada Elvin tezgâha iki büyük güveç tabağı koydu. "Linda birkaç yemek yaptı; tako sosu ve mantar dolması."

"Sosun üç buçukta yirmi dakika pişmesi gerekiyor," dedi. "Ama mantarlar fırından yeni çıktı, yani servise hazır olmalılar." "Biri *mantar dolması* mı dedi?" Trevor hâlâ açık olan kapıdan içeri girdi. Folyoya sarılı büyük bir tepsiyi tezgâhın üzerine koydu ve Linda'nın getirdiği tepsinin kapağını kaldırdı. Ağzına bir mantar atarak gülümsedi ve gözlerini kapattı. "Mmm... Ne zaman aptal kardeşimden boşanıp benimle evleneceksin, Lin? Biliyorsun kalbime giden yol

Mide ve ben bu tür şeylere bayılırım."

Elvin gözlerini devirdi. "Boş ver onu. Elinde fırın kabı olan bir kadın görüyor ve otomatik olarak evlenme teklif ediyor."

Trevor sırtıttı. "Yeni karım manicotti dolması yaptı. Kendisi İtalyan ve çok güzel pazar sosu yapıyor."

Linda bana baktı ve ellerini uzattı. "Alabilir miyim?"

Hâlâ kollarımda olan Patrick'i kucağıma almak istediğini anlamam bir saniye sürdü. Onu kucağıma aldığımı unutmuş olmam, son iki gündür bir bebeğe bakarken ne kadar rahat olduğumun bir göstergesiydi. "Elbette. Elbette."

Tam onu Linda'ya vermek üzereyken Patrick geçirdi ve tükürdü. İpek bluzumun her tarafına sıçradı. Ama ben sadece gülümsedim. Başkaları gelmeden önce üstümü değiştirmek için bir nedenim olduğu için gerçekten rahatlamıştım. Ağzını sildim ve küçük alnını öptüm, bana yardım ettiği için sessizce teşekkür ederken onu Linda'ya uzattım. Çantamdan bir kot pantolon ve bir sweatshirt çıkardım ve üzerimi değiştirmek için banyoya girdim.

Brock da benimle birlikte içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "İyi olup olmadığını görmeye geldim." Gözleri dantelli sütyenime kaydı ve sırtıttı. "Ama şimdi kendimi çok iyi hissediyorum."

Gülümsedim. "Ben iyiyim."

"Umarım Patrick bluzunu mahvetmemiştir." "Daha az umursayamazdım."

Brock bir an beni inceledi. "Ciddisin, değil mi?"

"Elbette." Deri eteğimi çıkardım ve rahat kotumu çektim. "Üstümü değiştirmek için bir bahanem olduğu için mutluydum. Neden bana ne kadar abartılı giyindiğimi söylemedin?"

Omuz silkti. "Ne kadar güzel görüldüğüne bakmakla meşguldüm."

"Uyum sağlamak istiyorum, göze çarpmak değil."

"Tatlım, patates çuvalı giysen bile her odada göze çarparsın." Yanaklarımı avuçladı ve gözlerimiz buluşsun diye başımı yukarı kaldırdı. "Buradaki pek çok kişiden farklısın ama bu utanılacak bir şey değil. En iyi yönlerinle öne çıkıyorsun."

İçim eridi. "Az konuşan bir adam olarak bazen söylenecek en doğru şeyi biliyorsun, Brock Hawkins."

Alnımdan öptü. "Hadi, şu yemeği bitirelim de seni tekrar kendime saklayabileyim."

O akşam Hawkins erkekleri hakkında bir iki şey öğrendim. Birincisi, gerçekten yemek yiyebiliyorlardı. Sadece insanların getirdiği yarım düzine yemeği mideye indirmekle kalmadılar, aynı zamanda dört pizza, üç paket cips, iki kap sos ve iki kasa birayı da cılalayıp bitirdiler. Patrick'in ise bütün gece keyfi yerindeydi, bir kişiden diğerine geçtiği düşünülürse. Sadece son on beş dakika içinde huysuzlanmaya başlamıştı. Linda onu sallamayı denedi ama bu işe yaramadı. Brock bezini değiştirdi ve ona biberon vermeye çalıştı ama hiçbir şey onu teselli edecek gibi görünmüyordu.

"Onu bir dakika tutabilir misin?" Brock sordu. "Sarı battaniyesini arabada bıraktım. Belki onu ister. Uyurken bazen onu küçük yumruğuyla kavırıyor."

"Tabii ki. Buyurun."

Brock bebeği bana uzattı, ama fanilasını çekmeyi bitiremeden Patrick mucizevi bir şekilde ağlamayı kesti.

Linda gülümsedi. "Görünüşe göre yemek ya da battaniye istemiyormuş. Sadece birisini istiyormuş."

Bu küçük adam bugün bana her türlü iyiliği yapıyordu. Onun küçük tatlı yüzüne baktım. "Acemi şanslı olmalı."

"Ya da sende sihirli bir dokunuş var." Linda Brock'a baktı, Brock şu anda bana anlam veremediğim bir yüz ifadesiyle bakıyordu ama bunun içimde yarattığı his hoşuma gitmişti. "Hawkins'in *iki* oğluyla birlikte."

Sonunda kalabalık azaldı ve sadece Elvin ve ailesi kaldı. Patrick beşiğinde uyuyordu, Elvin ve Linda'nın oğlu Michael ise kanepede sızmıştı. Brock kardeşiyile birlikte Elvin'in kamyonetinden birkaç kutu bebek kıyafeti almak için aşağı inerken ben bulaşık makinesini doldurmayı bitirdim.

Linda tezgahın diğer tarafındaki tabureye oturdu ve son şarap şişesini işaret etti. "Şunu açalım mı?"

Gülümsedim. "Çok istiyordum ama bebeğin yanında çok içtiğimi düşünmeni istemedim."

Linda güldü. "Şarabımı severim ve yargılayacak biri değilim. Ayrıca, alkolün icat edilmesinin *nedeni* çocuklardır."

Şişe açacağını kaptı ve mantarı ustalıkla çıkardı. İki bardak doldurdu, büyük bir yudum almadan önce birini bana doğru itti. "İtiraf etmeliyim ki Brock'u hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Patrick'le arası çok iyi, değil mi?"

Linda bardağını yere bıraktı. "Öyle, ama onu parlatan tek şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bütün gün gözlerini senden alamadı." Durakladı ve parmağını bardağının dibinde gezdirdi. "Eskiden aktris olduğumu biliyor muydun?"

Aslında bilmiyordum. "Gerçekten mi?"

Linda kıkırdadı. "O kadar şaşırmış görünme. Çok iyi bir oyuncu değilim. Ama bazı reklamlarda falan oynadım, birkaç küçük bütçeli filmde."

"Bu Meadowbrook'tan olmadığın anlamına mı geliyor?" Başını salladı. "L.A."

"Vay canına. Meadowbrook'a nasıl geldin?"

"Üniversiteden en iyi arkadaşım evleniyordu ve bekârlığa veda partisi Vegas'taydı. Bir öğleden sonra hep birlikte bir havuz partisine gittik ve ben mayosuyla fanila giyen tek adamla konuşmaya başladım. Elvin arkadaşının otuzuncu yaş günü için oradaydı."

"Kulağa doğru gibi geliyor." Güldüm. "Gerçi buralı olmadığınızı bilmiyordum."

Linda şarap kadehini kaldırdı. "Bir ömür önceymiş gibi geliyor ama sadece altı yıldır Maine'deyim."

"Hâlâ oyunculuk yapıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Buraya ilk taşındığımda yerel bir tiyatro grubuna katıldım. Katılımcıların çoğu daha gençti ve çok fazla deneyimleri yoktu, ben de onlara yardım ediyordum ve yıllar içinde öğrendiğim teknikleri gösteriyordum. Bu sayede oyunculuk öğretmeyi oyunculuktan daha çok sevdiğimi fark ettim. Diplomam tiyatro üzerine ama şu anda Eğitim alanında yüksek lisans yapmaya çalışıyorum. Bir gün burada lise tiyatrosu öğretmenliği yapmayı umuyorum."

Onun hikayesi beni düşündürdü. "Sormamın sakıncası yoksa, Los Angeles'ta yaşamaktan Meadowbrook'ta yaşamaya geçiş nasıl oldu?"

Gülümsedi. "İnişli çıkışlı. Üç aylık bir deneme süresi için kalmaya geldiğimde Elvin'le yaklaşık altı aydır görüşüyorduk. Süre dolduğunda eve geri döndüm."

"Vay canına. Seni geri getiren neydi?"

"Bir Starbucks için yirmi dakika araba kullanmaya alışabileceğimi ama Elvin'i her gün görmemeye alışamayacağımı fark ettim. Onu özledim."

Derin bir nefes aldım ama sessiz kaldım.

"Meadowbrook'a taşınmayı düşünüyor musun?" Linda sordu.

"Ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Brock'a deli oluyorum ama aynı zamanda on yılımı gerçekten sevdiğim bir iş kurarak geçirdim ve bu iş kolay kolay taşınabilecek bir iş değil. Bebekten önce, uzun mesafeli ilişkiyi deneyecek ve birbirimizi dönüşümlü olarak ziyaret edecektik. Ama şimdi işler açıkça farklı." Linda'nın gözleriyle buluşmadan önce durakladım. "Hayallerinden vazgeçtiğin için hiç pişmanlık duyuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Asla. Ben mutluyum. Hayat kendim için hayal ettiğimden farklı ama Elvin'e ve çocuklara sahip olmak hayal edebileceğim her şeyden daha iyi."

Linda'nın sözleri beni daha iyi hissettirmeli, Brock'la işlerin yürümesinin imkânsız olmadığına inandırmalıydı. Yine de bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmeme neden oldu.

Patrick odanın diğer tarafından bir miyavlama sesi çıkardı, ben de yanına gidip onu kucağıma aldım.

Linda gülümsedi. "Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama sana gerçekten tapıyor gibi görünüyor. Yemin ederim, bu küçük canavarlar *Alacakaranlık*'taki bir kurttan daha hızlı etki ediyor."

Bunu bir iltifat olarak söylemişti ama yorumu kalbime ağır geldi. Bebeklerin tutarlılığa ihtiyacı vardır. Kırk sekiz saat önce Brock'un kollarına uçmuştum, onu gördüğüm için çok mutluydum ve şimdi... Aniden kaçma isteği duydum.

Herkes gittiğinde saat neredeyse on olmuştu. Brock Patrick'i yatması için hazırladı ve yatırdı, sonra bebek telsizini oturma odasına getirdi. Kanepede yanıma oturdu ve beni yerimden kaldırıp kucağına oturttu.

"Konuş benimle. Kafanın içinde neler oluyor?"

"Kafamda bir şeyler olduğunu nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Duygularını bir bok için saklayamazsın. Anlat bakalım, Red." İçimi çektim. "Ne senden ne de işimden vazgeçmek istiyorum."

"Neden biri ya da diğeri?"

"Bir çocuğun tutarlılığa ihtiyacı vardır. Yarın sabah New York'a geri uçacağım ve uzakta olduğum süreyi telafi etmek için dört günde altmış saat çalışacağım. Gelecek hafta, yapım ekibiyle buluşmak için Batı Yakası'na uçmam gerekiyor. Ondan sonra Moda Haftası için hazırlanmaya başlamalıyım. Ve sonra zamanı gelecek-"

Brock dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir dakika sonra vücudumdaki stresin boşaldığını hissettim. Boynumdaki düğüm gevşedi ve omuzlarım kulaklarımdan aşağı indi. Bu adam muhtemelen bana adımı unutturabilirdi. Yine de çok geçmeden geri çekildi. Brock saçlarımı şefkatle okşadı. "Tüm bunların senin yüzünden olmasından nefret ediyorum ve seni rahatlatmak için yapabileceğim tek şey bu."

Hüzünle gülümsedim. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Brock."

"Biliyorum tatlım. İşler çok hızlı karıştı ve şimdi sana taahhüt ettiğim şeyleri yapamıyorum - New York'a gelmek ya da bu işi yürütmek için seninle yarı yolda buluşmak gibi. Artık omuzlarında çok daha fazla yük var, bu hiç adil değil. Ve burada kalmaya karar verirsen üstleneceğin tek şey ben değilim." Gözleri yaşlarla doldu. "Eğer çekip gitmek istersen bunu anlarım. Bundan nefret edeceğim ama anlayacağım. Eğer yapman gereken buysa, gitmene izin verecek kadar sana değer veriyorum. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Çünkü sen bunu hak ediyorsun, February. Gerçekten hak ediyorsun."

Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldüğünde kalbim kırıldı. Onu rahatlatmak istedim ama tutamayacağım sözler vermek istemedim. Bunun yerine onun yolundan gittim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Belki de artık sahip olduğumuz tek şey buydu, birbirimizi fiziksel olarak iyi hissettirme becerisi.

Ertesi sabah havaalanına gidişimiz kasvetliydi. Brock'a Uber'e bineceğimi söylemiştim, böylece Patrick'i paketlemek zorunda kalmayacaktı ama o beni götürmeleri için ısrar etti. Büyük sorular belirirken ve söylenmemiş çok şey kalırken, kısa mesafeyi küçük konuşmalar yaparak gittik. Terminale vardığımızda Brock arabayı kaldırıma çekti. Bebek arkadaki bebek taşıyıcısındaydı, ben indikten sonra arka kapıyı açtım ve nazıkçe yanağından öptüm. "Babana iyi davran ufaklık."

Brock elinde bavulumla kamyonetin arkasında duruyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ama bunun yerine kolu yukarı çekti ve bana bir

İffetli bir öpücük. "Ofise vardığında bana mesaj at ki sağ salim vardığını bileyim."

Zorla gülümsedim. "Atarım."

Gariplik başladı. *Yakında görüşürüz* mü demeliydim yoksa *seni tanıdığıma memnun oldum* mu? Sonunda "Hoşça kal "da karar kıldım ve terminale doğru yürümeye başladım.

Yolun yarısında Brock arkamdan seslendi. "Şubat! Bekle!"

Durdum ve geri döndüm. Bana yetişmek için koştu ve ellerini omuzlarıma koydu. "Seni seviyorum, tatlım."

Bu sözler nefesimi kesti. Ben de bu adama kesinlikle, kesinlikle, sıırıslıklam aşkıttım.

Ama ona bunu söylemedim. Bunun yerine, ayak parmaklarıımın üzerinde yükseldim ve dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. "Kendine iyi bak, Brock."

BÖLÜM 34

Brock

Matkabımı kapattım ve Trevor'a döndüm. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Bugünkü işe başlamak için diğer kardeşlerimizden önce kulübeye varmıştık.

"Tahtanın içine mi ettin?"

Elimdeki aleti yere bırakarak iç çektim. "Ondan bahsetmiyorum. Patrick'in bugün bakıcıyla kalmasından bahsediyorum. Bu sabah oldukça huysuzdu. Sanki benim kalmamı istiyor gibiydi."

Trevor gözlerini devirdi. "İyi olacak."

Patrick'i ilk kez Linda dışında bir bakıcıya bırakmıştım. Elvin'in karısı hasta oğullarına bakmak zorundaydı, bu yüzden bir sonraki emre kadar görevde değildi. Elvin de bir şey kapmıştı ve benim kapıp bebeğe vermeme istemiyordu. Patrick henüz hastalanmamıştı ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Bu yüzden mesafelerini korumalarından yanaydım.

Linda, çocukları gündüzleri okulda olan bekâr bir anneyi denememi önermişti. Kadın muhtemelen benden daha deneyimliydi ama yine de biz kulübede çalışırken orada olmadığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Başımı salladım. "Daha çok erken. Linda'nın onu izlemesine daha yeni alıştı. Şimdi hiç tanımadığı biriyle birlikte. Ya onu insanlara kakalamaya çalıştığımı düşünürse?"

"Patrick'in bu konuda senin düşündüğün gibi analitik davrandığını sanmıyorum." Ağabeyim duvarı zımparalamayı bir an için bıraktı. "Bak, başkalarının onu izlemesine ne kadar çabuk alışır, ikiniz için de o kadar iyi olur. Bu senin akıl sağlığın için de iyi olur."

Mesele şu ki, onunla kendim ilgilenmeyi *seviyordum* ve ayrı kaldığımız her an bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyordum. Sürekli evde onunla birlikte olabilseydim, arada sırada birkaç kısa akıl sağlığı molası verdiğim sürece benim için sorun olmazdı. Ama lanet kulübenin inşa edilmesi gerekiyordu. Dairem hızla büyüyordu. Ve işlerimi öylece bırakamazdım.

Ufalanmış. Sanırım kardeşim haklıydı. Hayatımın diğer kısımlarının da boka sarmasını istemiyorsam, Patrick'le ilgili bazı kontrollerden vazgeçmeye alışmalıyım.

"Şu Tori'yi daha önce görmüştüm," dedi Trevor, bebek bakıcısını kastederek. "Oldukça tatlı biri. Ona Meksika yemeği yapıp yapmadığını sormalıyım." Göz kırptı.

"Öyle mi? Sen de onun çocuklarına babalık yapmaya hazır mısın?" "Pek sayılmaz." Kıkırdadı.

"O zaman zamanını boşa harcama."

"Evet, bu muhtemelen akıllıca." Daha fazla zımpara kağıdına uzandı. "Peki Şubat'la nasıl ayrıldınız?"

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Şubat sürekli aklımdaydı ama ilk kez geçen hafta sonu gittiğinde neler olduğunu anlatmak zorunda kalacaktım.

Yutkundum. "Yani ona onu sevdiğimi söyledikten ve o da karşılık vermedikten sonra mı?"

Gözleri büyüdü. "Vay... ne dedin?"

"Anlık bir karardı ve çok aptalcaydı. Tam havaalanında birbirimizden ayrılırken ağzımdan kaçırdım. O da karşılık vermedi. Dünyanın her yerinden duyulan bir duraklamaydı. Bana 'başının çaresine bak' dedi."

"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Bu birine gidip mastürbasyon yapmasını söylemekle eşdeğer. 'Kendine iyi bak' ne anlama geliyor ki?"

"Seni seviyorum demek değil. Ne söyleyeceğini bilemedi. Onu hazırlıksız yakaladım." Elimini saçlarımdan arasında gezdirdim. "Bunun en uygun zaman olmadığına farkındayım ama..."

Trevor cümlemi tamamladı. "*Ama* sen ciddiydın. Ve sen her zaman kalbinin sesini dinleyen biri oldun. Yani o anda doğru hissettiğin şeyi yaptın. Hislerine sadık kaldığın için kendini suçlama. Eğer söylememiş olsaydın, pişman olabilirdin. Şimdi sonucu biliyorsun."

"Sanırım," diye mırıldandım. "Ama bu bana çok iyi geldi."

Kaşları çatıldı. "Sence o da aynı şeyi hissetmiyor mu?"

"Cevap bana oldukça açık görünüyor. Hissetseydi o da aynı şeyi söylemez miydi?"

"Haklı bir soru ama o anda söylememiş olmasının başka nedenleri de var."

"Ne gibi?" Elektrikli matkaba uzandım ama çevirmeden durdum. üzerinde.

Omuz silkti. "Şehirden ayrılıyordu. Belki de zamanın doğru olmadığını düşündü... çünkü her şey aceleye gelmişti."

"Bu biraz abartılı, öyle değil mi? Birinin size söylediği bir duyguya karşılık vermek için bundan daha iyi bir fırsat olabilir mi? Karşılık vermedi çünkü o da aynı şekilde hissetmiyor." İçimi çektim. "Sanırım beni önemsiyor ama hissettiği şeyin *aşk* olduğundan emin değilim."

"Tamam, eğer duygularına karşılık vermiyorsa, bunu şimdi öğreniyor olman iyi bir şey. Değil mi? Bir de bu açıdan bak."

"Aşağılanmama olumlu bir anlam yüklemeye çalışman güzel bir deneme. Ama bunu sadece zaman iyileştirecek."

Trevor kahvesini bulmak için yürüdü. "Belki de sana bir iyilik yapıyor, Patrick'e annelik yapmak isteyen iyi bir kadın bulman için gereken özgürlüğü sağlıyor."

Bu gülünçtü. "Öyle mi, sanki benim için mükemmel kişi dünyanın her yerinde değil de burada, Meadowbrook'ta mı? Söz konusu kadın bunca zamandır buradaymış, kanatların arasında mı bekliyormuş?" Gözlerimi devirdim. "Bir şeyin uygun olması onu doğru yapmaz. *Asla* razı olmayacağım, Trevor. Patrick'in bir anneye ne kadar ihtiyacı olursa olsun. Babasının sevmediği bir kadın, onun için ne kadar iyi olursa olsun, asla doğru seçim olmayacak. Aşk ödün vermeyeceğin tek şeydir, biliyorsun değil mi?"

Trevor başını salladı. "Sanırım uzlaşmaya açık olsaydın hâlâ Nina'yla birlikte olurdun, ha?" Elindeki bardağı yere bıraktı. "Lafı açılmışken, sence Nina sana o ultimatomu verirken ona evlenme teklif etseydin Patrick'i büyütme fikrini değiştirir miydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama ne olursa olsun, her şey olması gerektiği gibi. Nina tek değildi, oğlundan vazgeçmeden önce bile. Ve özellikle şimdi, ne yaptığını bilerek? *Kesinlikle* o değildi. Bu sadece zaten bildiğim şeyi pekiştirdi."

"Ucuz atlattın diyeceğim ama onu hamile bıraktın." "Ve oğlumla ilgili hiçbir pişmanlığım yok, çok teşekkür ederim."

"Yakışıklı yeğenim için de öyle." Sırıttı. "Her neyse, bizim için mükemmel kadınlar dışarıda bir yerlerde. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor."

Şubat ayının benim için mükemmel *olduğunu* düşünmüştüm. Ama mükemmel insan da beni sevmez miydi? Onun tepkisi -ya da tepkisizliği- her şeyi pembe gözlüklerle gördüğümü, daha fazlasını beklediğimi gösteriyordu.

ve çok uzun süre sahte umutlara tutunmaya devam ettim. Belki de bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

Trevor duvarı zımparalamaya devam etti. "Eğer Şubat'la aranızdaki ilişki yürümezse, gerçekten üzgünüm. Böyle bir kıvılcımı bulmak kolay değil." Güldü. "Tanrı biliyor ya, *ben* burada Meadowbrook'ta bulamadım."

"Denemediğin için değil, Trev. Bundan eminim. Kasabanın dörtte üçüyle çıktığına eminim."

"Yol boyunca çok güzel yemekler de yedim." Göz kırptı. "Sadece kimseye sırlıslıklam aşık olmadım."

"Biri için deli olmasam yalnız kalmam daha iyi. Oğlum beni izleyerek büyüyecek. Ona her zaman yıldızlara ulaşmayı öğretmek istiyorum. Asla yetinmemeyi."

"Şubat'ın o işi yapıyor olması çok kötü... çünkü kesinlikle *onun* için deli oluyorsun."

"Bak, onun kariyeri hakkında öyle hissetmiyorum," diye açıkladım. "Onda sevdiğim şeylerden biri de azmi. Kariyeri onun kişiliğinin bir parçası. Keşke benim de bu denkleme dahil olabileceğim bir yol olsaydı." Başka tarafa baktım. "Ama belki de sahip olduğumuz şey sonsuza dek sürmeyecekti. İnsanlar olarak, birinin hayatınızda önemli olması için onunla evlenmeniz ya da onun yanında ölmeniz gerektiğini düşünmek üzere eğitildik. Ama belki de bazen insanlar sadece hayatınıza girer ve sizi daha iyi bir hale getirir. Sonra da hayatlarına devam edip sihirlerini başkalarına yayarlar."

"Yaşlandıkça iç gözlemci oluyorsun, kardeşim." Kıkırdadı ve koluna vurdu. "Ama şu anda saçmalıklarına gerçekten inanıyor musun? Bu durumun iyi bir tarafı *olmaması sorun değil*. Hiçbir çözümü olmayan boktan bir durum olabilir."

"Evet, öyle. Ama kendimi toparlamanın bir yolunu bulmalıyım. Ve bu biraz yalan söylemek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Oğlumun benim en iyi versiyonuma ihtiyacı var. Eğer her gün kırık bir kalple dolaşırsam ve asla sahip olamayacağım bir kadının özlemini çekersen bunu ona veremem."

Sonunda matkabımı açtım, işe koyulmaya ve onu düşünmeyi bırakmaya yemin ettim.

O öğleden sonra eve döndüğümde, bakıcı Patrick'i kucağıma verdiği anda, dünyada her şey yeniden yoluna girmişti.

"Seni çok özledim, küçük dostum." Alnından öptüm.

O da mırıldandı. Kendi kendime onun da beni özlediğini söylediğini düşündüm. "O nasıldı?" Ona sordum.

"Bu sabah sen gittikten sonra çok huysuzlandı ama gün ilerledikçe daha iyi oldu. Harika yedi ama yakında bir biberon daha içmesi gerekecek."

"Ondan uzak kalmanın bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim. Onu her bırakışım zor oldu ve şu ana kadar hiç kolaylaşmadı."

Gülümsedi. "İnan bana, kolaylaşacak. Günümün en güzel kısmı çocuklarımı okula bırakmak, eve gidip taze bir kahve yapmak, ayaklarımı uzatmak ve güne başlamadan önce kendime yarım saat ayırmak. Bir gün bu ayrı zamanın tadını çıkaracaksınız. Ama böyle küçük olduklarında zor oluyor. Biliyorum."

Tori benim yaşlarımda görünüyordu. Linda'nın bir arkadaşıydı ve baldızım Tori'nin boşanmış olduğundan bahsetmişti. Onun hakkında bildiğim tek şey buydu.

"Çocukların kaç yaşında şimdi?" diye sordum.

"Beş ve üç. Bir erkek ve bir kız, sırayla." "Güzel."

Gülümsedim.

"En küçük çocuğuma hamileyken babalarıyla ayrıldık."

"Zor olmuş olmalı." Patrick'i salladım. "Kocanla işler yolunda gitmediği için üzgünüm."

"*Eski kocan.* Ve üzülme. Beni aldattı ve onsuz daha iyiyim."

"Ah." Başımı salladım. "O zaman katılıyorum, evet. Onsuz daha iyisin, gerçi çocuklar için kolay olmadığına eminim."

"Yürütüyoruz."

Sessizlik havayı doldururken kendimi biraz garip hissettim çünkü benden başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi görünüyordu. Bu arada ben de oğlumla yalnız kalmaya hazırdım. O yerinde kaldıkça, belki de bana bakıcılık yapmaktan daha fazlasıyla ilgilendiği hissine kapıldım.

Bu benim hayal gücüm mü?

"Aptal gibi unutmadan önce, işte..." Ona biraz para vermek için elimi cebime attım.

Hala gitmeye hazırlanmadığında, "Ona göz kulak olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sanırım şimdi ona bir şişe vereceğim."

Sonunda yavaşça kapıya doğru yürüdü. "Mesai saatleri dışında bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

"Evet. Teşekkür ederim. Umarım kullanmak zorunda kalmam."

"Şey... Yani, eğer sadece *konusmak* istersen. Ben buradayım. Acil bir durum olmasına gerek yok."

Konusmak. Doğru. Harika. "Tamam." Kibarca gülümsedim. "Anlaşıldı."

O gittikten sonra içimi bir rahatlama kapladı. *Sonunda küçük oğlumla tekrar baş başa kalmıştım.*

Kollarımda uyuyakalmadan önce Patrick'i biberonla besledim. Verdiğim aranın kıymetini bilerek onu özenle kurduğum oyun parkına yerleştirdim ve bir bira açtım.

Mutfak sandalyemde arkama yaslanmış otururken Oak beni rahatlatmak için yanıma geldi.

Uzanıp kulaklarının arasını okşadım. "Selam dostum. Kardeşinle o kadar meşguldüm ki gününün nasıl geçtiğini bile sormadım."

Ben karnını kaşırken yere düştü ve yuvarlandı. "Sen çok iyi bir çocuksun, Oak."

Hırladı.

Bir dakika sonra bir FaceTime çağrısı aldım.

Şubat ayı.

Nabzım hızlandı. Patrick'i uyandırmamak için mümkün olduğunca çabuk cevap verdim.

"Hey..." Kısık bir sesle söyledim. "Merhaba... Her şey yolunda mı?"

Çok güzel görünüyordu, kırmızı bir elbise giymiş, rujunu da ona uydurmuştu. Sade bir inci dizisi vardı.

"Evet. Her şey yolunda. Neden sordunuz?"

Bunu yüzümden anlayabiliyor muydu?

"Biraz keyifsiz görünüyorsun," dedi.

"Uzun bir gün oldu. Ben çalışıyordum ve Patrick yeni bir bakıcıyla birlikteydi.

Onu bırakmak berbattı."

Başını öne eğdi. "Nasıl geçti?" "İyi gitti gibi görünüyor. Muhtemelen onu tekrar kullanacağım." "Konusmak için iyi bir zaman mı?"

Patrick'in uyumaya devam ettiğinden emin olmak için ona baktım.

"Aslında ona biberon verdikten sonra uyudu, yani iyi bir zamanda aradın."

"Güzel."

"Belirli bir sebep için mi aradın yoksa sadece kontrol etmek için mi?" "Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

Sessizlik havayı doldururken birbirimize baktık. Bana ne oldu bilmiyorum ama konuyu dağıtmanın ve sadede gelmenin zamanı geldiğini hissettim.

"Aslında, birkaç gün önce yollarımızı ayırdığımızda olanları düşünmeden edemiyorum. Ne söylediğimi. Ve belki de söylememem *gereken şeyleri*."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Brock, ben-"

"Bekle. Bitirmek istiyorum. Tamam mı?" "Tamam..." Yutkundu.

"Bunun üzerinde düşünüyordum, biliyor musun? Duygularına karşılık vermediğin için değil. Ama o sözleri *asla* söylememem gerektiği için." Nefes verdim. "Seni asla buna cevap vermek zorunda kalacağın bir pozisyona sokmamalıydım. Başından beri sana karışık mesajlar gönderiyordum. Daha önce sana çekip gidersen bunu anlayacağımı söylemiştim. Sonra da gidip sana seni sevdiğimi mi söyleyeyim? Neden kafanın karıştığını anlayabiliyorum. Ve karşılığında gerçekten kastetmediğin bir şey söylemediğin için sana minnettarım. Eğer bana bu sözleri söyleyecek olsaydın, ciddi olmanı isterdim. Ve eğer yapmazsan, yapmazsın."

"Brock..."

"Bu benim aptallığımdı. Ve özür dilerim."

Şaşkınlıkla gözleri sulanmaya başladı. Onu ağlattığım için nefret ediyordum ama şu anda ben de içimden ağlıyordum. Her ne kadar güçlü kalmaya çalışsam da canım yanıyordu. Çünkü onu kaybediyordum.

Sonunda bir kelime söylemesine izin verdim.

"Düşünebildiğim tek şey bu, Brock. Ve bunu hissetmediğim için karşılık vermediğimi düşünmen beni öldürüyor. Hiç de öyle değil. Korktuğum için kendimi tuttum, sana olan hislerimin ne kadar güçlü olduğu konusunda dürüst olursam bunun vereceği mesajdan korktum. Şu anda en önemli şeyin duygularım olmadığını fark ettim. Önemli olan seni ve Patrick'i korumak. Seninle geçirdiğim o birkaç gün, bunun ne kadar zor bir durum olduğunu anlamamı sağladı. Bana bağlandığını ama artık orada olmadığını düşünsene. Ona bu kadar bağlı hissetmeyi beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu beni korkutuyor."

"Buna saygı duyuyorum Feb. Konuşmadan önce düşünmene ve eylemlerimizin oğlumu nasıl etkileyeceğini düşünmene saygı duyuyorum."

Burnunu çekti. "Bundan sonra nereye gideceğiz?"

"Sensiz bir hayat düşünemiyorum." Durakladım. "Ama oğlumun hayatının bir parçası olmaya kendini adayamayacağını düşünüyorsan, ara vermekten başka seçeneğimiz yok. İlişkimizi hayatımda olup biten diğer her şeyden ayrı tutmaya çalışsak bile, bu gerçekçi değil. Patrick ve benim aramda bir ayrılık yok. Biz bir paket anlaşıyoruz. Hayatımdaki herkes varsayılan olarak *onun* da hayatında. Annesini çoktan kaybetti. Bu çok fazla.

Onun aşık olup seni kaybetmesi de büyük bir risk. Çünkü o sana aşık olacaktı, Red. Tıpkı benim gibi. Aşık olmaması imkânsız."

Bir an için gözlerini kapattı.

"Belki de şu anda yapmamız gereken şey geri adım atmaktır," diye devam ettim. "Arkadaş kalalım. Ve bununla yapabileceğimizin en iyisini yapmak." Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Bir süre başını sallamaya devam etti ve sonunda duymak istemediğim sözleri söyledi.

"Katılıyorum. En iyisi bu. Bu sefer gerçekten."

Kalbim sıkışmıştı. "Bunu *nasıl* yapacağımı bildiğimden emin değilim ama bir yolunu bulacağız."

"Evet." Gözlerini sildi. "Ben de öyle."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattık ve ben uzun süre boşluğa baktım, bu kadınla nasıl arkadaş olabileceğimi anlamaya çalıştım. İşkence gibi görünüyordu ama onu bir daha hiç görmemek ve tamamen kaybetmek de bir seçenek değildi. Ama arkadaş olalım ya da olmayalım, daha yeni ayrılmıştık. Bu sefer gerçekten.

Ve bu berbattı.

BÖLÜM 35

Şubat

Tak tak. Tak. Ben daha bilgisayar ekranından başımı kaldıramadan Oliver ofisine girdi. Elinde günlük ajandam vardı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var patron hanım."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Ne oldu?"

"Arkadaşım Matthew'un bazı iş tavsiyelerine ihtiyacı var. Kendisi eski bir avukat ve işinde çok mutsuz olduğu için istifa edip kendi ithalat/ihracat şirketini kurdu. Türkiye'de el dokuması kilim işinde olan bir ailesi var, o yüzden bu işle başladı ama şimdi kaşmir gibi üst düzey tekstil ürünlerine de yöneldi. Her neyse, işleri hızla büyüyor ve bir sonraki adımı atıp bir üretim tesisi satın alarak büyümek istiyor. Ancak sadece birkaç yıldır bu işle uğraştığı için finansman bulmakta zorlanıyor."

Gülümsedim. "Bu kulağa çok tanıdık geliyor..."

"Aynen öyle. Bu yüzden onunla konuşmanı umuyordum. Ona fonunuzu nasıl bulduğunuzu ve dikkat etmesi gereken tuzakları anlatın."

"Elbette. Neden bir gün öğle yemeği için onu ajandama yazmıyorsun?"

Oliver sırtıttı. "Çoktan yazdım bile. Bu öğleden sonra saat birde onunla buluşacaksınız."

Başımı salladım. "Ya hayır deseydim?"

"Beni çok seviyorsun. Sevmeyeceğini biliyordum." "Ama ya yapsaydım?"

"O zaman sana köpek yavrusu gözlerimi göstermek zorunda kalırdım." Oliver alt dudağını somurtarak dışarı çıkardı ve kirpiklerini yalvaran gözlerinin üzerinde kırıştırdı. Yüzünü işaret etti. "Bana hayır demek imkânsız."

Güldüm. "Çık dışarı. Öğle yemeği toplantısından önce yapmam gereken işler var."

Üç saat sonra Matthew'la buluşmak için Gramercy Tavern'e girdim. Oliver arkadaşını kusursuz giyimli, uzun boylu, zeytin tenli biri olarak tarif etmişti. Pek bir şey söylemedi. Etrafıma bakındım ama çoğu insan masalarda oturduğu için boy tarifinin bir faydası olmadı.

Hostes beni selamladı. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, merhaba. Öğle yemeği için biriyle buluşacağım ama neye benzediğinden pek emin değilim. Adı Matthew Reis. Belki giriş yapmıştır?"

Kadının gözleri parladı. "Şanslı bayan. Çoktan oturdu ama birini beklediğini söyledi." Bir menü aldı ve beni takip etmemi işaret etti. "Bu taraftan."

Matthew restoranın arka tarafındaki bir masadaydı. Biz yaklaşınca ayağa kalktı. *Aman Tanrım. Şanslı kadın* yorumunun ne anlama geldiğini merak etmeme gerek yoktu. Bu adam kesinlikle muhteşimdi. Keskin çenesi, pürüzsüz, bronz teninden fırlayan parlak mavi gözleri ve benimle buluşmaya gelmeden önce seks yapıp yapmadığını merak etmeme neden olan hafif dağınık saçları. Ve geniş omuzlarından bahsetmeme bile gerek yok. Üzerimde hızlıca bir gezinti yaptı ve gülümsediğinde kavernöz gamzeler belirdi. *Cidden mi?* Böyle görünen bir adamda bunlar yasadışı olmalıydı. Beni süzme şekli eşcinsel olmadığından neredeyse emin olmamı sağladı. Neden öyle olduğunu düşünmüştüm ki? Oliver eşcinsel olduğu için mi? Bu çok aptalcaydı ama *evet*, gey değildi.

"Şubat." Elini uzattı. "Ollie seni mükemmel tarif etti." "Oliver varken, bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

Matthew gülümsedi ve sandalyemi çekmek için masanın etrafından dolaştı. "Teşekkür ederim." Oturdum ve çantamı koltuğun arkasına yerleştirdim. "Bu

Oliver en son beni hiç tanımadığım biriyle buluşmaya gönderdiğinde, adamı insan espressosu olarak tanımlamıştı."

Matthew'un kaşları birbirine yaklaştı. "Kısa boylu ve koyu tenli miydi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama İskandinav olduğu ortaya çıktı. ve sarışın. Görünüşe göre adamın tarifi çok hızlı konuştuğu ve kalbinizi hızlandırabileceği anlamına geliyordu. Görüntü sağlama konusunda pek iyi değil."

Matthew kıkırdadı. "Seni yüksek topuklu ayakkabılar giyen bir kasırğa olarak tarif etti. Ama kızıl saçlı ve güzel olduğundan da bahsetti, yani kim olduğunu anlamak zor olmadı."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Peki sen ve Oliver birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Ona sorma fırsatım olmadı."

"Boşanma davasında arkadaşı Will'i temsil ettim."

"Ah." Başımı salladım ve masanın üzerindeki beyaz peçeteyi alıp kucağıma serdim. "Daniel'dan, duş perdesini asmayan kocadan."

Matthew'un gülümsemesi genişledi. "Bundan bir kere ya da... üç yüz kere bahsetmiş olabilir."

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve ben bileğindeki büyük, kalın saati fark etmeden edemedim. Audemars Piguet Royal Oak. Pahalı ama gösterişli değil. Ayrıca ellerinin de saatle uyumlu olduğunu fark ettim - büyük ve manikürlü. Matthew tam da eskiden *hoşlandığım* tipte bir adamdı. Tipimi değiştiren adamı hatırlayınca kalbim sıkıştı. Gerçi belki de... belki de Brock'la aramızdaki şeyler yuvarlak bir deliğe kare bir çivi sığdırmaya çalıştığım için zordu? Matthew kesinlikle bir yuvarlak ve ona *uyan* bir erkekte rahatlatıcı ve güvenli bir şeyler vardı.

Matthew bir bardak su kaldırdı. "Ollie bana aslen Brooklyn'li olduğunu söyledi."

"Brooklyn'liyim. Park Slope."

"Ben Prospect Heights'ta büyüdüm."

"Komşular, ha? Hâlâ orada mı yaşıyorsun?"

Başını salladı. "Yedi yıl önce fiyatlar çıldırmadan önce aptalca sattım. Şimdi Yukarı Batı Yakası'nda yaşıyorum. Ama orayı özleyorum. Yeterince sık gidemiyorum."

"Geçenlerde bir müşterimle buluşmak için oradaydım," dedim. "Weather Up diye bir yerde."

"Orayı iyi bilirim. Harika bir yerdir. Robert De Niro's Waiting diye bir içki yapıyorlar, çok severim."

"Ben de ondan içmişim! Çok lezzetliydi."

"Brooklyn'den viski içen başarılı bir iş kadını mı? Şimdi mi teklif edeyim yoksa Ollie'nin onayını alana kadar bekleyeyim mi?"

Güldüm ve yemek siparişi verirken Matthew'la birbirimizi biraz tanımaya çalıştık. Yakın mahallelerde büyümekten çok daha fazla ortak noktamız olduğu ortaya çıktı. İkimiz de boşanmıştık, ayrıldıktan sonra ikimizin de eski sevgilileri arkadaşlarımızla ilişki kurmuştu ve hatta o benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen aynı üniversiteye gitmiştik. Oliver'ın çoktan onay verip vermediğini ve bunun bir iş toplantısı kılıfına sokulmuş bir tuzak olup olmadığını merak ettim. Yine de, yemek geldikten sonra gerçek iş konuşmaya başladık ve Matthew'un biraz rehberliğe ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Yatırımcılarla ilgili deneyimlerimi açık yüreklilikle anlattım ve keşke başlangıçta düşünseydim dediğim birkaç risk sermayedarı önerdim.

Bir ara telefonumun ışığı yandı ve ekranda Oliver'dan gelen bir mesaj belirdi. Saat dörtteki randevumu erteleyip ertelemeyeceğini öğrenmek istedi. Yeniden düzenlemeye başlamak için biraz erken olduğunu düşündüm.

Programım, en azından düğmeye basıp telefonumdaki saate bakana kadar - üç *kırk beş*.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu saat doğru olabilir mi? İki buçuk saatten fazladır burada mı oturuyoruz?"

Matthew saatine baktı. "Sanırım öyle."

"Saatin kaç olduğunu unutmuş olmalıyım. Saat dörtte ofiste bir toplantım var."

Matthew garsonu çağırmak için elini kaldırdı. "Özür dilerim. Öğleden sonranızın çoğunu almak istemezdim."

"Önemli değil. Ama Oliver'a mesaj atmalıyım ki randevuma biraz geç kalacağımı bildirsin. Bana bir dakika müsaade edin."

Bir mesaj attıktan sonra garson hesabı getirdi. Çantamdan nakit para çıkardım ve masaya koymaya gittim.

Matthew başını salladı. "Lütfen. İzin verin. Saatlerce beynini kurcaladığım için en azından bunu yapabilirim." Gülümsedi. "Ayrıca, arkadaşlığınızdaki gerçekten keyif aldım."

Yorumu yeterince zararsızdı ama bana bakışındaki bir şey bunun görüldüğü kadar masum olmadığını söylüyordu. Belki de ona karşılık vermeli ve benim de iyi vakit geçirdiğimi söylemeliydim - seçeneklerimi açık tutmak için kendimi zorlamalıydim... Yine de emin değildim ve bunu tartışacak zamanım yoktu. Randevuma gitmem gerekiyordu. Bu yüzden ayağa kalktım ve çantamı omzuma attım. "Yemek için teşekkürler."

Matthew da ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım. Ofise döner dönmez önerdiğiniz VC ile temasa geçeceğim. Süreç boyunca aklıma gelebilecek diğer sorular için size ulaşmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii. Elbette."

Cep telefonunu çıkardı ve bana uzattı. "Numaranı yaz, ben de sana mesaj atayım, böylece sende benim numaram olur."

Sonra gülümseyerek elini uzattı. Tokalaştığımızda, gözleri kısa bir saniyeliğine dudaklarıma kaydı. O kadar hızlıydı ki, hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Ya da belki de onun ağzına bakan bendim. Durum ne olursa olsun, aniden kaçma dürtüsü hissettim. Elimi garip bir şekilde salladım ve onunla birlikte restorandan çıkmak için beklemedim bile.

"Tamam, peki, görüşürüz!"

Öğleden sonraki toplantım bittiğinde saat neredeyse yediydi ama Oliver satıcının gitmesinin üzerinden on saniye geçmeden konferans odasına girdi.

"Hiç gitmeyecek sanıyordum!"

Satıcının geride bıraktığı örnekleri bir araya getirdim. "İncelememiz gereken çok şey vardı. Her şey yolunda mı?"

Oliver'ın elleri kalçalarına gitti. "Arkadaşıma ne yaptın?"

Gözlerimi birkaç kez kıptım. "Kim? Matthew mu?"

"Evet, Matthew." Oliver bana ekranı göstermek için telefonunu çevirdi. "O mesajlarımı havaya uçuruyor."

"Olamaz. Yönlendirdiğim risk sermayedarıyla yaptığın görüşme iyi gitmedi mi?" "Kapitalist *şmapitalist*. Çocuk aşık olmuş!"

"Vurulmuş mu? Yani bana mı?"

Oliver gözlerini devirdi. "Biliyorum. Eşcinsel olmaması büyük haksızlık, değil mi? Evet, sen! Başka kimden bahsediyor olabilirim ki?" Telefonunu yukarı kaydırды ve düzinelerce mesaj arasında gezindi. "Ama o benim olamıyorsa, sanırım senin olmak bir sonraki en iyi şey. Şu mesajlara bak! Bir erkeğin bir kıza bu kadar hayran olduğunu hiç görmemiştim. Genelde mesajların alıcısı o olur. Bekar olup olmadığını bilmek istiyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim."

Kaşlarımı çattım. Oliver'a Brock'la son konuşmamdan henüz bahsetmemiştim. Havaalanındaki garip vedalaşmayı biliyordu ama resmen ayrıldığımızı bilmiyordu. İçimi çektim. "Brock ve ben iki gün önce ilişkimizi bitirdik."

"Bu harika!" Oliver telefonunu kaldırdı ve mesaj atmaya başladı.

Telefonuna uzandım. "Hayır, öyle değil. Onu seviyorum Oliver. Matthew çok iyiydi ama yeni bir şeye atlamaya hazır olduğumu sanmıyorum."

Bana sempatik bir gülümseme verdi. "Tatlım, onunla evlenmek zorunda değilsin. Sadece dışarı çık ve yolculuğun tadını çıkar. Hayatına devam etmenin en iyi yolu bu."

Ama ben hayatıma devam etmek *istemiyordum*. Brock'u istiyordum. Sadece şimdi o paketin içinde gelen her şeyi kaldırabileceğimden emin değildim.

BÖLÜM 36

Şubat

İki gece sonra Brock'u aramaya karar verdim. İlişkimizi bitirdiğimizden beri konuşmamıştık ama onu deli gibi özliyordum ve bebekle nasıl olduğunu görmek istiyordum. Onu tamamen terk etmek bana doğru gelmiyordu ve istediğimin bu olmadığı açıktı. Ancak tüm karmaşık faktörler devam ediyordu ve ben hala nihai olarak neye bağlı kalabileceğimden emin değildim... Bu yüzden kendimi, aramamın en iyisi olduğuna karar verdiğimiz gibi sadece arkadaşça olduğuna inandırdım - onun sesini duymaya *ihtiyacım* olduğundan değil. Ama FaceTime düğmesine basmadan önce sinirlerimi yatıştırmak için kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Brock cevap verdi, üzerinde sıırıslıklam bir tişört vardı ve bu tişört onun muhteşem, kalın vücuduna yapışmıştı.

Dudaklarımı yaladım. "Bu saatte kulübede mi çalışıyorsun?"

Telefonu çevirdi ve Patrick'in küçük, sevimli çıplak vücudu ekranı doldurdu. Brock lavaboda ona banyo yaptıırıyordu. Kalbim sıkışmıştı. "Aman Tanrım. Çok sevimli."

"Babasına su sıçratmayı seviyor. Bir saniye bekle, telefonu bulaşıklığa koyayım. Bu küçük kaygan balık için iki elime de ihtiyacım var."

İkisini birlikte izlerken gülümsememe engel olamıyordum. Patrick'in bacakları zıplıyor ve küçük, sevimli bir gıcırdama sesi çıkarıyordu.

"Şunu izle," dedi Brock. Eğildi ve ağzını bebeğin karnına dayayıp kocaman bir osuruk üfledi. Patrick çılgına döndü, kollarını ve bacaklarını sallayarak kahkahalar atmaya başladı. Onları birlikte mutlu görmek kalbimi doldurdu ve orada olmadığım, bu tatlı küçük ailenin bir parçası olamayacağım için çok acı çektim. Onlara bir şans vermekten korktuğum için kendimden nefret ediyordum.

"O çok değerli, Brock."

"Dün kontrolden geçti. Neredeyse on bir kilo olmuş bile. Doktor iyiydi ama bana bebeklerin genellikle en az altı ila sekiz hafta boyunca etkileşimlere yanıt olarak gülmediğini ya da gülümsemediğini söyledi." Bir kaşını kaldırdı. "Oğlumun bana tepki vermediğini söyleyemezsin."

"Kesinlikle öyle. Bence doktorlar insanlara kilometre taşlarını verirken ortalamaları verme eğilimindedir ve muhtemelen işin uzun ucuna doğru eğiliyorlar, bu yüzden ebeveynler endişelenmesin."

Brock Patrick'in ayağını kaldırdı, dudaklarını ayağa bastırdı ve tekrar üflledi. Bebek sevinçle çığlık attı. Brock'un yüzündeki gülümseme hiç de yanlış değildi. "Her zaman böyle mutlu mu?"

"Çoğunlukla. Gerçi en çok çıplakken mutlu olmaya meyilli." Brock göz kırptı. "Bu konuda da babasına çekmiş."

Gülümsememi engelleyemedim. Brock'un oğlunun banyosunu bitirmesini, onu sevimli yeşil, kapüşonlu bir dinozor havlusuyla kurulamasını ve pijamalarını giydirmesini izledim. Bunun dostça bir kontrol telefon görüşmesi olması gerekiyordu, ama sanırım bunun yerine biraz daha aşık oldum. Ama bu yine de bir korku dalgasıyla birlikte geldi.

Patrick'i oturma odasındaki beşiğe yerleştirdi ve otuz saniye sonra küçük adam derin bir uykuya dalmıştı. Brock kanepeye oturdu ve derin bir iç çekti. Mutlu ama yorgun görünüyordu. "Bütün o banyo heyecanından sonra bayıldı."

"Onu suçlayamam. Ben de iyi bir banyoya bayılırım." Brock yanıt vermedi ve bu garip hissettirdi. "Bu iyi mi?" diye sordum. "Benim aramam, yani?"

"Evet, tabii ki. Sadece seninle arkadaşlık olayını nasıl yapacağımdan emin değilim. Banyo dedin ve ben bizi küvette birlikte hayal ettim, bacaklarımın arasına oturmuş, başını göğsüme yaslamıştın."

Kulağa harika geliyordu. Belli ki ben de bu yeni arkadaşlık alanını nasıl yöneteceğimden emin değildim. "Aramam gerektiğinden bile emin değildim. Ama sizi düşünüyordum ve nasıl olduğunuzu görmek istedim."

Brock hüzünle gülümsedi. "Ben de sizi çok düşünüyorum." Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Her neyse, New York'ta ne var ne yok?"

"Aynı tas aynı hamam. Bu sabah metro vagonumda bir fare vardı."

"Tanrım, bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Güldüm. "Bu benim için bile biraz fazlaydı. Kapana kısılmıştı ve insandan insana koşuyordu."

"İtalya'dan gelen yatırımcı adam hakkında bir karar verdin mi?"

Başımı salladım. "Verdim. Teklifini kabul edeceğim. Yarın sabah onunla bazı konular hakkında konuşmak için bir telefon görüşmesi yapacağım ama bunların hiçbirinin anlaşmayı bozacak şeyler olduğunu sanmıyorum."

"Yani bu, size zor anlar yaşatan yönetim kurulundan tamamen kurtulacağınız anlamına mı geliyor?"

"Evet. Ben bir şirketim, bu yüzden bir yönetim kuruluna ihtiyacım var, ancak işim hakkında hiçbir şey bilmeyen yabancılar olması gerekmiyor."

"Bu iyi bir şey. Gerçi yönetim kurulu akıllıca bir şey yaptı." "Yaptılar mı?"

"Seni Meadowbrook'a gönderdiler."

Gülümsedim. "Bu doğru. Seni hayatıma soktukları için onlara teşekkür etmeliyim. Ve geriye dönüp baktığımda, aslında zihinsel bir molaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Yani evet, sanırım iyi *bir* şey yaptılar." Durakladım. "Peki ya sen? Bebekle birlikte tüm işlerini nasıl yürütüyorsun?"

"Bardaki vardiyalarımı karşılaması için birini tuttum. Terrance otuz yıl boyunca yerel şerifimizdi. Altı ay önce emekli oldu ve evde çıldırmak üzereydi. Ya bir iş bulacağını ya da boşanacağını söyledi, o yüzden dün işe başladı. Bence burası için iyi olabilir."

"Oh, bu harika. O zaman sana sadece iki tam zamanlı iş kalıyor: Kulübe inşa etmek ve baba olmak. Aslında kendi kulübeni inşa etmeyi de sayarsan üç. O nasıl gidiyor? Kardeşlerinin bu konuda sana yardım etmeye başlaması gerekiyordu, değil mi?"

Brock başını salladı. "Ediyorlardı. Her ne kadar canla başla çalışsalar da, bu hızla gidersem bitirmenin sonsuza kadar süreceğini fark ettim. O yüzden bu sabah elimi taşın altına koydum ve işlerin bitmesine yardımcı olması için evime tam zamanlı bir ekip aldım."

"Vay canına. Her şeyi kendin yapmak istediğini sanıyordum. Bu senin hayalindi. O büyük şöminenin her taşını sen koyar, her kütüğünü sen keserdin."

"İstiyordum ama şu anda istediklerim Patrick'in ihtiyaçlarının gerisinde kalıyor. Bu daire zaten tıka basa dolu. Onun bir evi olsun istiyorum." Omuz silkti. "Sanırım hayaller değişiyor. Komik çünkü artık burayı kendim inşa etmenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu bile hatırlamıyorum. Artık oğlum için iyi şeyler yapmak dışında her şey önemsiz görünüyor."

Bu kalbimi biraz acıttı ve yüzüme de yansımış olmalı. "*Senin* önemsiz olduğunu kastetmedim," diye açıkladı Brock.

"Sorun değil. Anlıyorum."

Patrick uyanıp mızızlanmaya başlayana kadar yarım saat daha konuştuk. "Onu beslemem gerekiyor. Ben biberon hazırlarken beklemek ister misin?"

"Hayır, sen git yapman gerekeni yap." Gülümsedim. "Seninle konuşmak gerçekten çok güzeldi. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim, Brock."

Bir süre sessiz kaldı, sonra sadece başını salladı.

"Zamanın olduğunda beni ara," diye ekledim.

"Aslında bebeği önümüzdeki hafta vaftiz edeceğim. Büyük bir şey olmayacak. Sadece kardeşlerim ve birkaç arkadaşım, birkaç altı metrelik kahraman ve sonrasında barda bira. Ama düşündüm de belki..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yapamazsan anlarım. Sadece teklifimi iletmek istedim."

"Sana geri dönebilir miyim?" "Evet, tabii ki."

Telefonu kapattıktan sonra melankoli çöktü. Dairemin sessizliği bana çok gürültülü geldi ve bir kadeh şarap daha içtikten sonra geceyi erken bitirmeye karar verdim. Ama yatağa girdikten doksan dakika sonra hâlâ tavana bakıyor ve Brock'un söylediği bir şeyi düşünüyordum. *Rüyalar değişir*. Benimki değişmiş miydi? Kendimi bildim bileli bir imparatorluk kurmaya takılıp kalmıştım. Artık neye ulaşmaya çalışıyordum? Şirketim başarılıydı. Evim vardı. İyi bir hayat yaşıyordum. Belki Christian Dior ya da Louis Vuitton değildim ama değeri olan, gurur duyduğum bir markam vardı. Başarmış gibi hissetmek için daha neye ihtiyacım olabilirdi ki? Bir şeylere doğru koşmayı bırakıp bulunduğum yerin tadını çıkarabilmek için?

Dudağımı çiğnedim. Hayallerim değişmiş miydi? Buradaki hayatımdan vazgeçip üvey anne olarak mutlu olabilir miydim? Maine'de basit bir hayat yaşamaktan memnun olur muydum? Sabah sekizde Avrupa'dan iş telefonları alırken üçüncü fincan kahvemi içmek yerine uzun sabah yürüyüşlerinde bir bebek arabasını itmek? Uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçebilir miydim?

Hayaller değişir.

Sanırım değişebilirler. Ama benimki değişmiş miydi?

Bu düşünce hâlâ kafamda dönüp dururken, komodinin üzerindeki cep telefonum çaldı. Nedense arayanın Brock olacağını iliklerime kadar hissettim. Tüm zor soruları yanıtlamayı biraz daha kolaylaştıracak bir şey söyleyecekti. Bunu biliyordum.

Telefonu açtığımda mesajın Brock'tan gelmediğini gördüm. Hepsi.

Başka bir yakışıklı adamdı.

Matthew: Hey. I had a great time at lunch the other day. Would love to pick your brain about a few things. Could we possibly meet for lunch again one day next week?

Telefona baktım, bunun bir işaret olduğunu düşünmemek için kendimi zor tuttum.

-Tanrı dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyordu. Gerçi bir sonraki mesaj geldiğinde daha da öyle hissetti.

Matthew: Or maybe dinner?

37. BÖLÜM

Brock

"Beni öldürme," dedi kardeşim Axe bir öğleden sonra evime girerken.

Gazını çıkarmak için Patrick'in sırtını sıvazladım. "Bunun garantisi yok. Ne oldu?" Sırtını mutfak tezgâhıma yaslarken kollarını kavuşturdu.

"Yani... Senin kız Şubat'ı sosyal medyada takip ediyorum." Beynimde alarmlar çalmaya başladı.

"Tamam..."

"Adamın biri onu bir gönderide etiketlemiş."

Yumruğum sıkıldı. *Adamın biri mi?* "Ne tür bir gönderi?"

"Bir yer bildirimiydi. Şık bir restoran. Bir anlamı olmayabilir ama sana söylemem gerektiğini düşündüm. Adamın sayfasını takip ettim. Şüpheli görünüyor."

"Ne açıdan şüpheli?"

"İyi görünümlü, zengin şüpheli gibi."

Harika. "Şey, o ve ben şu anda resmi olarak çıkmıyoruz. Bir hafta önce sadece arkadaş olmaya karar verdik. Bu yüzden verdiğiniz bilgi için teşekkür ederim ama kiminle yemek yediği artık beni ilgilendirmiyor."

Axe kaşlarını çatı. "Oh, kahretsin. Bunu fark etmemiştim."

Başımı salladım. Görünürde sakın kaldığımdan emindim ama lanet olsun. Ya içimde? Bu haber beni öldürüyordu. Kendimi aşırı tepki vermemem konusunda uyardım. Biriyle yemek yemek hiçbir şey ifade etmiyordu. Anlamı olsa bile üzölmeye hakkım yoktu.

Axe gittikten sonra günün geri kalanında konsantre olmakta çok zorlandım. Evdeki işleri karıştırmaya devam ettim. Patrick'in mamasını normalde yaptığım gibi su dolu bir tencerede ısıtmak yerine, kendim için yaptığım domates çorbasına batırdım. Daha sonra öğleden sonra çamaşır yıkarken yanlışlıkla telefonumu kurutucuya attım. Neyse ki çok geç olmadan hatamı fark ettim.

Akşam yemeği vakti yaklaşırken, Patrick'in oyun parkında uyuduğı nadir bir dinlenme anının tadını çıkardım. Bana bakmakta olan Oak'a döndüm.

"Bu delilik, değil mi? Bir erkekle yemek yediği için neden bu kadar heyecanlıyım? Eğer onunla arkadaş olacaksak, bu şekilde tepki veremem."

Oak çenesini bacağıma dayadı.

Kulaklarının arasını ovuřturdum. "Benim zavallı olduęumu dūřundūęunū biliyorum. *Onu arayıp* sormak varken neden burada oturup bunun ne anlama geldięi hakkında teori reteyim, deęil mi?"

Esnedi.

"Biliyor musun?" Tekrar başını kaşıdım. "Haklısın."

Telefonumu çıkarıp ayağa kalktım ve oğlumu uyandırmamak için banyoya gittim.

Telefonu açtığında February telaşlı görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" Normalde iş günü bitmeden onu aramazdım.

"Tabii, evet." Boğazımı temizledim ve garip bir şekilde uzun bir duraklama oldu. Gözlerini kısmıştı. "Sorun ne Brock?"

"Biriyle mi çıkıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Gözleri büyüdü. "Hayır. Sana bunu dūřundren ne?"

Başımı salladım. "Boş ver."

"Hayır, bekle. Bunu bana neden sordun?"

İçimi çektim, aşağılanmışlığıma teslim olmuştum. "Kardeşim Axe seni internette takip ediyor ve bir gönderide bir adamla etiketlendiğini görmüş. Bunun bir iş görüşmesinden daha fazlası olabileceği hissine kapılmış. Gerçi bu beni hiç ilgilendirmez."

Başını iki yana salladı. "Orada kesinlikle hiçbir şey olmadı. Sadece bir iş yemeğiydi. Adı Matthew. Oliver'ın bir arkadaşı. Benimle daha fazla ilgilenmiş olabilir ama istediğimin bu olmadığından eminim."

İim rahatlasa da hayal kırıklığı içinde saçlarımı çektim. "Böyle tepki veremem, Red."

Ona dönüp baktığımda sırtıyordu. "Bilmiyorum. Hoşuma gitti."

Kıkırdadım. "Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?" "Kıskanlığının seksi olduğunu dūřnyorum."

Ses tonu içimde istenmeyen bir ateş yaktı. "Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim."

"Aşırı tepki vermene neden olduğum için özür dilerim. Bu hiç kolay olmayacak. İkimiz de buna gerçekten hazır değilken, sevgililikten arkadaşlığa nasıl geçileceğinin bir kitabı yok."

"Orası kesin."

Vaftiz töreni birkaç gün içinde yapılacaktı. Bundan hiç bahsetmemiştii, bu yüzden muhtemelen gelemeyeceğini düşündüm. Gelişmeleri sorma zahmetine girmedim. Kendini baskı altında hissetmesini istemedim.

"Zaten yeterince vaktini aldım," dedim ona. "Gitmene izin vereceğim."

"Senin için her zaman zaman ayıracağım, Brock."

Gülümsedim, keşke telefonda uzanıp dudaklarının tadına bakabilseydim. "Kendine iyi bak, Red."

Telefonu kapattıktan sonra yatağın kenarına oturup duvara baktım. Oak odanın köşesinden bana baktı.

"Kendimi rezil etmem hoşuna gitti mi?" İnledim. "Seni dinlememeliydim. Tek yaptığın beni kıskanç bir pislik gibi göstermek oldu."

Havladı.

"Biliyorum. Biliyorum. Ben *buyum* işte." Kendime güldüm. "Şimdi onu daha çok özlüyorum. Çok teşekkürler."

Ertesi gün Patrick'i de yanıma alarak yerel çiftçi pazarına gittim. Oğlumla halka açık bir yere gitmeyi planlıyorsam, sağda solda ekstra ilgiye hazırlıklı olmam gerektiği kısa sürede anlaşıldı. Bu kasabada bekâr kadınların ilgisini çekmekte hiç zorlanmamıştım. Ama göğsüme iliştirilmiş Patrick yeni ve istenmeyen bir mıknatıstı.

Ev yapımı tütsülenmiş sosisin tadına bakarken, bir zamanlar bakıcılığını yaptığım Tori yanımda belirdi.

"Hey, Brock."

"Selam, Tori."

Patrick'e bakıcılık yapmaktan daha fazlasıyla ilgilenebileceği hissine kapıldıktan sonra onu bir daha aramamıştım.

"Tekrar bakıcılık yapmamı istemediğine şaşırdım."

Peçeteyle ağzımı sildim. "Son zamanlarda bu işi baldızım hallediyor. Ama yardım etmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim."

"Biliyorsun, beni her zaman *başka* nedenlerle arayabilirsin."

"Anladım." Bir kez başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Sonra tanımadığım başka bir kadın oğlumun üzerinde gezinirken konuşmamızı böldü. "Ne kadar değerli bir şey, değil mi? Tıpkı sana benziyor, Brock."

"Teşekkür ederim."

"Biraz yardıma ihtiyacınız olduğunu duydum." Tori sinirlenmiş görünerek uzaklaştı.

"Hayır, ben hallederim," dedim kadına. "Ama teşekkür ederim."

"Kalp masajı sertifikam var. Eğer bunalırsanız işte kartım."

Karta bir göz attım. Adı April'di, Şubat'tan *sonra* geliyordu. Nisan kesinlikle çekiciydi, ama bir önceki kış ayının eline su dökemezdi, ne demek istediğini anlıyorsunuzdur.

Bir ara April'in pençesinden kurtulmak umuduyla, bir kadının şalgam turşusu sattığı masaya doğru yöneldim. Ama dikkatimi çeken şalgamlar değildi. Bana bakan muhteşem kadındı. Belli ki sessizce benim etkileşimlerimi gözlemliyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandım April ile konuşmayı aniden bırakırken.

Kalbim sıkışmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

February sırtıttı. "Birkaç gün sonra Patrick'in vaftiz töreni için beni Meadowbrook'a davet etmemiş miydin?"

"Evet. Ama gelmeyeceğini sanıyordum."

"İşte bu yüzden asla varsayımda bulunmamalısın." Göz kıırttı.

Yaklaştım ama onu öpmemek için kendimi zor tuttum. "Gelebildiğine sevindim Red."

"Bunu kaçırmazdım."

Patrick'in başının üstünü öptü ve elinin tersiyle yanağını okşadı. "Seni özledim, küçük dostum."

"Biz de *seni* özledik." Elimi kısa bir süreliğine onunkinin üzerine koydum. "Beni burada nasıl buldun?"

"Sana sürpriz yapmak istedim. Eşyalarımı otele bıraktıktan sonra senin evine gittim ama orada değildin. Ben de Trevor'a nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak için mesaj attım. Seni nerede bulabileceğimi söyledi."

Bir otelde kalıyor. Bir an için, bir kez daha, artık birlikte olmadığımızı unutmuştum. *Bu gece benim yatağında uyumayacak.* Bu nasıl bir işkence?

"Nerede kalıyorsun?" diye sordum.

"Brooks Inn'de."

"Burada seçebileceğin pek fazla yer yok sanırım. Yine de şehirde olup da benimle kalmaman garip."

"En iyisi bu, sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diye inledim. "Bence berbat. Seni yatağında istiyorum." Gülümsedi. "Dürüst değilsen hiçbir şeysin, Brock."

"Krallık gelene kadar arkadaş kalabiliriz, Red. Seni *asla* yatağında istemeyeceğim."

"Anlıyorum" diye mırıldanırken gözleri benimkilerdeydi.

"Anlıyorsun, değil mi?" Baştan çıkarıcı bir şekilde söyledim. Onunla flört etmemek imkânsızdı.

onu

"Evet, biliyorum."

"Bu akşam sana yemek yapacağım."

Patrick'in başının üstünü okşadı. "Bunu nasıl başaracaksın?

ve onunla ilgilenir misin?"

"Her şeyi dengeleme konusunda giderek daha iyi oluyorum. Artık beni yemek yaparken izlemeyi seviyor. Küçük koltuğunda oturuyor. Onunla konuştuğum sürece iyi."

"Sen yemek yaparken onu eğlendirmeme ne dersin?" diye önerdi. "Bence buna bayılır."

"Güzel," diye mırıldandı onun yanağını okşarken.

"Geldiğin için gerçekten minnettarım." *Ve bu minnettarlığımı daha sonra tekrar gelmeni sağlayarak göstermek istiyorum.*

"Dediğim gibi, bunu hayatta kaçırmazdım."

"Biraz daha erken geldiğin için mutluyum, böylece birlikte biraz zaman geçirebiliriz."

"Planım buydu." Bana gülümsedi. "Senin evine gitmeden önce otele dönüp kendime çeki düzen vereceğim."

"Pek âlâ. Çok uzun sürmesin. Sen buradayken değerli vaktimi boşa harcamaktan nefret ediyorum. Benim dairemde kalmalıydın."

Şu anda tek istediğim tüm arkadaş bölgesi kurallarını

çiğnemekti. "Bir saat sonra görüşürüz?" dedi.

"Kulağa hoş geliyor, bebeğim."

Bebeğim. Bir kez daha kendime engel olamadım. Ama üzgün bile değildim. Belki de arkadaşlık ilanından bu yana kaydettiğimiz ilerlemeyi geri alıyordum, ama bu kadına karşı hislerim her zaman olduğu kadar güçlüydü. Ve bunu inkâr edemezdim. *İnkâr edemezdim.*

Eve dönerken, akşam yemeği için bir şeyler almak üzere markete doğru saptım. Çiftçi pazarından ayrılmadan önce Patrick'in altını kamyonetimin kasasında değiştirmiştım, böylece bir süre daha idare edebilecekti.

Bu akşam Şubat'la vakit geçireceğimi bildiğim için kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum. Akşam yemeği için ne yapacağımı düşünürken aklım başımdan gitti. I

Arka koltuğa geçip oğluma baktım, uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım, kalbimi hâlâ elinde tutan kadının yanımda olduğunu biliyordum.

Gözlerim yola döndüğü anda, yolun bize doğru yöneldiğini gördüm. Sonra ne oldu? Her şey karanlığa gömüldü.

38. BÖLÜM

Şubat

Neden bu kadar uzun sürdü? Neredeyse yarım saattir Brock'un garaj yolunda kiralık arabamın içinde oturuyordum. Geldiğimde evde sadece Oak vardı ve havlamayı kesmiyordu, ben de arabada beklemek için geri döndüm. Herhalde onuncu kez saatimi kontrol ettim. Brock benimle bir saat içinde burada buluşacağını söylediğinde saat dört civarındaydı. Ve şu anda saat altıya beş dakika vardı. Hazırlanmak için otelde neredeyse doksan dakika geçirmiştım; bacaklarımı tıraş etmiş ve *diğer* yerlerime ufak tefek bakımlar yapmışım. Bilirsiniz, sadece arkadaşım olan ve yatmayı planlamadığım bir adamla akşam yemeği yemek için. Bu düşünce gözlerimin dolmasına neden oldu.

Belki de Brock markette durmanın ne kadar zaman alacağını hafife almıştı. Yanında bir bebek varken her şey muhtemelen iki kat daha uzun sürerdi. Araba kullanıyordur diye onu aramakta tereddüt ettim ama yarım saat *daha geçtikten* sonra sonunda pes ettim ve aradım.

Telefon çaldığında, midemin çukuruna hoşuma gitmeyen bir his yerleşti. Arama sesli mesaja düştü. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Muhtemelen süpermarketten geliyordu ve arabada bebek varken cevap vermek istemedi.

Belki de kardeşlerinden birine rastlamıştır ve konuşmaya başlamışlardır. Bir saat mi dedi? Belki de yanlış duydum ve iki saat dedi.

Yine de on beş dakika daha geçtikten sonra, sakinlik pencereden dışarı çıktı. Arabadan indim ve bara girdim.

Birkaç yaşlı beyefendi etrafta oturuyordu ve daha önce hiç görmediğim bir adam tezgahın arkasındaydı. Bana gülümsedi. "Buralardan değilsin..."

Ben de gülümsedim. "Hayır, değilim. Brock'un bir arkadaşım. Bir saatten fazla bir süre önce onunla burada buluşmam gerekiyordu ama henüz gelmedi. Ondan haber almış olma ihtimaliniz var mı?"

Adam elindeki bardağı kurulamayı bitirdi ve omzuna bir havlu attı. "Hayır. Yarım saat önce ben de ona bir mesaj bıraktım. Arka taraftaki buzdolabı çalışmıyor ve hangi tamirhaneyi aramamı istediğinden emin olamadım."

Kaşlarımı çattım. "Oh. Tamam."

Adam beni inceledi. "Oldukça endişeli görünüyorsun."

Başımı salladım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eminim sadece paranoyaklaştım ve o her an burada olabilir."

Barmen kasaya uzandı ve çekmecenin içinden bir cep telefonu çıkardı. Eliyle işaret etti. "İçinizi rahatlatmama izin verin. Bu küçük kasabada otuz yıl boyunca şeriflik yaptım. Tüm bağlantılarım hâlâ hızlı aramada." Cep telefonunun birkaç tuşuna bastı ve telefon hoparlörden çalmaya başladı.

"Meadowbrook Polis Departmanı. Memur Langston konuşuyor." "Kenny," dedi barmen. "Telefona cevap vermen hâlâ çok uzun sürüyor, Anlıyorum."

Adam kıkırdadı. "Ve emekli olduktan sonra bile beni sıkıştırmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyin yok. Neler oluyor Şerif Ronin?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Brock Hawkins hakkında hiçbir şey duymadın, değil mi? Görünüşe göre bir süredir ortalarda yok ve bu onun yapacağı bir şey değil."

"Kahretsin. Brock'un barında barmenlik yapmaya başladığını unutmuşum, yoksa telefon gelir gelmez sana ulaşırdım."

Şerifin gülümsemesi soldu. "Neler oluyor?"

"Brock bir kaza geçirdi."

Bir çift kapıdan geçip pencereye doğru koştum. "Brock Hawkins'i arıyorum. Ambulansla getirildi."

"Peki ya siz?" "Ben

onun...

arkadaşıyım."

Kadın başını salladı. "Üzgünüm ama bilgi veremiyoruz-"

Tanıdık bir ses araya girdi ve Trevor'ı bulmak için döndüm. Elini omzuma koydu ve camın arkasındaki kadına el salladı. "Ben hallederim Fran."

Brock'un kardeşi beni pencereden uzaklaştırdı. "O iyi mi?" Kalbim küt küt atıyordu. "Patrick iyi mi?"

Trevor başını salladı. "İkisi de iyi olacak. Kesinlikle biraz sarsılmışlar ama çok ciddi bir şey yok gibi görünüyor. Brock'un köprücük kemiği kırılmış ve muhtemelen hava yastığı yüzünden iki gözü moraracak ama Patrick'in üzerinde bir çizik bile yok, Tanrı'ya şükür. Brock'u önlem olarak kafa tomografisi için yukarı çıkardılar, ama konuşuyor ve oldukça normal davranıyor, bu da iyiye işaret. Hemşireye bebeği tanımadığı birine bırakamayacağını söyleyerek bağırdı, o yüzden her zamanki huysuz haline benziyor." Muayene bölümüne çıktığını tahmin ettiğim bir kapıyı işaret etti. "Elvin şu anda bebekle birlikte arkada."

Titrememe engel olamıyordum. "Tarama sonuçlarını almaları ne kadar sürer?"

Trevor omuz silkti. "Emin değilim. Ama emin ellerde. Gerçekten iyi olacağını düşünüyorum."

"Ne oldu? Kazaya ne sebep oldu?"

"Karşı yönden gelen adam direksiyon başında uyuyakalmış ve karşıdan gelen trafiğe dalmış. Brock kafa kafaya çarpışmaktan kaçınmak için direksiyonu kırdı ama kamyoneti otoyoldan çıktı ve yol kenarındaki bir ağaca çarptı."

"Aman Tanrım."

Başını salladı. "Diğer adamı da getirdiler. Onda bir çizik bile yoktu. Görünüşe göre uyanmış ve bir şeye çarpmaktan kaçınmış. Brock'un yanına yaklaşmasına izin verirlerse ikinci kez o kadar şanslı olacağından emin değilim. Polisler ona ne olduğunu anlattığında birini öldürmeye hazır görünüyordu. Adamın karısı da bekleme odasındaydı ve onu telefonda dinledim. Adamın bütün hafta çift vardiya çalıştığını söyledi. Bu olayı doğru yapmaz ama açıklıyor. En azından gerçek bir kazaymış gibi görünüyor, içki içmek ya da başka bir şey söz konusu değil."

Trevor başını sallayana kadar gözyaşlarının aktığını fark etmemiştim bile. "Ağlama. Kadın gözyaşları konusunda berbatım ve eğer ağabeyim senin üzülmeyi engellemediğimi öğrenirse, bana o ağaca verdiğiinden daha fazla zarar verir... bu arada o ağaç artık ayakta değil."

Yanaklarımı sildim ve burnumu çekerek güldüm. "Özür dilerim. Sanırım duygularım beni alt etti."

Bir kolunu omzuma doladı ve sıktı. "Hadi, gidip oturalım."

Bekleme salonunun sessiz bir köşesine gidip oturduk. "Şehirde olduğunu bile bilmiyordum," dedi Trevor.

"Vaftiz töreni için geldim."

Başını salladı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Burnumu ait olmadığı bir yere sokmak üzereydim ama vazgeçtim."

Ama artık çok geçti; merak ediyordum. "Ne söyleyecektin?"

Trevor iç çekti. "Kazadan dolayı oldukça üzgün olduğunu ama sözüm ona artık bir çift olmadığınızı söyleyecektim."

"Karışık bir durum."

"Öyle mi? Çünkü bana göre değil. Bir şeyin hayatınıza ait olup olmadığından emin değilseniz, sadece gözlerinizi kapatın ve artık hayatınızda olup olmamasının sizin *seçiminiz* olmadığını hayal edin. Eğer bu size bir panik atağın yaklaştığını hissettiriyorsa, kafanızı kışınızdaki çıkarır ve bu seçim elinizden alınmadan önce harekete geçersiniz."

"Ama..."

"Gözlerinizi kapat."

"Ne?"

"Sadece beni eğlendir. Bir dakikalığına gözlerinizi kapat."

Pek oyun oynayacak havada değildim ama yine de derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

"Şimdi bana her bir şeyi söylediğimde hissettiğin ilk duyguyu söyle."

"Tamam."

"Süslü çanta şirketiniz, size çok para ödeyen büyük bir zincir tarafından satın alındı."

Bu beni şaşırttı ama omuzlarım gevşedi. "Ne hissediyorsun?"

"Sanırım rahatlamış hissediyorum."

"Güzel. Başka bir tane deneyelim. Brock başka bir kadınla nişanlanır ve sen onu ya da Patrick'i bir daha göremezsin."

İçimden bir mide bulantısı dalgası geçti. Elim ağzıma kapattım ve gözlerimi açtım. "Aman Tanrım. Bu beni hasta ediyor."

Trevor gülümsedi ve omuz silkti. "Gördün mü? Çok basit."

On beş dakika sonra Elvin arka taraftan çıktı. Ayağa kalktım. "O nasıl?"

"Karavan parkındaki bir kasırga kadar sabırlı."

Brock'un kapısını çalıp cevap alamadığımdan beri ilk kez gülümsedim.

"Onu görebilir miyim? Sence geri dönmeme izin verirler mi?"

Elvin başını salladı. "Resepsiyonda çalışan Fran'le konuşayım. Linda'nın arkadaşı. Ayrıca, kardeşim için senden daha iyi bir ilaç olmadığına eminim."

Elvin, Trevor'a hızlı bir güncelleme yaptı - temiz tarama, olağandışı kan tahlili sonucu yok ve kan basıncı normal - ve Patrick'in sadece bir şişe içip uyuduğunu söyledi. Yanıma gelip masadaki kadınla konuştuktan sonra birlikte muayene alanına geri döndük. Oldukça hasta görünen birkaç hastanın yanından geçerken sinir küpü olmuştum. Brock'un odasına vardığımızda Elvin elini uzattı. "Ben gidip diğer kardeşlerimi arayacağım. İkinizi birkaç dakika yalnız bırakayım."

Ona cevap bile vermedim. Brock'a koşmakla meşguldüm.

"Aman Tanrım!" Kollarımı ona doladım. "Tanrı'ya şükür iyisin!" Bana o kadar sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım. Geri çekildiğinde, iki yanağımı kavradı ve beni öpmek için kendine çekti. "Doğru şeyi yapmanın canı cehenneme," diye homurdandı. "Hayat çok kısa, Red. Bugün bir hatırlatma oldu. Bana geri çekilmemi söylemediğin sürece, hayatımda olmamanla başa çıkabilirmişim gibi davranmayacağım. Sana çok aşığım."

Göğsümün dolduğunu hissettim. "Ben de sana aşığım."

Ertesi sabah otel odamda oturmuş telefonuma bakıyordum. Brock ve Patrick gözlem için bir gece hastanede kalmışlardı ve bu Brock'un *hiç* hoşuna gitmemişti. Ama hava yastığına iki gözü moraracak ve köprücük kemiği kırılacak kadar sert bir şekilde çarpmıştı, bu yüzden on sekiz saat kalmak ve kafa taramasını takip etmek yapılacak en güvenli şey gibi görünüyordu. Kardeşleri ve ben ona bunun hem kendisi hem de Patrick için en iyisi olduğunu hatırlattık, bu yüzden gerçekten hayır diyemezdi, ancak bebek söz konusu olmasaydı tam olarak bunu yapacağından şüpheleniyordum.

Dün gece iyi uyuyamamıştım, dönüp durmakla ve hayatımda ne yapacağımı düşünmekle meşguldüm. Bu sabah hâlâ bir cevabım yoktu ama sorunun bir kısmını anlamak için yeterince ruh araştırması yapmıştım. Brock'la hiçbir ilgisi olmayan çözülmemiş sorunlarım vardı. Derin bir nefes aldım, rehberimde gezindim ve *babama* ulaştığımda arama tuşuna bastım.

Telefon bir kez, iki kez çaldı ve giderek daha fazla paniklediğimi hissettim. Telefonu kapatmaktan başka bir şey istemiyordum ama Brock'la bir şeyler çözme isteğim kaçma isteğimden daha güçlüydü. Kaçmak üzere olduğumu sanıyordum.

Dördüncü kez çaldığında biraz rahatladım ama sonra babamın sesi geldi.

"Şubat mı?"

"Evet, merhaba baba."

"Bu güzel bir sürpriz." Durakladı. "Her şey yolunda mı?" "Evet.

Yani, hemen hemen."

"Evde misin yoksa ofiste mi?"

"Aslında Meadowbrook'tayım, Brock'u ziyaret ediyorum."

Babamla en son konuştuğumda ona biriyle görüşmeye başladığımı söylemiştim. Patrick'i ya da son zamanlarda olanları bilmiyordu ve şu an kesinlikle onu bilgilendirmenin zamanı değildi.

"Oh? Aranızdaki şeyler ciddileşmeye mi başladı?"

Bu cevabı düşünmemeye gerek yoktu. İster kabul edeyim ister etmeyeyim, Brock'la aramızdaki şeyler neredeyse tanıştığımız ilk günden beri ciddiydi.

"Evet, öyle."

"Bu çok iyi. Eğer sen-"

Sözünü kestim. "Sana bir şey sormam gerek baba."

"Herhangi bir şey."

"Hayatta pişmanlıkların var mı?"

"Seni incittiğim için, kesinlikle."

"Hayır, kastettiğim bu değildi. Annemi aldattığın için pişmanlık duyuyor musun? Onu terk ettiğin için?"

"Anneni terk etmedim. Gitmemi o istedi." "Bu anlambilimsel bir şey."

"Belki de. Ama bu önemli bir ayrım. Çünkü annen berbat bir koca olduğum için beni affedebilseydi, asla gitmezdim. O benim hayatımın aşkı ve bu hiç değişmedi-boşanma ve her şey."

Boğazımda bir yumru hissettim ve yutkundum. "Ama yine de onu aldattın ve incittin."

Hat uzun bir süre sessiz kaldı. "Gurur duymadığım pek çok şey yaptım, Şubat. Ve yıllar boyunca kendime birçok kez neden böyle aptalca bir şey yaptığımı sordum."

"Ve..."

"Sanırım olgunlaşmamış olduğum ve kendime olan saygım düşük olduğu için böyle davrandım. Karım olmayan biri tarafından istendiğimi hissetmek bana kendimi erkek gibi hissettirdi." Telefona doğru bir nefes üfledi. "Bunu söylemek utanç verici ama gerçek bu."

"Tamam..."

"Başka sorunuz var mı?" Babam sordu.

"Sanmıyorum."

"O zaman sana bir soru sormamın sakıncası var mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım ne olduğuna bağlı."

"Bugün aramana ne sebep oldu? Bu yeni adamın seni aldatacağından mı korkuyorsun?"

İçimi çektim. "Hayır. Sanırım tekrar incinmekten korkuyorum. En güvendiğim iki adam beni terk etti."

Babamın sesi çatallaştı. "Seni incittiğim için çok üzgünüm tatlım. Keşke beni affetmenin bir yolunu bulabilsen. Bunu hak ettiğim için değil, artık acının kararlarını kontrol etmesine izin vermemeyi hak ettiğin için."

Brock ve Patrick taburcu olduktan bir gün sonra, iş yerime ailevi bir acil durumum olduğunu ve en azından önümüzdeki hafta boyunca ofis dışında olacağımı bildirdim.

Vaftiz töreni haklı olarak ertelenmişti ve önümüzdeki birkaç günün hepimiz için dinlendirici olmasını istiyordum.

Son kırk sekiz saat içinde yaşadıklarının farkına varması Brock'u dalga dalga vuruyor gibiydi. O ve bebek kazadan neredeyse yara almadan kurtulmayı başarmış *olsalar* da, eve döndüğümüzden beri onun derin düşüncelere daldığını fark etmiştim ve neler *olabileceğine* dair kafasındaki korkuyu ancak hayal edebiliyordum.

Şu anda kanepede yanıma oturmuş, Patrick göğsümde uyurken tavana bakarken böyle bir an yaşıyor gibiydi.

"Dün babamla konuştum," diyerek düşüncelerini böldüm. "Öyle mi?" Bana döndü. "Nasıldı?"

"Bana artık acıların kararlarımı kontrol etmesine izin vermem gerektiğini söyledi. Haklıydı da. Bağımsızlığıma bu kadar sıkı sarılmamın nedeni incinmek istememem. Bu bir kalkan."

Brock elime uzandı. İkisine de duyduğum sevgi, şimdiye kadar deneyimlemediğim bir berraklıkla birlikte adeta içimde patladı.

"Brock, bunca zaman... Seni gerçekten hiç terk etmedim." "Nasıl yani?"

"Ayrı olduğumuz zamanlarda bile tek düşündüğüm sendin. Kalbimin hiçbir parçası seni terk etmedi. Sadece arkadaş olmamız gerekiyordu, ama duygularım

Çünkü sen hiç değişmedin. İlişkimizin durumu hakkında kendime ne anlatmaya çalıştığının bir önemi yoktu, seni hala seviyordum. Ve sanırım hayatımda ilk kez aşkın ne olduğunu anladım - sadece istediğin ya da yapman gerektiğini düşündüğün için sarsamayacağın sarsılmaz bir duygu. Kontrol edebileceğiniz bir şey değil. Sadece *öyle*."

"Evet, Red." Gülümsedi. "Geçtiğimiz aylarda ben de aynı şeyi öğrendim."

"Bunu kaza yüzünden söylediğimi düşünmeni istemiyorum. Ondan çok önce de böyle hissediyordum. Sadece duygularımı kabul etmekten korkuyordum çünkü bu hayatımda bazı büyük değişiklikler yapmam anlamına geliyordu. Ama şimdi görüyorum ki başka seçeneğim yok. Çünkü sensiz yaşamak bir seçenek değil."

Brock oğluna baktı. "Peki ya o? Çünkü onsuz ben diye bir şey yok."

Göğsüm sıkıştı. "Sence yarım bir anneyi kabul etmeye razı olur mu?"

"Ne demek *yarım* anne?"

"Demek istediğim, eğer işime devam edersem, çok fazla gidip geleceğim. Hiçbir şeyden vazgeçmek istemiyorum, Brock. Kariyerimden vazgeçmek istemiyorum. Senden vazgeçmek istemiyorum. Patrick'ten de vazgeçmek istemiyorum. Hepsini istiyorum. Ama bu hiçbir şeyde mükemmel olamayacağım anlamına geliyor. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım. Sence bunu kabul eder mi?"

Brock bir an bana baktı. "Red, haftalardır yoksun ve şu anda ona bir bak. Seninle o kadar rahat ki. Sana güveniyor. Onu rahatlatıyorsun. Eğer bana benziyorsa, senin yarını her gün başka bir şeyin tamamına tercih eder."

Kalbim umutla doldu. "Bunu yapmak istiyorum. Hepimiz için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum."

Başını salladı ve elimi sıktı. "Onun ve benim için *senden* başka bir şey olmana gerek yok. Senin gibi bağımsız bir kadını seviyorum. Ve onu tek başıma büyütmeyle tamamen hazırdım. Yani denklemin içinde olmak mı istiyorsun? Bu büyük bir bonus. Ve söz veriyorum bize *tüm* zamanını ayırmana gerek yok. Sadece bizi sevmen gerekiyor." Gözleri parlıyordu. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Yapabilirim." Burnumu çektim. "Seni

seviyorum Brock." "Ben de seni seviyorum, Red.

Hem de çok."

Elimi Patrick'in sırtına sürttüm. "Ben de onu seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Ona baktığında bunu gözlerinde görebiliyorum. Aynı bana baktığın gibi. İşte böyle biliyorum." Durakladı. "Ama bu süreçte kendine iyi bakacağına ve lojistik konusunda fazla strese girmeyeceğine de söz vermelisin. Herkes için her şey olmana gerek yok. Sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmalı ve hayatımızın tüm parçalarını mükemmel bir kutuya sığdırmaya çalışmaktan vazgeçmeliyiz. Zamanla onlar da kendiliğinden yerine oturacaktır."

Başımı salladım. "Stresli olmaktan tamamen kaçınabilir miyim bilmiyorum. Bu benim doğamda var. Mükemmeliyetçilik de öyle."

Brock yüzümü okşadı. "Bak sana ne diyeceğim. Kulübeye taşındığımızda ve sen kendini bunalmış hissettiğinde, yatak odamızın penceresine bir merdiven koyacağım. Şehirde bir bar biliyorum. Ne zaman istersen nefes almak için gizlice çıkabilirsin. Yeter ki geri gel." Sırıttı. "Anlaştık mı?"

Işıldadım. "Anlaştık, Oduncu."

EPİLOG

Brock

Altı Yıl Sonra

February'in sesi titriyordu. "Başaramayacağım diye ödüm kopuyor."

"Tamam, nefes al Kızıl. Hâlâ biraz zamanın var."

"Trafik hareket bile etmiyor!"

Şubat, Londra'ya yaptığı hızlı bir yolculuktan sonra yeni inmişti. Bizim kasabaya ulaşmak için çıkışa sadece on beş dakika uzaklıktaydı. Ama trafik hareket etmezse Patrick'in okuldaki sunumunu kaçırma ihtimali çok yüksekti.

Konferans salonunun dışındaki koridora geçtim ve sessizce konuştum. "Sana biraz zaman kazandırdım. Öğretmene en son gidip gidemeyeceğini sordum. Sorun olmayacağını söyledi. Bu size fazladan yarım saat kazandırır."

Oğlumuzun anaokulu sınıfı, her çocuğun küçük bir konuşma yapacağı bir etkinlik düzenliyordu. Patrick'in ne üzerinde çalıştığını biliyordum ama konu Şubat ayı için sürpriz olmuştu.

"Ona büyük anlarda hep yanında olacağımı söylemiştim," diye ağladı. "Henüz hiçbir şeyi kaçırmadım. Benim bir yalancı olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Senin oğlun olmaktan öğrendiği bir şey varsa, o da hayatta esnek olman gerektiği ve denediğin sürece her şeyi her zaman mükemmel yapmasak da sorun olmayacağıdır. Bizim için ne kadar çabaladığını görüyor ve onu ne kadar çok sevdiğini biliyor. Bir kez trafiğe takıldın diye bu değişmez."

İçini çekti.

Geçtiğimiz altı yıl eşim için kesinlikle bir denge unsuru olmuştu. Şubat ayı, araba kazasının olduğu o ziyaretten sonra teknik olarak bizi bir daha hiç terk etmedi. Ondan sonra bir süre neredeyse her hafta sonu Meadowbrook'a geri geldi. Sonunda, Patrick ve ben kulübeye taşındığımızda, odalardan birini onun için bir ofise dönüştürdüm ve fırsat buldukça uzaktan çalıştı. Bu bazen haftanın üç günü, bazen de iki hafta üst üste oluyordu. Yaz aylarında daha fazla vakit geçiriyorduk.

New York, Şubat ayından beri oradaki dairesinden hiç vazgeçmedi. Eşimin kararlılığı sayesinde bu işi yürütmenin bir yolunu bulmuştuk.

Patrick iki yaşındayken, February ve ben Meadowbrook'ta küçük bir törenle evlenip, ertesi yaz New York'ta büyük bir parti vererek ilişkimizi resmileştirmiştik. Ayrı düğün kutlamaları, her şeye rağmen bir şekilde uyumlu bir şekilde harmanlanmayı başaran iki dünyamızı temsil ediyordu.

Düğünden bir süre sonra, Feb'in tüm seyahatleri göz önüne alındığında, karışıma başka bir bebek eklememenin muhtemelen en iyisi olacağına karar verdik. Patrick'e olabildiğince fazla ilgi göstermek istiyordu ve çılgın programıyla birlikte iki çocukla uğraşmak zorunda kalırsa bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Buna saygı duyuyordum ama yine de bir gün birlikte bir bebeğimiz olacağına dair umudum vardı.

Onun ilkokula gelmesini beklerken, her sunum boyunca gergin bir şekilde oturdum ve mesaj güncellemeleri için telefonumu kontrol ettim. Sondan ikinci çocuk konuşmasını bitirmek üzereydi ki Şubat'ın topuk seslerini duydum.

Döndüğümde yıpranmış kadınımı küçük salonun koridorunda koşuştururken buldum, çantası omzundan sarkıyordu, saçları alışılmadık bir şekilde dağınıktı. Bir grup fısıltı arasında kafalar dönerken yanakları kızarmıştı. Ona yer açmak için yanımdaki koltuğu kurtarmak için kullandığım ceketimi kaldırdım.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım. "Tam zamanında geldin. Sırada o var."

Nefes almaya devam etmeden önce uzun bir rahatlama nefesi verdi.

Öğretmen Patrick'i takdim ederken içim gururla doldu. Kürsüye doğru yürüdü ve kâğıdına bakmadan önce seyirciler arasında bizi aradı.

Boğazını temizlerken Şubat ona cesaretlendirici bir başparmak işareti yaptı. Kendi kendime gülümsedim. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Patrick mikrofona konuştu. "Bayan Green bizden kahramanımız hakkında yazmamızı istediğinde ya Örümcek Adam ya da annem hakkında yazacağımı biliyordum."

Seyirciler güldü.

"Annem hakkında yazmaya karar verdim. İşte başlıyoruz..." Kağıdına baktı ve okudu.

"Benim annem senin annenden daha havalı." Durakladı. "Senin annen kurabiye yapıyor. Benim annem ise kurbağa kafası şeklinde ışıltılı çantalar yapıyor."

Şubat kıkırdadı.

"Senin annen geceleri seni yatağına yatırıyor. Benim annem FaceTime'dan mesajlaşır ve bana hikâyeler anlatır, okyanus ötesinde olsa bile. Ama bazen? Benden önce uykuya dalıyor."

Şubat "Bu doğru" diye mırıldanırken gülümsedi.

"Senin annen kahve içiyor. Benim annem ise babamın nasıl sipariş edeceğini asla hatırlayamadığı süslü latteler içer."

February'in elini sıkarken gülümsedim.

"Senin annen seni okula bırakırken spor ayakkabı giyiyor. Benim annem topuklu ayakkabı giyiyor ve dışarıda çamura saplanıyor."

Herkes güldü.

"Senin annen sana sebze yediriyor. Benim annem New York'tan pasta getiriyor ve yemekten önce yememe izin veriyor."

February'in ağzı açık kaldı. "Az önce beni ispiyonladı."

Patrick devam etti. "Senin annen krep yapıyor. Benim annem kazara onları İsa'nın yüzüne yakıyor."

"Bu gerçekten oldu," diye fısıldadı February. Omuzları gülmekten titriyordu.

Adam iç çekti. "Benim annem senin annenden biraz farklı olabilir. Ama beni aynı şekilde seviyor." Bir an için başını kaldırdı. "Annemi Örümcek Adam'a tercih ettim çünkü annem *beni* seçti. İşte bu yüzden annem benim kahramanım." Başını salladı. "Teşekkür ederim." Patrick sahneden çıkmak için acele etti.

Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu neredeyse kaçırdığıma inanamıyorum."

Küçük oğlumuz seyirciler arasında bizi buldu ve salonun önündeki koltuğına dönmeden önce February'e sarıldı.

Şubat gözlerini sildi. "Sence ciddi miydi, yoksa yarın doğum günü olduğu için yalakalık mı yapıyor?"

"Eğer bu doğruysa, geyik yapmanın gücünü *senden* öğrenmiş."

Ertesi gün Patrick'in altıncı yaş gününü kulübede bir partiyle kutladık. Ev bütün gün aile ve arkadaşlarla doluydu ve arka tarafta dev bir şişme zıplama evi vardı. Oak'ın o şeyin üzerinde çocuklara katılmaya karar vermesi ilginç bir manzaraydı.

Herkes gittikten sonra daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmaya karar verdim: Nina'ya bir mektup yazmak. Patrick'in öz annesi her yıl doğum gününde ona mektup yazmamı istemişti ama şimdiye kadar bu isteğı yerine getirmemiştim.

Bunu hak etmiyordu ve Patrick hakkında bilgi edinmek istiyorsa bize ulaşması gerektiğine karar vermiştim.

Ama bu yıl, doğru hissettirdi, neredeyse tedavi edici.

Patrick yattıktan sonra Oak ayaklarımın dibinde otururken Şubat duş aldı. Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve yazmaya başladım.

Sevgili Nina,

Son altı yıldır size yazmadığım halde benden haber aldığınıza şaşırdığınıza eminim. Belki de gururumu bir kenara bırakıp doğurduğun güzel çocukla ilgili sana bilgi vermem bu kadar uzun sürdü.

Eğer onu annesiz bıraktığından endişe ettiysen, durumun böyle olmadığını bilmelisin. Onu bekâr bir baba olarak yetiştirmeye tamamen hazırdım, ancak hamile olduğunu öğrenmeden kısa bir süre önce hayatımın aşkıyla tanıştım. Patrick'le ikimizin bire bir anlaştığımızı en başından beri anladı ve onu kendi çocuğu gibi yetiştirmeme yardımcı oldu.

February, Patrick'in ailemiz hakkındaki gerçeği anlayabileceği en kısa sürede öğrenmesi konusunda kararlıydı. Yaklaşık üç yaşındayken onu oturttuk ve annesinin karnında büyümediğini elimizden geldiğince açıkladık. Bunun annesinin daha az anne olduğu anlamına gelmediğini bilmesini sağladık. Tepkisi McDonald's Playland'e gitmek istediğini söylemek oldu. Şu anda bile tam olarak anladığından emin değilim ama Şubat'ın annesi olmayı seçtiğini ve doğum yapmanın sizi anne yapmadığını biliyor.

İkimizin de kişiliklerinin en iyi yönlerini taşıyor. Benim gibi bir şeyler inşa etmeyi seviyor ve onun gibi zeki ve esprili. Onun dönüştüğü çocukla gurur duyardınız. Güvende, mutlu ve seviliyor.

Başıma gelen en güzel şeyi doğurduğun için teşekkür ederim. Geriye dönüp baktığımda, o hayatımın en güzel sürpriziydi. Sadece bu sabah yaşadığım sürprizle eşleşiyor - ağabey olmak üzere. Ne karımın ne de benim beklediğimiz bir şeydi. Bunu nasıl başaracağımızdan henüz tam olarak emin değilim ama öğrendiğim bir şey varsa o da iradenin olduğu yerde bir yol olduğudur. Artık hiçbir şeyin imkânsız olduğunu düşünmüyorum ve kendimi sınırlayan inançlara sahip değilim.

Şehri terk ettiniz çünkü daha büyük bir şey istiyordunuz. Umarım huzuru bulmuştundur. Benim kendi "daha büyük bir şeyim" hiçbir yere gitmeme gerek kalmadan geldi. Altı inçlik topuklu ayakkabılar giyiyor ve

ekstra sek martini, çalkalanmış, karıştırılmamış, limon kıvrımı, bir tutam portakal acısı ve iki beyaz peynir zeytin i ile.

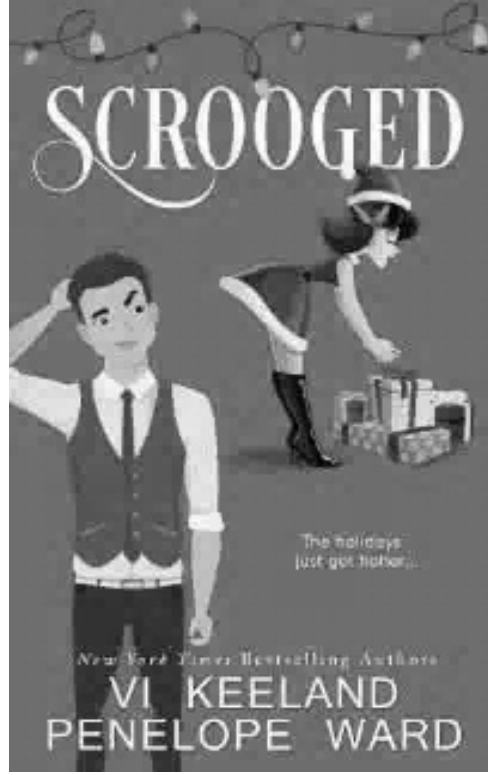
Kendine

iyi bak,

Brock

Sevgili okurlar,

Umarız *Denim & Diamonds*'ı okumaktan keyif almışsınızdır ve birlikte yazdığımız bir sonraki öyküyü heyecanla bekliyorsunuzdur. O zamana kadar, işte size **ÜÇ TATİL** kısa öyküsünden oluşan **ÜCRETSİZ** bir koleksiyon! Kopyanızı hemen almak için kaydolun!

Seksi Scrooge

İhtiyacım olan son şey, karlı bir Noel arifesinde kendini beğenmiş bir avukat olan Scrooge ile aynı Uber'i paylaşmaktı. Tahliye hediyesi için mahkemeye gidiyor olmam yeterince kötüydü. Yine de belki de bugün o kadar da kötü geçmeyecekti. Seksi Scrooge ve ben fırtınanın içinden geçerken birbirimize bağlanmaya başladık. Yolculuğumuz sona ermek üzereydi. Ama onu bir daha görebilecek miydim?

Neşeli Hata

Kendime not: Bu yıl Noel Baba'dan gözlük iste. Binamın önünde dinlenen yakışıklı bir adamı yanlışlıkla öğle yemeğine ihtiyacı olan bir evsiz zannettiğimde, tartışmaya başladık. Ben sadece tatil günlerinde iyi bir şey yapmaya çalışıyordum ama o bana dürüst dedi. Ben de ona çok daha kötü bir şey dedim. Keşke onu bir daha görmek zorunda kalmasaydım. Ama kaderin başka planları vardı.

New York'ta Kissmas

Sadece bir yabancıyla basit bir öpüşme olması gerekiyordu. Bunu bir şeyi kanıtlamak için yapmıştım - macera duygumu kaybetmediğimi. Ama en iyi planlar hakkında ne derler bilirsiniz. Belki de bu tatil sezonunda çorabıma bir şeyler koyabilirim.

TEŞEKKÜRLER

Denim & Diamonds ile ilgili haberlerin yayılmasına yardımcı olan tüm harika blog yazarlarına, bookstagrammer'lara ve BookToker'lara teşekkür ederiz. Kitap topluluğu ve yazarları desteklemek için yaptığınız her şey için çok minnettarız!

Kayalarımıza: Julie, Luna ve Cheri - On yılı aşkın dostluğunuz ve her zaman yanımızda olduğunuz için teşekkür ederiz.

Menajerimiz Kimberly Brower'a - Kitaplarımızın uluslararası okurların eline ulaşmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz.

Jessica'ya - Her zaman öykülerimizin dilbilgisi süper kahramanı olduğun için teşekkür ederiz.

Elaine'e - Harika bir editör, düzeltmen, biçimlendirici ve arkadaş. Sana çok minnettarız!

Julia'ya - Kelimelerimizi parlattığın ve ışıldamalarını sağladığın için teşekkür ederiz.

Give Me Books Promotions'dan Kylie ve Jo'ya - Kitaplarımızın okuyucuların eline ulaşmasını sağladığınız için teşekkür ederiz!

Sommer'a - Brock'un hikayesine hayal edebileceğimizden çok daha iyi görünen bir yüz verdiğiniz için teşekkür ederiz!

Brooke'a - Bu yayını organize ettiğin ve her gün bitmek bilmeyen yapılacaklar listemizin yükünü biraz olsun hafiflettiğin için teşekkür ederiz.

Son olarak, okuyucularımıza - Zamanınızı herhangi bir yerde geçirebilirdiniz, ama burada geçirmeyi seçtiniz - bu karakterlerle, bu hikayeye ve bizimle. Bu saf sihirdir ve güveniniz için sonsuz minnettarız.

Çok sevgiler,
Penelope ve Vi

PENELOPE WARD & VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

[Flört Kuralları](#)
[En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın](#)
[Kuralları Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın](#)
[Kuralları](#)
[Genç Bir Erkek Çıkmanın Kuralları İyi](#)
[Uygulandı](#)
[Artık Rol Yapmıyorum](#)
[En Sevdiğim Hatıranın](#)
[Ardından Mutlu Mektup](#)
[Kirli](#)
[Mektuplar](#)
[Nefret Notları](#)
[Asi Asi Yürek](#)
[Varis Ukala](#)
[Piç Takım](#)
[Elbise Playboy](#)
[Pilotu](#)
[Mister Moneybags](#)
[İngiliz Yatak](#)
[Arkadaşı Park](#)
[Avenue Oyuncusu](#)

PENELOPE WARD'DAN DİĞER KİTAPLAR

[Rockçının İlhamı Davu](#)
[İçinin Kalbi Perisi](#)
[Moody'nin](#)
[Çizgisini Asla](#)
[Aşamayacağı](#)
[m Vekil](#)

[Görevlendirme](#)
[Aristokrat](#)
[Ezmek](#)
[Anti-Erkek Arkadaş](#)
[Sadece Bir Yıl](#)
[Ağustos Bittiğinde Geri](#)
[Geldiği Gün](#)
[Çevrimiçi Aşk](#)
[Beyefendi](#)
[Dokuz Sarhoş](#)
[ArayınMack](#)
[Daddy'yi](#)
[Üvey Kardeş Sevgili](#)
[Komşu Sevgili](#)
[OdaNefret](#)
[Sevin'in Günahları](#)
[Jake Undone \(Jake #1\)](#)
[Benim Skylar'ım \(Jake](#)
[#2\)](#)
[Jake Understood \(Jake #3\)](#)
[İkizler](#)

VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

[Boşboğazlık](#)
[Birileri](#)
[BiliyorÇözülen Terk](#)
[Edilmişleri](#)
[Gölde OlurBeklenmedik](#)
[Bir Şey](#)
[Oyun](#)
[Patron Projesi](#)
[Yaz Teklifi Kıvılcım](#)
[Davet Rakipler](#)
[Uygunsuz](#)
[Büyümüş](#)

Çıplak Gerçeği
Söylememeliyiz
Ödünç Bir Şey, Bir Güzel Hata
Egomanyak
Patron
Baller
Left Behind
Beat
Throb
Mücadeleye Değer
Şansa Değer Değer
Affetmeye Sana Ait
Gördüğüm İlk
Şey Senin İçin
Yapıldı

YAZARLAR İLE BAĞLANTI KURUN

Denim & Diamonds'ı beğendiniz mi? O zaman yazarlarla bağlantı kurun!

Penelope Ward'ın [okuma grubuna](#) katılın
Vi Keeland'ın [okuma grubuna](#) katılın

Penelope Ward'ı [Instagram](#)'da takip edin
Vi Keeland'ı [Instagram](#)'da takip edin

Penelope Ward'ın [web sitesine](#) göz atın
Vi Keeland'ın [web sitesine](#) göz atın

[TikTok](#)'ta Penelope Ward'a göz atın
[TikTok](#)'ta Vi Keeland'a göz atın

GİTMEDEN ÖNCE!

Gitmeden , sizi Amazon'un en çok satan 1 numaralı kitabı olan [*Park Avenue Player*](#)'ın ilk bölümünü okumaya davet ediyoruz!önce

BÖLÜM 1

Elodie

Bazen çirkin olmayı dilerdim. Belki burnunda kocaman bir yara izi olan, üç dişim siyaha dönmüş ve bunlar sahip olduğum tek dişlerim, yanağımdan aşağı yara izi akan, incelmış saçlı bir kadın tarağı kadar çirkin değil - çünkü arada bir kendi yansımama bakmak zorunda kalıyorum - ama bir odaya girip bardaki her parlak takım elbiseli, borsacı pislik tarafından gözümün sikilmemesi güzel olurdu.

Acı mı konuşuyorum? Üzgünüm. Ama şehir merkezindeki borsacı barları beni hep rahatsız eder. Borsacılar daha şık takım elbiseli kullanılmış araba satıcıları değil mi? Hisse senedi seçme konusunda bu kadar iyilerse, neden başkalarına tavsiye satmak yerine evlerinde altın yüklü yatırımlardan kazandıkları bin dolarlık banknotları saymıyorlar?

Bu geceki avın bir borsacı olmadığına minnettardım.

Lafı açılmışken... Hedefim beni yeni fark etmişti. Sarkık domuzun yüzüme doğru yaklaşması tam bir dakika sürdü. En azından bu hilekâr bize verilen resme tıpatıp benziyordu: uzun boylu, fit, mürekkep gibi siyah saçlar arkaya kaymış, kare çene, buyurgan burun. *Şaşı gözler*. Bir kez baktım ve bu bir iş olmasaydı diğer tarafa yürüyeceğimi biliyordum.

Bu geceki masum rakibim Yukarı Batı Yakası'ndan bir avukattı - üç bin dolarlık yün takım elbisenin altına bakmayı ve bir kurt olup olmadığını kontrol etmeyi henüz öğrenmemiş yıldız kızları becermeye meraklı bir eğlence avukatı.

İade edilmeyen avansımız bu iş için kırk saatti. Bahse girerim bu sürenin çok daha azında işimi bitirebilirim. *Hmmm...belki de bahse girerim*. Soren küçük bir bahse her zaman hazırды. Elbette bu onun için bir kazan-kazandı çünkü beni işi çabucak bitirmeye motive ediyordu, bu da başka bir işe daha erken başlayabileceğim anlamına geliyordu.

Tek umudum bunun gibi başka işlerin olmamasıydı. Yarın akşam *gerçek* bir iş için mülakatım vardı -her gün minciklanmayı gerektirmeyen bir iş- ve şansım yaver giderse bu saçmalık yakında sona erecekti.

Avukat Larry'nin barın öbür ucundan yine beni süzdüğünü hissedince kirpiklerimi kırıştırdım ve ona en iyi sen büyük-zengin-sert-bir-adamsın-ben ise-sadece-küçük-eski-aptal-kızım gülümsememi attım. Sırf eğlence olsun diye, D kuplarımı ona doğru kaldırırken doğal platin saçlarımı da savurdum. Düz göğüslü esmer karısı onun büyük göğüslü sarışınları tercih ettiğini söylemişti.

Şanslısın, Larry. Ring-a-ding-ding. Gel de al, seni köpek.

Soren'e bahisle ilgili mesaj atmayı bitirdiğimde, adliye dolandırıcısı çoktan yanıma gelmişti.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi.

Dudağımı ısırdım ve birkaç saniye utangaçlık numarası yaparak gözlerimi aşağıya diktim, sonra kocaman bebek mavilerimi ona doğru kaldırdım. "Genelde yabancılarla içmem."

Bana elini uzattı. "Garrett Lopresti."

Ve böylece başladı. Bir numaralı yalan, Larry Mercer.

Elimi onunkine koydum ve tokalaştık. "Sienna Bancroft."

Elimi bırakmadı. "Artık yabancı değiliz, değil mi Sienna?"

İlgisi gururumu okşamış gibi gülümsedim. Sanki erkeklerin uzun bacaklara ve harika göğüslere ilgi duyması varlığımın baş belası değilmiş gibi. Telefonum çaldığında arayanın Soren olduğunu anladım. "Bir dakika izin verir misiniz?"

Soren: Leo just parked. He should be inside any minute.

Elodie: I'm feeling lucky. Or should I say *Larry* is feeling he might get lucky tonight with Sienna. What do you say to my wager?

Soren saniyeler sonra cevap verdi.

Soren: Pull this job off in four hours or less, and I'll double your fee.

Üzgünüm, Larry/Garrett. Bu gece ucuz bir his bile alamayacaksın. Ama alacağın şey... tam olarak hak ettiğin şey.

Telefonumu çantama attım ve başımı nazlı bir şekilde eğdim. "Bir içkiden bahsettin mi?"

Bazen yaptığım şey için kendimi kötü hissedirdim. Her hikayenin iki tarafı vardı ve biz sadece birini duyabiliyorduk. Bazen, bizi işe alan kadınlar iğrenç sürüklerdi. Yine de bu hiçbir erkeğe aldatma hakkı vermezdi. *Yürü git, müstakbel Bay Aldatan. Bu seçenek her zaman vardı.*

Ama bazen de şirret bir eş ve en ufak bir sadakatsizliği bile kameraya almak için haftalarca uğraşan bir kocamız oluyor. Belki de

bu işlerde biraz suçluluk hissetmişimdir. Ama bu gece kesinlikle o gecelerden biri değildi.

Garrett baş başa kalabilmemiz için bir masaya oturmamızı önerdikten otuz dakika sonra, alyanslı eli masanın altında dizimdeydi. *Tam bir sümsük.* Yine de Leo'nun barın diğer tarafındaki video kamerasıyla elini yakalayamayacağını bildiğim için ona ayak uydurmak zorundaydım.

Elini dizimden çekmesini
istedim. Benden uzak durmasını
istiyordum.

Bu yüzden kirli oynadım. Kamera söylediklerimi çekemeyecekti.

Son birkaç dakikadır dudaklarıma sanki onları yutacakmış gibi bakıyordu. İşlerimden herhangi birinin beni dudaklarımdan öpmesinden ya da öpmesinden nefret ederdim. Bu yüzden doğru yönde küçük bir itme kesinlikle sıradaydı. Piç kurusu kapıyı açtı ve benim de onu tekmeleyerek içeri girmemi sağladı.

"Peki buradan çıkmaya ne dersin?" diye sordu. "Senin evine mi dönelim?"

Eğildim ve sesimi alçalttım. "Eve götürmeden önce malların tadına bakmam gerekmiyor mu?"

"Muhteşem, istediğin her şeyi alabilirsin. Aklında ne var?"

"Şey..." Kollarımı sıkıca yanlarıma doğru ittim ve göğüslerimin zaten dekolteli olan bluzumdan fırlayarak gülünç miktarda göğüs dekoltesi sergilemesine neden oldum. Gözleri beni takip etti. "Boynum çok hassas. Kulağımın altındaki derinin emilmesini seviyorum."

"Bunu yapabilirim. Ama karşılığında benim için ne *emeceksin*?"

Boğazımdaki safrayı yuttum ve gülümsemeye zorladım. "Sen ne istersen."

Üzerime atlamadan önce kendimi hazırlamaya fırsatım bile olmadı. Ağzı doğrudan boynuma gitti. Leo'nun konumlandığını bildiğim yere bakmadan önce birkaç iğrenç öpücük ve emiş yapmasına izin verdim. Bana sertçe başını salladı ve ben de Larry'yi geriye itip dişlerimin arasından yalan söyledim.

"Bu çok iyi hissettiriyor. Hadi benim evime gidelim. Ben de sana güzel bir sakso çekmek için *ölüyorum*."

"Yolu göster."

"Bana iki dakika ver de lavaboya gidip makyajımı tazeleyeyim."

Elimi tuttu ve pantolonunun üzerinden sertleşmiş aletin etrafına götürdü. "Biz burada seni bekliyor olacağız. Acele et."

"Oh, yapacağım."

Yola çıkışım her zaman önceden planlanmıştı. Birkaç gün önce bara uğramış ve koridorun sonunda tuvalete giden bir acil çıkış bulmuştum. Binanın arka tarafında olduğu için arabamı barın arkasındaki sokağa park etmiştim.

Kapıyı iterek açtım, kasıla kasıla içeri girdim ve temiz havadan derin bir nefes aldım. O adamın dudaklarını üzerimde hissettikten sonra eve gidip duş almam gerekecekti. Ama şimdilik işim bitmişti. Arabama doğru yürürken mesaj attım.

Elodie: Bitti. Her dakika bir enayi doğuyor.

Soren hemen cevap verdi.

Soren: Bahsimiz yüzünden beni mi kastediyorsun yoksa avukat Larry'yi mi?

Elodie: İkisi de. Ekstra para için teşekkürler. Maaş günü görüşürüz.

Bam!

Kahretsin.

Gözlerimi kapattım. İhtiyacım olan son şey buydu. Görüşmem için kırk beş dakika erken gelmişim ama bu bir kazayla uğraşmak için yeterli bir zaman değildi. Arabayı park ettim, tam olarak kazanın meydana geldiği konumda bırakmaya dikkat ettim ve dışarı çıktım. Eski Jeep Wrangler'ımın ön çamurluğunda küçük bir göçük ve birkaç çizik vardı, ancak diğer araba kesinlikle hasarın ağırlığını taşıyordu. Arka lastiği tıslıyordu ve çoktan yarıya kadar patlamıştı. Arka tekerlek yuvası içe doğru çökmüş ve lastiğe baskı yapmıştı. Şık görünümlü yeni Mercedes çarpmanın etkisiyle neredeyse patlayacak gibiydi.

"Ne o l u y o r be? Şaka yapıyor olmalısınız." Mercedes'in sürücüsü arabasından indi ve hasara bakmak için bana katıldı. Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Beni görmedin mi? Geri geri gidiyordum." Tabii ya. Muhtemelen yüz bin dolarlık bir arabaya çarpmakla kalmadım, aynı zamanda sürücünün bir

Yunan tanrısının çene çizgisine sahip olması gerekiyordu. Bir Yunan tanrısının

gösterişli arabasına uyacak şekilde muhteşemdi. Ondan anında hoşlanmamıştım.

"Önce ben geldim. Ben gelmeye başladıktan *sonra* sen geri geri gitmeye başladın."

"Şimdiden içeri mi giriyorsun? Hiç sanmıyorum. Ben zaten paralel park için geri geri giderken sen kayarak girmeye çalıştın. Ben başladığımda arkamda kimse yoktu."

Ellerim kalçalarımaya gitti. "Oh, evet, öyleydim. Sadece beni görmedin. Arkana yanaştım ve bekledim. Bir dakika sonra hareket etmeyince korna bile çaldım. Ben de çift park ettiğimizi düşündüm ve açık olan yere geçtim. Eğer gaza basmasaydın, beni görüp çarpmadan önce duracak zamanın olacaktı."

Kaşları havaya kalktı. "*Sana* çarpmak mı?" Arabasını işaret etti. "Bence kimin kime çarptığı hasardan belli."

Onu görmezden geldim. "Ne, telefonla falan mı konuşuyordun?" Kaşlarını çatı. "Umarım sigortan vardır."

"Hayır. Sigortasız araba kullanıyorum." Gözlerimi devirdim. "Senin gibi süslü bir araba kullanmıyor olmam suçlu olduğum anlamına gelmez."

Bay Mercedes ofladı pufladı. "Gitmem gereken bir randevum var. Sadece bilgi alışverişinde bulunup yolumuza devam edebilir miyiz?"

Telefonumu çıkardım ve hasarın fotoğraflarını çekmeye başladım. "Hayır. Polis raporuna ihtiyacımız var."

"Bu en az bir ya da iki saat sürer. Bu kadar bariz bir kaza için polis raporuna ihtiyacımız yok."

"Sigorta şirketinize bunun sizin hatanız olduğunu kabul edecek misiniz? Çünkü *siz* faiz artışını karşılayabilirsiniz ama ben karşılayamam."

"Benim hatam olduğunu kabul etmeyeceğim, çünkü benim hatam *değildi*."

"İşte bu yüzden bir polis raporuna ihtiyacımız var."

Bay Mercedes anlayamadığım bir şeyler homurdandı ve cebinden telefonunu çıkardı. Polisi aradığını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre aramıyormuş. Telefonun diğer ucundaki kişiye havlarken onu dinledim.

"Addison'a geç kalacağımı ve bensiz başlamasını söyle."

Selam ya da *merhaba* yok. Adam yakışıklı olabilir ve güzel bir araba kullanıyor olabilirdi ama kabaydı. Hoşça kal bile demeden telefonu kapattı.

Görünüşe göre yüzüm küçümsememi

gizleyememişti. Pislik bana baktı. "Ne dedin?"

"Umarım o senin karın değildir. Pek kibar değildin."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Başka bir arama yapmam gerekiyor. Neden bir işe yarayıp bu arada polisi aramıyorsun?"

Tam bir pislik. Torpido gözünden ruhsat ve sigorta bilgilerimi almak için arabamın diğer tarafına doğru yürüdüm. Tekrar Bay *Kaba* Mercedes'in durup telefonuna havladığı yere döndüğümde gözleri bacaklarıma yapışmıştı. Başımı salladım ve 911'i aradım.

Operatör cevap verdi. "9-1-1. Acil durumunuz nedir?" "Merhaba. Park ve 24. caddenin köşesinde bir kaza geçirdim."

"Tamam. Yaralı ya da tıbbi tedaviye ihtiyacı olan var mı?"

Telefonu kapattım ve diğer sürücüye sordum, "Herhangi bir şekilde yaralandınız mı? Tıbbi tedaviye ihtiyacımız olup olmadığını soruyorlar."

Cevabı kısaydı. "*Ben iyiyim. Sadece acele etmelerini söyle.*"

Operatöre döndüm. "Hayır, teşekkür ederim. İkimiz de iyiyiz. Görünüşe göre hasar gören tek şey arabalarımız ve diğer sürücünün *tavırları*."

Bay Mercedes bana kaşlarını
çattı. Ben de kaşlarımı çattım.

Telefonu kapattıktan sonra elimdeki evrakları ona uzattım. "Polis gelmeden önce neden sigorta bilgilerimizi değiş tokuş etmiyoruz? Benim *de* gitmem gereken önemli bir randevum var."

Kendi arabasından evrakları aldı ve cüzdanından ehliyetini çıkardı. Hollis LaCroix'nın kimliğinin fotoğrafını çektim. Doğal olarak, aslında Park Avenue'de oturuyordu - bu da tüm pakete dahildi. Sigortasının ve ruhsatının fotoğrafını çektikten sonra, işim bittiğinde hâlâ benim ehliyetimi incelediğini fark ettim.

"Eğer düşündüğünüz buysa, sizi temin ederim ki bu gerçek."

Ehliyetimin fotoğrafını çekti ve diğer evraklarımla birlikte bana uzattı. "Connecticut, ha? Bu çok şeyi açıklıyor."

Eşyalarımı Bay Kaba Hollis LaCroix'dan kaptım. "Nasıl yani?"

"Paralel park etmeyi bilmiyorsun."

Gözlerim kısıldı. "Bilmeni isterim ki, ben çok iyi bir sürücüyüm."

Başını arabasına doğru eğdi. "Aksini söyleyen on bin dolar değerinde hasarım var."

Başımı salladım. "Sen bir pisliksin. Bunu biliyor muydun?"

Dudaklarının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirdim, sanki beni kızdırmaktan hoşlanıyor gibiydi. Neyse ki polis geldi de artık onunla uğraşmak zorunda kalmadım. Memurla konuştuktan ve hikâyeyi kendi açımdan anlattıktan sonra arabama oturmaya gittim. Polis daha sonra Hollis'le konuştu. Dışarıda iki adamın konuşmasını izlerken karnım guruldadı, ben de yarın akşam Bree'yle film izlemek için aldığım abur cubur poşetini kaptım ve bir kutu Junior Mints'i mideye indirdim. Atıştırmalıkları yerken kendimi bir şovu izleyen seyirciler arasındaymışım gibi hissettim; başroldeki adamın çok yakışıklı olduğu bir şovu.

Hollis gerçekten de yakışıklıydı. Uzun boylu, geniş omuzlu, dar belli, Coppertone bronz tenli, yakaları biraz fazla uzun olan koyu renk saçları

kusursuzca dikilmiş takımına tam olarak uyuyordu. Ama asıl dikkat çeken parlak yeşil gözleri ve kalın, koyu renk kirpikleriydi.

Sanki baktığımı hissetmiş gibi arabama doğru baktı ve gözlerimiz buluştu. Arkamı dönüp bakmıyormuş gibi yapma zahmetine girmedim. *Boş ver onu.* O bacaklarıma bakabiliyorsa, ben de onun yakışıklı suratına bakabilirdim. Bakmayı kesmeyince, aşırı hevesli ve açıkça sahte bir tam diş gülümsemesi yaptım.

Bu sefer seçirmenin yanlış anlaşılması mümkün değildi, çünkü bunu tam bir sırtıma takip ediyordu. Hollis gözlerini kaçırarak polis memuruyla tekrar konuşmaya başladı ve ben de sözsüz bir bakışma yarışmasını kazanmış gibi hissettim. Konuşmaları bitip memur arabama doğru yürüdüğünde, bir kutu Junior Mints'in tamamını mideye indirmiştim.

"Pekala, Bayan Atlier. Bu kâğıdın üzerinde polis rapor numaranız var. Yirmi dört ila kırk sekiz saat içinde internete girip asıl raporu alabilir ya da karakola uğrayıp bir kopyasını alabilirsiniz."

Kağıdı aldım. "Teşekkür ederim. Kazanın benim hatam olmadığını yazdınız mı?"

"Gerçekleri sıraladım. Her bir sürücünün kusur yüzdesini belirlemek sigortaya kalmış."

İçimi çektim. "Peki, tamam. Teşekkür ederim. Başka bir şey var mı? Çünkü gerçekten gitmem gereken bir randevum var."

"Hayır, hanımefendi. Arabanız sürülebilir durumdaysa, gitmekte özgürsünüz. Bay LaCroix çekiciyi beklemek zorunda."

"Tamam. Harika. İyi günler memur bey."

"Size de. Ve dikkatli sürün."

Hollis'e hiçbir şey söylemeden çekip gitmek garip gelmişti. Bu yüzden polis arabasına binip gidene kadar bir dakika bekledim. Sonra arabamdan indim ve Mercedes'e doğru yürüdüm. Hollis bagaja yaslanmış, telefonuyla oynuyordu.

"Umm... Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Araba ya da başka bir şey?" "Sanırım bugün için yeterince şey yaptın. Teşekkür ederim."

Tanrım, neden sordum ki?

"Harika." Samimiyetsiz, plastik bir gülümseme sundum. "İyi bir hayatın olsun."

BÖLÜM 2

Hollis

Addison geç kaldığım için kıcıma tekme basacaktı. Ondan iyilik olsun diye görüşmelere katılmasını istemiştim ve ilk görüşmenin tamamını kaçırmıştım. Saatime baktım. İkincisinin de muhtemelen yarısı bitmişti.

Asansör on beşinci kata geldi ve çift camlı kapıdan içeri girip çantamı resepsiyon masasının üzerine attım. Bugün herkes gitmişti ama koridorun sonundaki konferans odasından gelen sesleri duydum. Zaten geç kalmıştım, bu yüzden erkekler tuvaletinde durmak durumu daha da kötüleştiremezdi.

Addison'a sadece benim olduğumu bildirmek için bağırdım. "Addison, ben Hollis. Bir dakika içinde orada olacağım."

"Gelmen ne güzel!" diye bağırdı. "Belki de taktığın o şatafatlı Rolex'i bir Timex ile değiştirmelisin."

Onu görmezden geldim ve erkekler tuvaletine gittim. Lanet olası çekiciyi beklerken bir saatten uzun bir süre işemek zorunda kalmıştım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra ceketimi çıkardım ve görüşmeye gittim. Geçirdiğim güne bakılırsa, adayın iyi biri olmasını umuyordum. Umutsuzca yardıma ihtiyacım vardı.

Addison koridora bakmak için sandalyesini geriye itmişti ve geldiğimi gördü. Saatine dokundu. "Bu şey on beş yıldır bende. Yanlış hatırlamıyorsam sadece elli dolar ödedim. Yine de mucizevi bir şekilde zamanı tutmayı başarıyor."

"Üzgünüm geciktim." Konferans salonuna girdim ve sırtı bana dönük oturan adaya özür dilemek için döndüm. "Park yerine girmeye çalışırken biri bana çarptı."

Kadın döndü ve konuşmaya başladı. "Bu çok komik... Ben-" Cümlesinin ortasında durdu ve ben de nedenini öğrenmek için yere baktım.

Benimle dalga geçiyor olmalısın. İnanamayarak başımı salladım. "Sen mi?"

Gülümsemesi benimki kadar hızlı bir şekilde düştü. Gözlerini kapadı ve içini çekti. "Merhaba, Hollis."

Elodie.

Hayır.

Hayatta olmaz.

***Park Avenue Player'ı* şimdi satın alın!**

YAZARLAR HAKKINDA

Penelope Ward *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazar, 21 kez *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girmiştir. Romanları bir düzineden fazla dilde yayınlanmaktadır ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir. Boston'da beş ağabeyi ile birlikte büyüyen yazar, daha aile dostu bir kariyere geçmeden önce yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Otizimli güzel bir kızın ve onun muhteşem erkek kardeşinin gururlu annesidir. Penelope ve ailesi Rhode Island'da yaşamaktadır.

Penelope Ward ile bağlantı
kurun: [Facebook Özel Hayran](#)
[Grubu Facebook](#)
[TikTok](#)
[Web](#)
[Sitesi](#)
[Twitter](#)
[Instagram](#)

Vi Keeland 1 numaralı *New York Times*, 1 numaralı *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları şu anda yirmi yedi dile çevrilmiş ve ABD, Almanya, Brezilya, Bulgaristan ve Macaristan'da en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Kısa öykülerinden üçü filme dönüştürülmüştür ve iki kitabı şu anda film seçenekleri arasındadır. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve altı yaşında tanıştığı çocukla kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşamaktadır.

Vi Keeland [Facebook](#) [Hayran Grubu](#) ile bağlantı kurun

[Facebook](#)

[TikTok](#)

[Web](#)

[Sitesi](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

